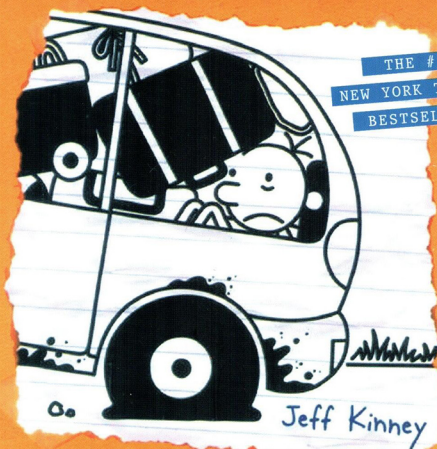

NHẬT KÝ
chú bé
nhứt nhứt
KỲ NGHỈ THẨM KHỐC

yeukindlevietnam.com

Vân Khánh dịch

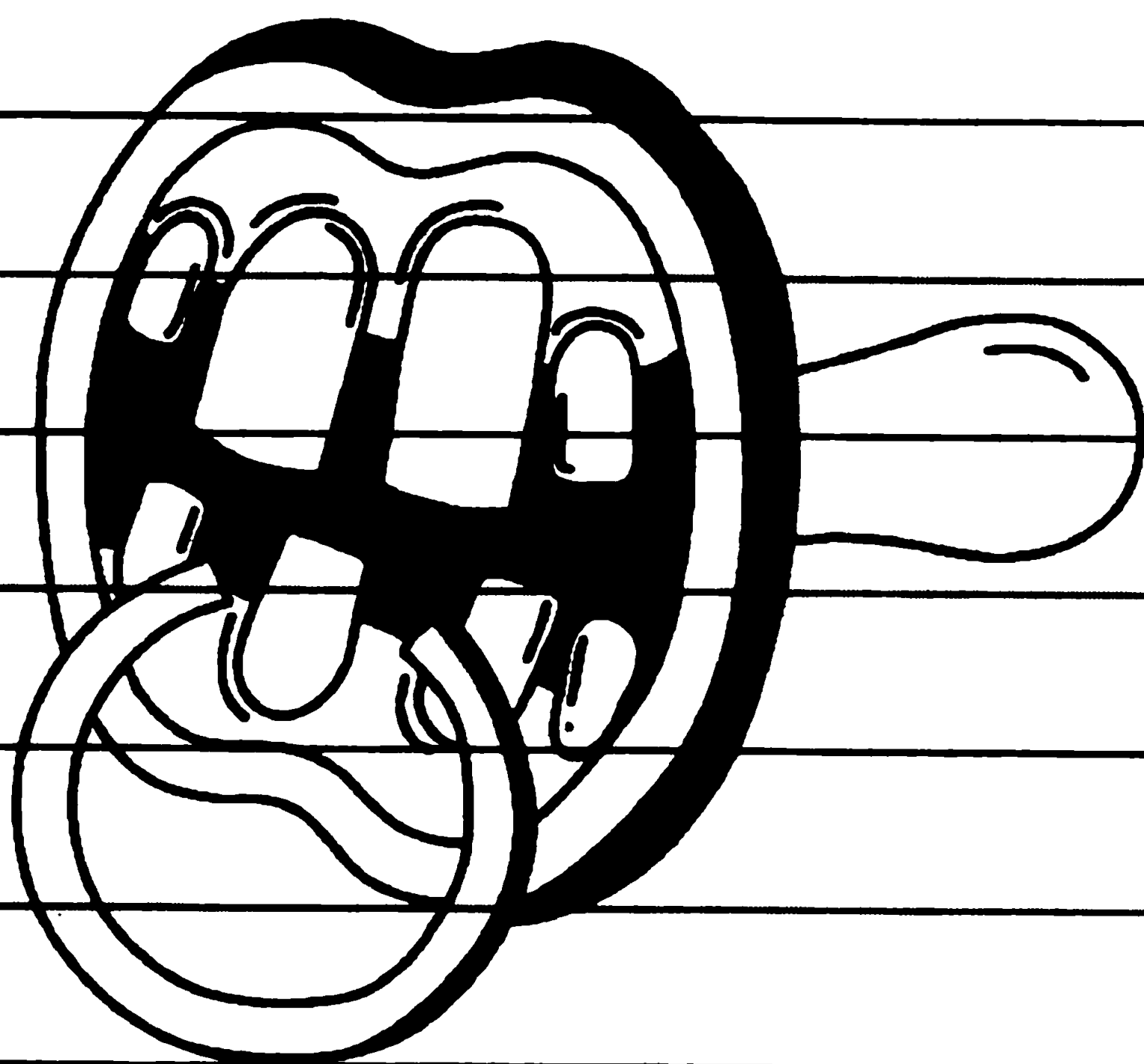
HA GIANG
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

CAPPUCCINO
EBOOK

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

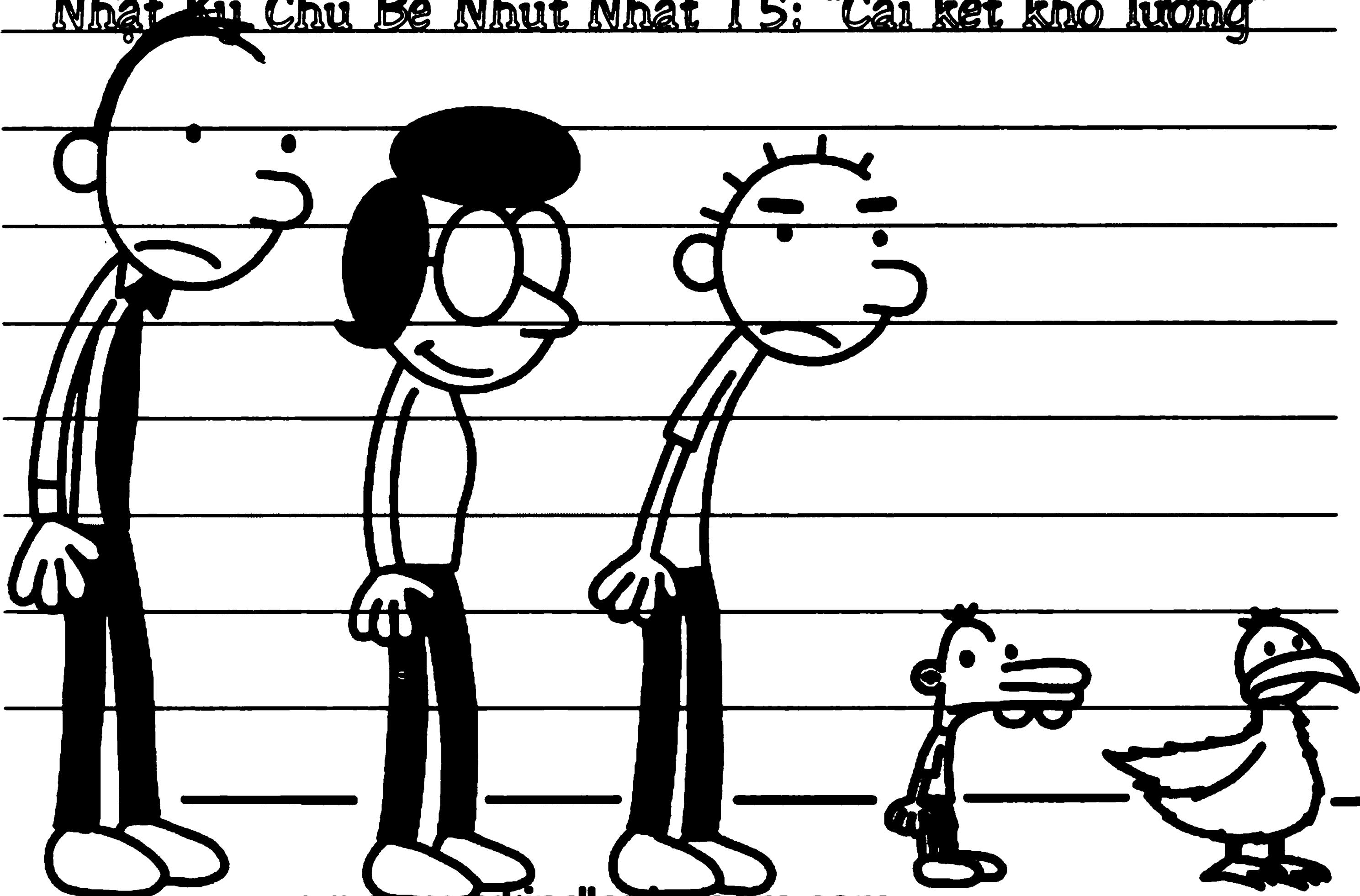
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

NHẬT KÝ

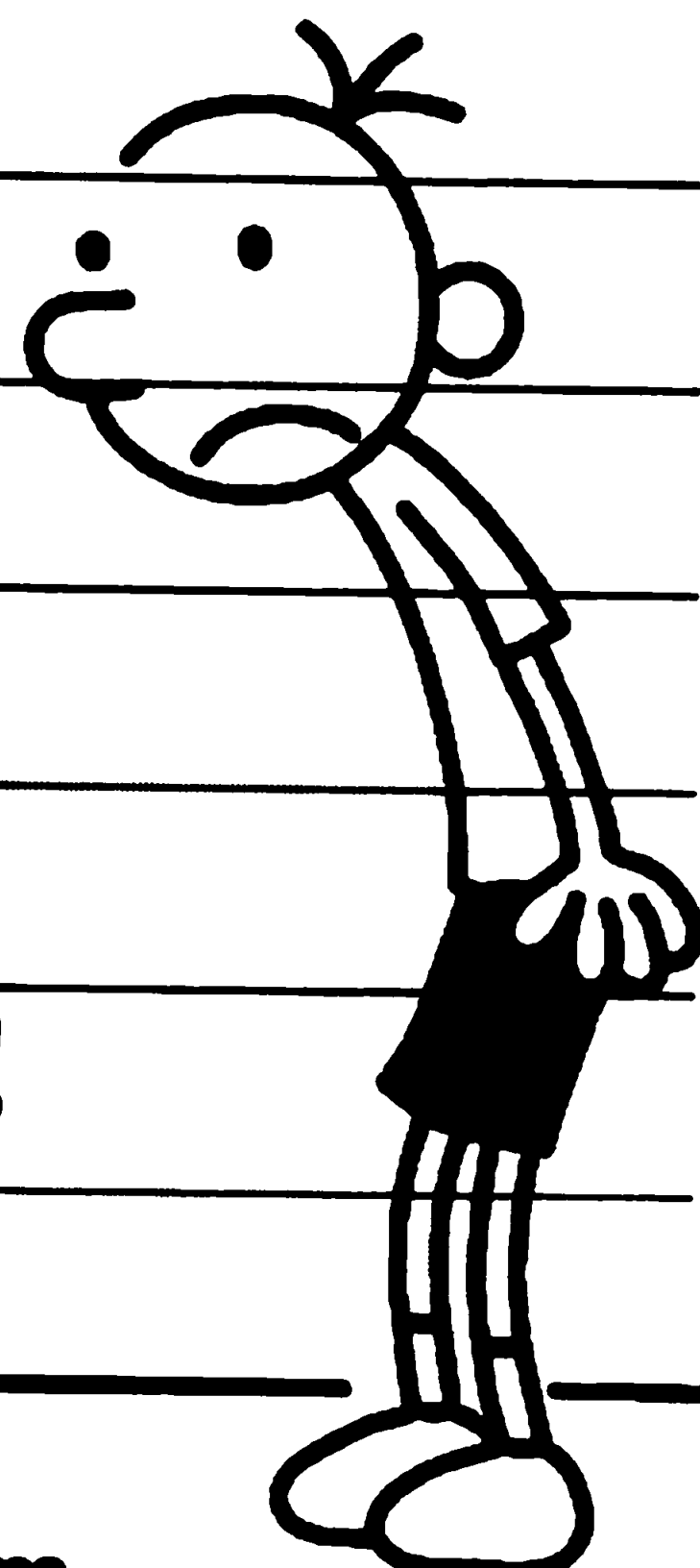
Chú bé

nhút nhát

"KỶ NGHỈ THẨM KHỐC"

Jeff Kinney

Dịch giả: VÂN KHÁNH

NXB VĂN HỌC

HAGIANGBOOKS

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2015 Wimpy Kid, Inc.

DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg
Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the
design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All
rights reserved.

First published in the English language in 2015

By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New
York Original English title: Diary of a Wimpy Kid: The Long
Haul

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với

Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg

Associates International Limited 2015

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Cảm ơn gia đình tuyệt vời của tôi đã dành tình yêu, sự khuyến khích và sự hỗ trợ tuyệt vời cho tôi.

Cảm ơn những người bạn ở Abrams đã chăm chút mỗi tập Chú bé Nhút nhát như lần đầu tiên. Xin gửi một lời cảm ơn đặc biệt đến Charlie Kochman, Michail Jacobs, Jason Wells, Veronica Wasserman, Steve Tager, Susan Van Metre, Jen Graham, Chad W. Beckerman Alison Gervais, Elisa Garcia, Erica La Sala, và Scott Auerbach.

Cảm ơn tất cả các nhà xuất bản quốc tế của tôi đã đưa câu chuyện của Greg đến trẻ em trên toàn thế giới. Tôi cảm thấy rất biết ơn những tình bạn tôi đã có được trong suốt những năm qua.

Cảm ơn Shaelyn Germain và Anna Cesary vì những gì bạn đã làm để tham gia vào nhiều công việc cùng một lúc.

Cảm ơn Paul Sennott và Ike Williams vì những lời khuyên tuyệt vời.

Cảm ơn tất cả mọi người ở Hollywood đã làm việc chăm chỉ để đưa Greg Heffley tới cuộc sống trên màn hình lớn và nhỏ. Cảm ơn đặc biệt đến Sylvie Rabineau, Keith Fleer, Nina Jacobson, Brad Simpson, Ralph Millero, Roland Poindexter, Elizabeth Gabler và Vanessa Morrison.

Cảm ơn tất cả mọi người tại Poptropica, đặc biệt là Jess Brallier.

DÀNH TẶNG PRANAY

THÁNG 6

Thứ Sáu

Có một điều tôi đã học được từ những năm tháng trẻ trai của mình, đó là bạn KHÔNG CÓ tí quyền kiểm soát nào với cuộc đời của chính mình.

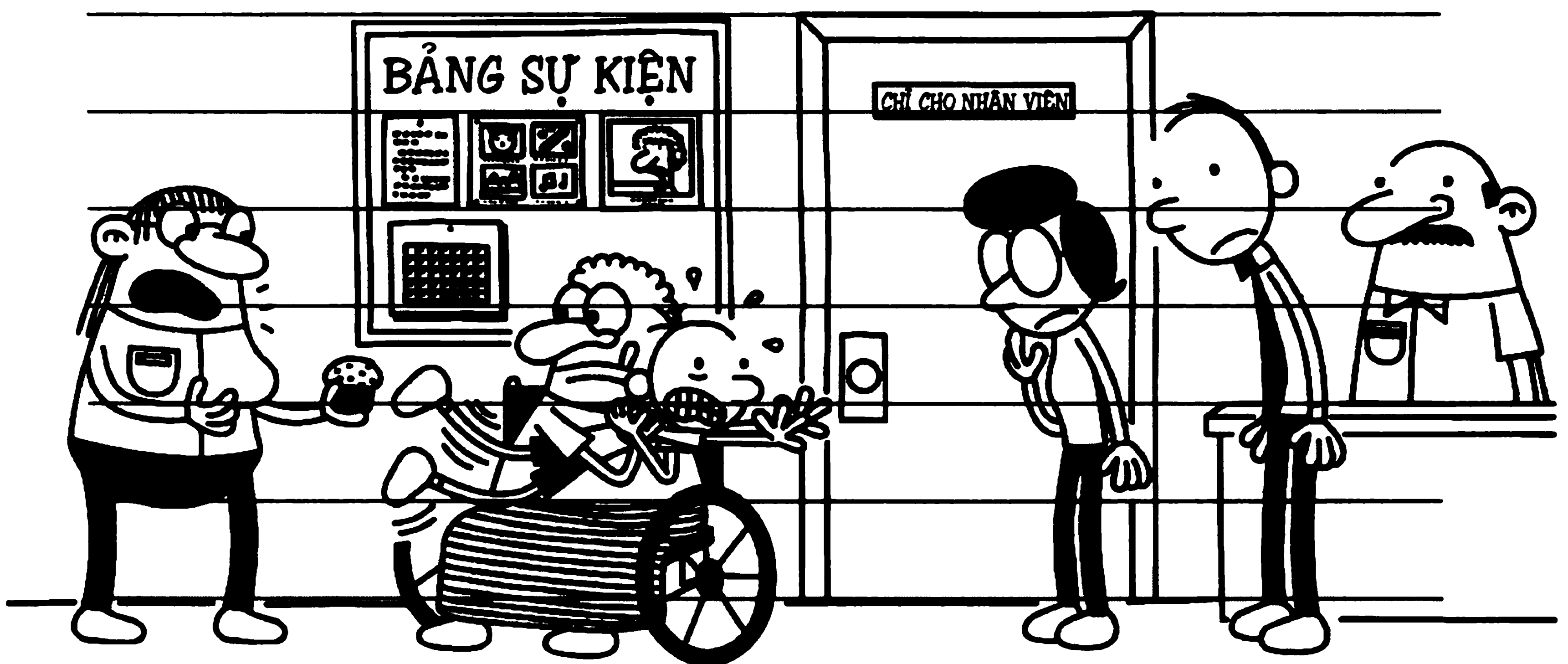
Kể từ lúc kết thúc năm học, tôi chẳng LÀM được bất cứ việc gì tôi cần cũng như ĐẾN được những nơi tôi muốn. Chừng nào mà cái máy điều hòa nhiệt độ còn hoạt động và cái điều khiển Tivi còn pin, thì tôi vẫn bị "lên lịch" cho một kỳ nghỉ dưỡng mùa hè.

Nhưng rồi, bất ngờ thay, CHUYỆN NÀY đã xảy đến -

Đây không phải LẦN ĐẦU TIÊN mẹ tung ra một chuyến đi chơi mà không báo trước cho bọn tôi. Năm ngoái, vào ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, mẹ nói chúng tôi sẽ lên vùng ngoại ô phía Bắc vài ngày để thăm Bà Loretta ở trong viện dưỡng lão.

Nó chính xác không phải là ý tưởng của tôi về một cách khởi động mùa hè vui vẻ. Một lần khi chúng tôi đến thăm bà Loretta, bạn cùng phòng của bà đã túm lấy tôi và nhất định không chịu thả ra cho đến khi một nhân viên chăm sóc đưa cho bà ta chiếc bánh nướng sô-cô-la.

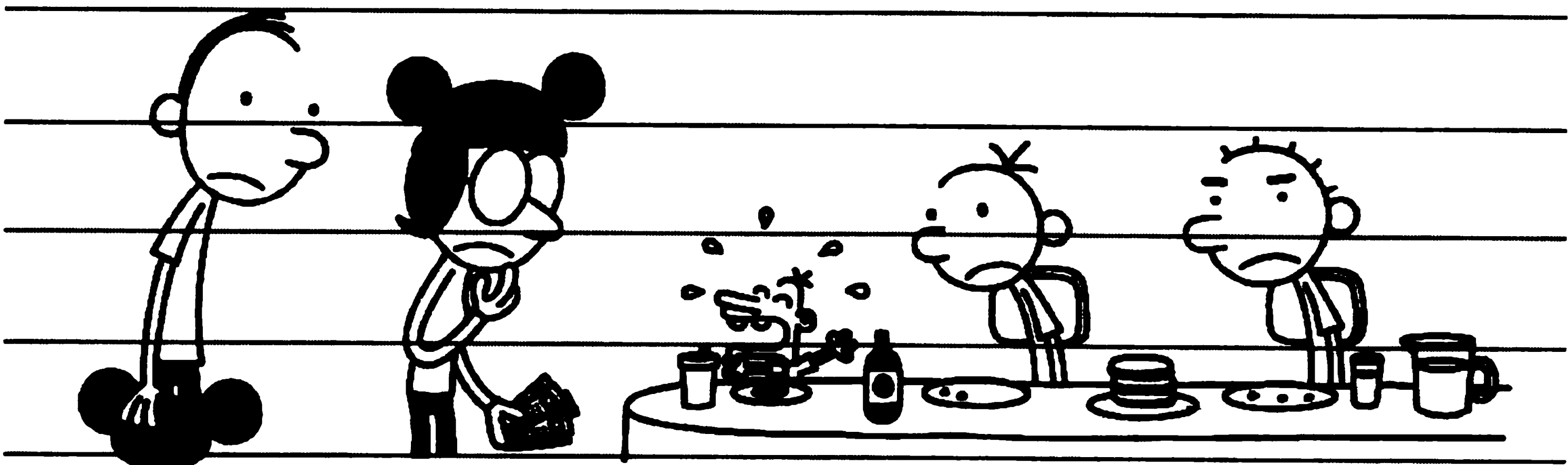

Nhưng mẹ chỉ chém gió về chuyện đến viện dưỡng lão thôi. Trong bữa sáng ngày hôm sau, mẹ đã nói ra nơi chúng tôi THỰC SỰ đi.

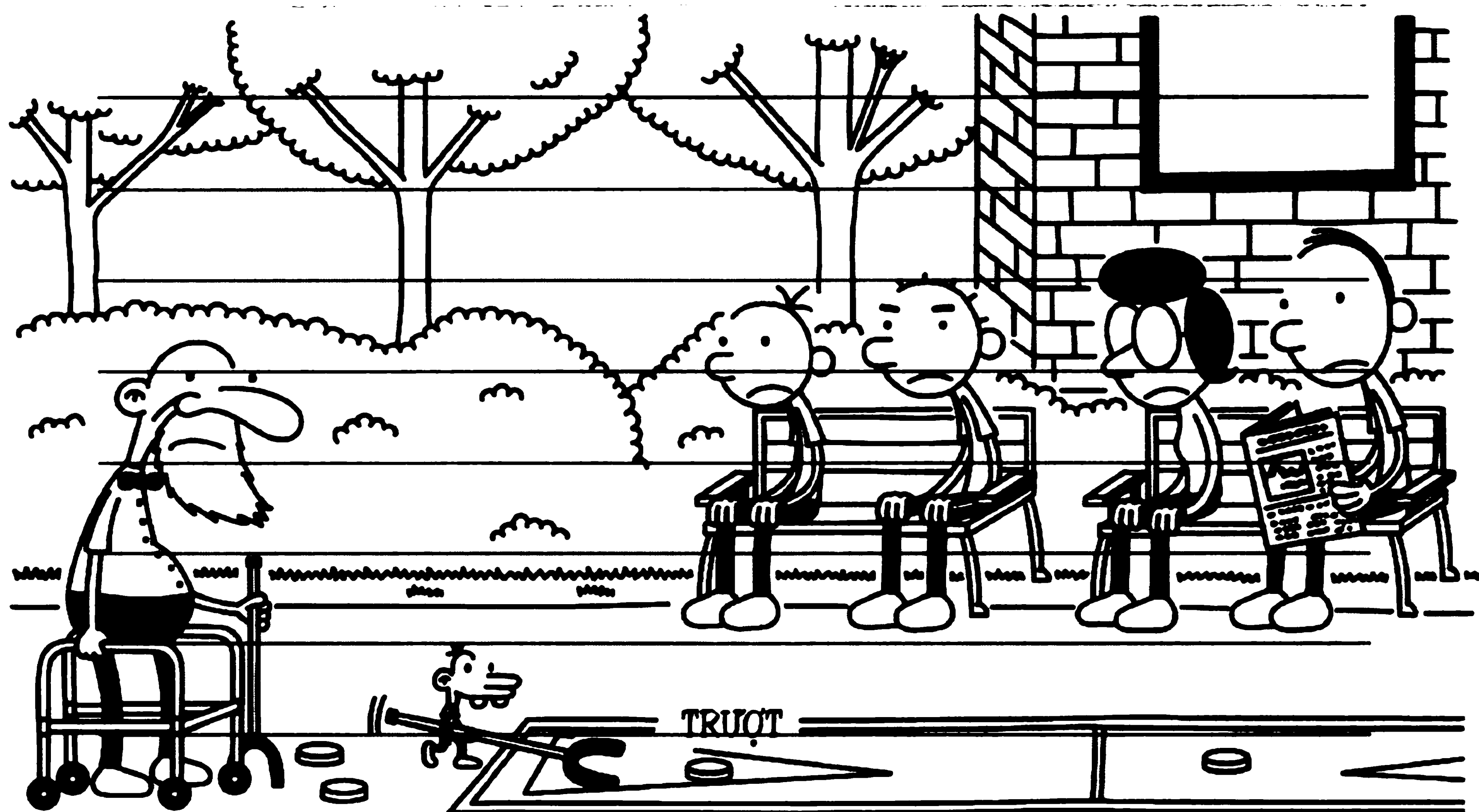

Tôi và ông anh trai quý hóa của mình - Rodrick đã sướng rơn, vì chúng tôi đã phát khiếp khi cả tuần đầu của kỳ nghỉ hè phải chơi trò trượt ván trong viện dưỡng lão rồi.

Nhưng khi thằng em Manny của tôi nghe thấy sự thay đổi trong kế hoạch, nó hoàn toàn SUY SỤP. Mẹ đã nói về chuyến thăm bà Loretta nhiều đến nỗi Manny thực sự HÁO HỨC khi được đi.

Cuối cùng chúng tôi phải HOÀN chuyến đi tới Disney để đi thăm bà Loretta. Bạn nghĩ là mẹ hẳn sẽ rút ra được một bài học về những chuyến đi bất ngờ sau LẦN ĐÓ.

Tôi biết CHÍNH XÁC ý tưởng du lịch này đến từ đâu, vì số mới nhất của tạp chí "Gia đình Vui nhộn" vừa được gửi đến qua email ngày hôm nay.

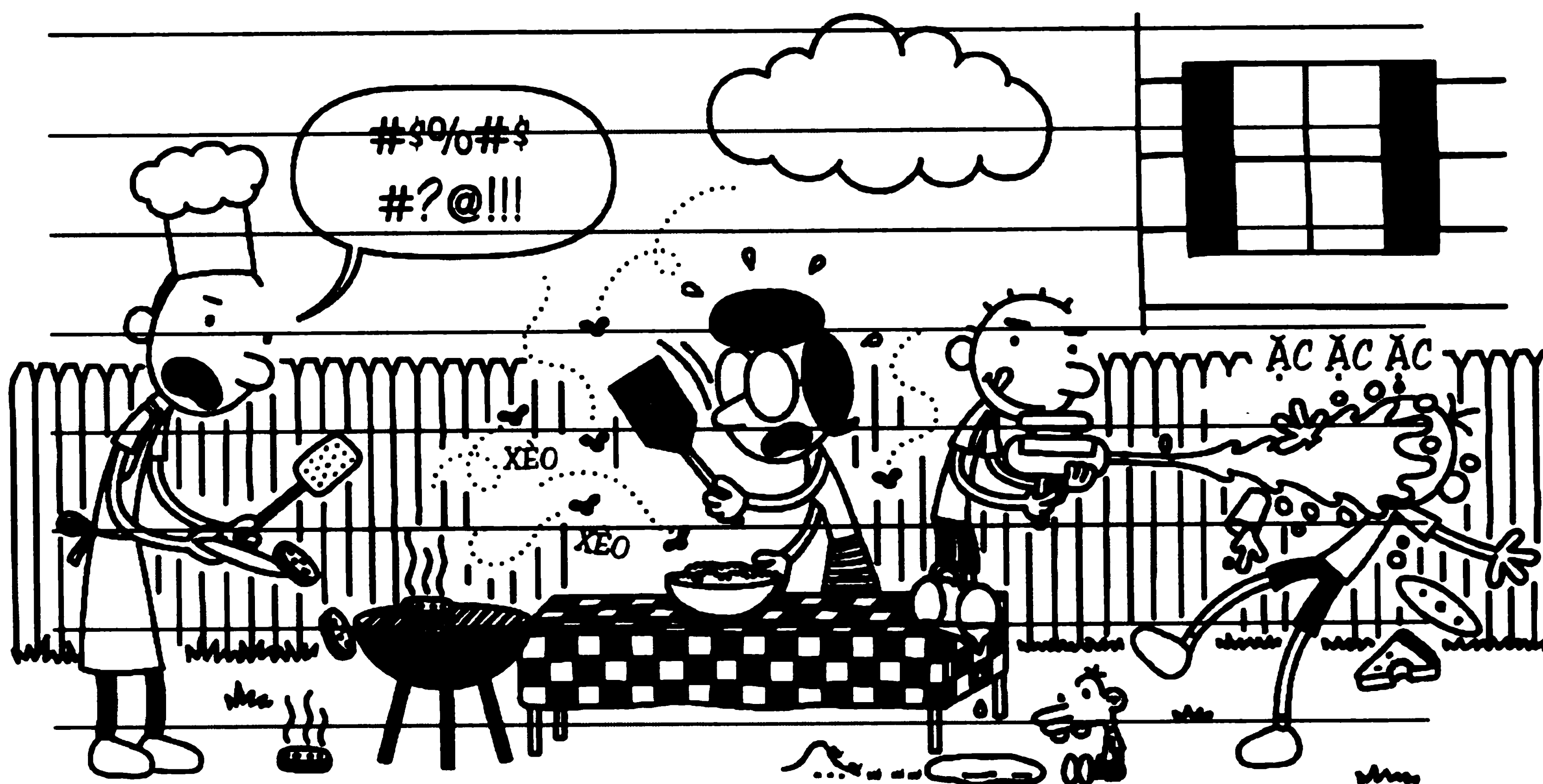
Nếu phải phán đoán, tôi sẽ nói 90% những thứ nhà tôi làm cùng nhau đều đến từ các ý tưởng mà mẹ đọc được trong tờ tạp chí đó. Và khi nhìn thấy số mới nhất, tôi biết nó sẽ khiến những ý định của mẹ thành hình.

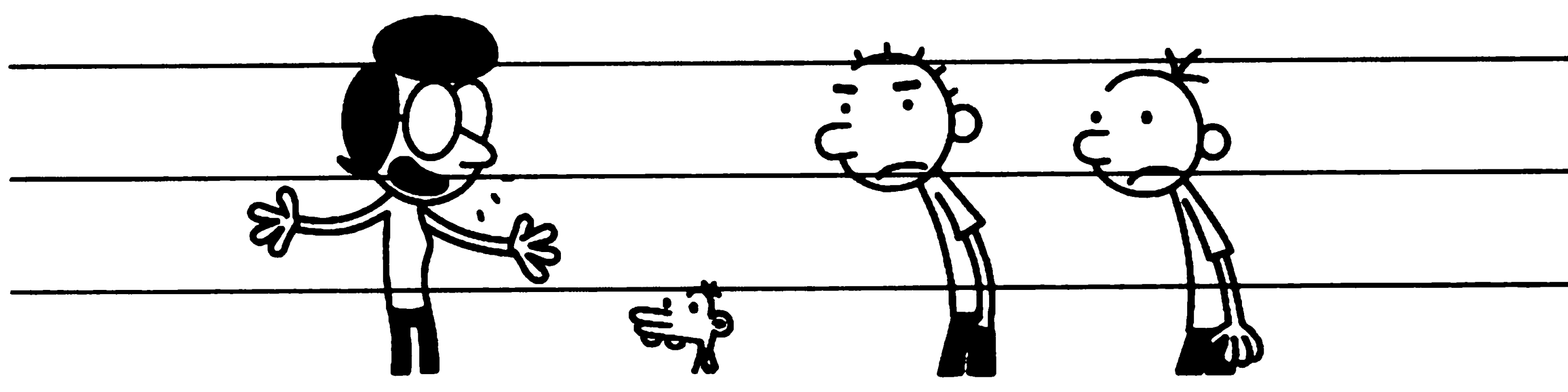
Tôi giờ qua tờ "Gia đình Vui nhộn" vài lần, và phải thừa nhận rằng những bức ảnh luôn làm cho mọi thứ trông vui vẻ hơn rất nhiều.

Nhưng hẳn là có gì đó sai sai với gia đình TÔI, vì chúng tôi không bao giờ có thể làm tốt bằng những gì họ trưng trên tạp chí.

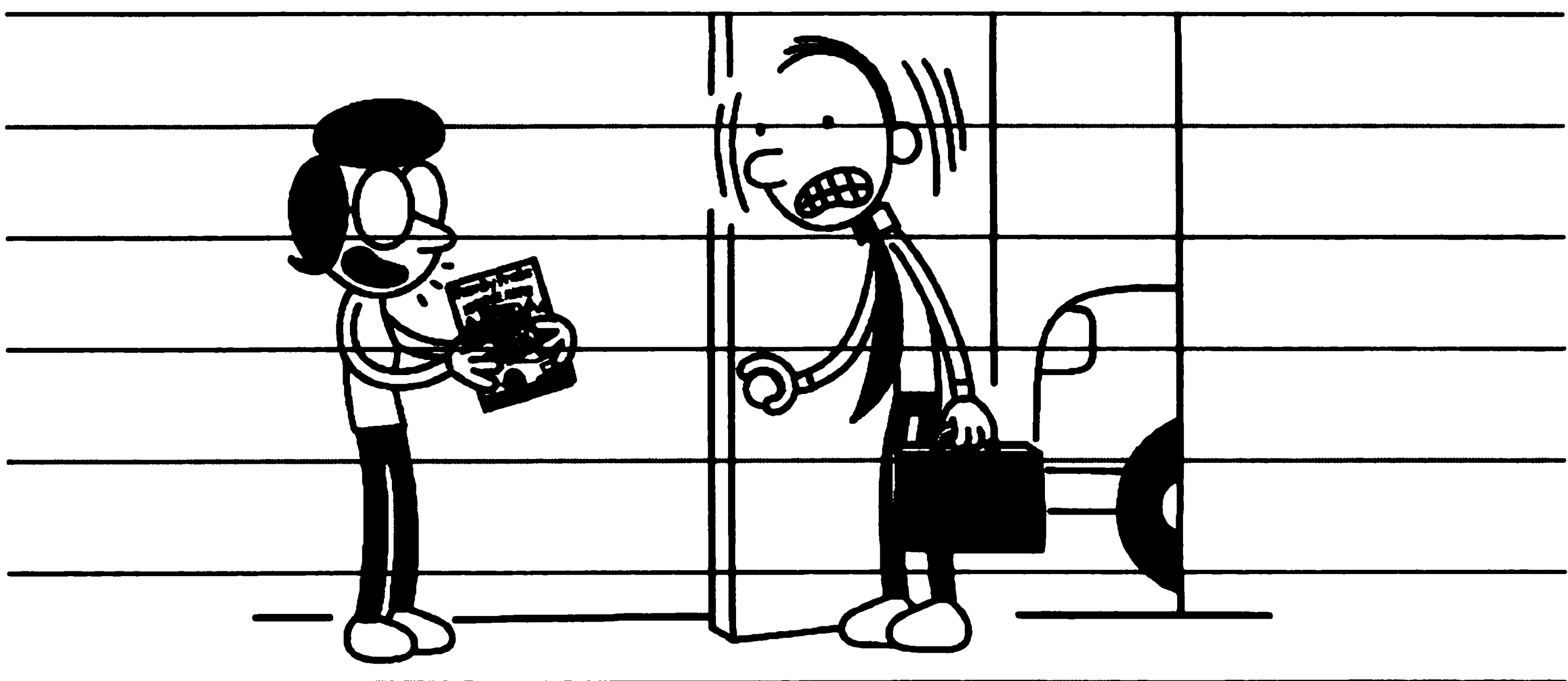
Dù vậy, tôi đoán là mẹ không từ bỏ. Mẹ nói rằng chuyến dã ngoại sẽ tuyệt vời lắm và việc dành nhiều thời gian bên nhau trong xe ô tô sẽ là một trải nghiệm "kết nối" cho cả gia đình.

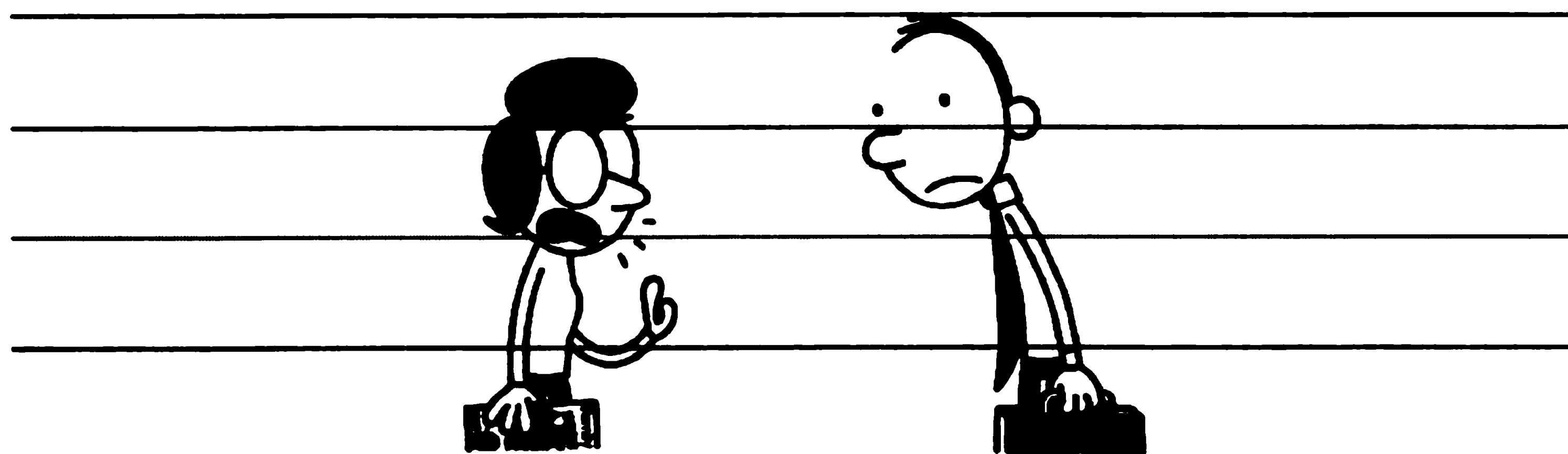
Tôi cố xin mẹ để cho anh em tôi được làm chuyện gì đó BÌNH THƯỜNG, như tới công viên nước trong ngày ấy, nhưng mẹ không muốn nghe.

Mẹ nói toàn bộ mục đích của chuyến đi này là làm những thứ chúng tôi chưa bao giờ làm trước đây và có những trải nghiệm "đích thực".

Tôi tưởng mẹ đã báo cho bố về ý tưởng chuyến dã ngoại, nhưng hình như tôi đã làm. Vì khi bố đi làm về, bố có vẻ ngạc nhiên y như anh em chúng tôi.

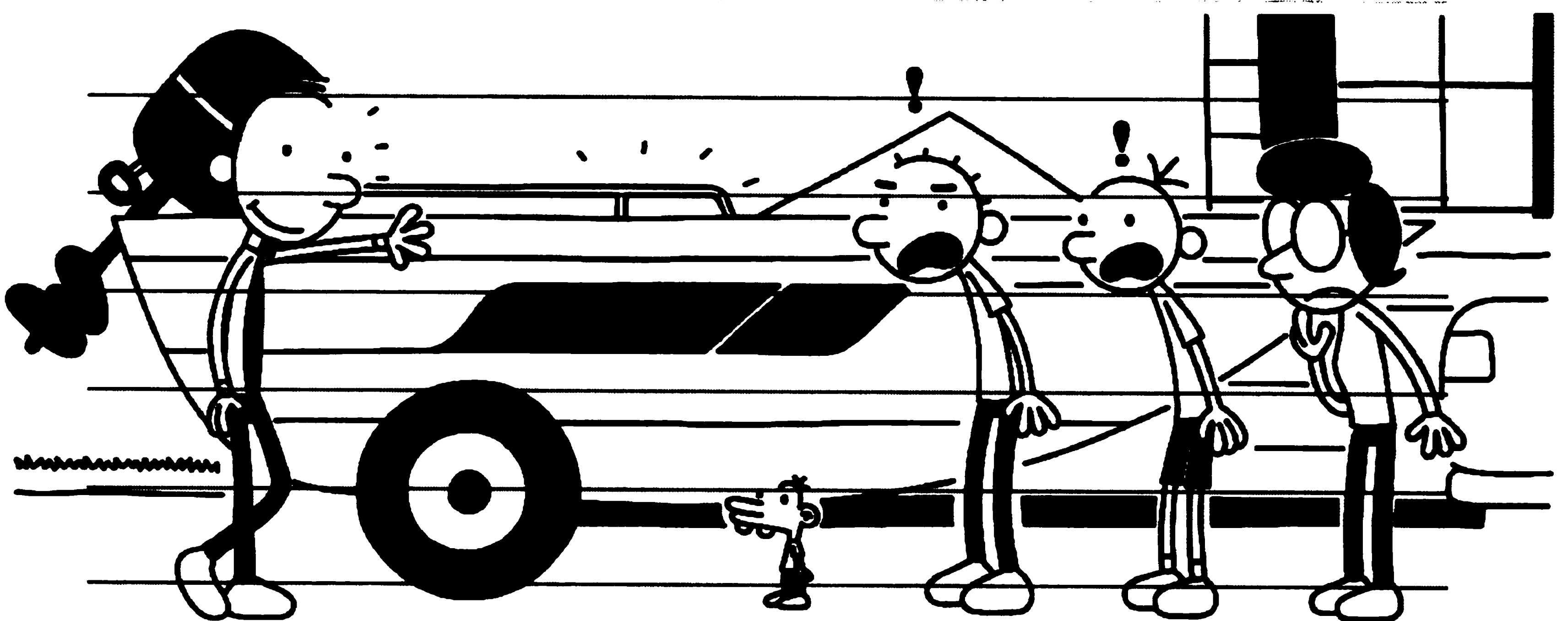
Bố bảo mẹ thời gian này không ổn để nghỉ làm, và bố không muốn nghỉ phép trừ khi nhất định PHẢI làm thế. Nhưng mẹ nói không có gì quan trọng hơn việc dành thời gian cho gia đình.

Rồi bố bảo mẹ bố thực sự hy vọng được hạ thủy chiếc THUYỀN của mình vào cuối tuần này, và nếu nhà tôi đi dã ngoại, bố sẽ không thể đi cùng.

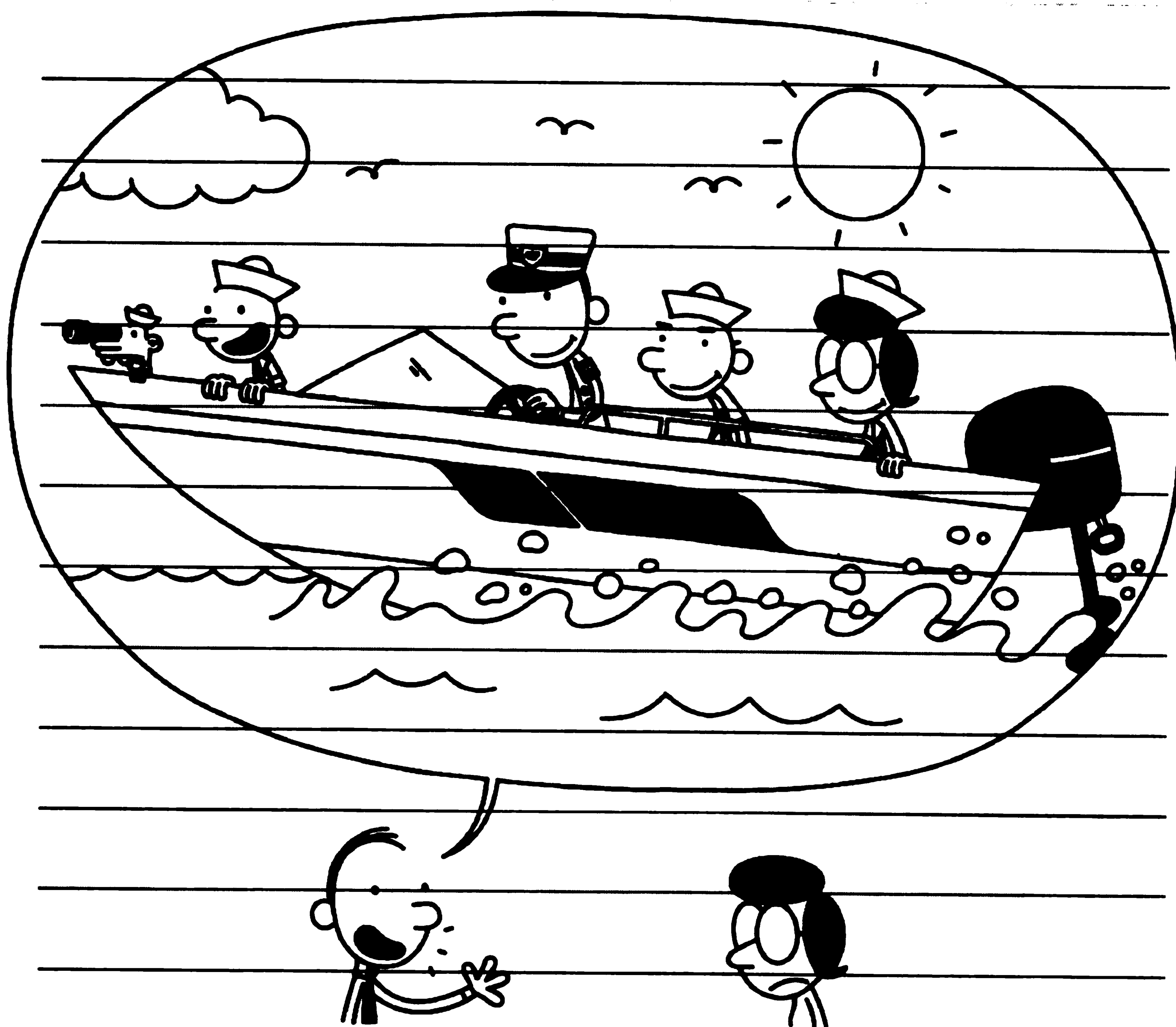
Thường thì bố mẹ khá là hòa hợp, nhưng có một thứ đảm bảo sẽ gây ra chiến tranh giữa họ, đó là con thuyền của bố.

Vài năm trước, mẹ bảo bố ra ngoài mua sữa, nhưng dọc đường bố tia được một chiếc thuyền đang bày bán ở sân trước nhà ai đó. Và trước khi mọi người biết chuyện, chiếc thuyền đã chinh ình trên lối xe chạy nhà tôi.

Mẹ nổi điên lên khi bố không bàn với mẹ trước, vì có một con thuyền là có cả núi việc phải làm.

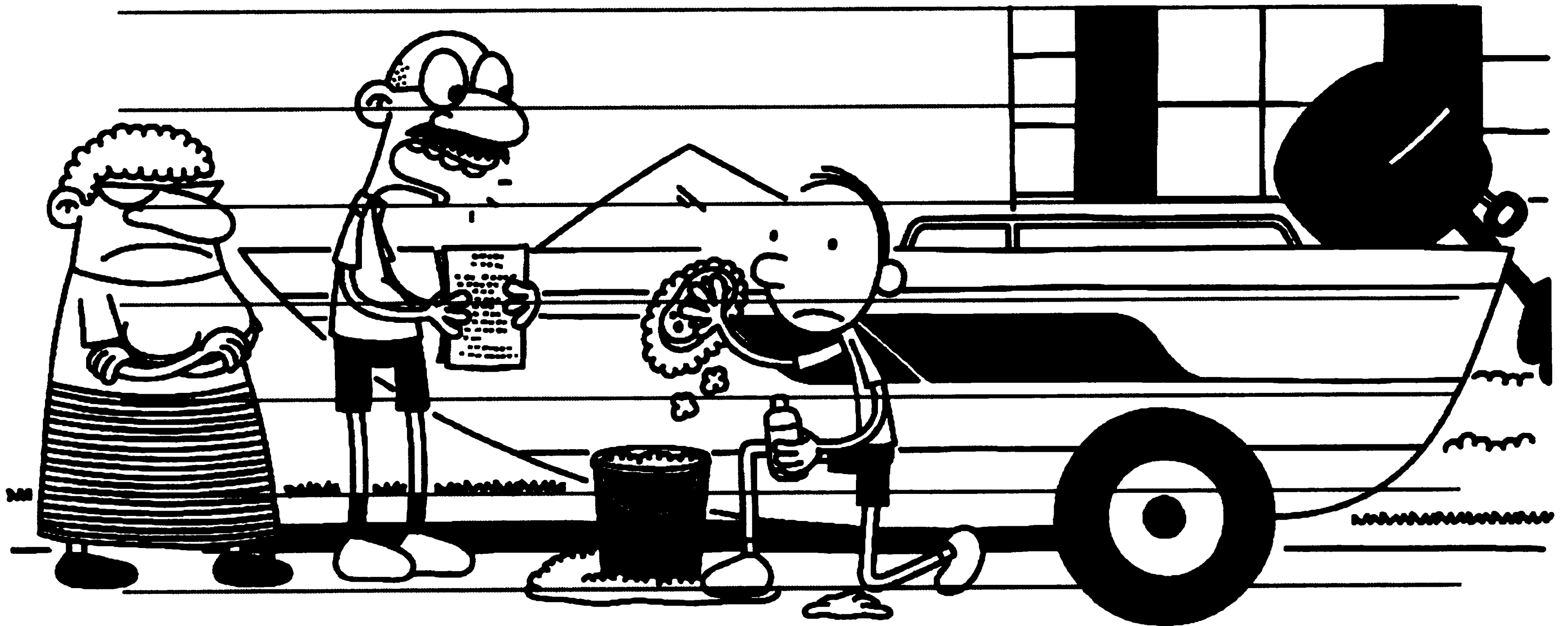
Nhưng bố nói bố luôn mơ ước có một con thuyền và cuối tuần nào nhà tôi cũng có thể tung tăng dạo chơi trên mặt nước

Vì thế bố vẫn GIỮ con thuyền, và bố có vẻ thực sự hạnh phúc. Nhưng mọi thứ tụt dốc rất nhanh.

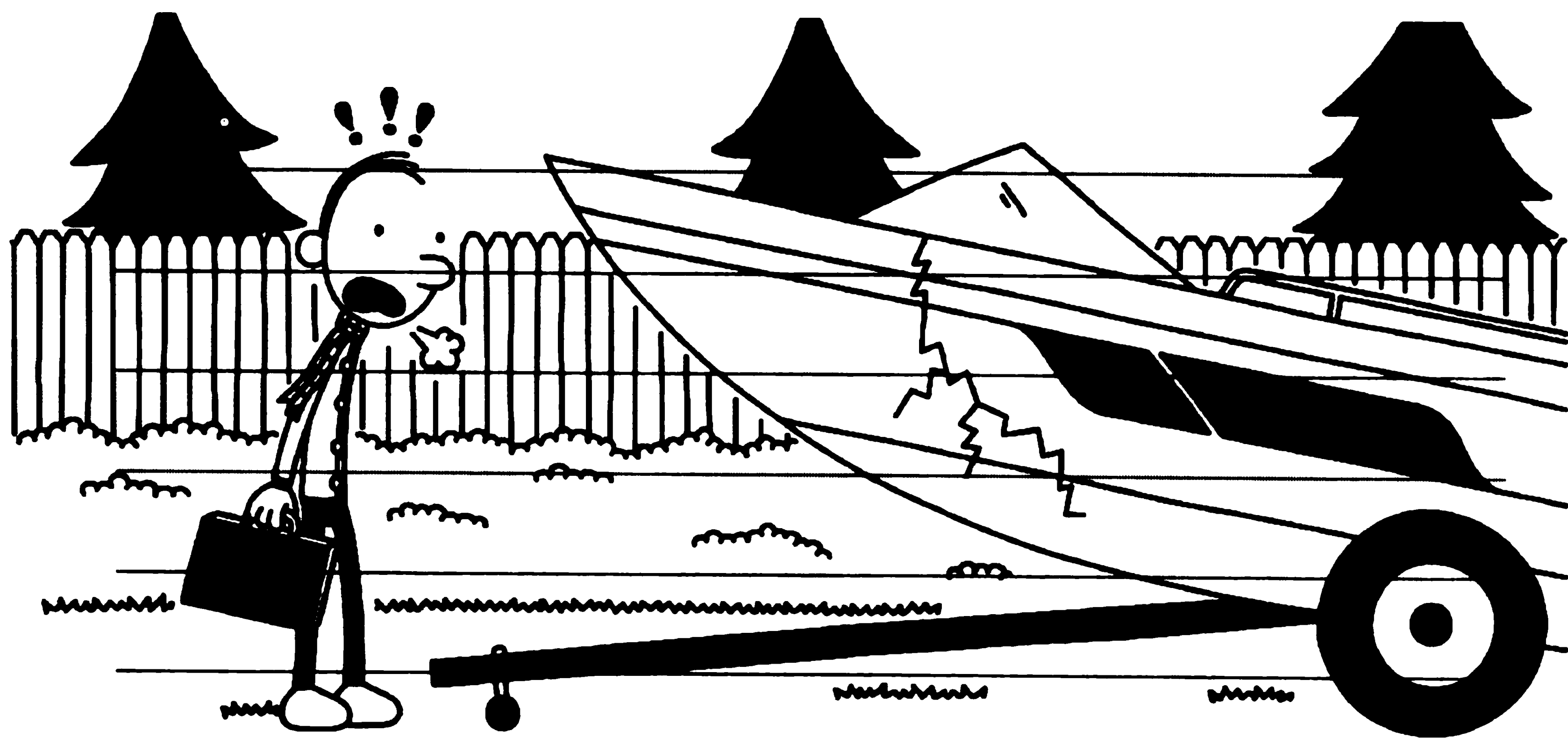
Vài ngày sau, mấy người từ Hiệp hội sở hữu nhà đến gõ cửa nhà chúng tôi.

Họ nói có vài điều luật trong vùng chúng tôi chống lại việc đậu một con thuyền trước cửa nhà và yêu cầu bố chuyển nó ra sân sau.

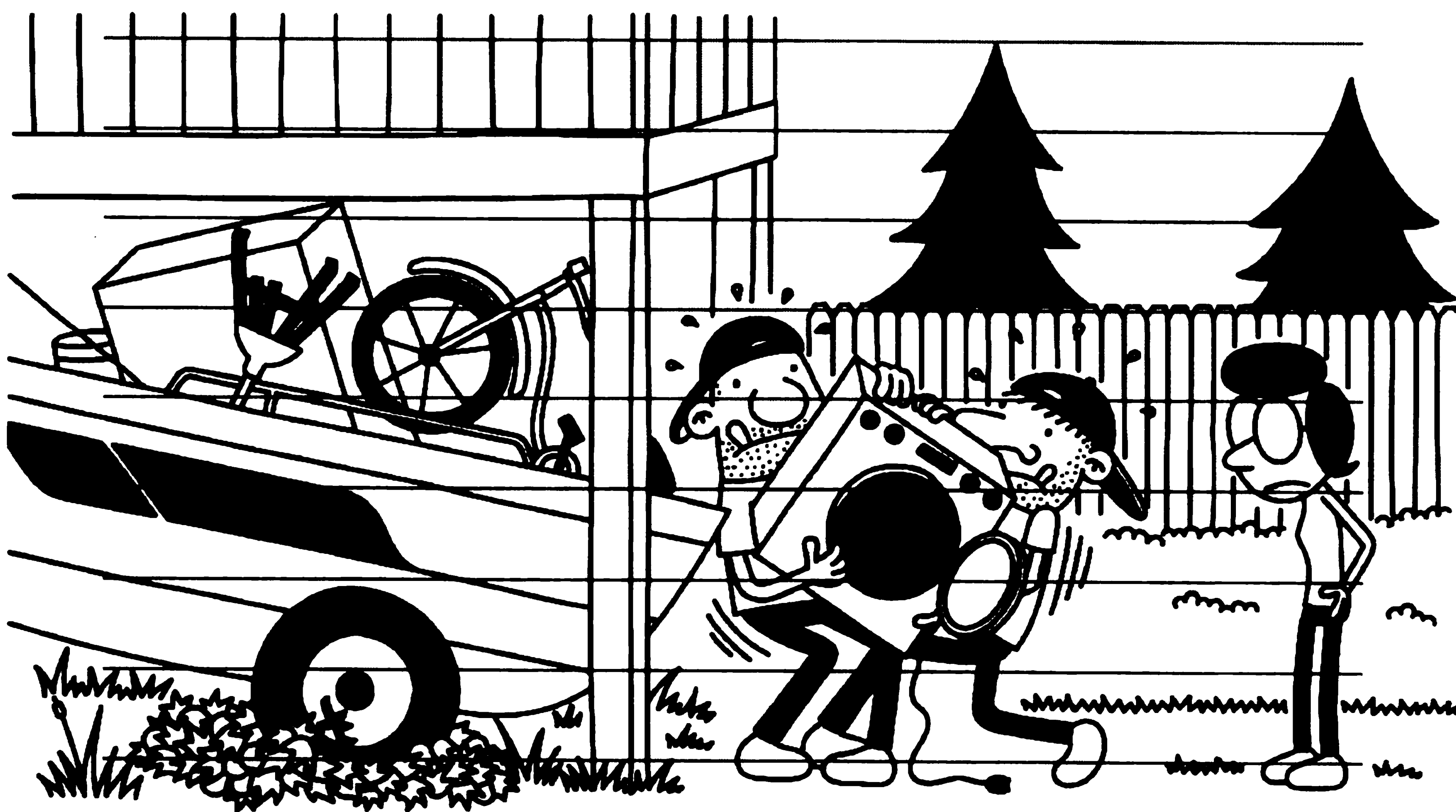

Thế là con thuyền nằm ở sân sau cả mùa hè vì bố quá bận không có thời gian dùng nó. Rồi, vào mùa thu, một trong những đồng nghiệp của bố bảo bố phải GIA CỐ CON THUYỀN CHUẨN BỊ CHO MÙA ĐÔNG để bảo vệ nó khỏi tiết trời lạnh giá.

Bố nhận ra rằng nếu gia cố cho con thuyền còn tốn nhiều tiền hơn là MUA nó, vì thế bố quyết định phó mặc cho số phận. Và, như dự đoán, hai tuần sau, khi nhiệt độ giảm xuống dưới âm, một vết nứt lớn xuất hiện trên thân thuyền.

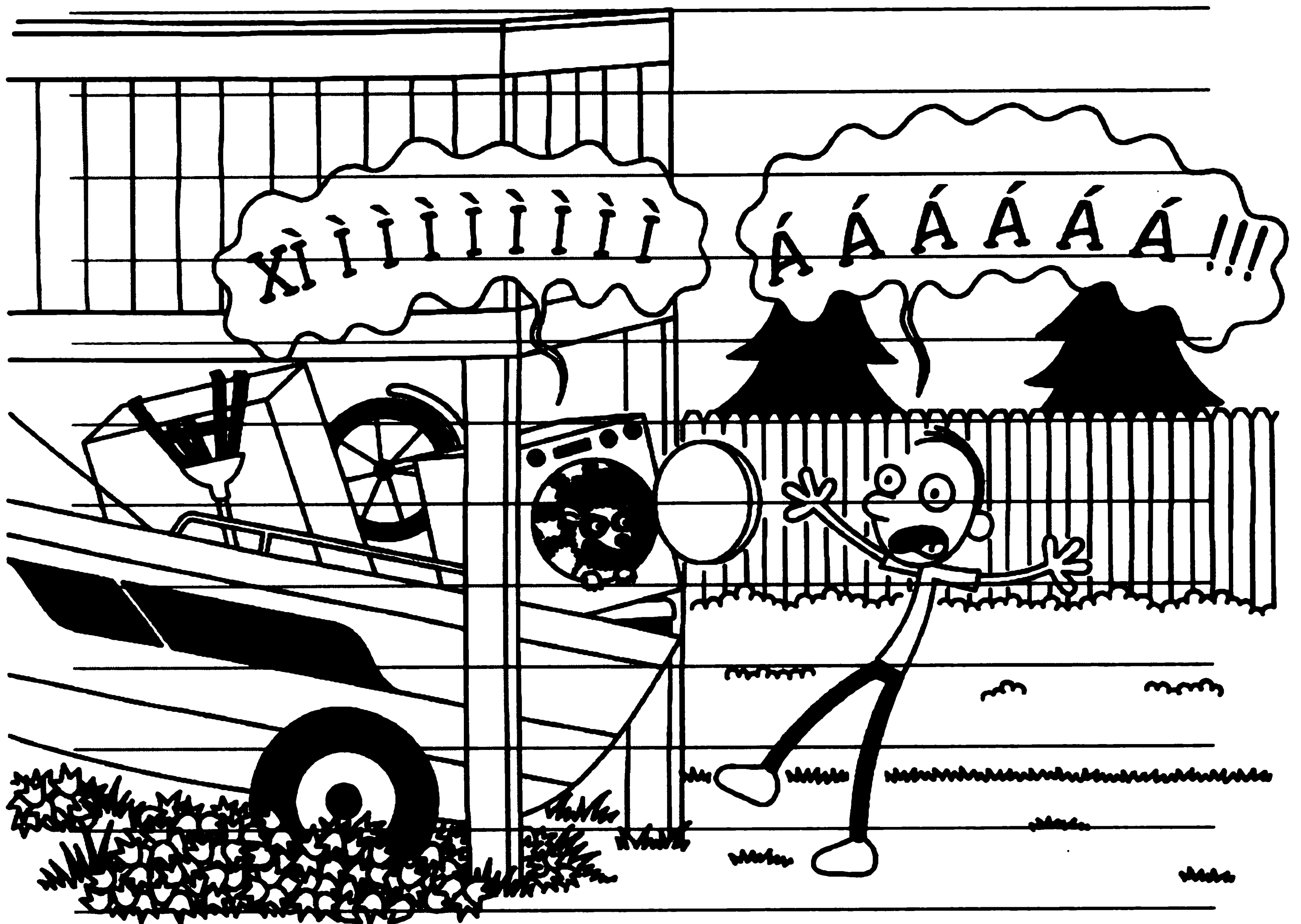

Khi tuyết bắt đầu rơi, bố lăn con thuyền vào khoang dưới mái hiên sau, và nó nằm lăn lóc ở đó cả mùa đông. Mùa xuân đến, mẹ bắt đầu dùng nó để chứa đủ loại đồ tạp nham trong nhà.

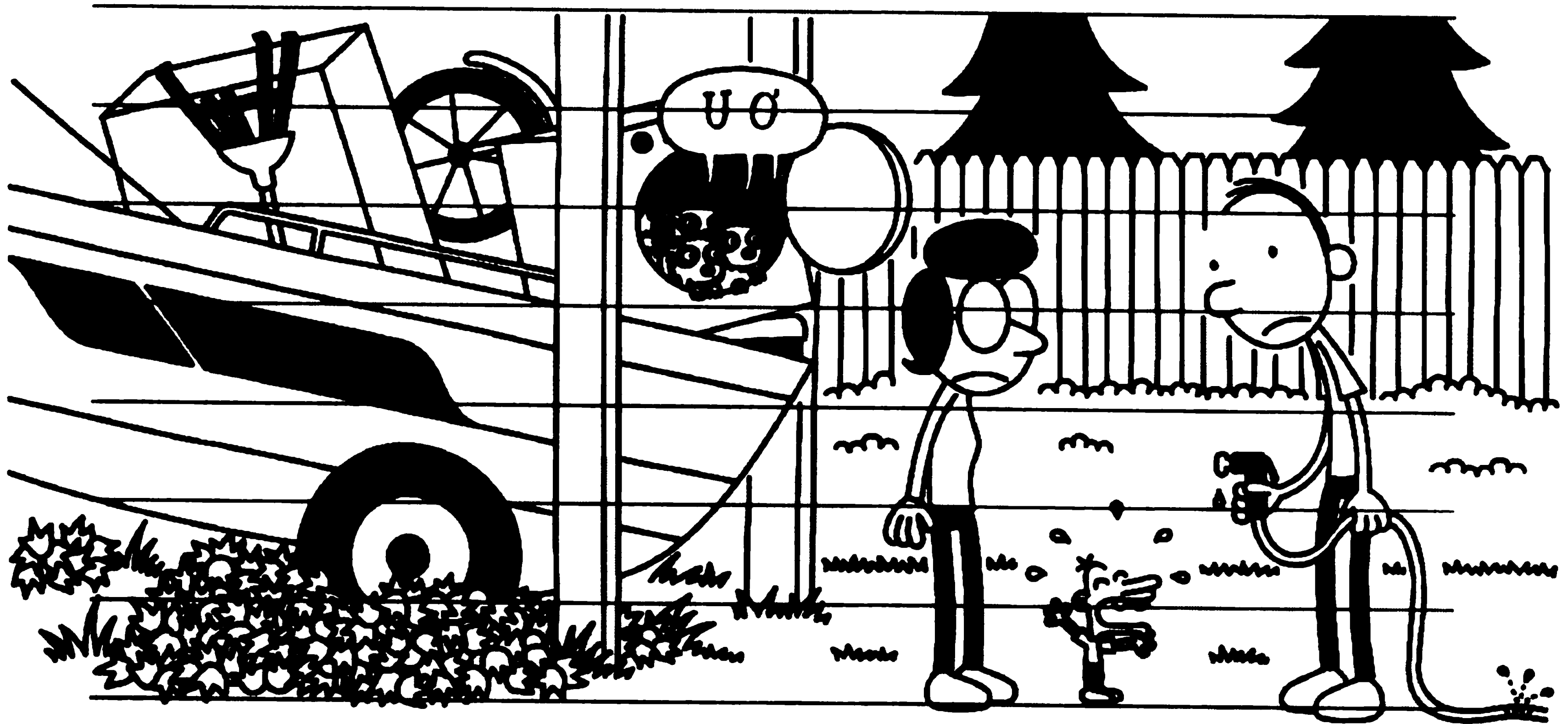
Mùa hè năm sau, bố quyết định sẽ sửa chữa lại con thuyền.

Nhưng khi lòi nó ra từ mái hiên, bố phát hiện ra cả một gia đình gấu mèo Mỹ đang sống trong chiếc máy giặt cũ của nhà tôi.

Bố gọi người đến để tiêu diệt lũ gấu mèo, nhưng khi nghe thấy CHUYỆN ĐÓ tốn tiền đến mức nào, bố quyết định tự mình ra tay.

Tuy nhiên, sau đó Manny đã nghe được chuyện đám gấu mèo con đang sống trong máy giặt, và mẹ đã vào cuộc.

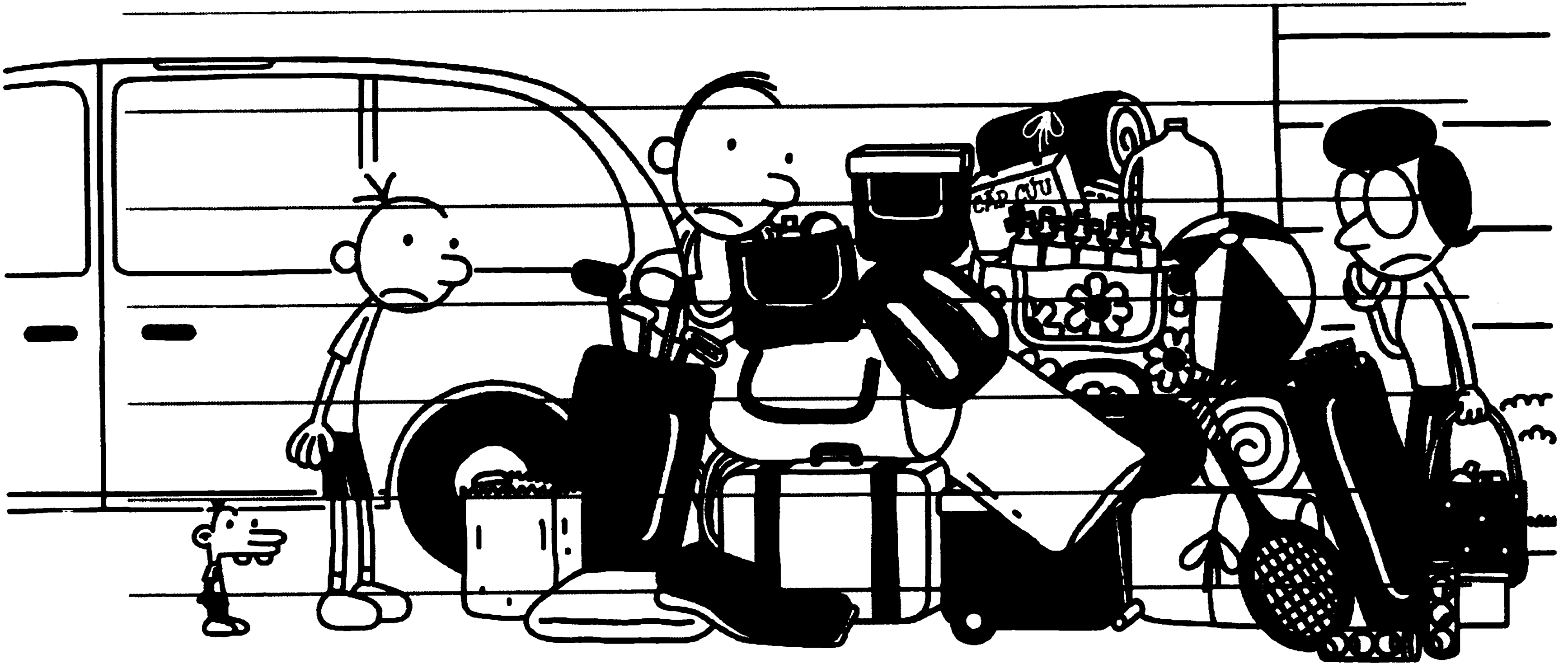

Thế là con thuyền đã nằm yên ở đó từ dạo ấy. Một thời gian tôi chẳng nghe thấy tiếng rúc rích nào phát ra từ dưới mái hiên, vì thế tôi đoán rằng lũ gấu mèo Mỹ đã chuẩn rồi.

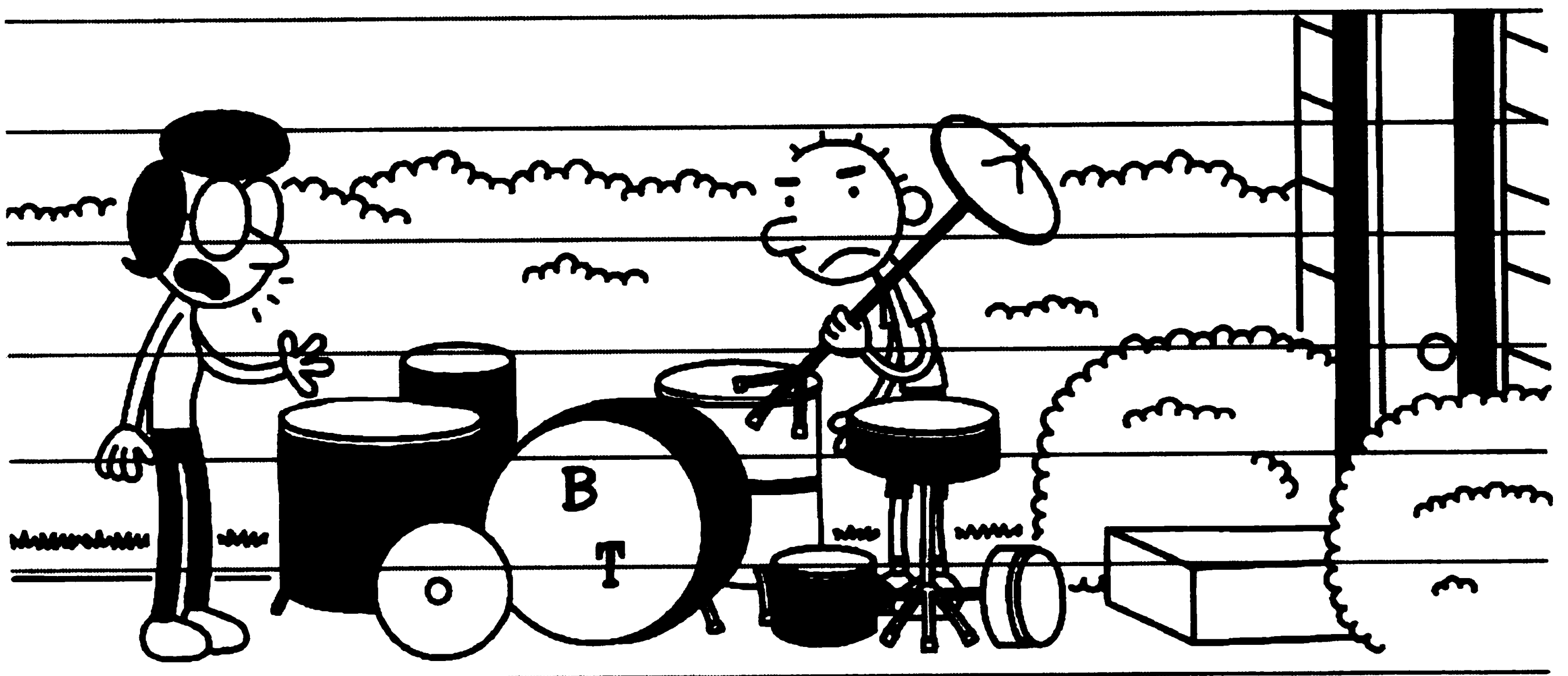
Hôm nay, mẹ bảo bố rằng bố có cả phần còn lại của mùa hè để lướt con thuyền trên mặt nước, vậy là bố không tranh cãi gì nữa.

Mẹ nói việc đầu tiên vào sáng sớm là chúng tôi sẽ rời đi, nên chúng tôi cần bắt đầu gói ghém đồ đạc cho cuộc hành trình. Mẹ hạ lệnh cả nhà chỉ mang những "đồ thiết yếu" để có thể chất vừa cái xe bảy chỗ.

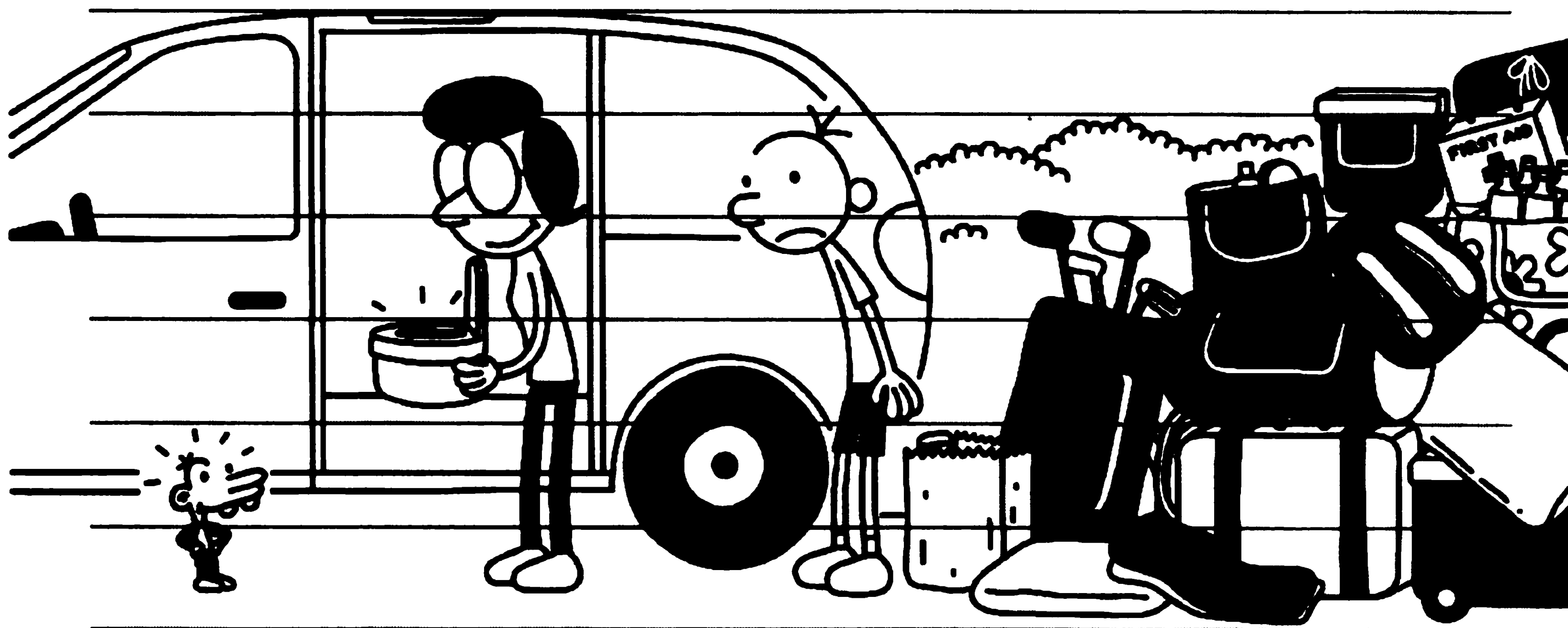
Nhưng khi chúng tôi mang hết đồ ra lối xe chạy, rõ ràng "không gian" đã trở thành một vấn đề lớn.

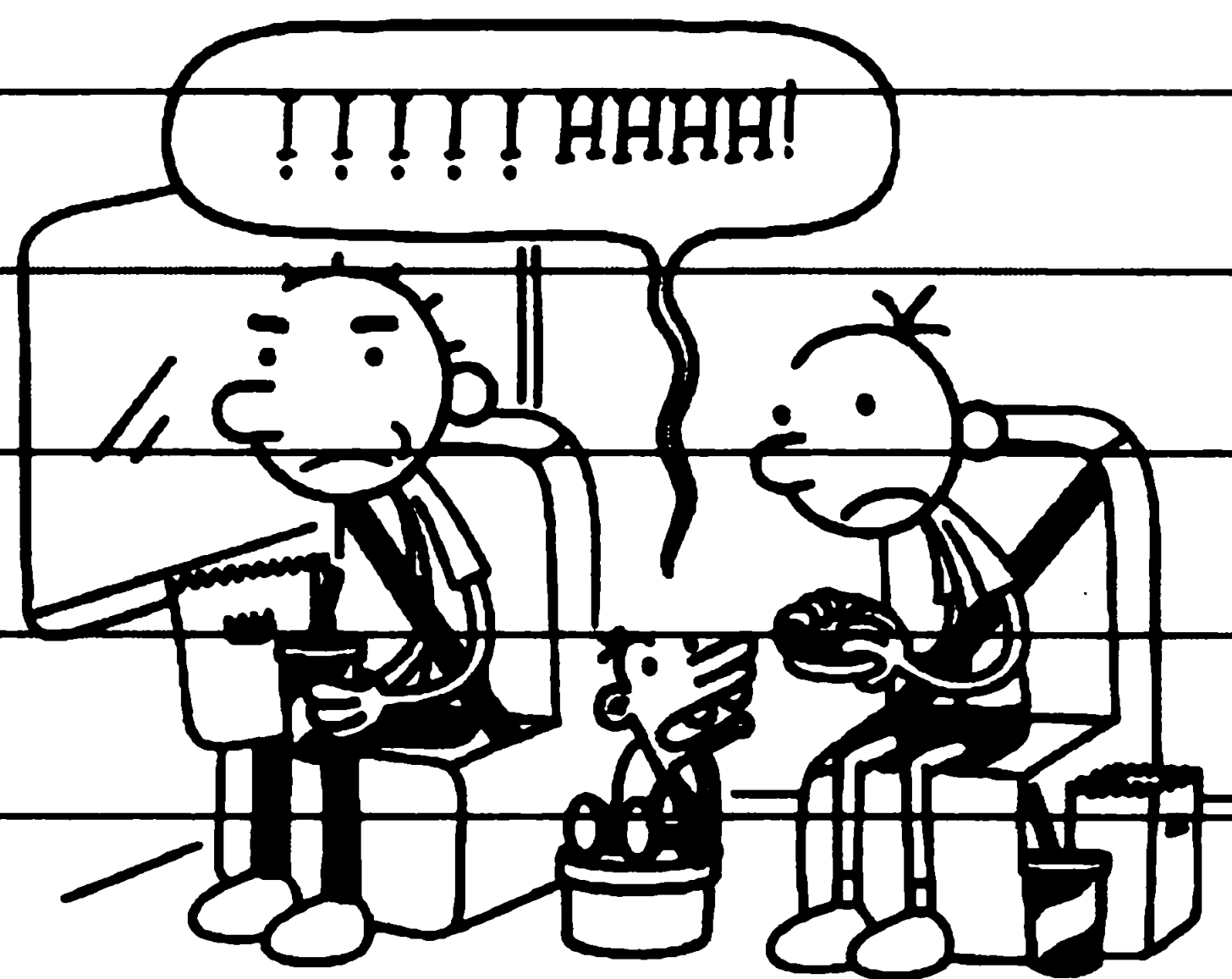
Mẹ bắt đầu xem xét qua tất cả mọi thứ và phân loại chúng thành hai đồng - những thứ chúng tôi cần và những thứ chúng tôi không cần. Rodrick khá thất vọng khi một vài "đồ thiết yếu" của anh ta không đạt tiêu chuẩn.

Mẹ bảo tôi để lại một lô những đồ lặt vặt ở nhà, điều này khá nực cười khi cái bộ nhựa của thằng Manny lại được mang theo chuyến đi.

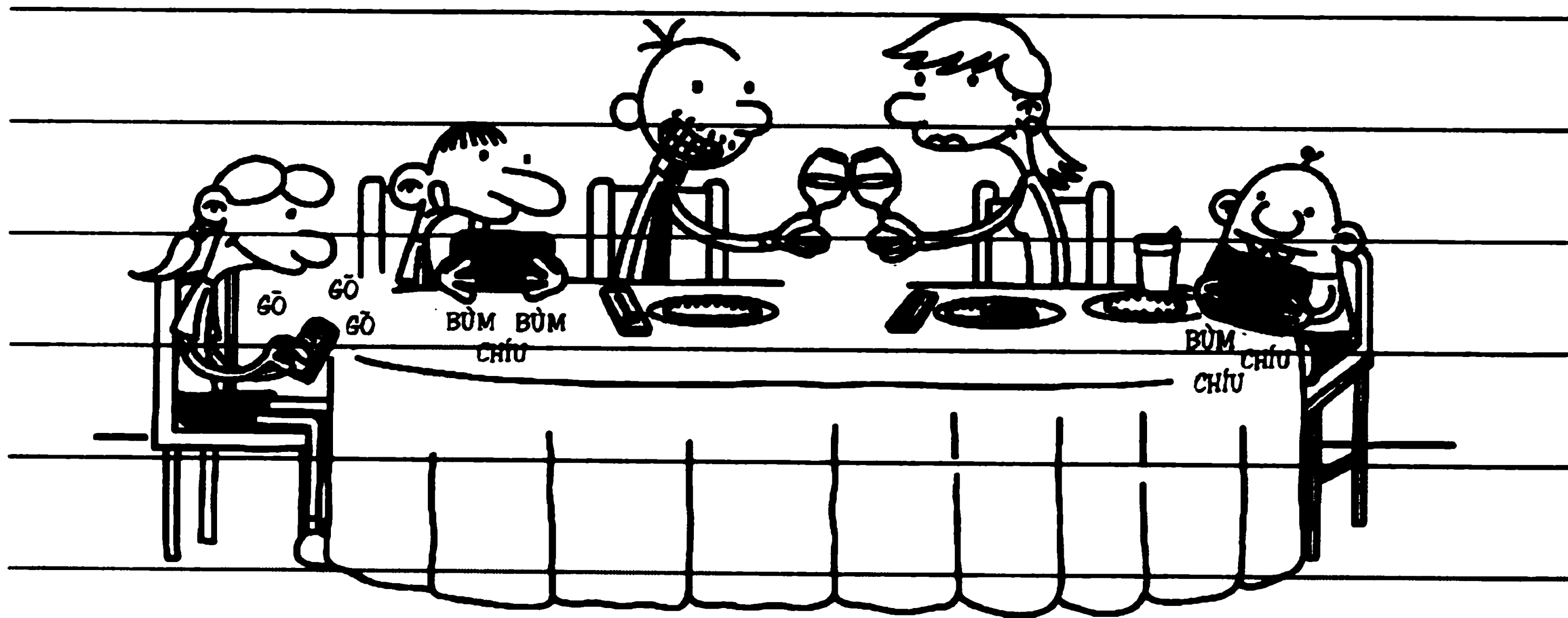
Bất cứ khi nào nhà tôi đi chơi đâu lâu hơn mười lăm phút, mẹ lại mang cái bộ của Manny đi "để đề phòng". Nhưng tôi thực sự không thoải mái mỗi khi Manny dùng nó.

Mẹ không cho tôi và Rodrick mang theo bất cứ thứ đồ điện tử nào trong chuyến đi, dù chúng chẳng chiếm mấy không gian.

Mẹ luôn nói trẻ con ngày nay không biết cách hòa nhập với xã hội, bởi lúc nào chúng cũng chăm chăm chúi mũi vào một cái màn hình.

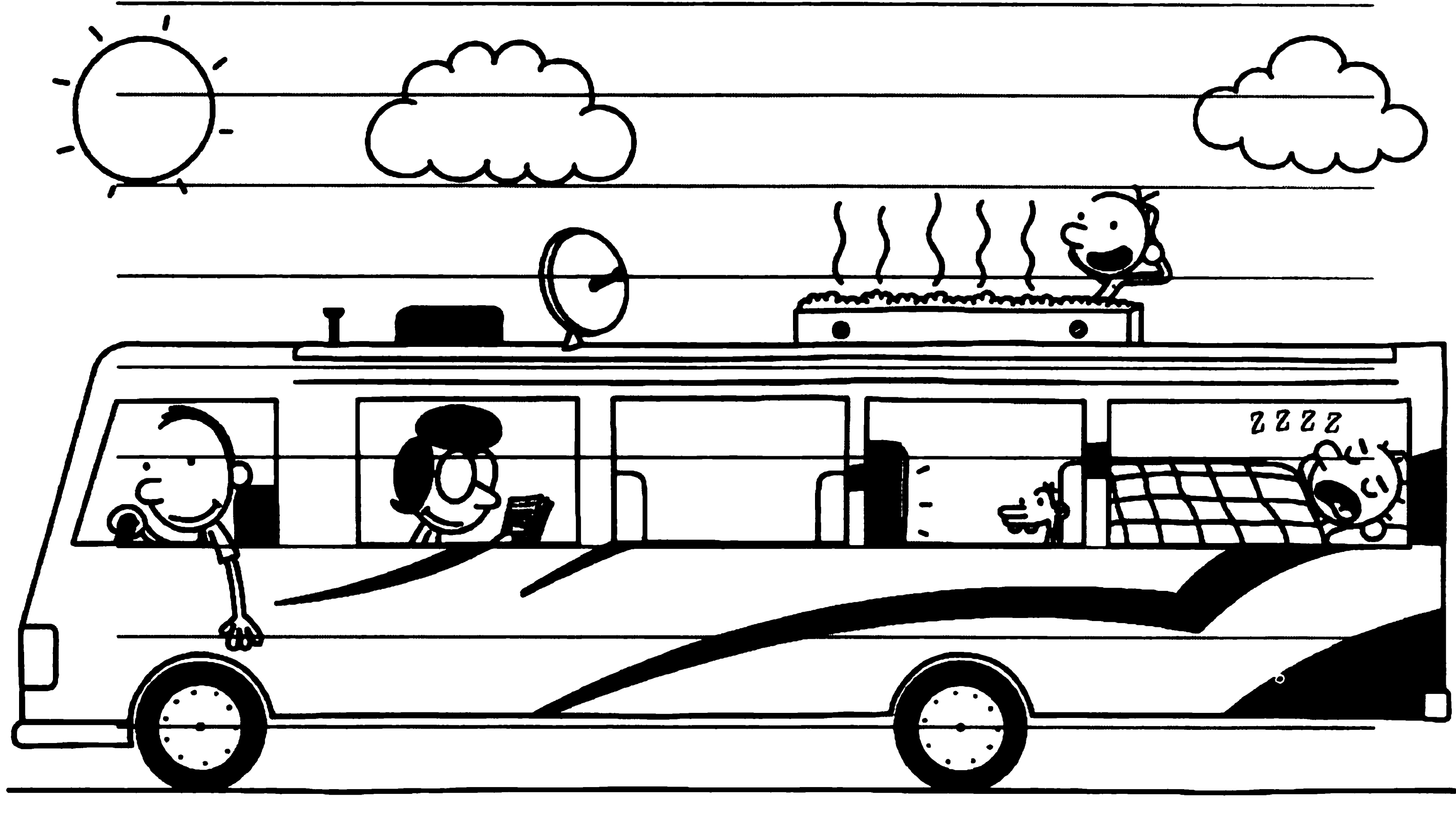
Nhưng để tôi nói với bạn điều này: Khi nào có con, tôi sẽ để chúng chơi bất cứ trò nào chúng MUỐN. Nếu bạn hỏi tôi, tôi sẽ nói mấy đồ điện tử là chìa khóa của hạnh phúc gia đình.

Dù sau khi mẹ đã xem xét kỹ lưỡng từng món đồ trên lối xe chạy và gạt ra tất cả những thứ chúng tôi không cần, thì VẪN CÒN quá nhiều đồ để chất lên chiếc xe bảy chỗ.

Tôi gợi ý nhà tôi nên thuê một chiếc xe du lịch chuyên dụng khổng lồ để chất đủ mọi đồ đạc và mỗi người đều có phòng riêng thoải mái.

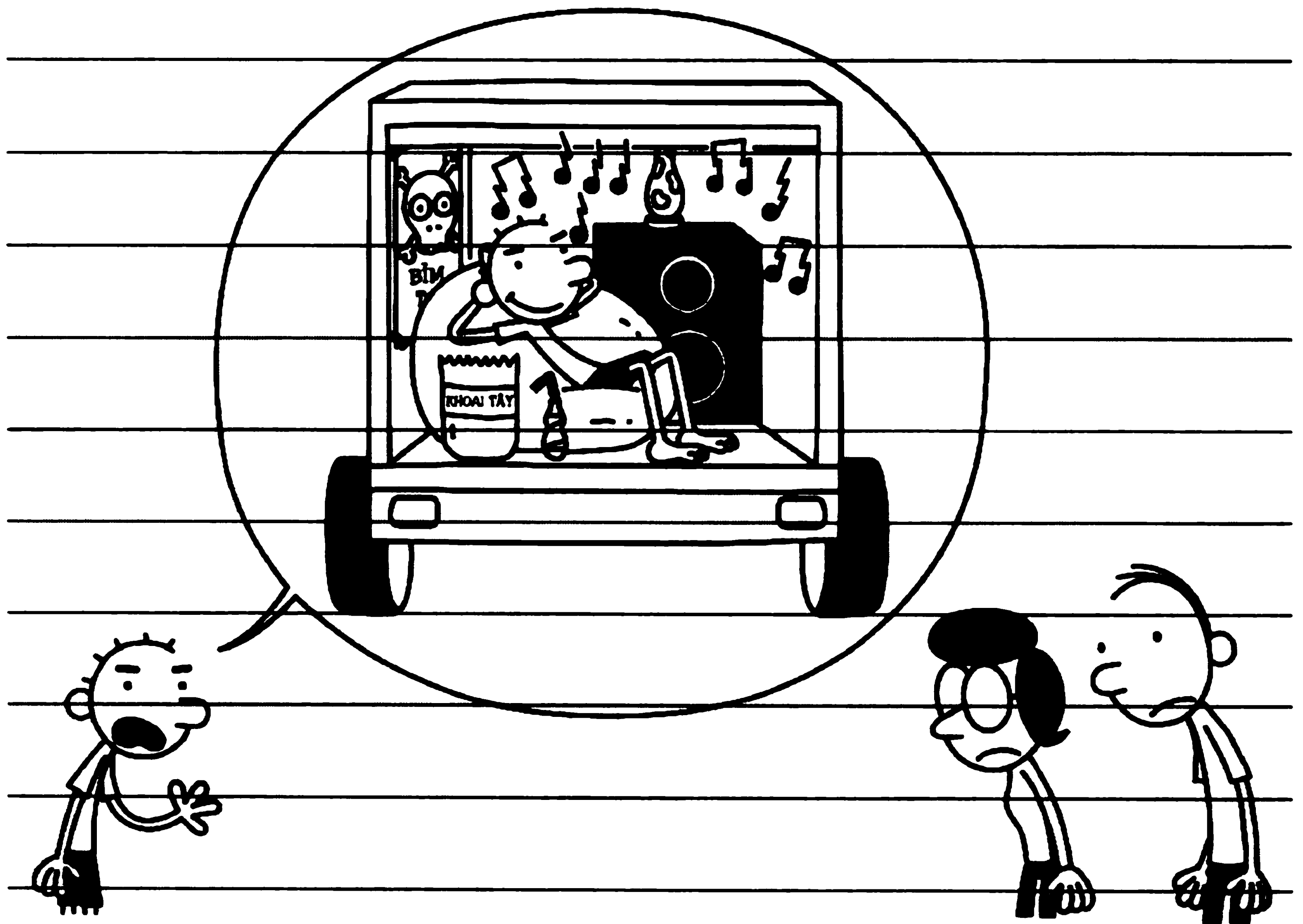
Theo cách tôi nhìn: nếu bạn muốn cả gia đình đi cùng nhau, thì ai cũng cần có không gian riêng. Và với một chiếc xe chuyên dụng chạy bon bon, chúng ta có thể đi trên đường NHIỀU TUẦN LIÊN mà thậm chí chẳng bị va đụng vào nhau.

Nhưng mẹ nói xe CHUYÊN DỤNG quá đắt và chúng ngốn xăng kinh khủng, thế là ý tưởng ấy tan thành mây khói.

Rodrick nói chúng tôi có thể kéo theo PHÍA SAU xe tải một toa moóc, tôi nghe điều ấy quả thật quá tuyệt vời.

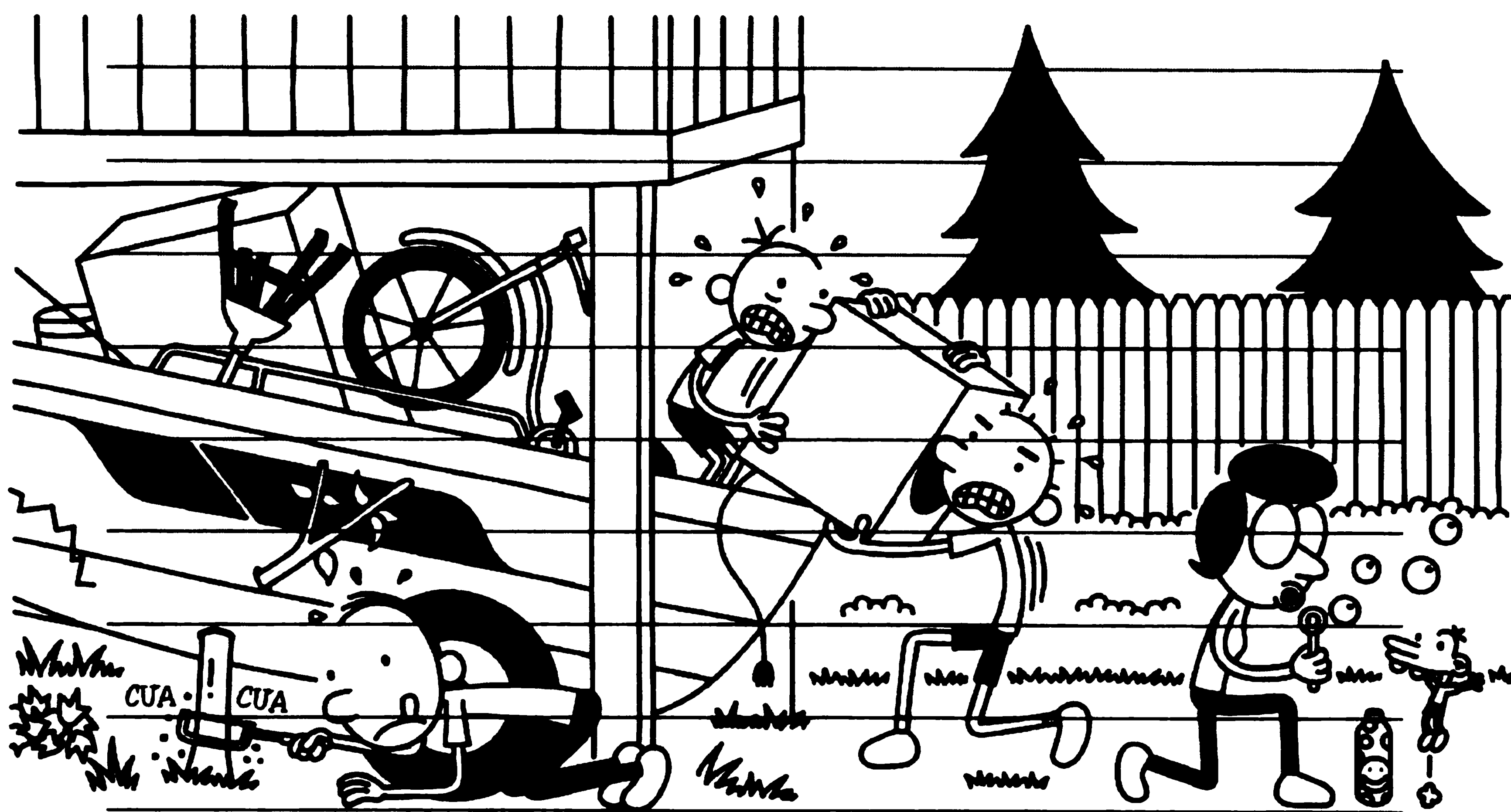
Nhưng rõ ràng Rodrick đang tưởng tượng ra toa moóc ấy như một căn phòng nhỏ dành riêng cho ANH TÁ, vì thế ý tưởng ấy cũng chẳng thuyết phục được ai.

Rồi bố bất chợt đưa ra ý kiến CỦA RIÊNG MÌNH. Bố nói chúng tôi có thể giải quyết vấn đề không gian bằng cách chỉ cần chắt những đồ đạc thừa vào CON THUYỀN, và chúng tôi có thể kéo nó theo sau.

Tôi nghĩ có lẽ mẹ đã nhận ra thực sự không còn lựa chọn nào khác, nên mẹ đồng ý. Nhưng việc đưa con thuyền ra lối xe chạy – nói thì dễ hơn làm.

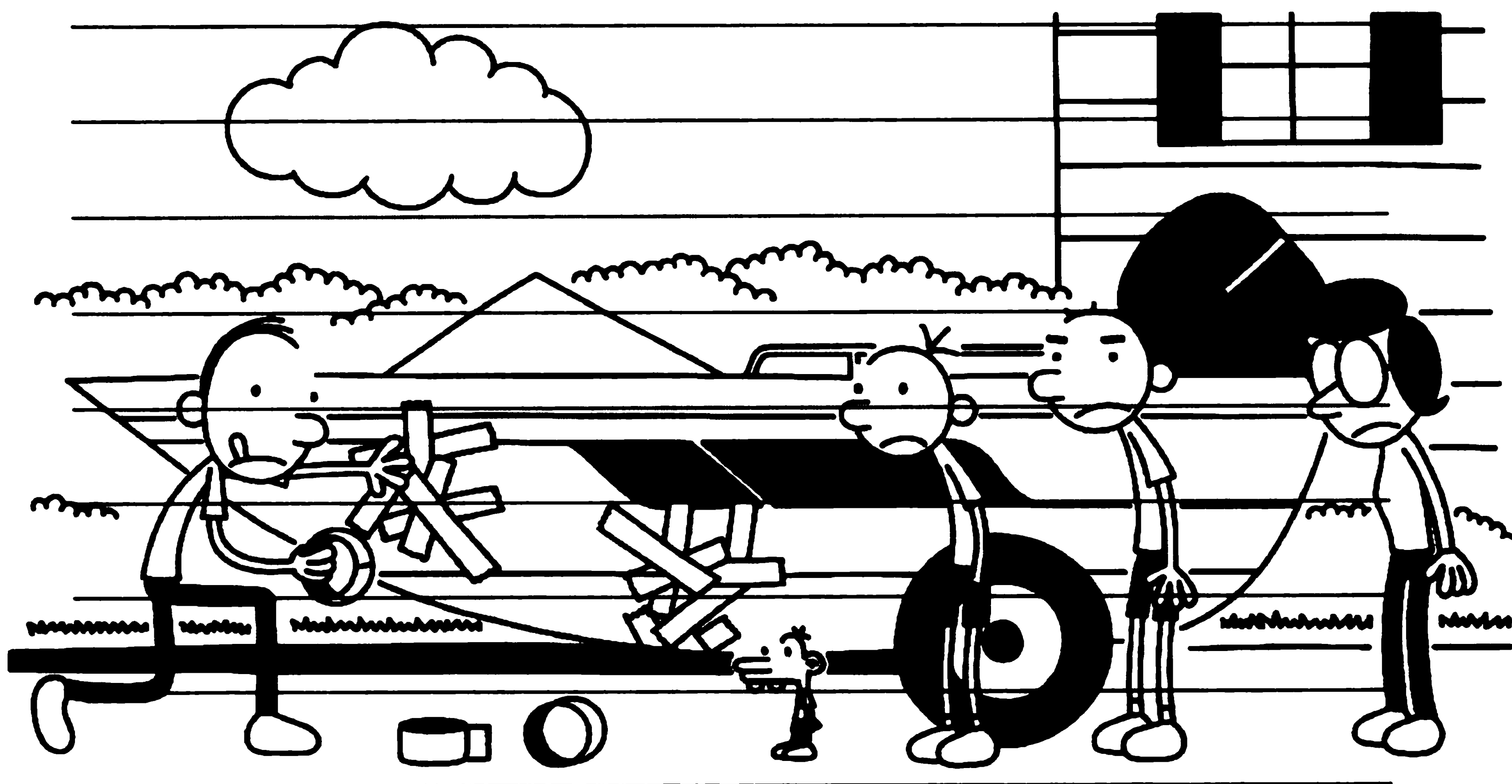
Chúng tôi không chỉ phải khiêng tất cả chỗ đồ tạp
nhập ra khỏi con thuyền, mà còn có cả một cái CÂY
đã mọc xuyên qua đáy thuyền. Mất đến ba tiếng đồng
hồ bố con tôi mới lôi được con thuyền ra khỏi mái hiên
sau, và để tôi nói một cách chính xác là mẹ không cố
hết sức để giúp đỡ.

Sau khi đưa được thuyền ra lối xe chạy, bố bịt lại lỗ
thủng ở đáy thuyền và vết nứt trên thân thuyền bằng
một loại băng dính nhựa.

Tôi chỉ mong chuyến đi này chúng tôi sẽ không đến nơi
nào gần mặt nước.

Vì theo tôi được biết, con thuyền này chẳng bảo toàn được mạng sống của ai.

Thứ Bảy

Dù có thêm không gian từ con thuyền, chiếc xe tải nhỏ vẫn đầy ắp đồ. Phút cuối tôi lên mang theo chiếc gối lên xe, vì tôi quyết định mình được quyền có ít nhất **MỘT** món đồ xa xỉ.

Tôi đoán Rodrick sẽ muốn ngồi ở sau xe, vì bất cứ khi nào nhà tôi đi đâu, anh ta cũng thích nằm dài để ngủ nướng.

Thi thoảng chúng tôi còn quên mất Rodrick đang nằm đó.

Lễ Phục sinh năm nay, chúng tôi phải bỏ dở buổi lễ ở nhà thờ vì mẹ nhớ ra Rodrick vẫn chưa ra khỏi xe.

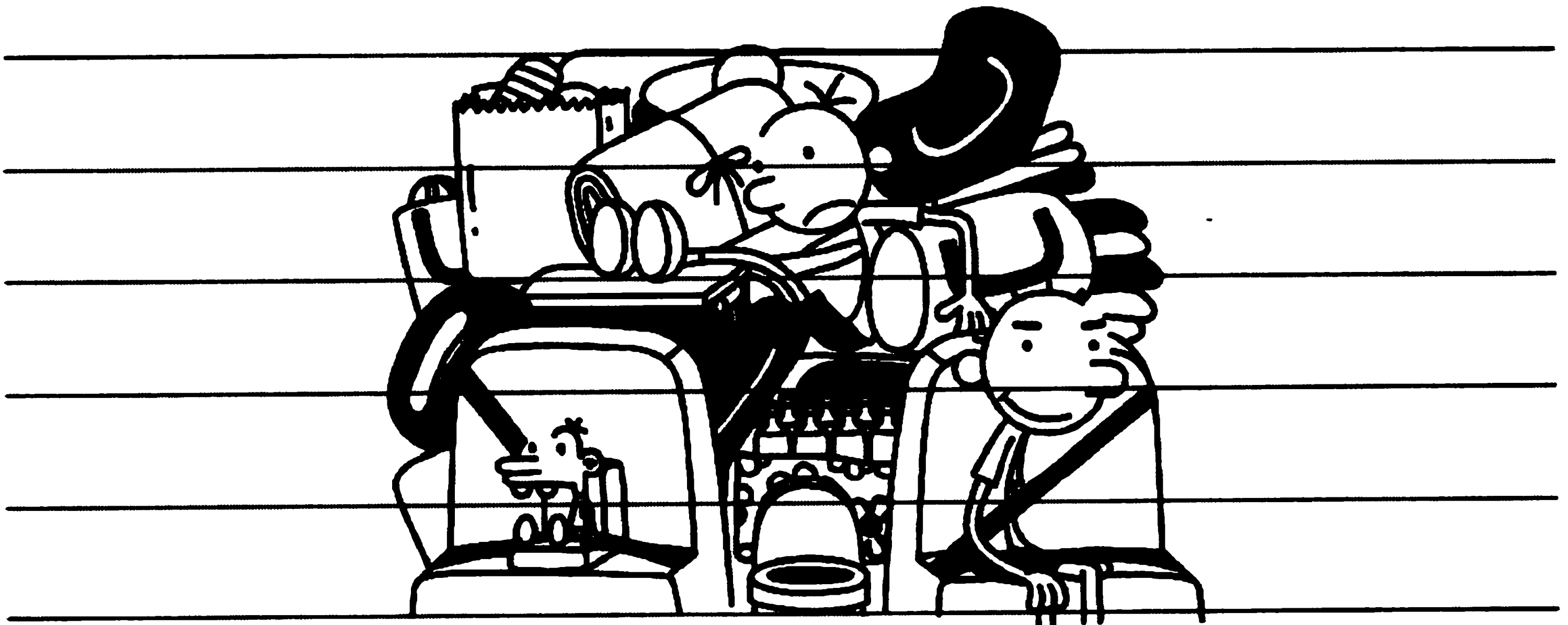

Hồi trước khi nhà tôi có chiếc xe vừa chở người vừa chở hàng, tôi và Rodrick thường CÙNG NHAU ngồi ở phía sau, đối diện với cửa hậu. Nhưng chúng tôi đã gặp rắc rối lớn khi cùng chơi một trò ác ý với bố mẹ, và cuối cùng hai anh em bị lôi vào đồn cảnh sát.

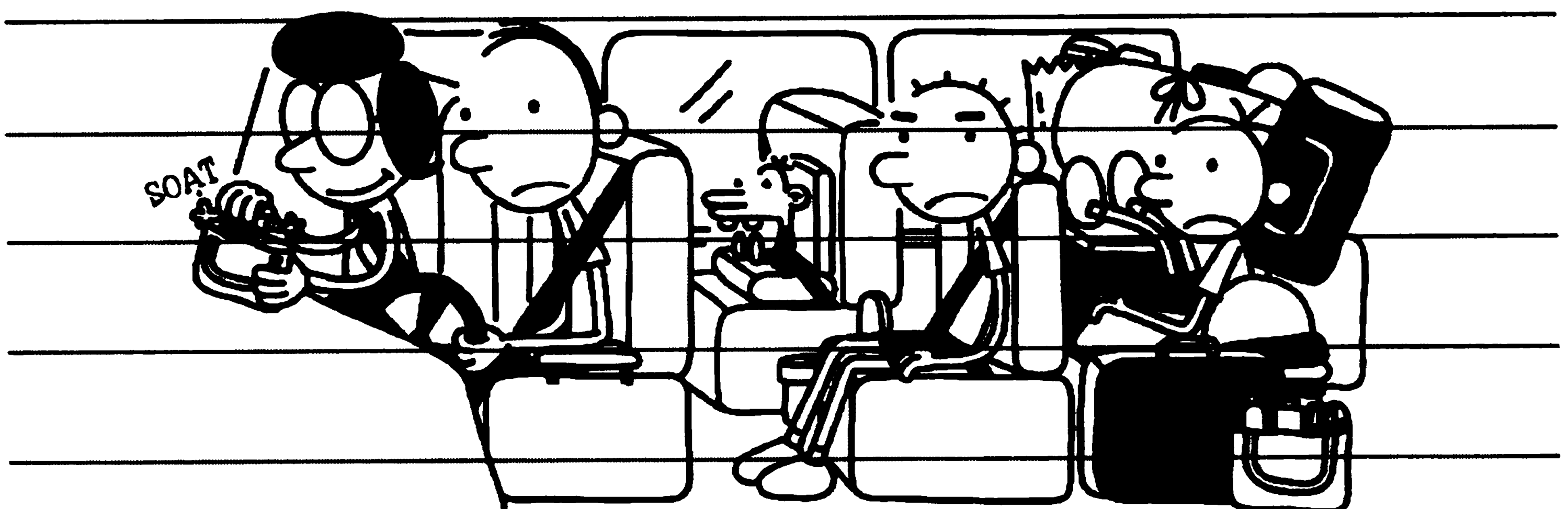
Hôm nay khi cả nhà vào xe, Rodrick đề nghị tôi ngồi ở phía sau.

Tôi đồng ý ngay trước khi anh ta kịp đổi ý, nhưng lẽ ra tôi nên biết lời đề nghị của anh ta "quá tốt" để trở thành sự thực.

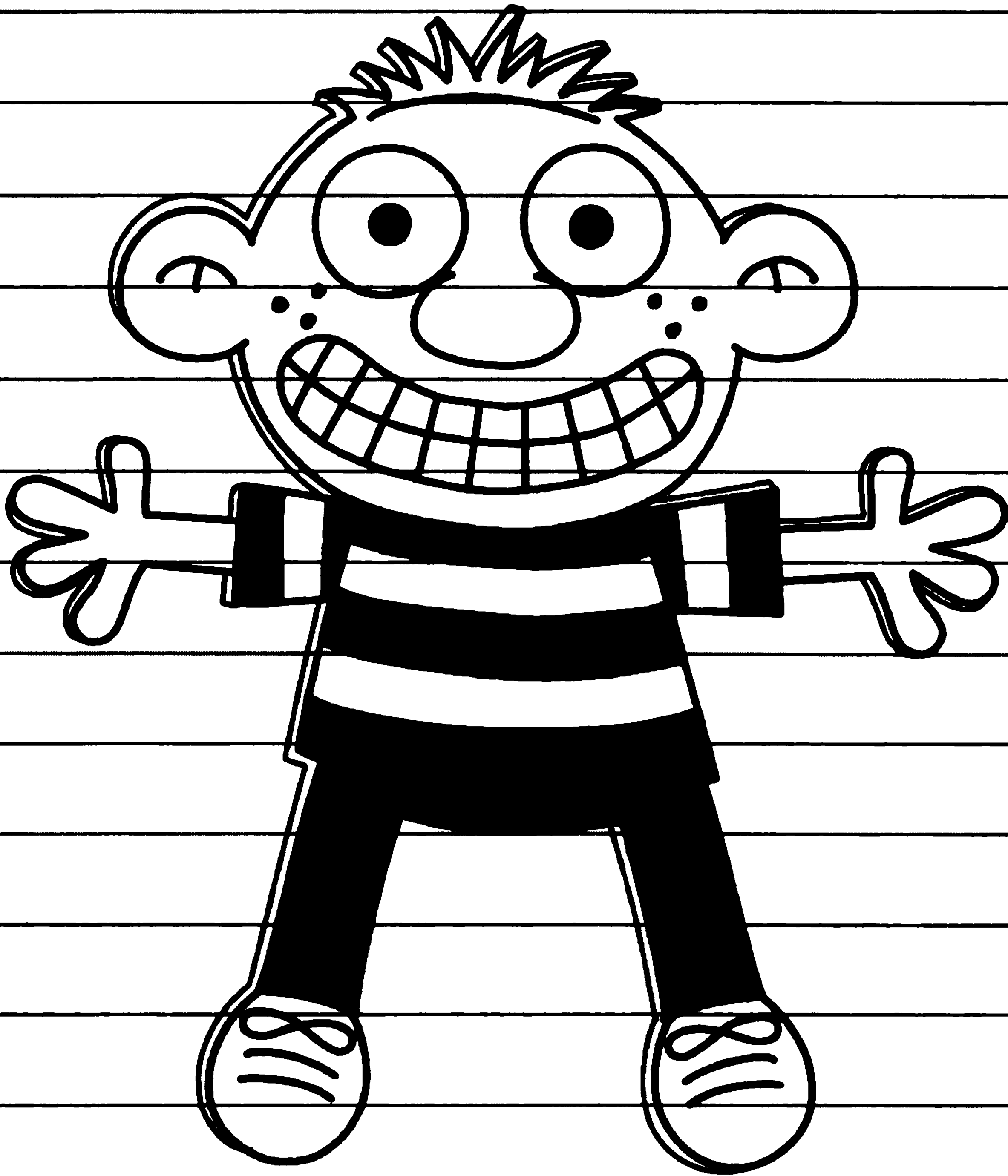

Trước khi cả nhà ra khỏi lối xe chạy, mẹ nói chúng tôi sẽ có một "vị khách đặc biệt" đi cùng. Trong khoảnh khắc, tôi đã lo rằng nhà tôi sẽ đón thêm một NGƯỜI NỮA, vì với đống đồ đạc trong xe này, chắc chắn họ sẽ phải ngồi trên NÓC XE.

Nhưng mẹ mở ví ra và lôi ra một mảnh giấy có hình vẽ trên đó.

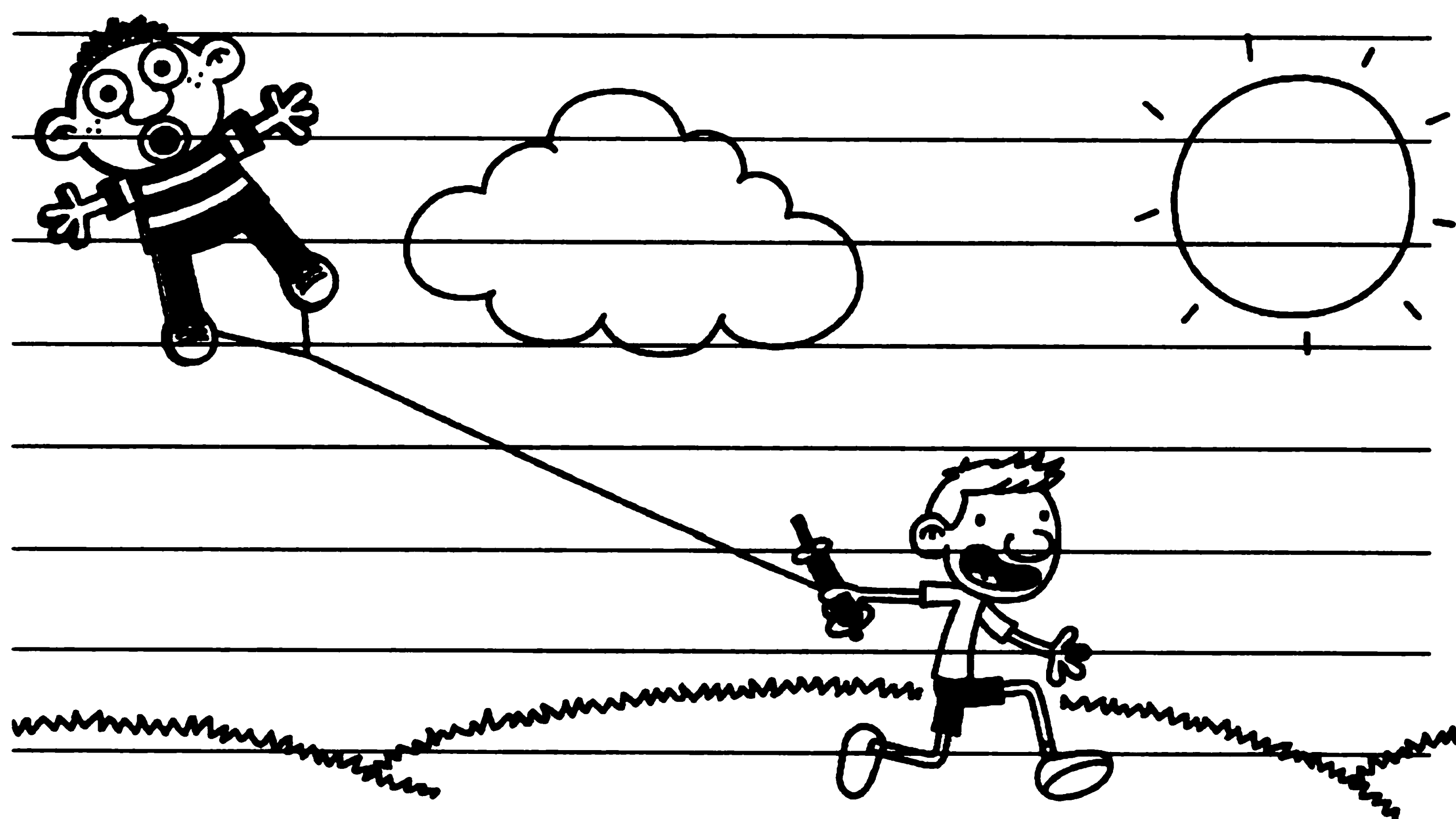
Bức vẽ là Stanley Phẳng dẹt, một nhân vật trong quyển truyện tôi đọc từ hồi lớp hai.

Stanley Phẳng dẹt là cậu bé bị đè bẹp bởi một tấm bảng thông báo treo trên tường phòng ngủ của mình rơi ra đè lên người vào lúc nửa đêm.

Và khi người ta nhấc tấm bảng ra khỏi người cậu ấy, nó trở nên mỏng dẹt như một tờ giấy.

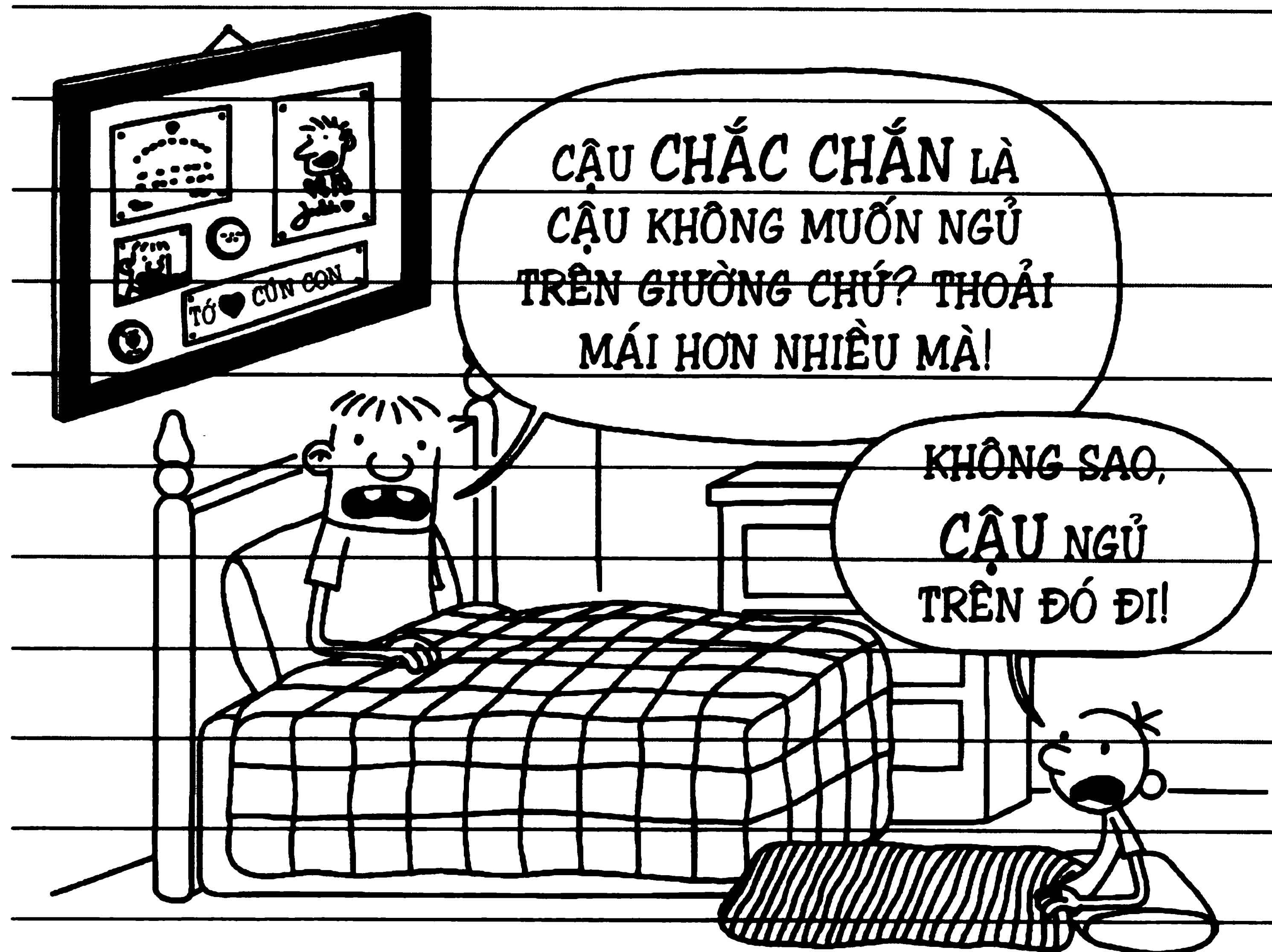
Tôi nghĩ khá gọn khi Stanley Phẳng dẹt có thể gấp mình lại và gửi như một bức thư cho bà của mình, hay được anh trai mình thả bay như một cánh diều.

Nhưng để tôi nói bạn nghe: Nếu Stanley có một ông anh như RODRICK, tôi đảm bảo nó sẽ không sống nổi một ngày.

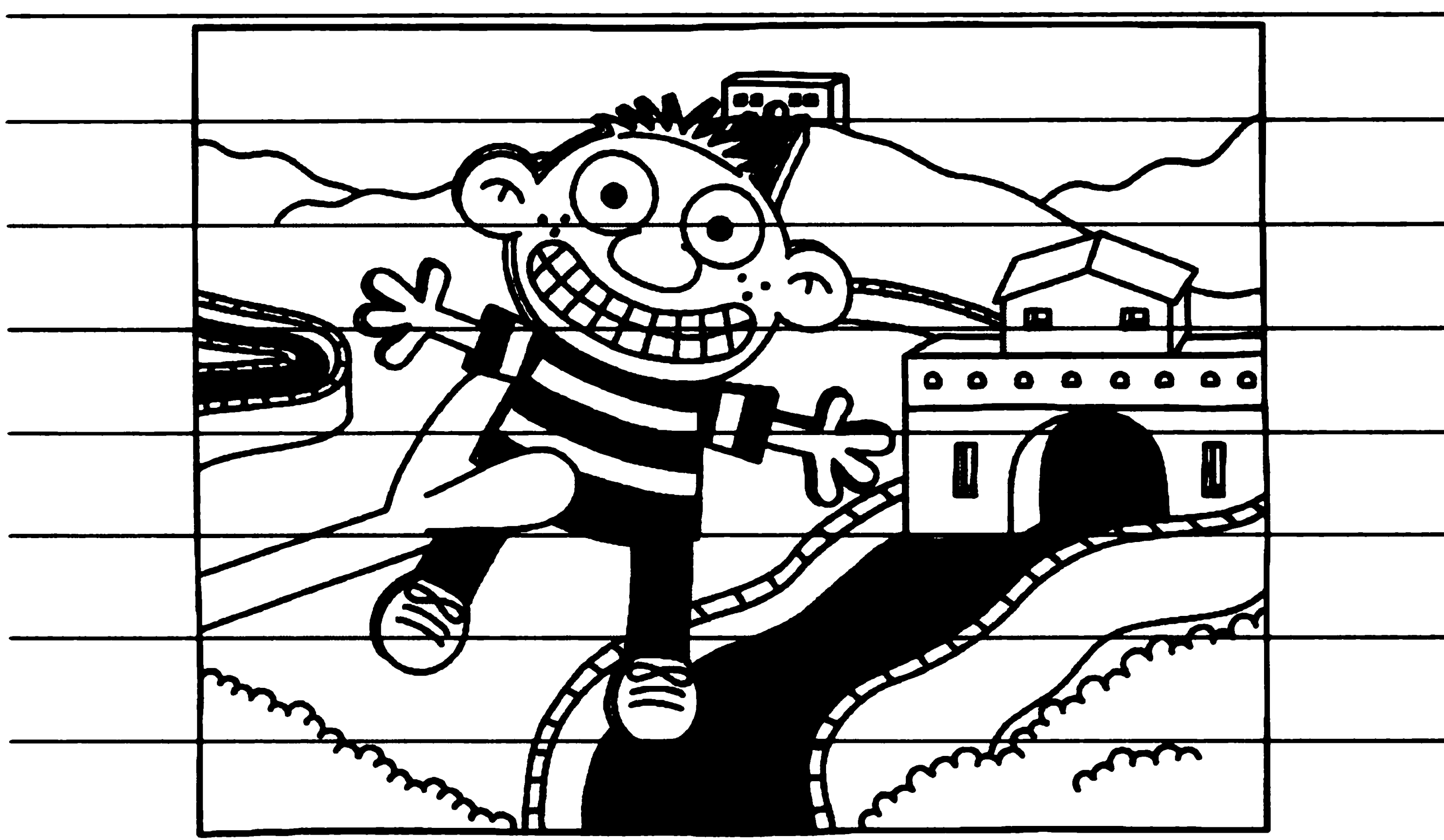
Tôi thực sự thích cuốn truyện này, nhưng nó cũng phần nào khiến tôi khiếp hãi. Một trong số đó là nó khiến tôi sợ vỡ mặt những tấm bảng treo tường.

Lên lớp hai, mọi đứa trong lớp tôi đều phải tô màu hình Stanley Phẳng dẹt được cắt ra và gửi cho một người bạn hay một người thân ở phương xa.

Sau đó người ấy sẽ đặt bức hình Stanley Phẳng dẹt trước một thứ gì đó hay ho và chụp ảnh rồi gửi lại cho bạn.

Thằng bạn tôi, Rowley, có cả tá họ hàng và nhận được rất nhiều bức ảnh thú vị gửi lại. Rowley thậm chí gửi cả cho bác nó sống ở Châu Á, và bác ta đã chụp ảnh Stanley Phẳng dẹt ở trước Vạn Lý Trường Thành ở Trung Quốc.

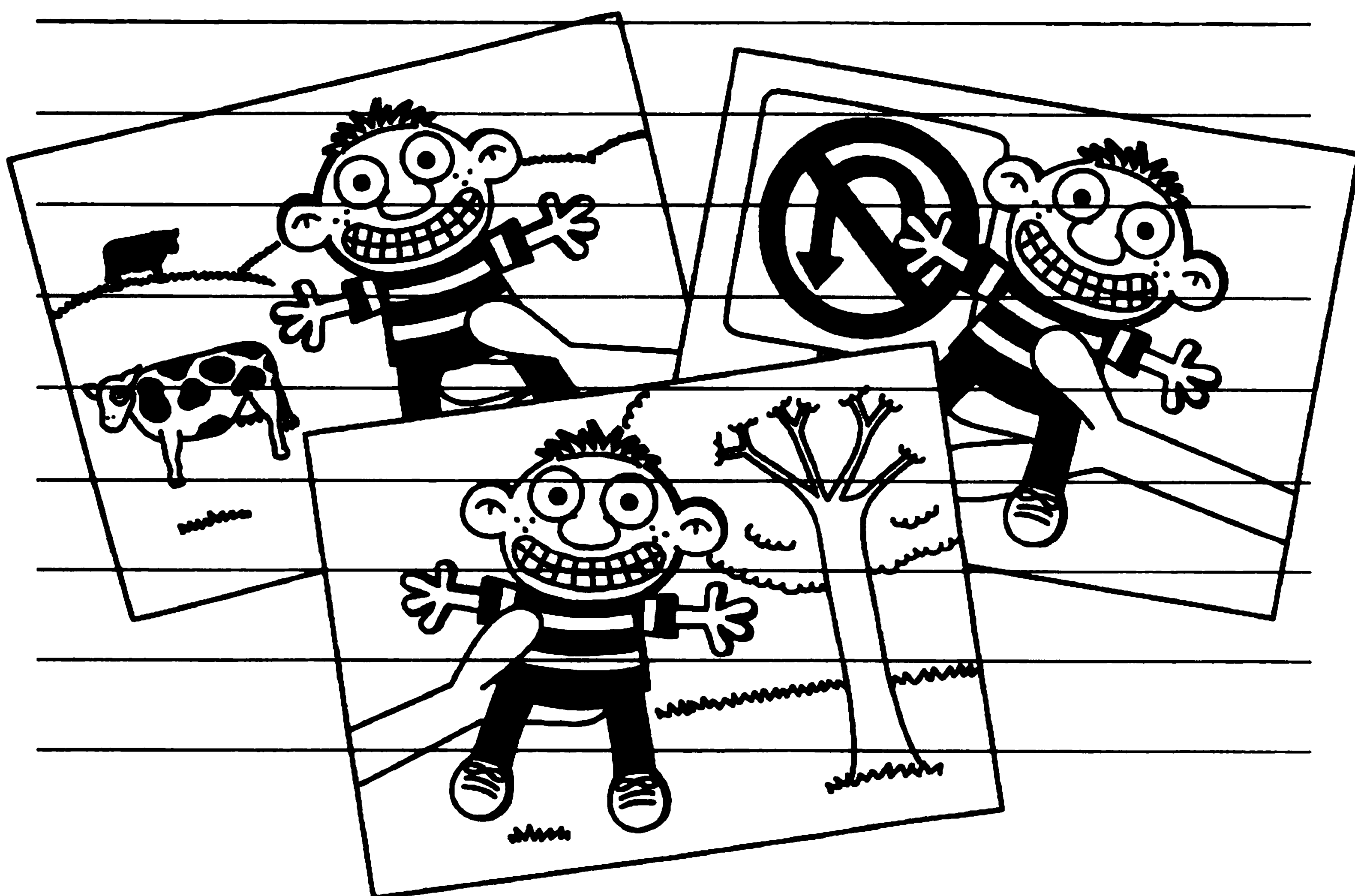

Ừm, người đầu tiên mẹ gửi tranh Stanley Phẳng dẹt CỦA TÔI là dì Stacey của mẹ, bà sống ở Seattle. Nhưng có lẽ bà ấy không phải là lựa chọn hoàn hảo.

Bà Stacey thuộc kiểu người tích trữ cả kho những thứ như báo và tạp chí, vì thế lẽ ra mẹ nên biết một khi bà ấy có trong tay Stanley Phẳng dẹt thì nó sẽ một đi không trở lại.

Hôm nay, mẹ nói sẽ chụp ảnh bạn Stanley Phẳng dẹt mới này trước những nơi thú vị nhà tôi ghé thăm, rồi làm một cuốn sổ dán đầy ảnh về cuộc hành trình. Ngay khi chúng tôi ra đường cao tốc, mẹ bắt đầu chụp ảnh. Nhưng chắc mẹ hơi quá háo hức, vì mấy bức ảnh đầu tiên không mang nhiều ý nghĩa cho lắm.

Khi mẹ không chụp ảnh, Stanley Phẳng dẹt được buộc bằng dây vải ở ngay trước lỗ thông hơi của điều hòa. Tôi chỉ có thể nói là, cậu ta có một chuyến đi thoải mái hơn tôi. Cửa sổ sau xe không mở, và những khe điều hòa bị bịt kín mít bởi đồng hành lý của chúng tôi, vì thế tôi chẳng được hưởng MỘT TÍ hơi mát nào.

Điều làm tôi thậm chí còn khó chịu HƠN nữa là việc mẹ đang điều khiển cuộc hành trình của cả nhà. Mẹ luôn cố hướng mọi thứ vào chuyện giáo dục, và tôi biết mẹ có ý định biến cuộc trải nghiệm này thành một bài học dài.

Mẹ làm như thế từ hồi tôi bé tí. Tôi còn nhớ khi tôi bị con mèo của bà cào, mẹ đã cố biến chuyện đó thành một "khoảnh khắc dạy dỗ".

Đúng như dự đoán, hôm nay chuyến đi khởi hành được nửa tiếng thì mẹ bắt đầu với sứ mệnh giáo dục.

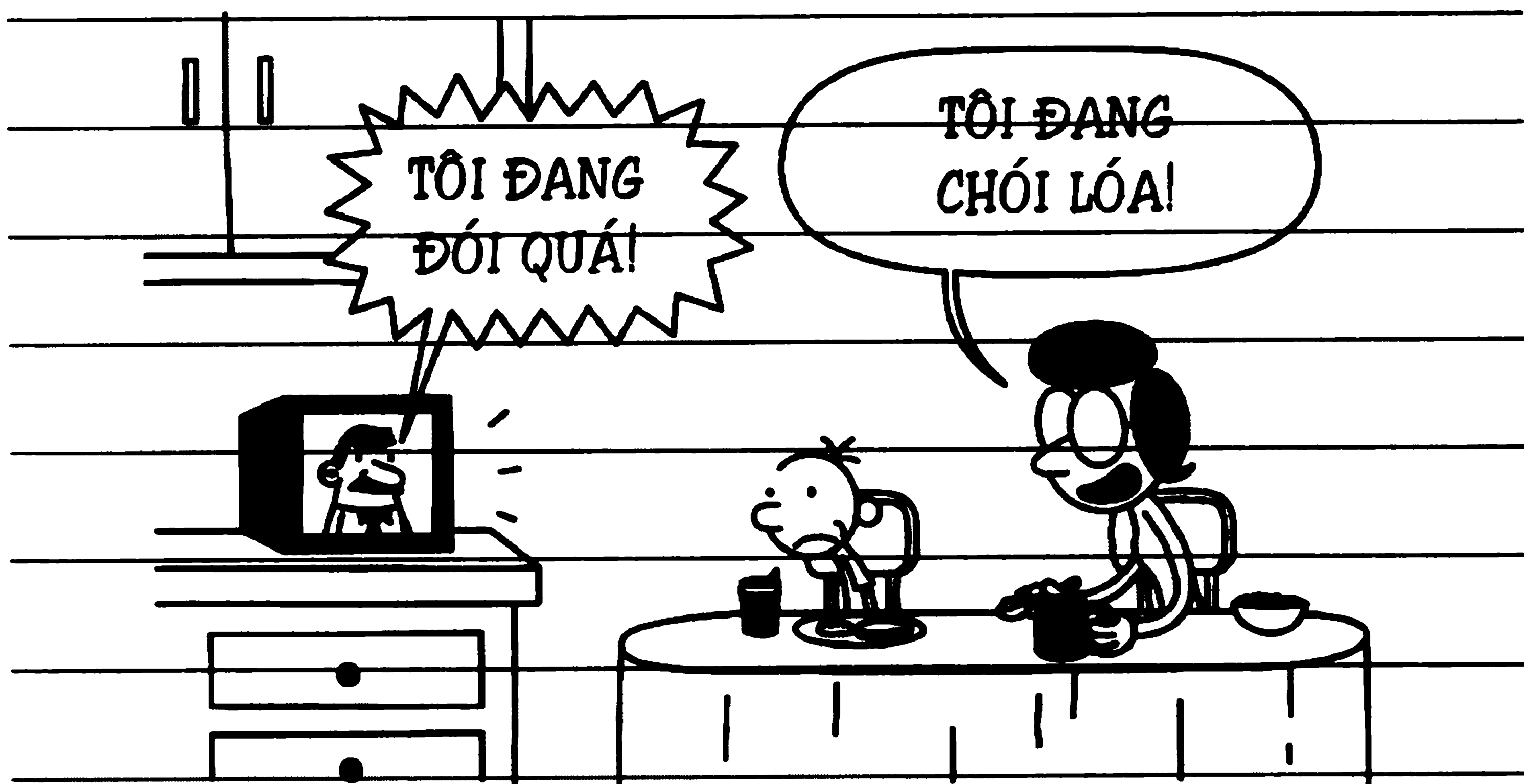
Mẹ đã mượn hẳn một chồng đĩa CD dạy tiếng Tây Ban Nha từ thư viện, và nói cả gia đình chúng tôi sẽ cùng học thêm một ngôn ngữ mới trên những chặng đường dài.

Mẹ luôn nói rằng học một ngoại ngữ là điều tốt nhất ta có thể làm cho não bộ của mình. Điều đó có lẽ đúng, nhưng tôi nghĩ mẹ nên để việc DẠY DỖ đích thực cho trường học.

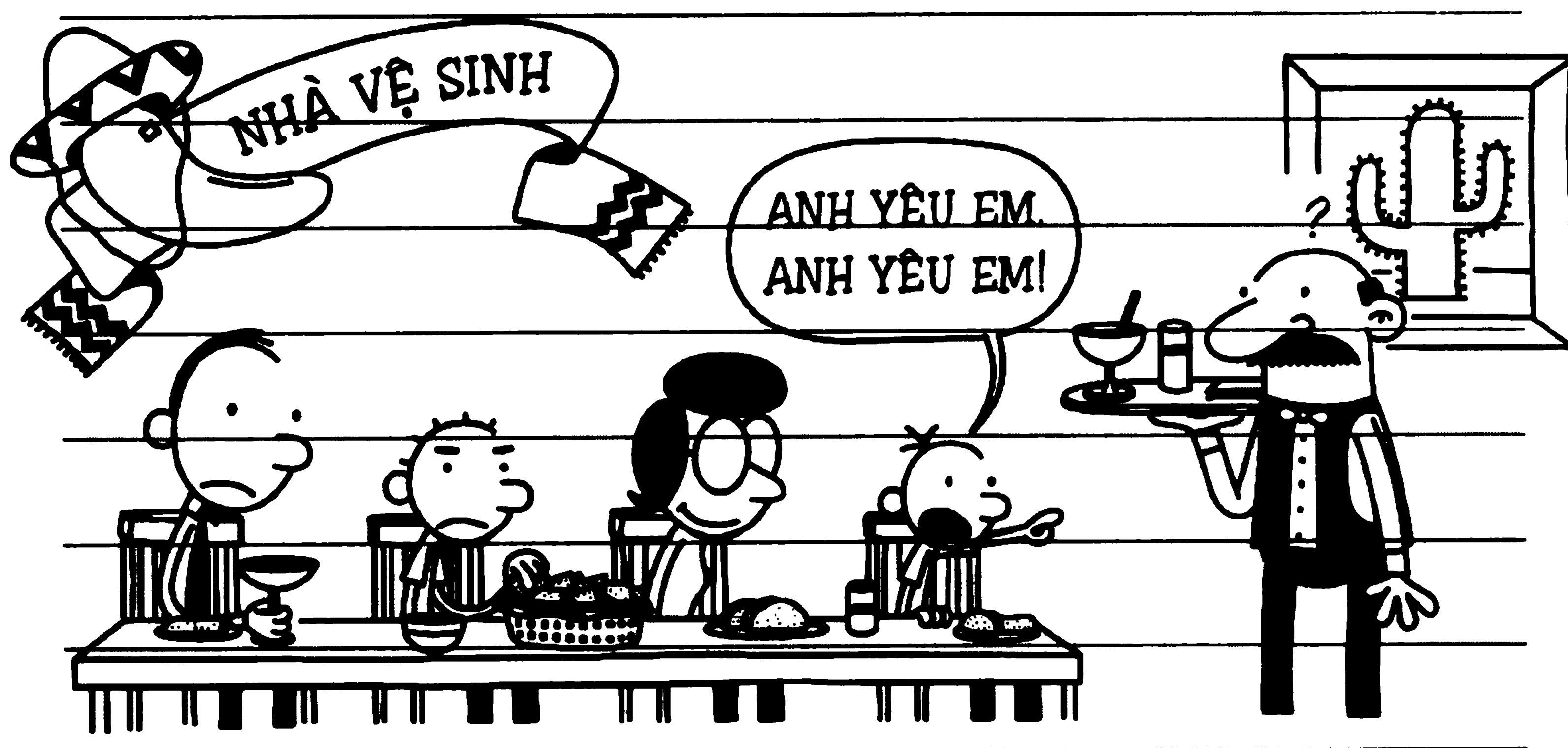
Mẹ quyết định việc kích hoạt sớm một ngoại ngữ cho tôi là một ý tưởng hay, vì thế khi tôi vào lớp Một, mẹ luôn bật những kênh nói tiếng Tây Ban Nha trên Tivi khi chúng tôi ăn sáng.

Mẹ sẽ nhắc lại bất cứ câu nào họ nói trên Tivi, nhưng khi MẸ nói, so với những từ ngữ họ phát ra hơi khác một chút.

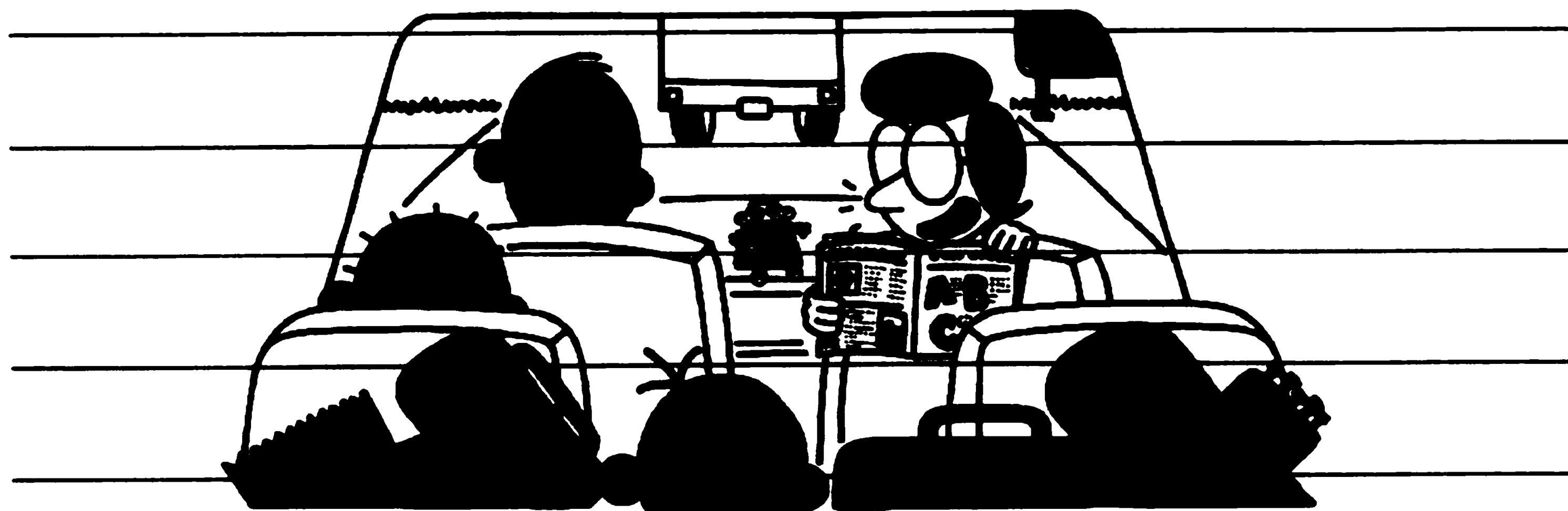

Cuối cùng, tôi học được tất cả những cụm từ sai bét. Ví dụ, bạn TƯỞNG TƯỞNG câu "Tên bạn là gì" trong tiếng Tây Ban Nha PHẢI nói là "Cómo te llamas". Ờ, GIỜ tôi đã biết điều đó vì tôi được học nó trong lớp tiếng Tây Ban Nha của trường trung học.

Nhưng hồi tôi còn nhỏ, mẹ dạy tôi rằng "Tên bạn là gì" trong tiếng Tây Ban Nha là "Te amo", THỰC SỰ nghĩa của câu ý là "Anh yêu em". Tôi chỉ ước mình biết điều ấy trước khi nói câu đó với cả một triệu người khác nhau.

Hôm nay, mẹ bật hai đĩa CD tiếng Tây Ban Nha đầu tiên, nhưng rồi nhanh chóng thất vọng vì có vẻ chẳng ai buồn để ý. Thế là mẹ "chuyển kênh" và nói cả nhà sẽ chơi một trò chơi trên xe mà mẹ đọc được trong cuốn tạp chí.

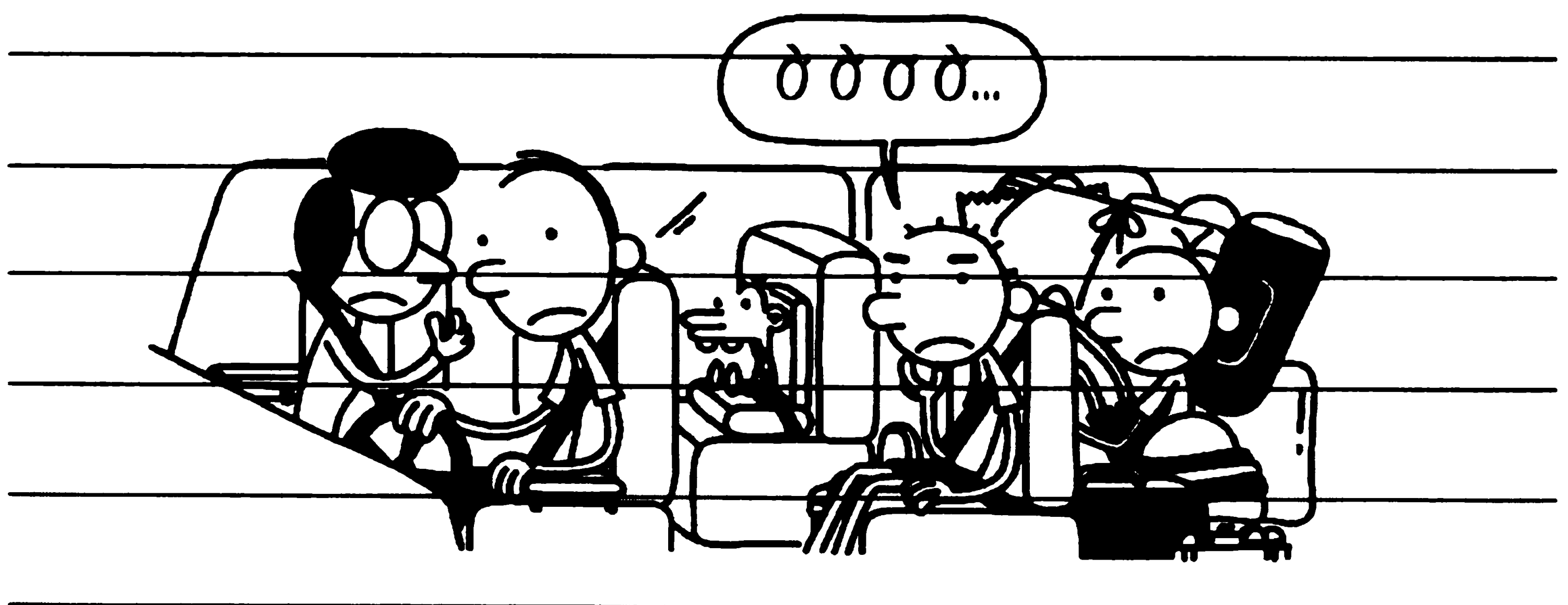

Trò đó tên là Cửa hàng tạp hóa Chữ cái, chơi thế này: người chơi đầu tiên phải đọc tên một món đồ bạn có thể mua trong cửa hàng tạp hóa bắt đầu bằng chữ "A". Người tiếp theo phải đọc tiếp một món đồ có tên bắt đầu bằng chữ "B", và cứ thế.

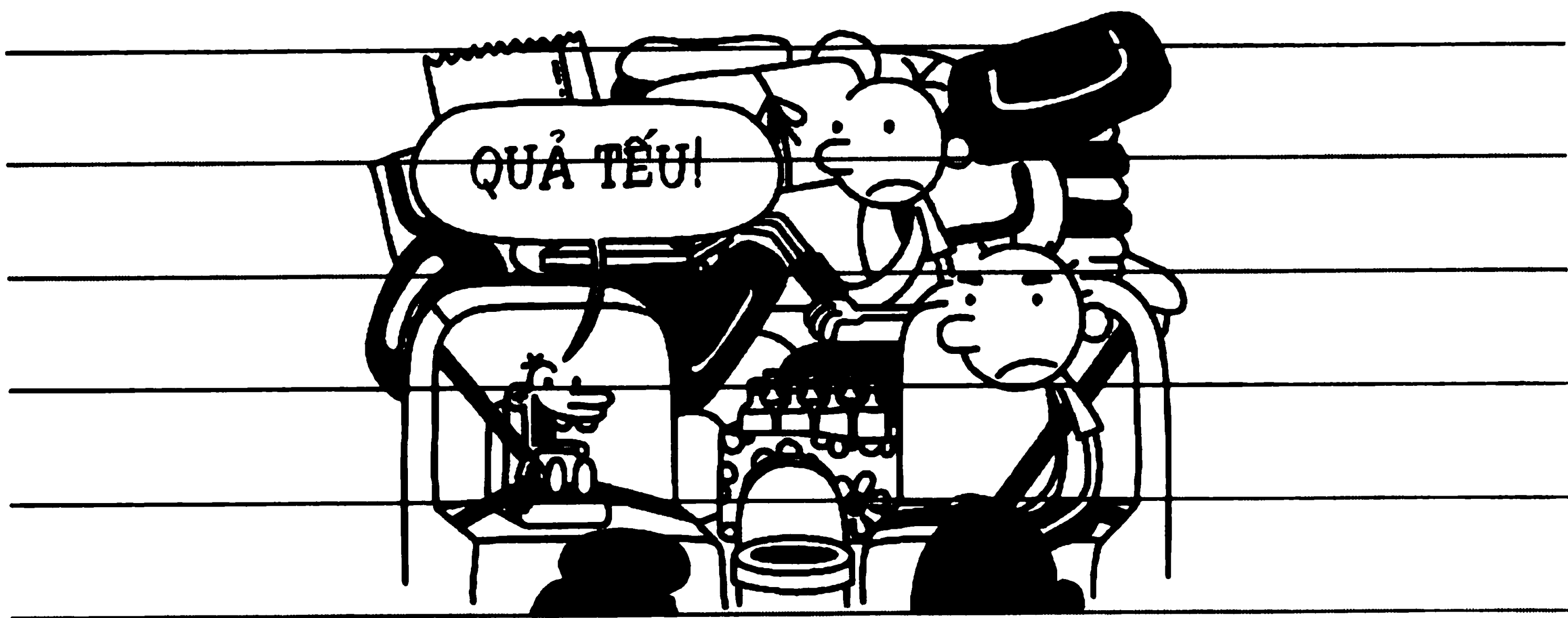
Nếu một người chơi KHÔNG THỂ đọc tên món đồ bắt đầu bằng chữ cái của họ, họ sẽ bị loại khỏi trò chơi.

Mẹ nói tôi chơi đầu tiên, và tôi nói "apple" (táo), tôi đoán đó là một lựa chọn hiển nhiên. Rodrick chơi tiếp, nhưng anh ta nói mình không thể tìm ra món đồ nào bắt đầu bằng chữ "B".

Chắc Rodrick nói dối để khỏi phải chơi trò này, nhưng với anh ta, bạn chẳng bao giờ biết được.

Khi Rodrick bị loại, đến lượt thằng Manny, nó nói ngay ra từ của mình.

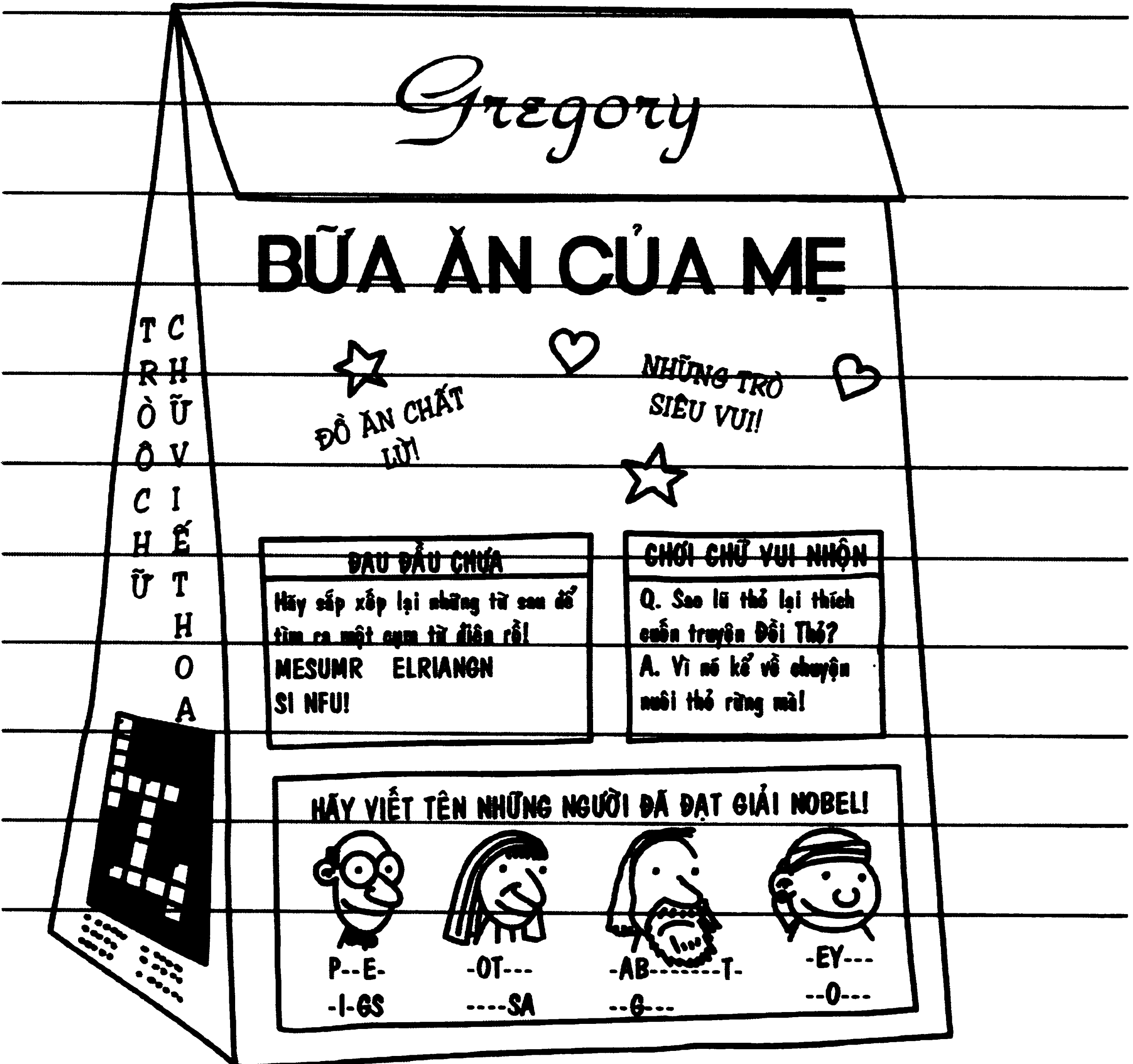
Mẹ ngay lập tức vỗ tay, nhưng tôi chỉ ra rằng "bapple" thực chất là một từ vô nghĩa. Mẹ nói Manny chỉ đang học bảng chữ cái và cả nhà cần phải "khuyến khích" nó.

Tôi phản đối và từ bỏ, thế là từ lúc ấy chỉ còn bố, mẹ và Manny chơi. Tôi thực sự ước gì cái nút tai của mình không bị chôn vùi trong cái túi vải dưới chồng va-li khổng lồ kia, bởi một tiếng rười tiếp theo sẽ chẳng khác gì tra tấn.

Cuộc thi thố về thức ăn này thực sự khiến tôi thấy đói, và khi thấy một tấm biển báo có nhà hàng phục vụ không cần gửi xe ở lối ra khỏi đường cao tốc, tôi hỏi mẹ chúng tôi có thể rẽ vào không. Nhưng mẹ nói sẽ không dừng lại ở bất cứ kiểu nhà hàng nào NHƯ THẾ, vì họ không bán "đồ ăn tử tế".

Mẹ nói những chỗ bán thức ăn nhanh luôn nhử trẻ con bằng mấy thứ đồ chơi nhựa rẻ tiền để lừa chúng thêm đồ ngọt đồ béo, và anh em tôi kiểu gì cũng rơi vào bẫy. Mẹ còn nói có một món thay thế tốt hơn RẤT NHIỀU và đưa tôi một túi đựng đồ ăn trưa với tên tôi ở trên.

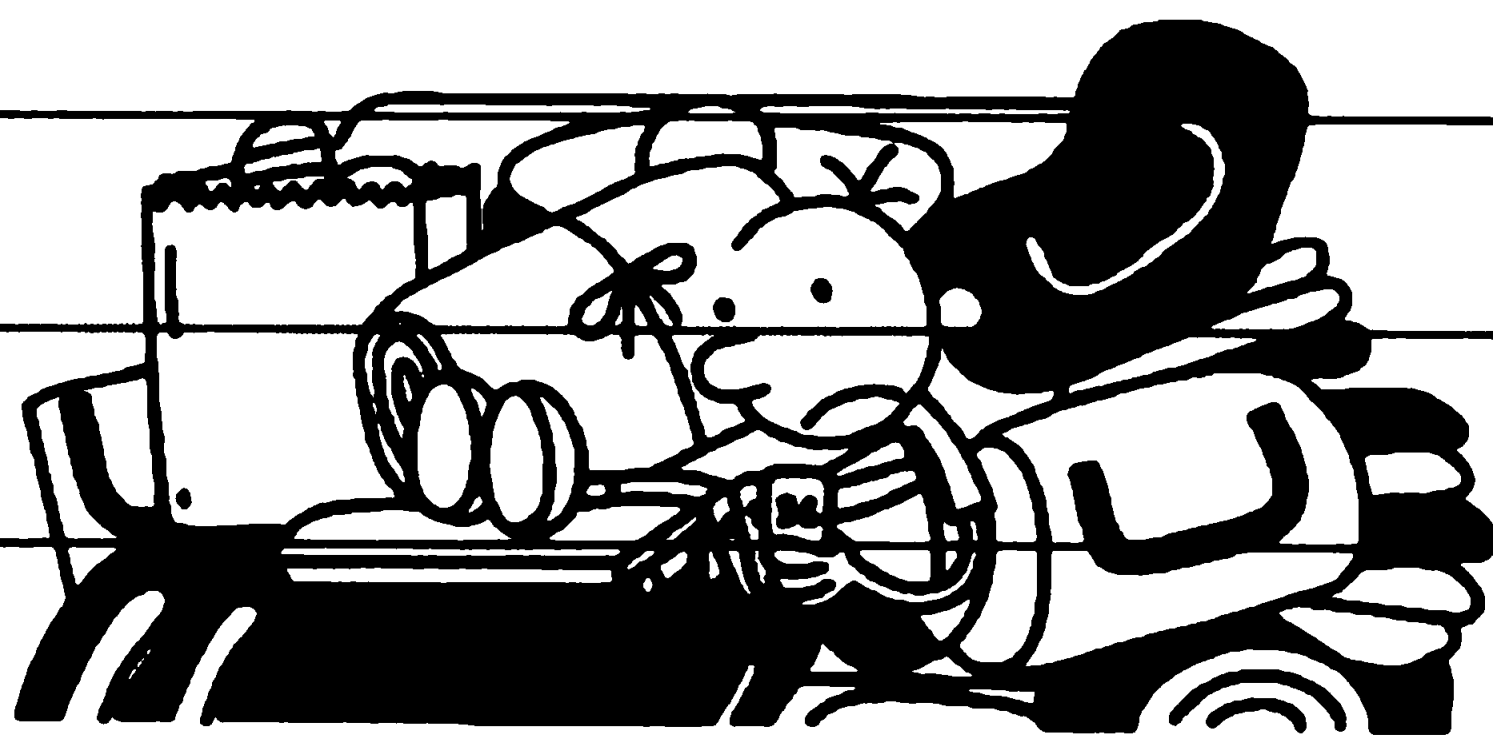

Mẹ nói đã học ý tưởng "Bữa ăn của mẹ" từ tạp chí "Gia đình Vui nhộn", một điều lẽ ra không nên gây ngạc nhiên.

Trong túi đồ ăn có bánh kẹp nhân cá ngừ, một quả cam, một hộp sữa nhỏ, thêm thứ gì đó được bọc trong giấy thiếc.

Mẹ nói tôi phải ăn quả cam trước rồi mới được mở bọc giấy thiếc ra, vì đó là "phần thưởng" của tôi.

Nhưng tôi ước gì mình đã mở nó ra ngay lúc đó, vì đáng ra tôi đã không ăn hết cả một quả cam nếu biết trước phần thưởng là một bộ thẻ học toán thông minh.

Rodrick cũng nhận được thẻ học trong bữa trưa của mình, và chúng tôi đều biết chuyện này dẫn tới đâu. Thế là trước khi mẹ có thể biến giờ tiếp theo của chuyến đi thành một buổi học gia sư, tôi đã lôi ra một trò chơi mà mẹ gói ghém trong chiếc túi to tướng.

Trò mà tôi chop được có tên: "Tôi phải thú nhận", và khi mẹ thấy nó, mẹ phẫn khích đến nỗi quên sạch đồng thẻ học kia đi.

Tôi đọc luật chơi, khá là đơn giản: một người lấy một tấm thẻ từ trong bộ và đọc to lên cho những người khác cùng nghe.

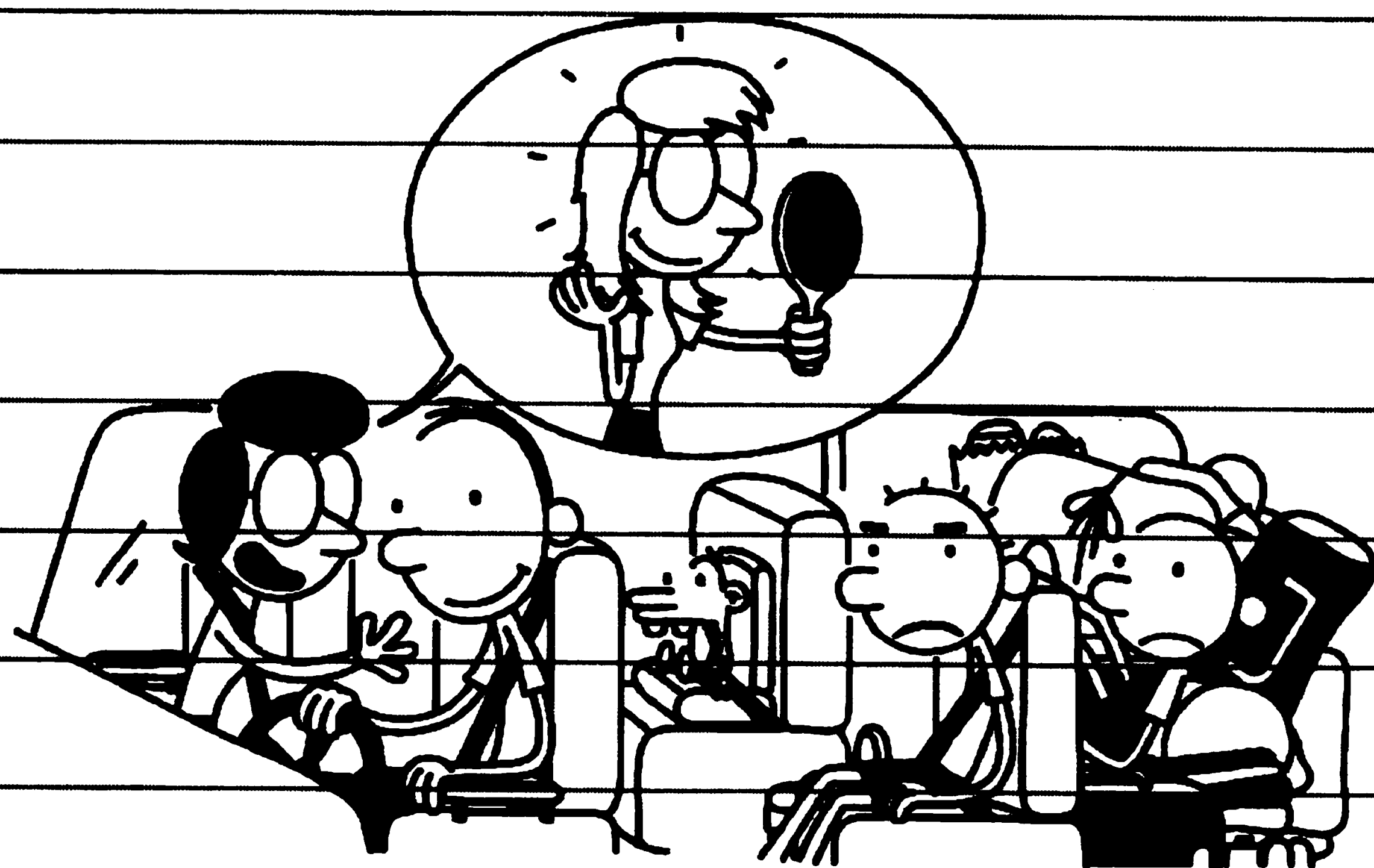
Tôi phải thú nhận . . .

**... TÔI ĐÃ TỪNG GẶP MỘT
NGƯỜI NỔI TIẾNG.**

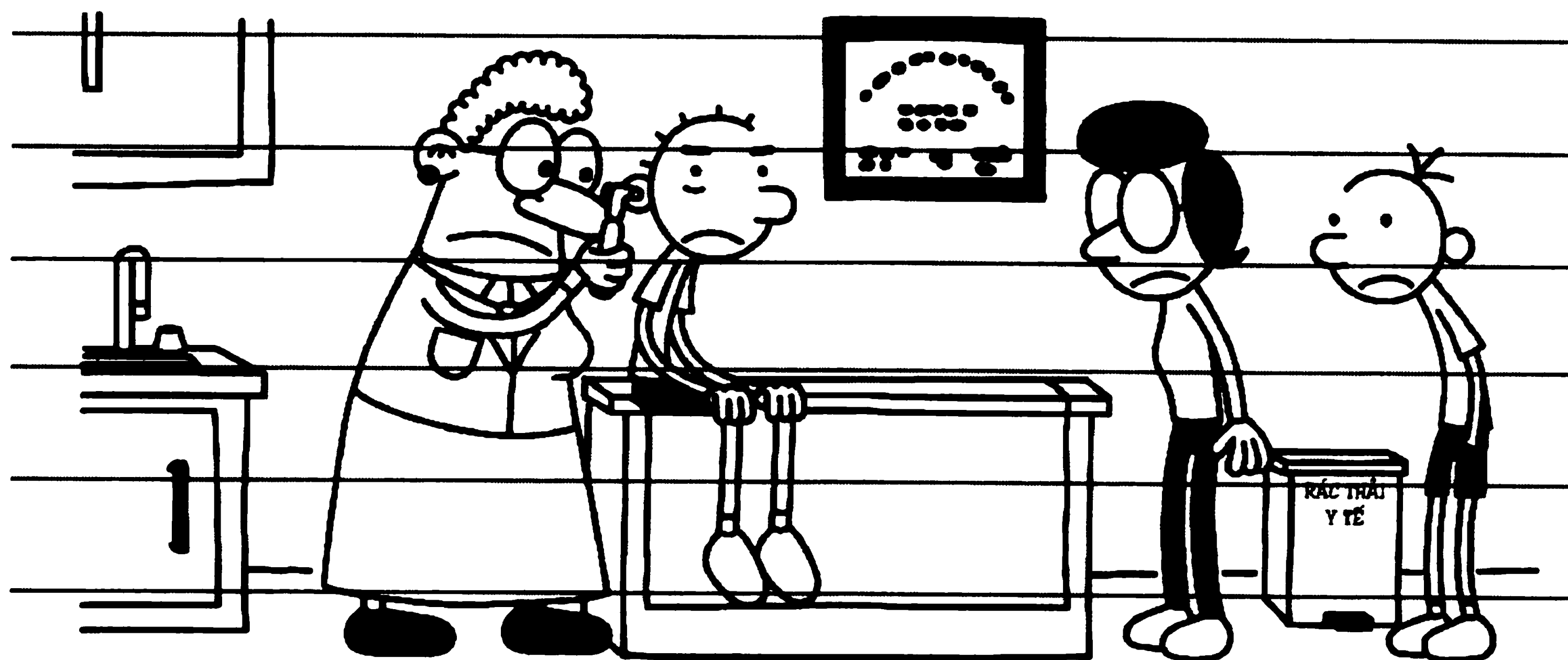
Nếu một người trong số người chơi đã từng làm điều được viết trên thẻ, họ sẽ được một điểm. Và người đầu tiên được mười điểm sẽ thắng.

Ban đầu tôi hơi hoài nghi, nhưng phải thừa nhận trò chơi này khá là VUI VẺ. Tôi đã biết được nhiều điều về bố mẹ mà tôi chưa từng biết trước đây.

Tôi phát hiện ra bố từng nuôi một con tắc kè hoa hồi còn nhỏ, còn mẹ từng một lần nhuộm tóc vàng hoe – điều này thực sự khiến tôi ngạc nhiên.

Dù bạn tin hay không, ngay cả RODRICK cũng bị lôi cuốn vào trò chơi. Anh ta thắng một điểm vì là người duy nhất từng ngủ cả đêm ngoài trời để mua được vé xem hòa nhạc, và một điểm NỮA vì từng bị một con bọ chui vào tai, chuyện ấy tôi nhớ như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua.

Bố và Rodrick ngang ngửa nhau với chín điểm, và ai ghi được điểm tiếp theo sẽ là người chiến thắng. Mẹ có vẻ thực sự hạnh phúc khi cả nhà cũng tham gia vui tung búng.

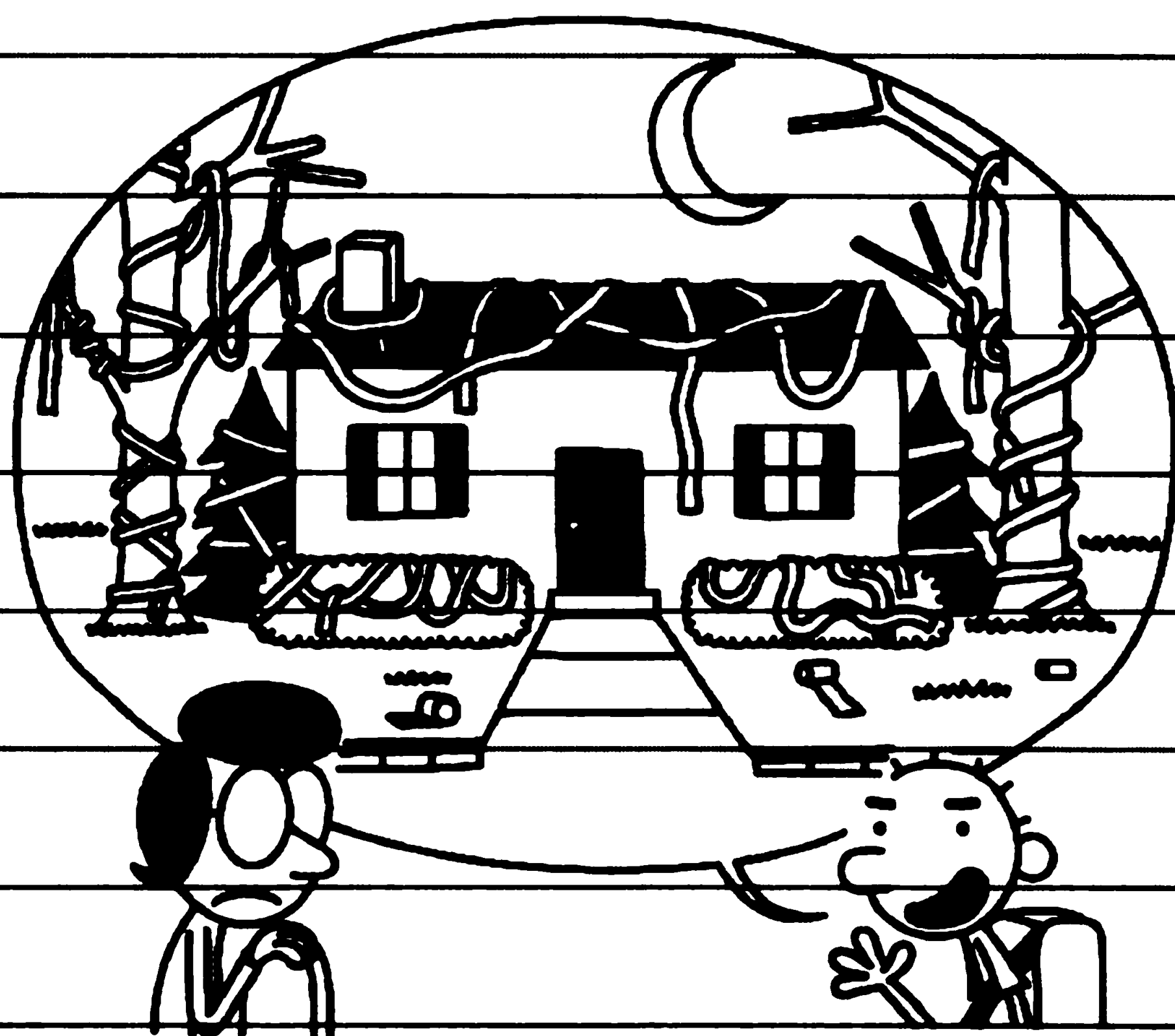
Rồi sau đó mẹ đã rút ra một tấm thẻ từ cỗ bài và đọc to.

Chắc mẹ tưởng không ai giành được điểm với thẻ này, vì mẹ đã chạm tay vào tấm thẻ tiếp theo. Nhưng Rodrick bắt đầu hò reo như thể anh ta vừa trúng số.

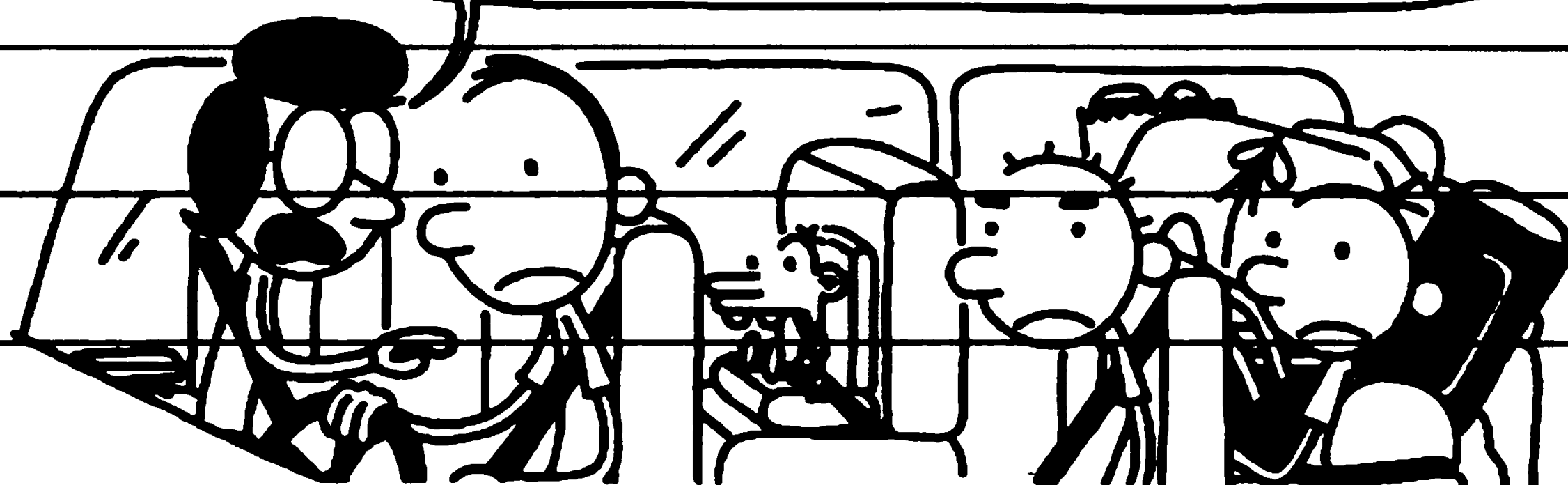

Mẹ tưởng Rodrick nói dối để giành điểm, nhưng anh ta nói đó là SỰ THẬT. Anh ta nói rằng vài tháng trước, anh ta cùng mấy chiến hữu trong ban nhạc đã chằng giấy vệ sinh lên nhà bà Tuttle bên cạnh sau khi bà ấy gọi cho cảnh sát than phiền ban nhạc cứ tập đi tập lại quá ồn ào.

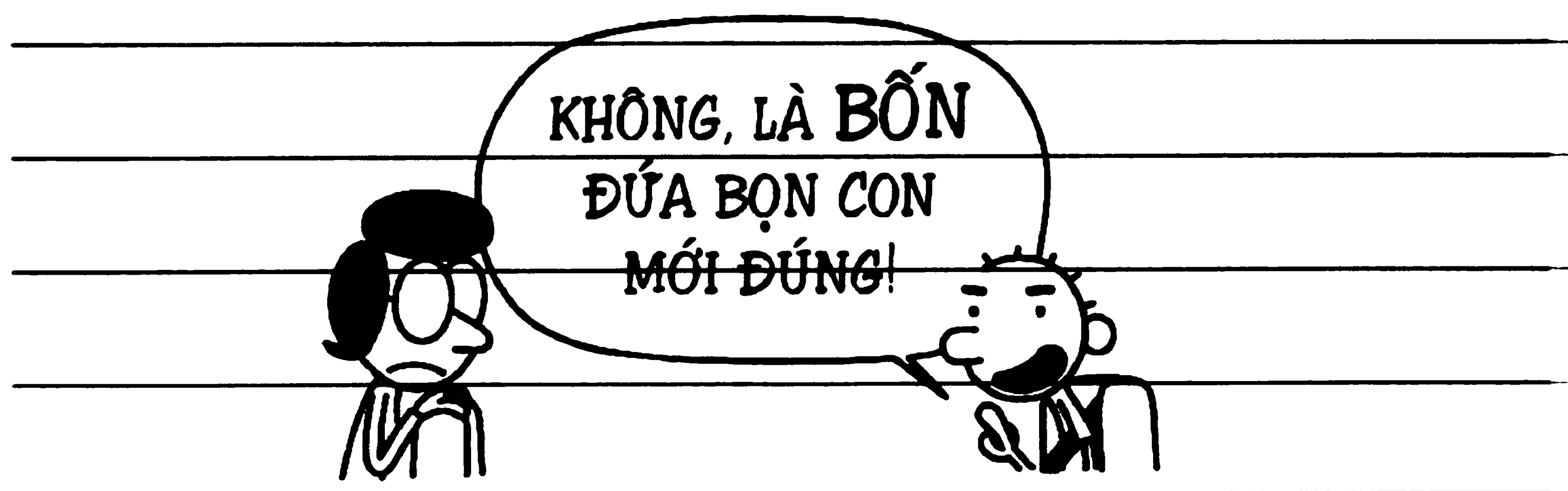

Rodrick nghĩ toàn bộ câu chuyện khá buồn cười, nhưng mẹ có vẻ chẳng thích thú gì cả.

ĐỂ XEM MẸ NGHE CÓ RÕ KHÔNG
NHÉ: CON VÀ HAI ĐỨA TRONG
BAN NHẠC CỦA MÌNH ĐÃ CHẰNG
GIẤY VỆ SINH LÊN KÍN NHÀ MỘT
PHỤ NỮ CAO TUỔI Ừ?

Nếu là Rodrick, tôi sẽ thay đổi câu chuyện của mình thật nhanh và nói rằng tôi chỉ đùa chút để thắng trò chơi thôi. Nhưng Rodrick không nắm được cơ hội để thoát thân.

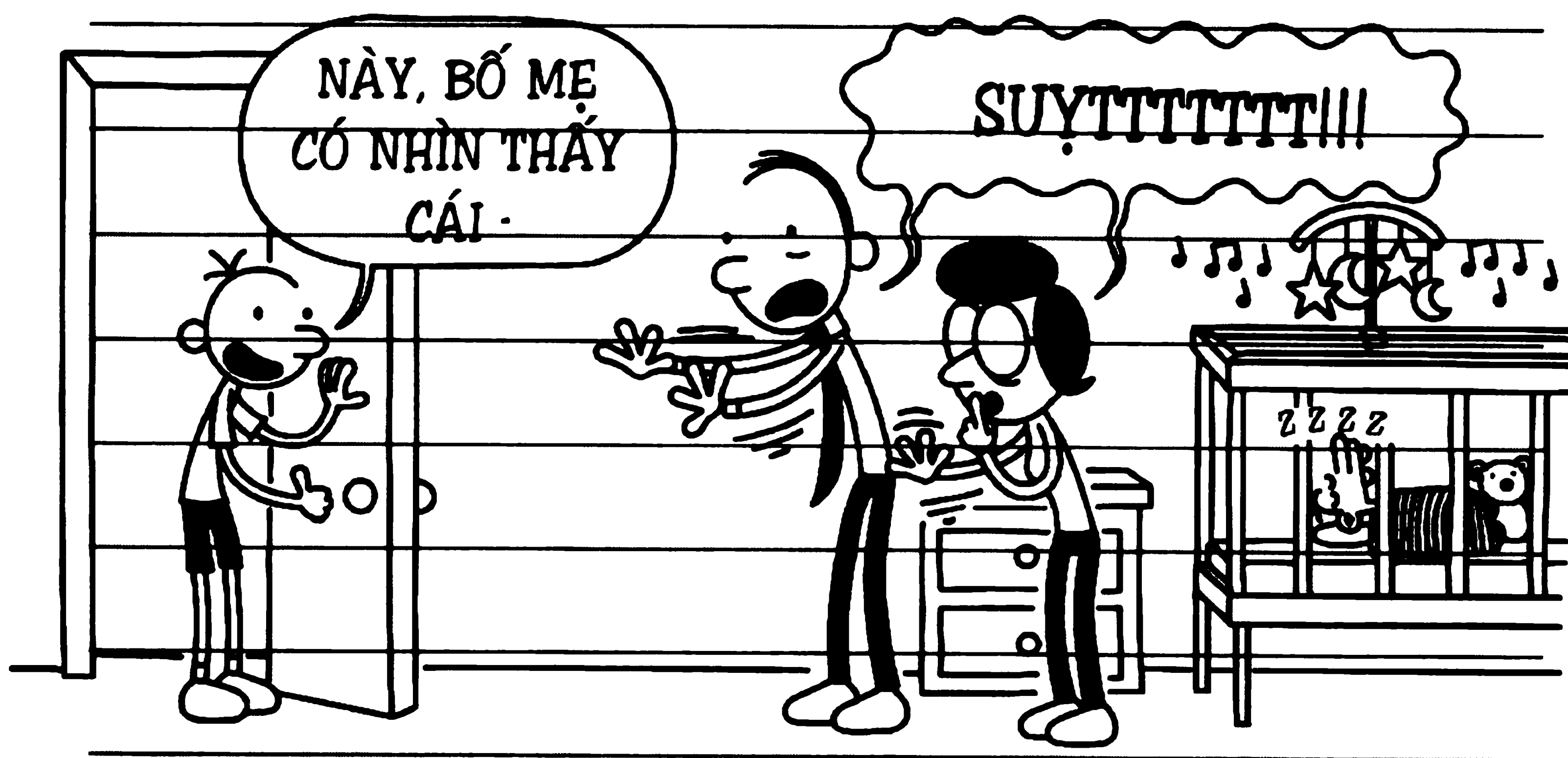

Mẹ bảo bố tấp xe vào lề đường rồi sau đó đưa cho Rodrick chiếc điện thoại, mẹ bắt anh ta gọi điện cho bà Tuttle để xin lỗi, khiến mọi người trong xe đều thấy khó xử.

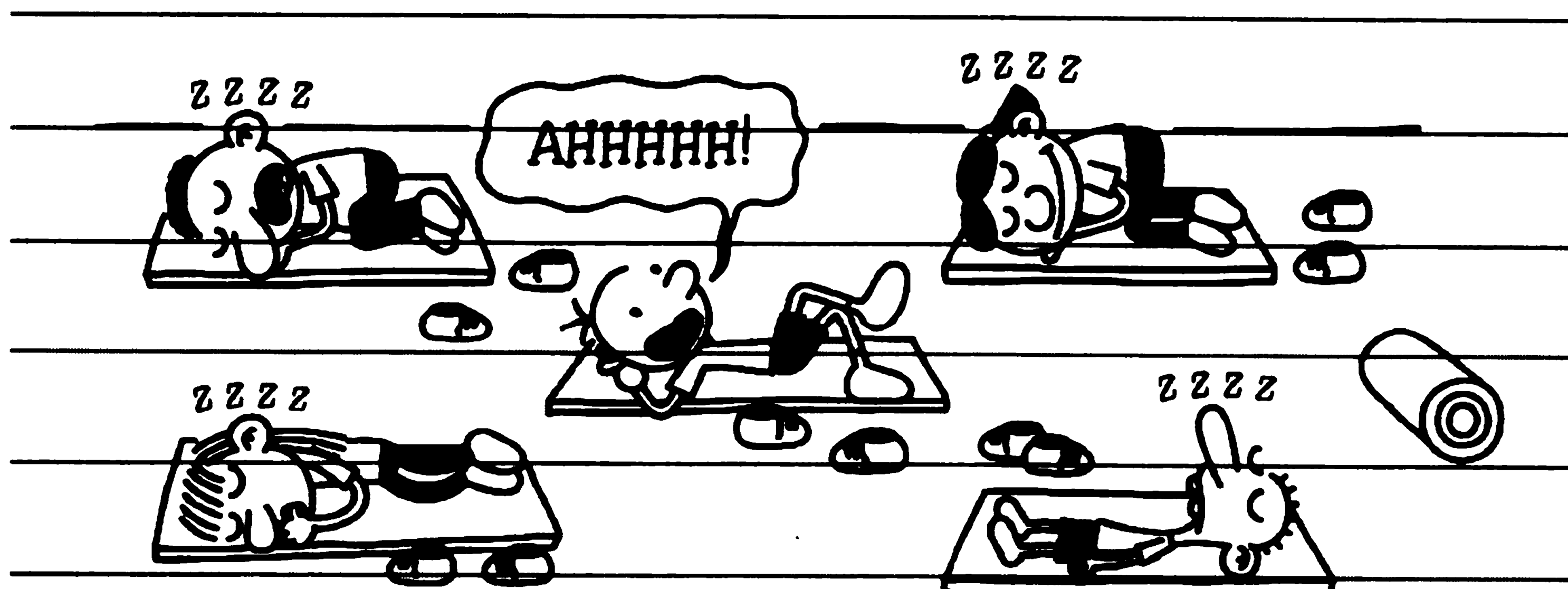

Sau đó, cả xe im lặng một lúc lâu. Mẹ định bật đĩa CD tiếng Tây Ban Nha tiếp theo lên, nhưng may thay Manny bắt đầu ngủ gật, nên mẹ không bật được nữa.

Nếu bạn đánh thức Manny vào lúc nó đang ngủ trưa, nó sẽ hoàn toàn nổi điên và KHÔNG có cách nào làm nó dịu xuống được. Vì thế bất cứ khi nào Manny ngủ, bố mẹ lại làm mọi cách để GIỮ nó yên như thế.

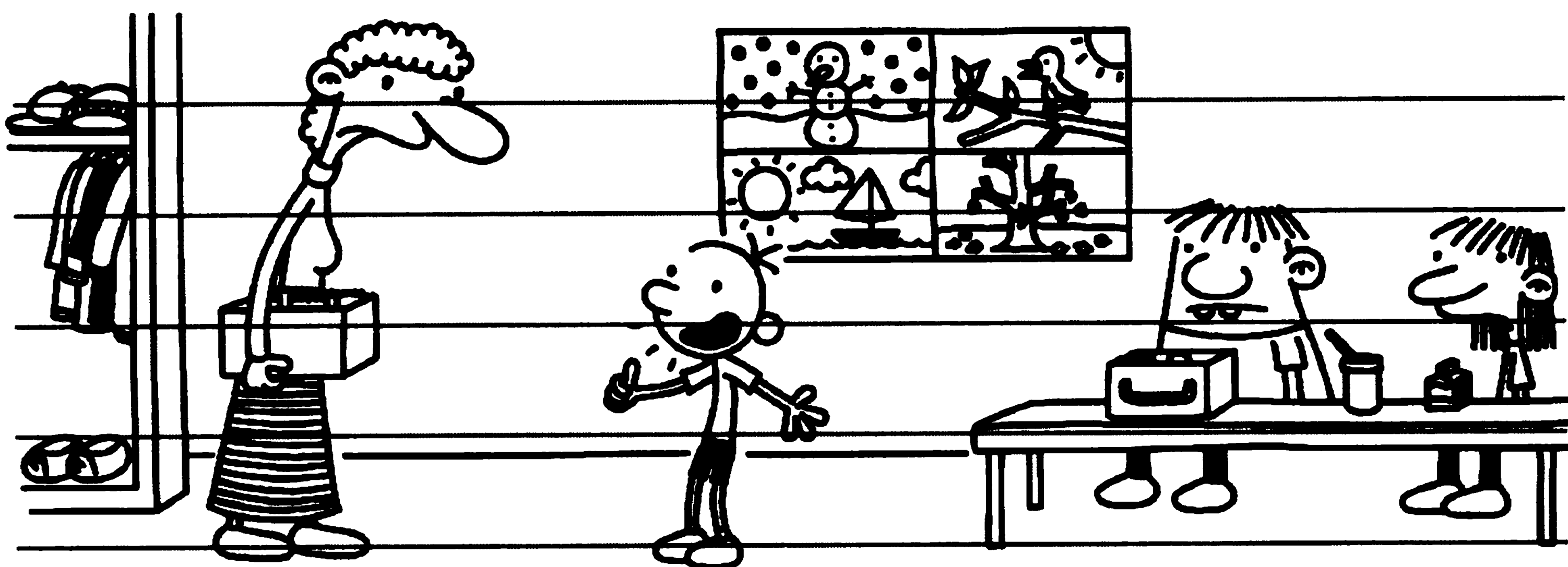

Hồi bằng tuổi Manny tôi cũng thích ngủ trưa lắm. Ngày nào tôi cũng đánh một giấc dài cả tiếng đồng hồ sau bữa trưa, và khi tôi bắt đầu đi nhà trẻ, cả lớp có một giờ ngủ trưa chung, khi ấy đứa nào cũng lôi chiếu ra và nằm lăn ra sàn.

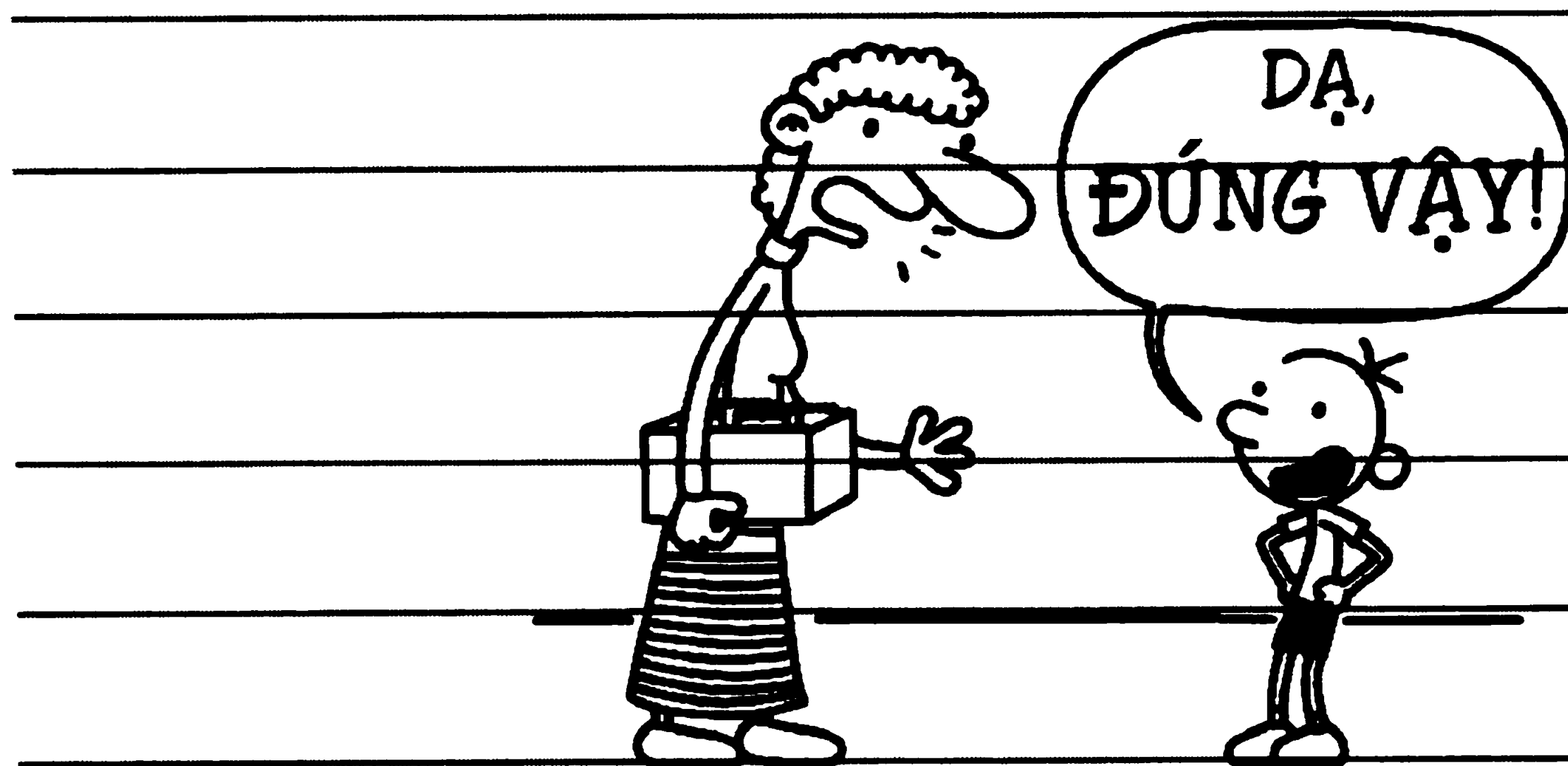

Nếu bạn hỏi tôi, tôi nghĩ người ta nên cho học sinh ngủ trưa đến khi học xong đại học. Nhưng mới học hết nhà trẻ là không được như thế nữa, điều ấy khiến tôi thật KHỔ SỞ.

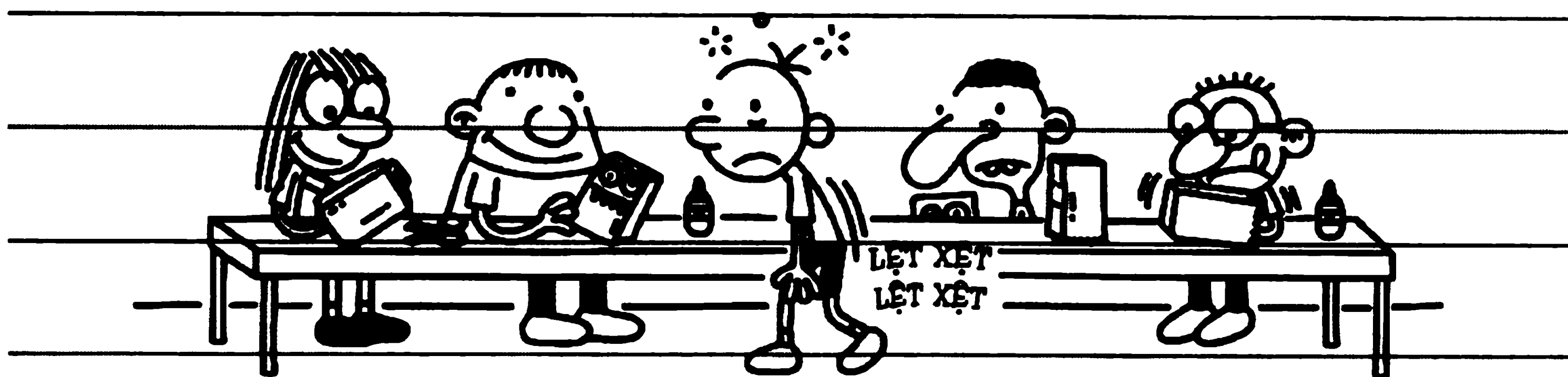
Ngày đầu tiên ở trường mẫu giáo, sau khi dùng bữa ăn nhanh, tôi bèn hỏi cô giáo chiều ở đâu, để chúng tôi có thể nằm xuống và phục hồi lại năng lượng.

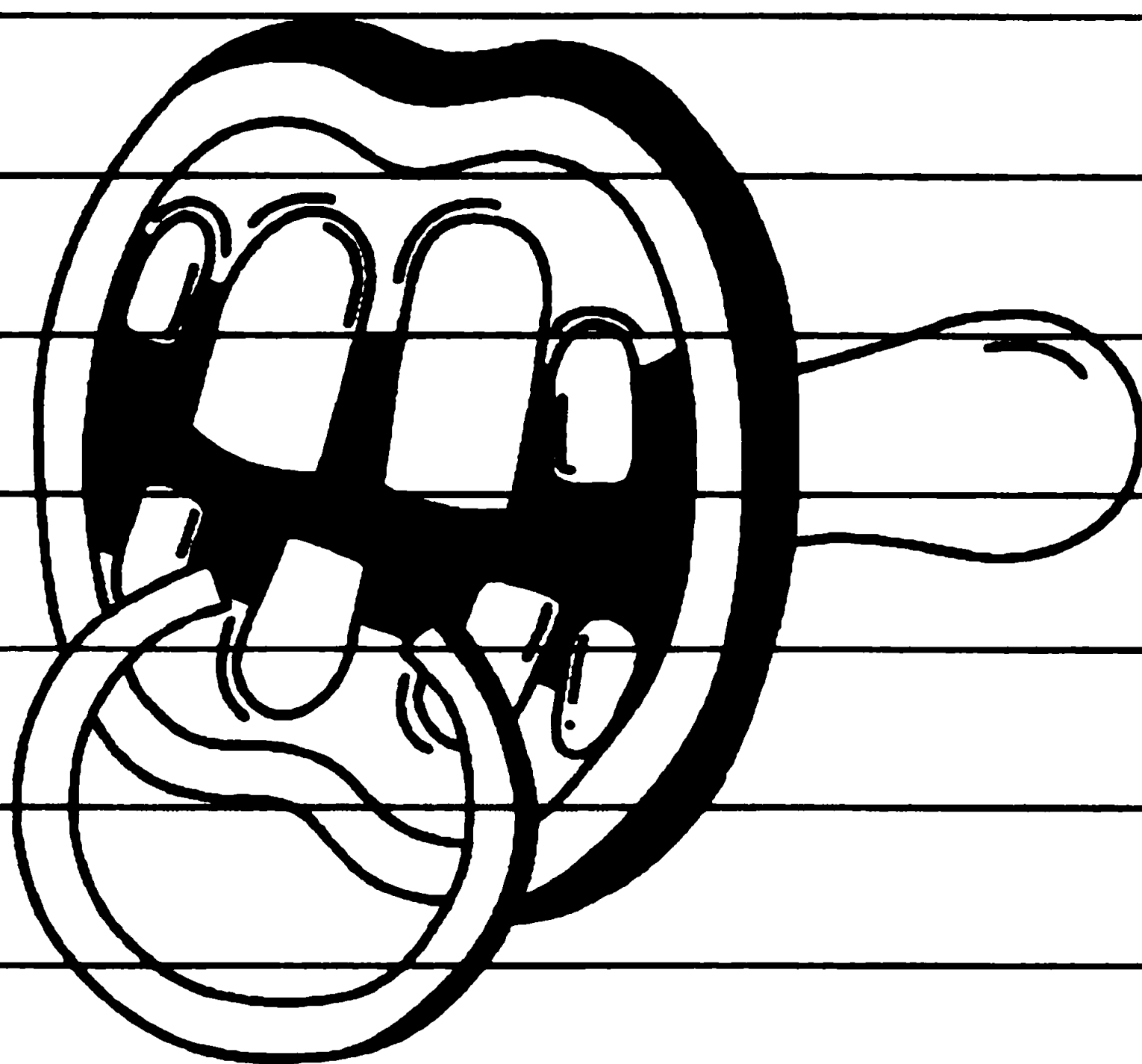
Nhưng cô ấy nói trường mẫu giáo KHÔNG CÓ giờ ngủ trưa, và tôi đã tưởng cô ấy chỉ đang kể chuyện cười.

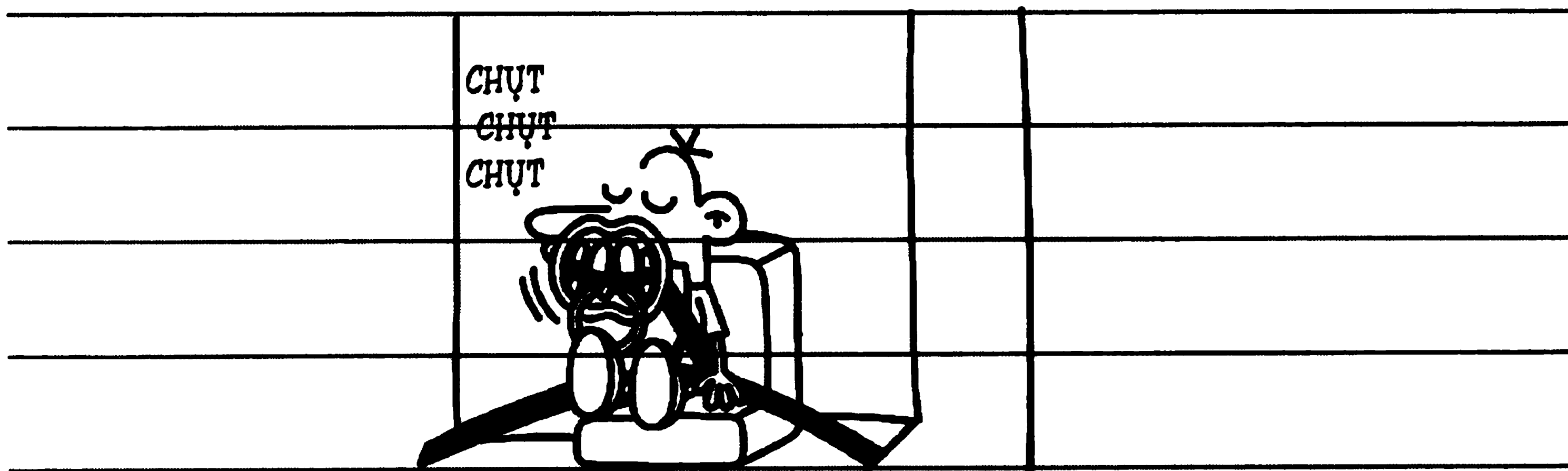
Mấy phút sau cả lớp cùng làm những con rối từ túi giấy. Hiển nhiên, tôi là đứa duy nhất không được cảnh báo về chuyện không-có-giờ-ngủ-trưa, vì suốt những giờ học còn lại, đứa nào trông cũng có vẻ ổn, trong khi tôi hầu như không thể lê bước.

Tôi mừng vì mẹ nhớ mang theo chiếc ti giả cho chuyến đi này, vì chùng nào thằng Manny còn ngậm nó trong mồm, nó có thể ngủ im như thóc. Manny vừa làm mất chiếc ti giả yêu thích tối qua, nhưng bố đã chạy đi mua một cái mới tại cửa hiệu chuyên bán những cái banh miệng ở gần nhà tôi.

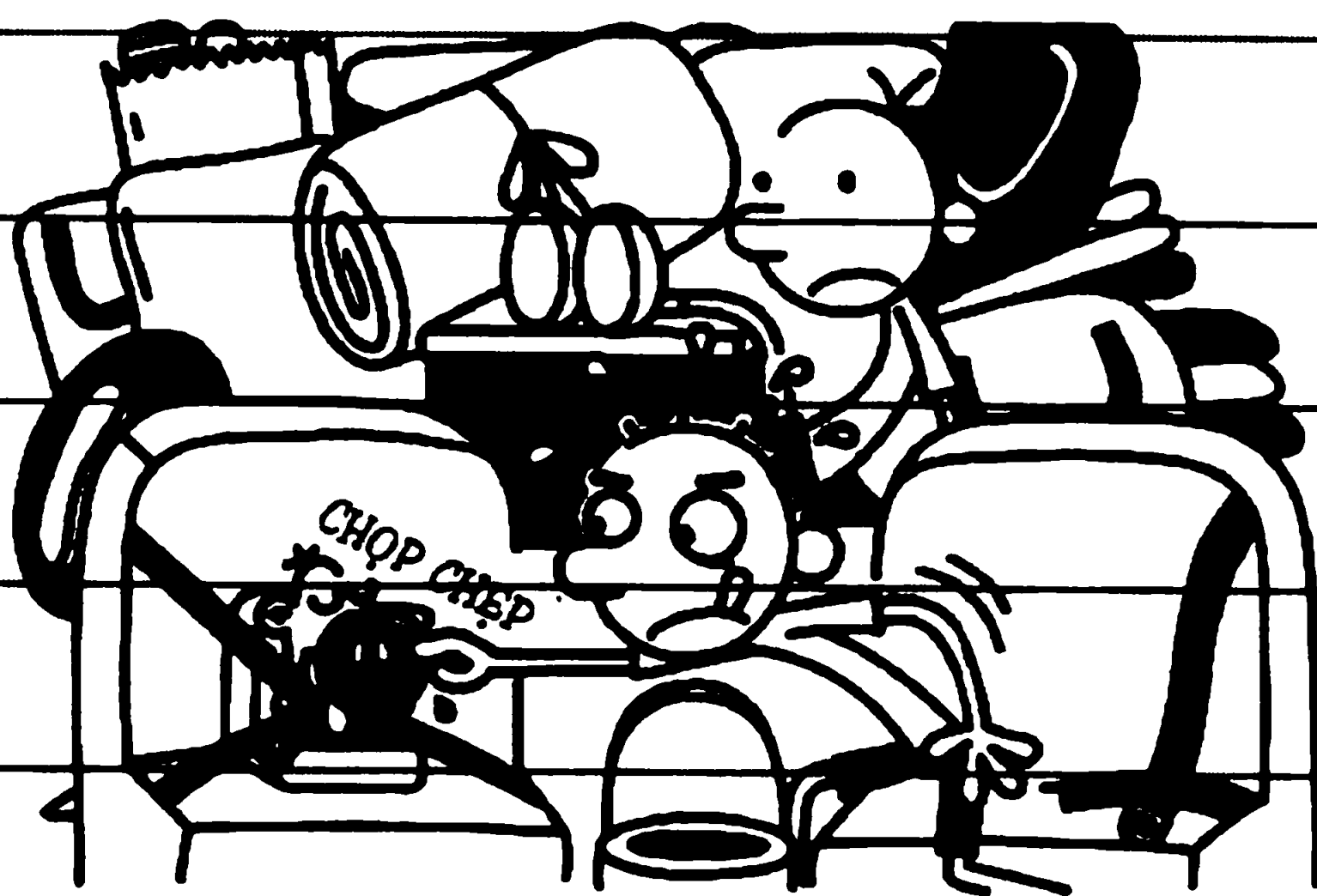
Tôi đoán trông nó hơi lạ lùng, nhưng nó cũng có tác dụng y chang cái ti giả thông thường.

Manny ngủ im được khoảng một giờ thì chúng tôi dừng lại tại một trạm thu phí. Bố hạ cửa xe xuống để lấy vé, và gã đàn ông trong trạm thu cất lên thứ giọng to khủng bố như thể gã ta đang nói qua một cái LOA.

Manny bắt đầu ậm ạch, và cái ti giả suýt rơi khỏi mồm nó. Nhưng may thay Rodrick đã phản ứng tức thời, và Manny ngủ trở lại.

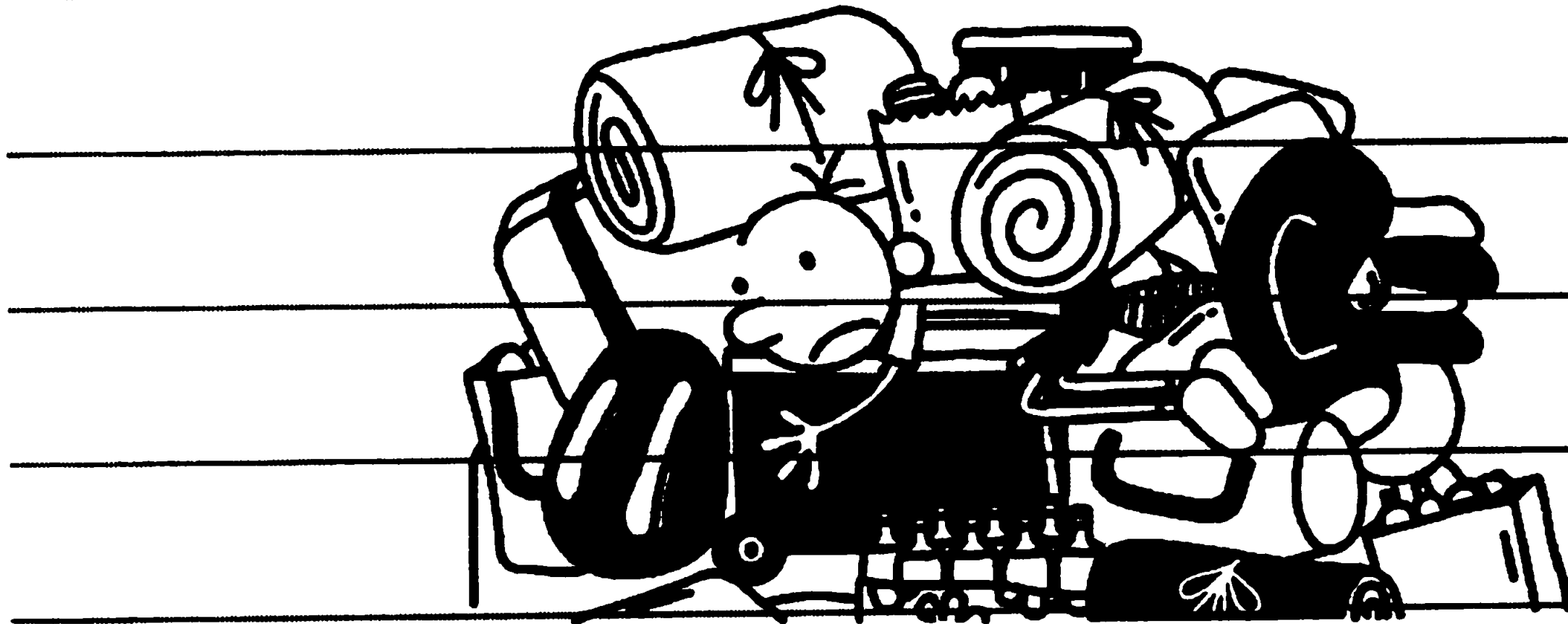

Tôi nghĩ mẹ đã thấy hơi thất vọng khi Manny lại ngủ ở điểm đến đầu tiên. Mẹ đã đánh dấu cả chục nơi trên bản đồ của mình - đó là những nơi mẹ muốn cả nhà dừng lại và ra ngoài ngắm cảnh, nhưng giờ chúng tôi phải đi tiếp.

Vấn đề tôi gặp phải với vụ ngủ trưa của Manny là tôi thực sự cần ra ngoài để duỗi chân duỗi tay, nhưng TÔI KHÔNG THỂ.

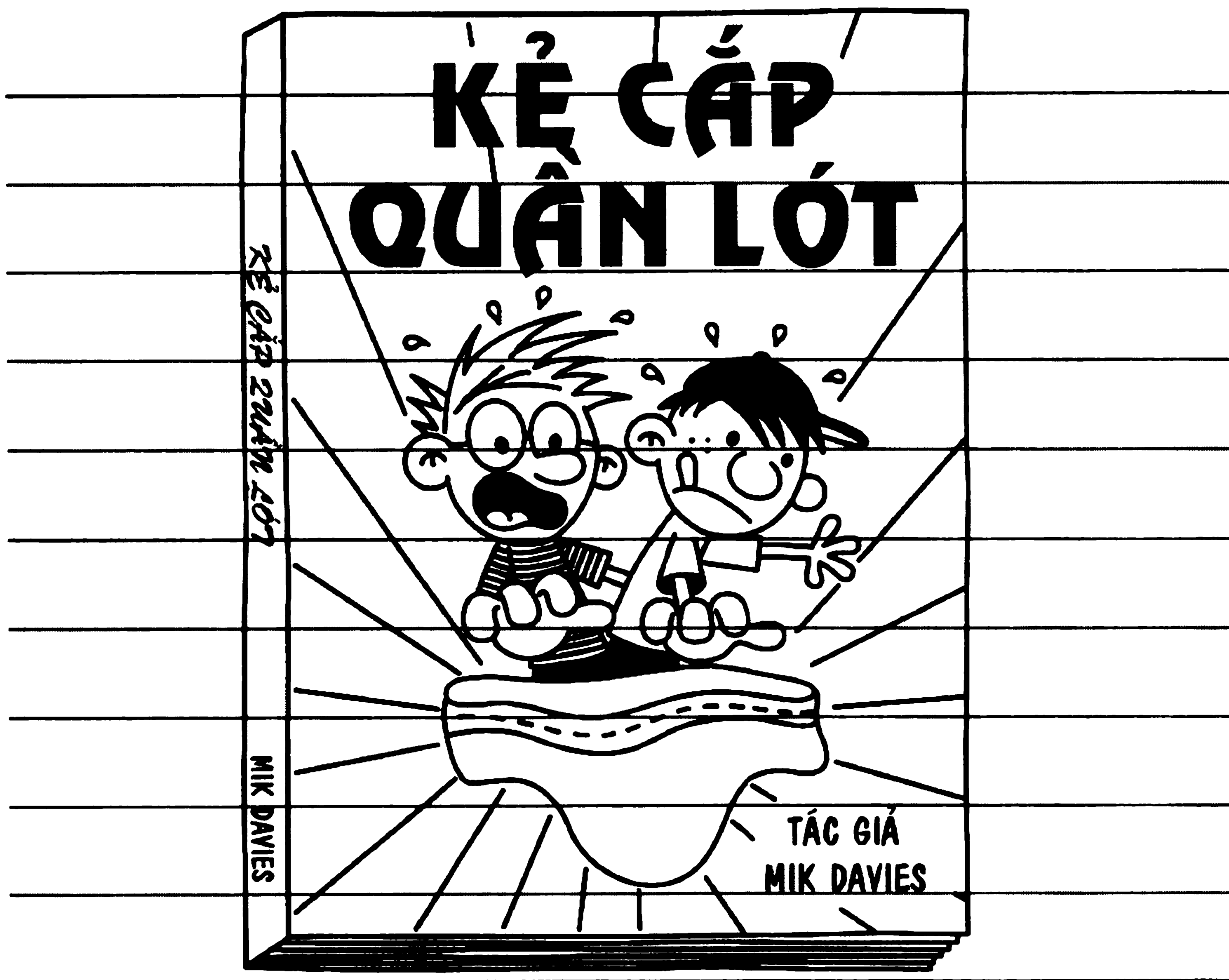
Tôi cố làm mình thoải mái, nhưng với cả núi đồ chồng chất quanh mình, điều đó thật hoang đường.

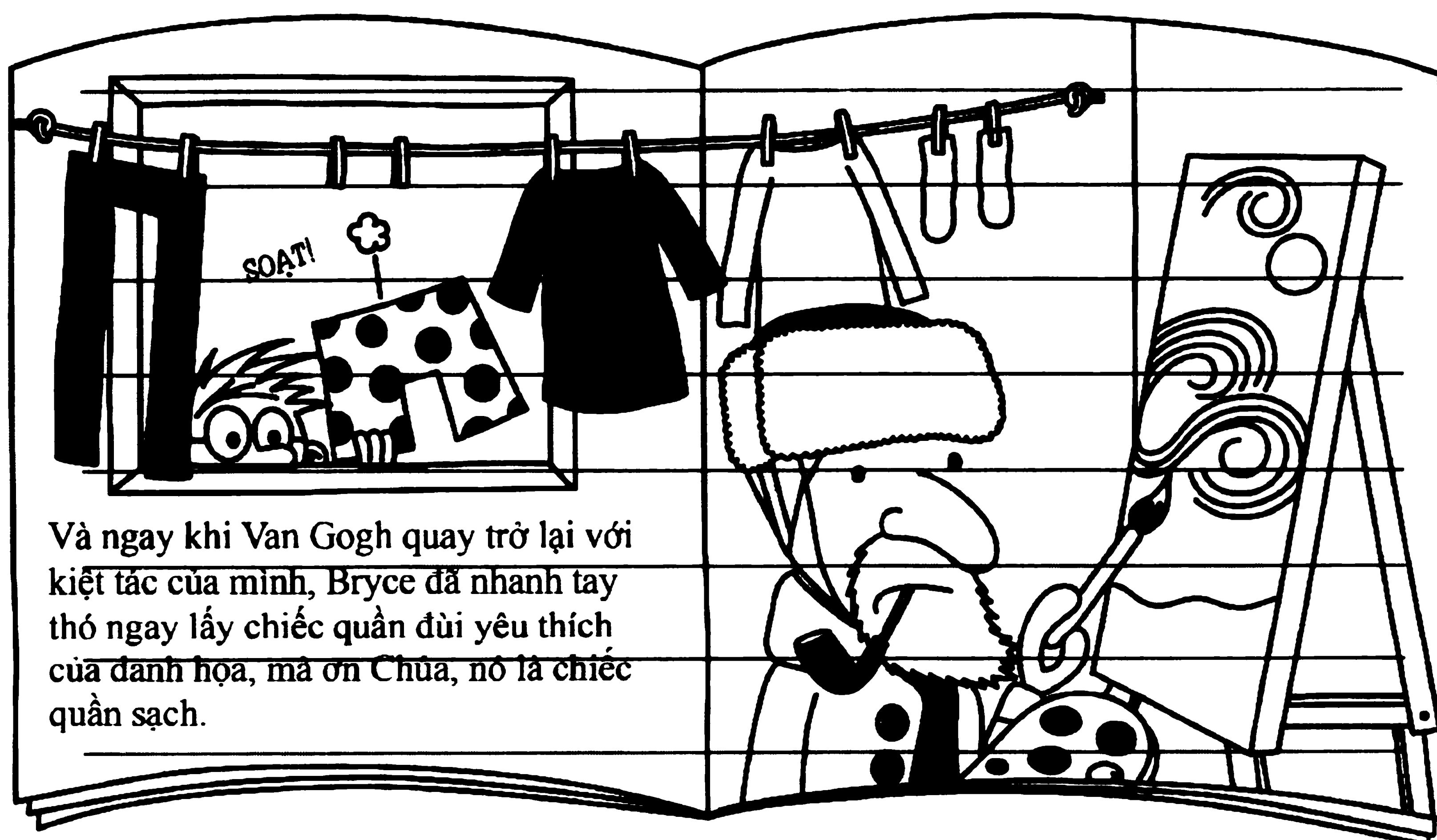
May thay, chiếc ba lô của tôi lại ở trong tầm tay ngay sau chỗ tôi ngồi. Trong đó có vài quyển sách và vài thứ khác tôi mang theo để giải trí.

Mẹ luôn cố định hướng tôi đọc những thứ thực sự "bổ ích", nhưng khi nhắc tới sách vở, tôi biết mình thích loại nào. Và từ hồi còn học ở trường tiểu học, những cuốn sách yêu thích nhất của tôi nằm trong sê-ri Kể cấp Quần lót.

Bộ truyện Kể cấp Quần lót kể về hai đứa trẻ tên là Bryce và Brody, chúng quay ngược thời gian trở về quá khứ và ăn cấp đồ lót của những người nổi tiếng để đặt chúng vào trong viện bảo tàng.

Tôi biết chuyện đó nghe thật tức cười, nhưng bộ sách thực sự rất khôi hài.

Và ngay khi Van Gogh quay trở lại với kiệt tác của mình, Bryce đã nhanh tay thò ngay lấy chiếc quần đùi yêu thích của danh họa, mà ơn Chúa, nó là chiếc quần sạch.

Bộ sách này siêu phổ biến trong đám con trai trường tôi, nhưng các thầy cô lại GHÉT nó vì sự "hài hước thô thiển".

Năm lớp năm, cứ khi nào đến hạn nộp bài thuyết trình về sách, bọn con trai lớp tôi lại làm về Kể cấp Quân lót. Và điều đó càng làm cho cô giáo Terry của chúng tôi ghét bộ sách HƠN.

Lớp tôi có một dự án trong đó chúng tôi phải viết thư cho tác giả mình yêu thích nhất, và tất nhiên cả lũ con trai đều chọn Mik Davies.

Nhưng cô Terry nói chúng tôi phải chọn một người KHÁC nữa, vì thế tôi chộp bừa một quyển sách trong thư viện và viết thư cho cái ông tác giả tôi chưa từng nghe tên.

	Ngày 30 tháng 3	
	Bác Nathaniel thân mến,	
	Cô giáo cháu bắt cháu viết thư cho một tác giả, vì thế cháu chọn bác. Cháu chưa từng đọc cuốn sách nào của bác cả (bác đừng tự ái nhé).	
	Cháu có mấy câu hỏi dành cho bác:	
	1. Màu sắc yêu thích nhất của bác là gì?	
	2. Con vật yêu thích nhất của bác là gì?	
	3. Vị kem yêu thích nhất của bác là vị gì?	
	4. Bộ phim siêu anh hùng yêu thích nhất của bác là gì?	
	Cháu rất cảm kích nếu bác có thể trả lời cháu sớm, vì bài này cháu phải lấy điểm đấy ạ.	
	Kính thư,	
	Greg Heffley	

Nhưng lẽ ra tôi nên kiểm tra năm cuốn sách được viết trước khi viết bức thư kia.

Ngày 20 tháng 5

~~Cậu Heffley thân mến,~~

Chúng tôi rất tiếc phải thông báo cho cậu rằng tác giả mà cậu gửi thư, ông Hawthorne, đã qua đời từ hơn một thế kỷ trước rồi.

~~Vì thế, ông ấy không thể trả lời những câu hỏi của cậu được.~~

~~Thành thật xin lỗi,~~

Kind, Wh

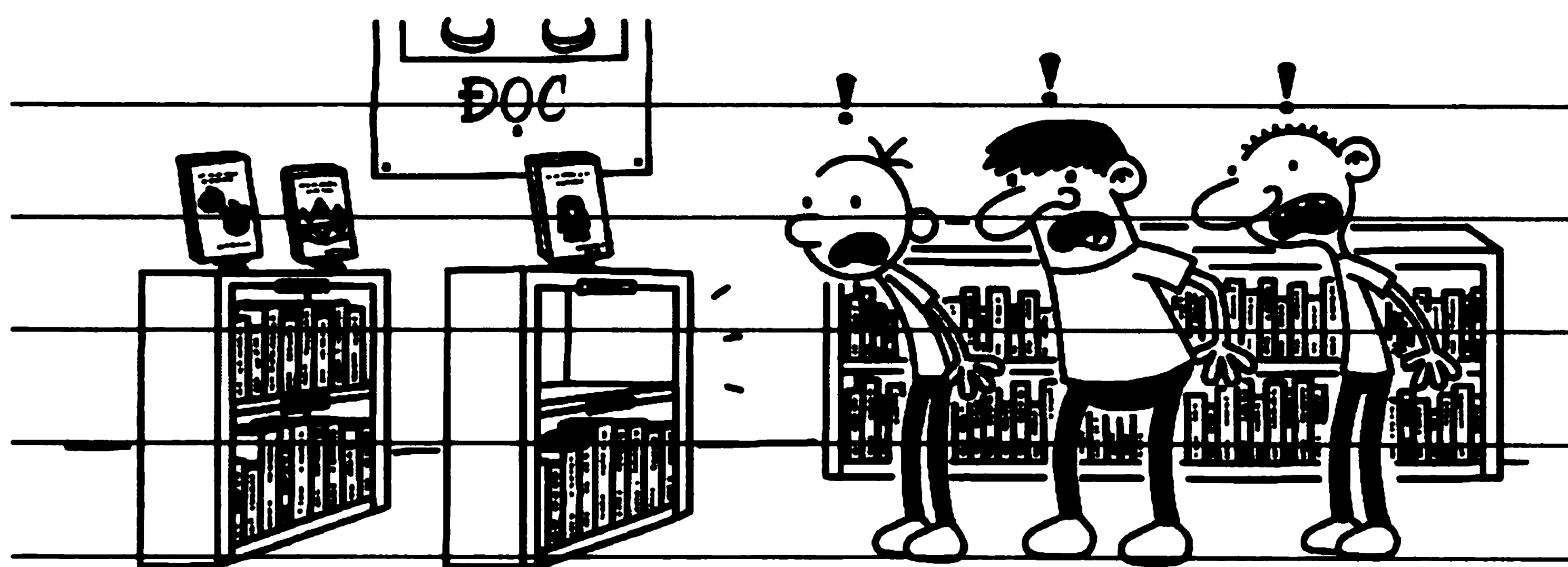
Nhà xuất bản
Katrina Welker

Hầu hết BỐ MẸ cũng không thích bộ truyện Kẻ cắp
Quần lót.

Thực tế, năm đó Hội Phụ huynh và Giáo viên có một cuộc họp, họ đã quyết định tiền quỹ Hội phụ huynh sẽ không được dùng để mua truyện Kể cấp Quần lót cho thư viện nữa.

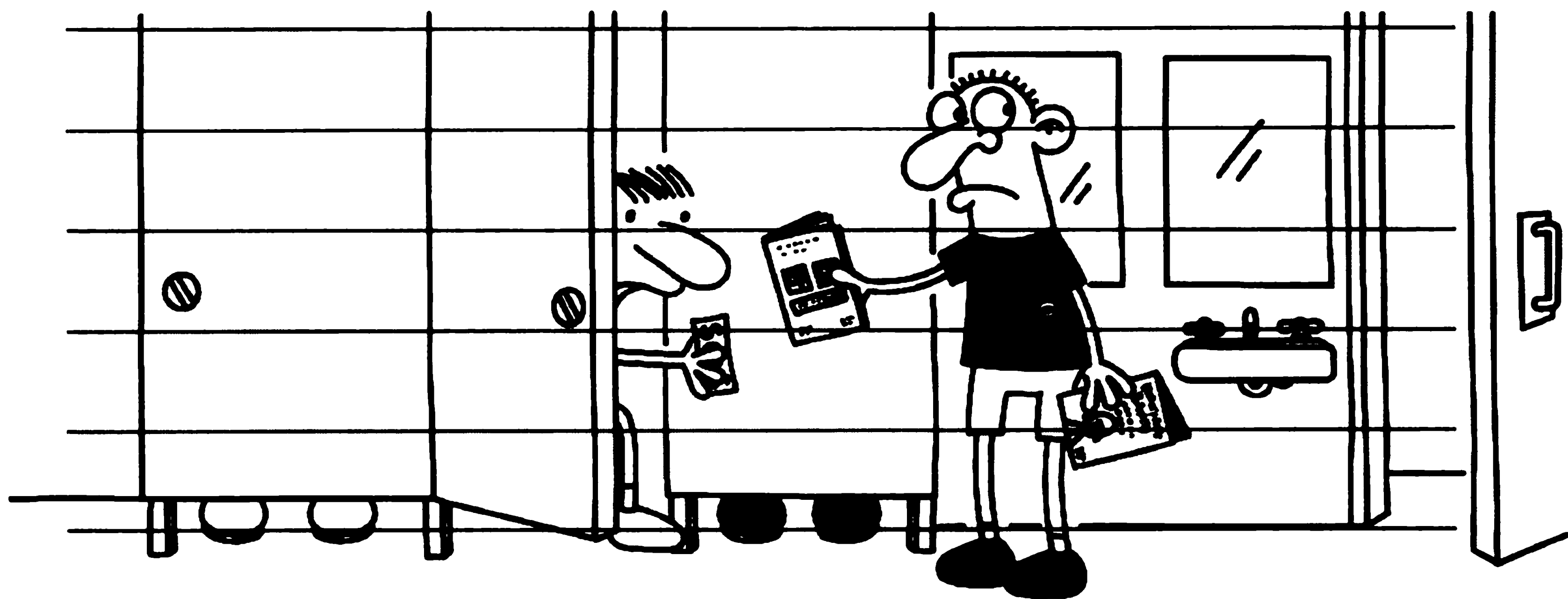

Khi lũ chúng tôi trở lại trường sau kỳ nghỉ mùa xuân, tất cả các quyển truyện Kể cấp Quần lót trong thư viện đã MẤT HẾT.

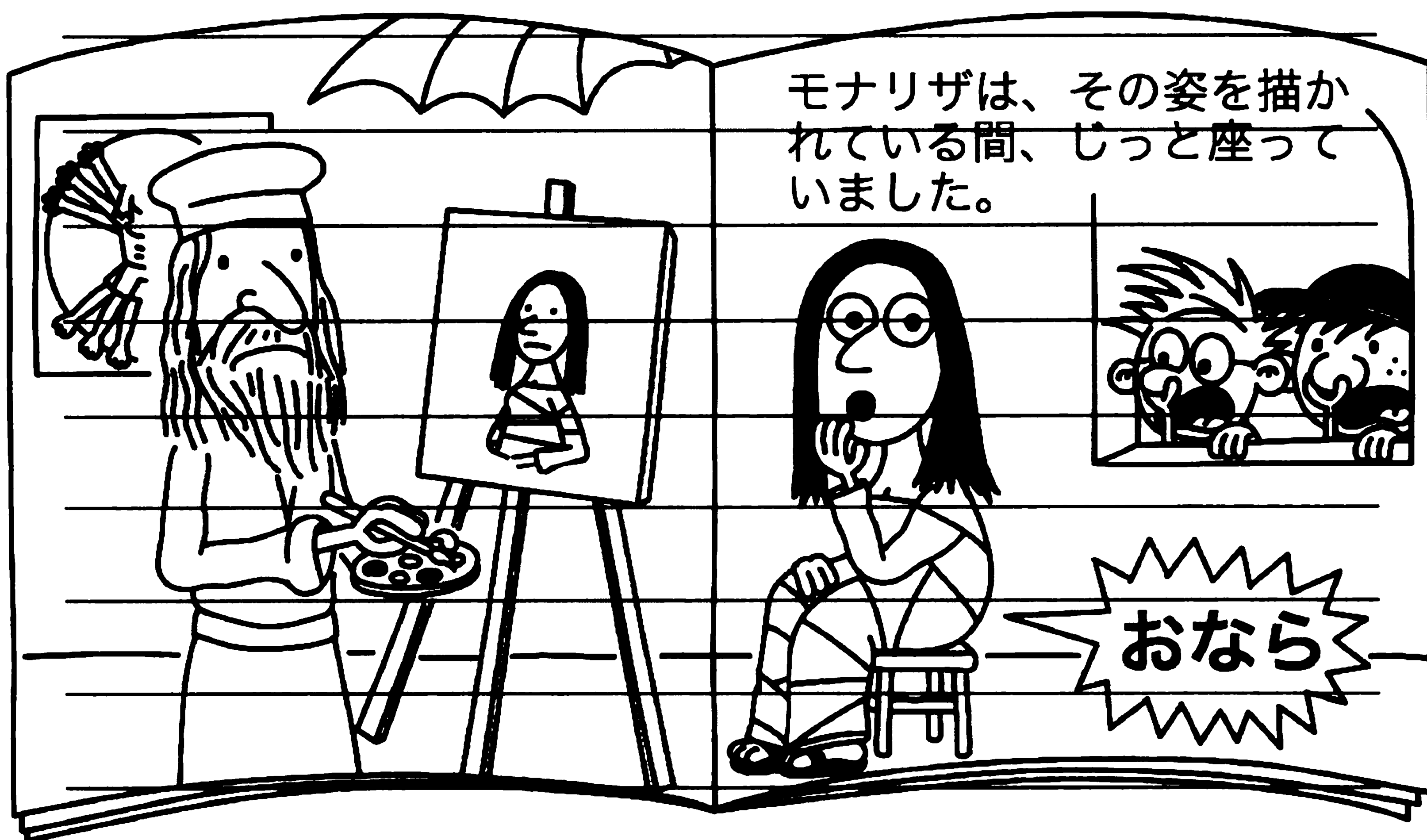

Tôi hy vọng những người lớn kia sẽ thấy hạnh phúc khi cả một thế hệ nam sinh lớn lên mà không biết đọc.

Việc nhà trường cấm tiết bộ Kẻ cắp Quần lót chỉ càng làm nó nổi tiếng HƠN NỮA. Vài thằng lên mang truyện từ nhà đi và truyền tay cho những đứa KHÁC.

Một thằng thậm chí còn mang tới một bản Kẻ cắp Quần lót lậu bằng tiếng Nhật. Tôi chả hiểu từ nào trong đó, nhưng việc nhìn tranh để đoán ra nội dung cũng khá dễ dàng.

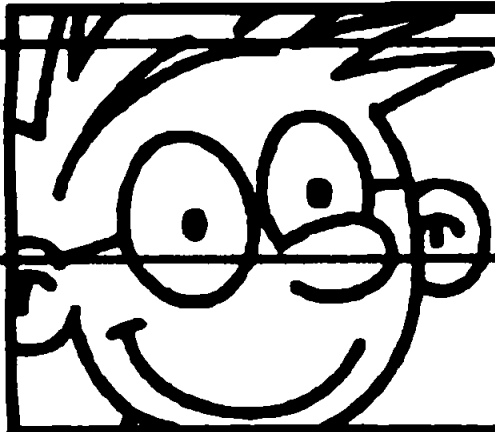
Thực tế tôi còn viết một bức thư cho tác giả chỉ để nói cho bác ấy biết tôi thích bộ truyện này đến thế nào.

Ngày 18 tháng 8
Bác Davies thân mến,
Cháu viết thư để nói với bác rằng, đừng nghe những kẻ nói sách của bác là rác rưởi, vì họ chả biết họ đang nói về cái gì đâu. Cháu biết cả đồng lứa (trong đó có cháu) cho rằng sách của bác thật tuyệt vời.
Về chuyện “hài hước thô thiển”, cháu thấy những lời vớ vẩn đó thật nực cười, vì thế bác đừng thay đổi gì hết. Thực tế, cháu sẽ ủng hộ bác cho THÊM những chuyện “cơ thể” hay những gì tự nhiên nhất vào sách của bác.
Kính thư,
Greg Heffley

Tôi chưa từng viết một bức thư hâm mộ nào như thế, và mỗi ngày đi học về, tôi lại chạy ra hộp thư xem bác Mik Davies có hồi âm lại cho tôi không.

Gần một năm sau, cuối cùng tôi cũng nhận được hồi âm, và tôi thực sự hào hức.

Nhưng khi tôi đọc bức thư, nó đem lại một nỗi thất vọng KHỦNG KHIẾP.

TỪ BÀN LÀM VIỆC CỦA
MIK DAVIES

Bạn thân mến,

Không may thay, tôi nhận được quá nhiều thư của người hâm mộ, nên tôi ~~không thể đích thân trả lời thư bạn.~~

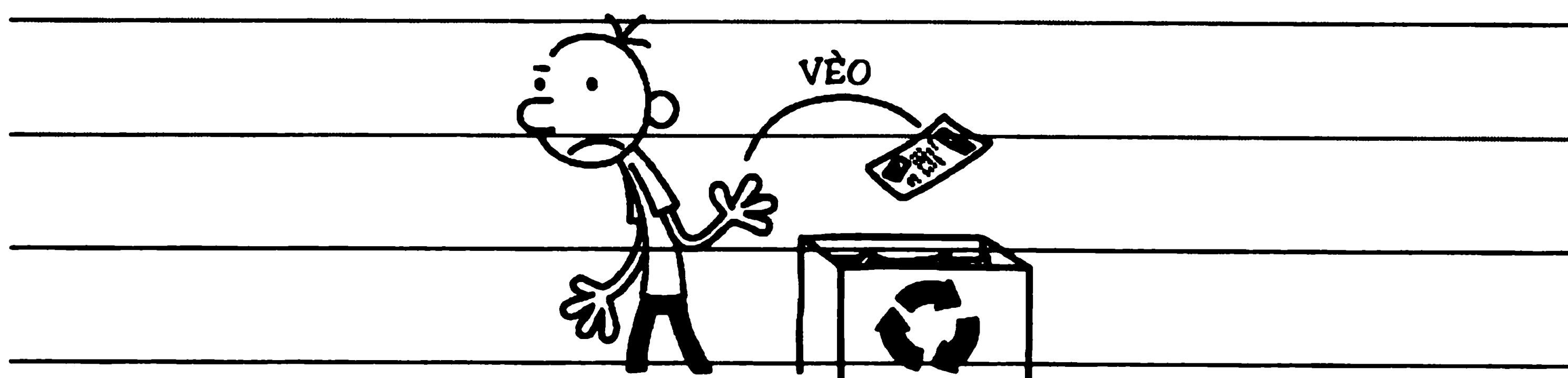
Nhưng tôi muốn báo với bạn rằng “Kẻ cắp Quần lót” tập 24: Bộ đồ lót dài của Lincoln, sắp xuất hiện ở cửa hàng cạnh nhà bạn đây!

Vui nhé,

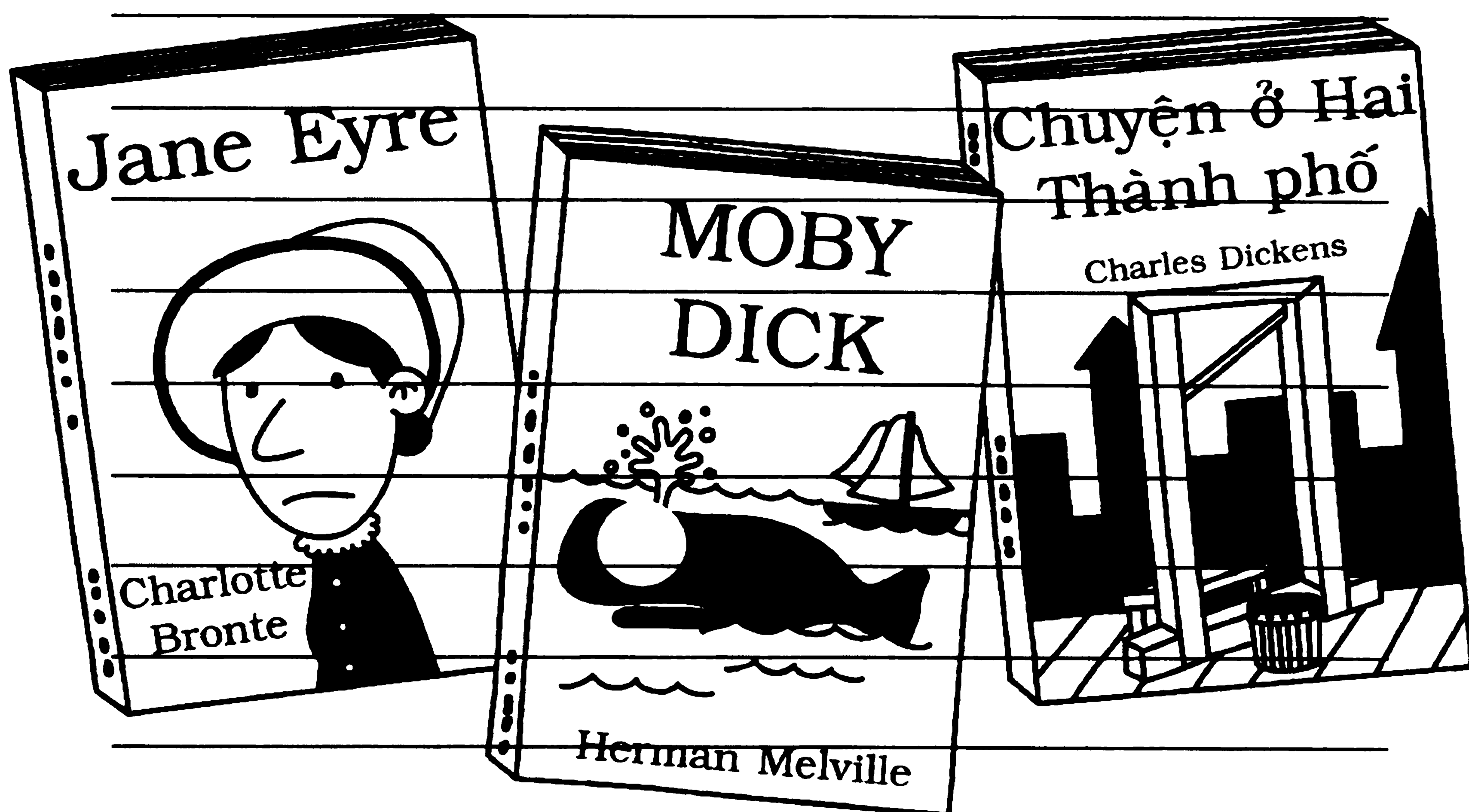
Mik

Tôi không thể tin được mình đã dâng trọn tình cảm cho gã này và rồi chỉ nhận lại một tờ QUẢNG CÁO.

Dù toàn bộ trải nghiệm đó để lại trong miệng tôi dư vị đắng ngắt, tôi vẫn thích sách của gã ta.

Ít nhất tôi cũng sẽ đọc bất cứ thứ gì mình MUỐN mùa hè này. Trường của Rodrick đưa cho anh ta một danh sách những cuốn cần đọc, và một vài cuốn trong số đó trông thật đồ sộ.

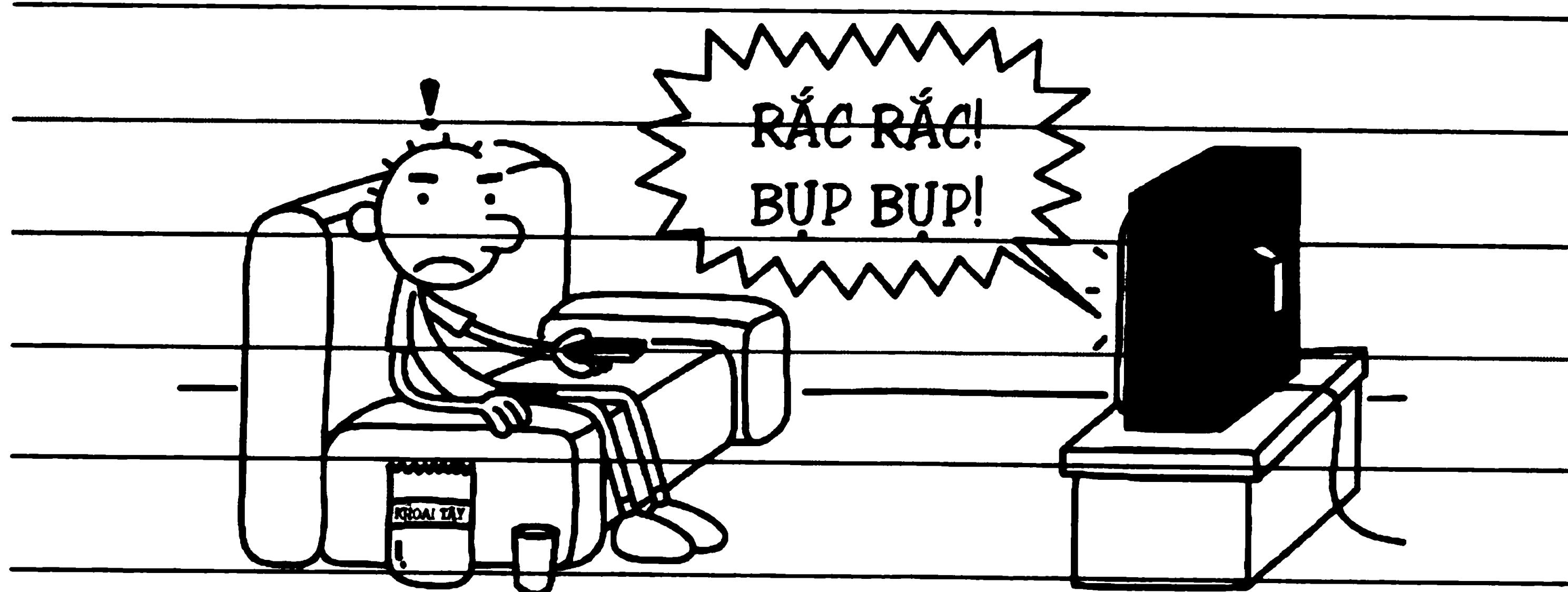
Nhưng Rodrick chẳng mấy say mê chuyện đọc sách, vì thế anh ta đã thuê tất cả những phiên bản PHIM của những cuốn sách ấy.

Mẹ nói nếu chỉ xem phim mà không đọc sách là chẳng khôn ngoan, vì người ta luôn thay đổi rất nhiều tình tiết. Nhưng Rodrick nói chừng nào anh ta vẫn hiểu được nội dung chính thì chẳng sao cả.

Dù vậy, tôi nghĩ cách tiếp cận của Rodrick có gì đó không ổn. Trong danh sách cần đọc mùa hè của anh ta có truyện "Chúa tể những chiếc nhẫn", nhưng khi thuê phim, anh ta không cẩn thận kiểm tra lại tên phim.

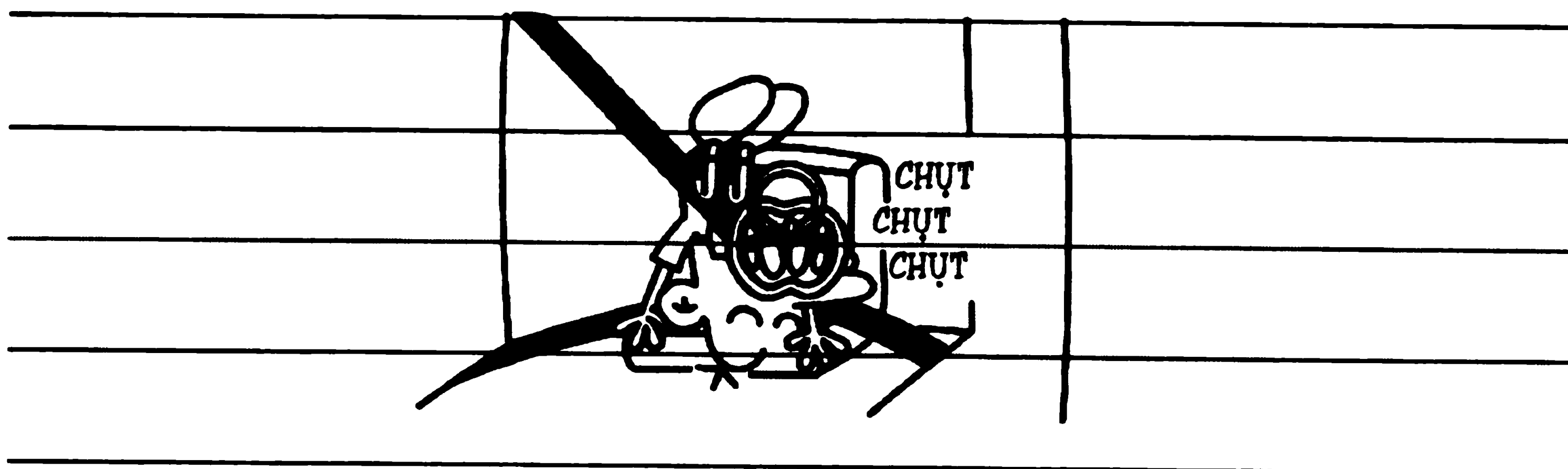

Rodrick xem bộ phim HAI LẦN, và sau lần thứ hai anh ta nói với mẹ rằng ai viết ra cuốn truyện này hẳn là một thiên tài cỡ bự. Nhưng tôi đoán cô giáo của Rodrick sẽ hơi bối rối khi đọc bài thuyết trình sách của anh ta vào tháng Chín.

Hôm nay, sau khoảng thời gian dài miệt mài đọc sách, tôi thực sự cần được ra khỏi xe để ngăn chân của mình bị chuột rút vĩnh viễn.

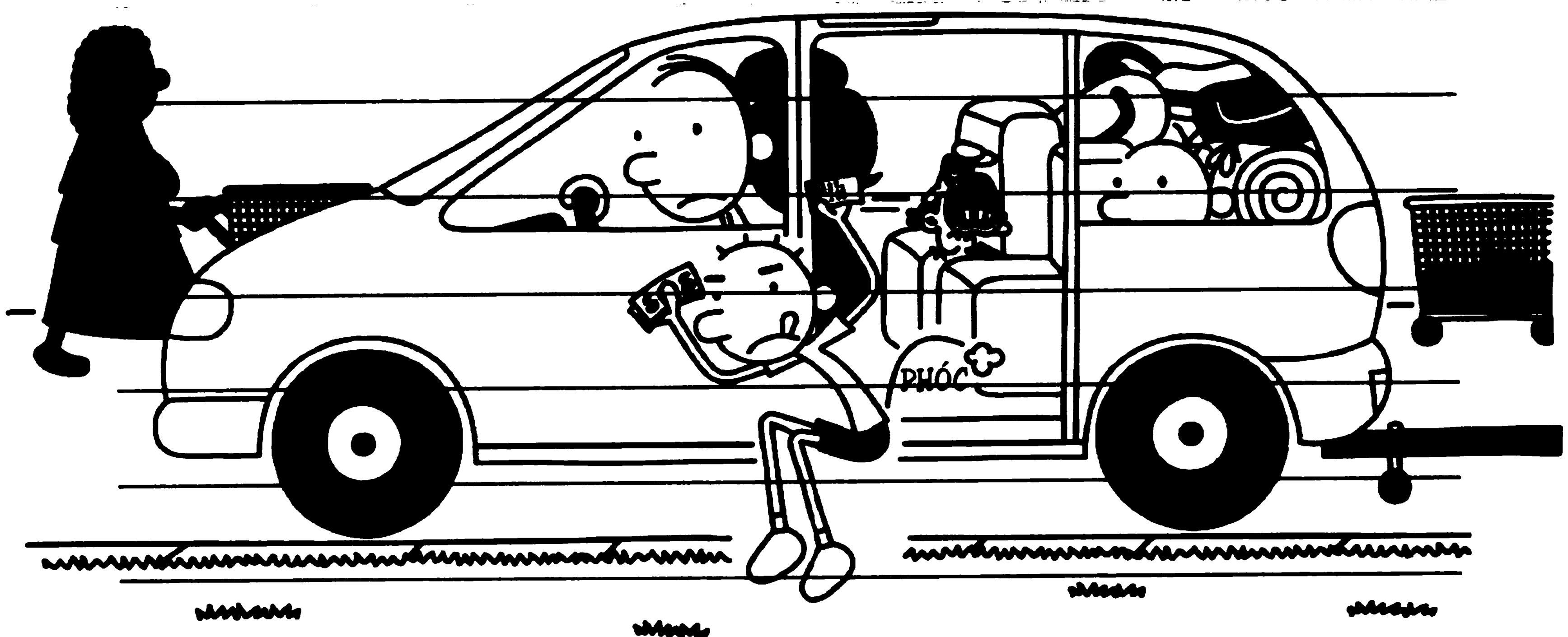
Manny vẫn ngủ, nhưng không hiểu sao nó đã lộn ngược xuống trên ghế ngồi.

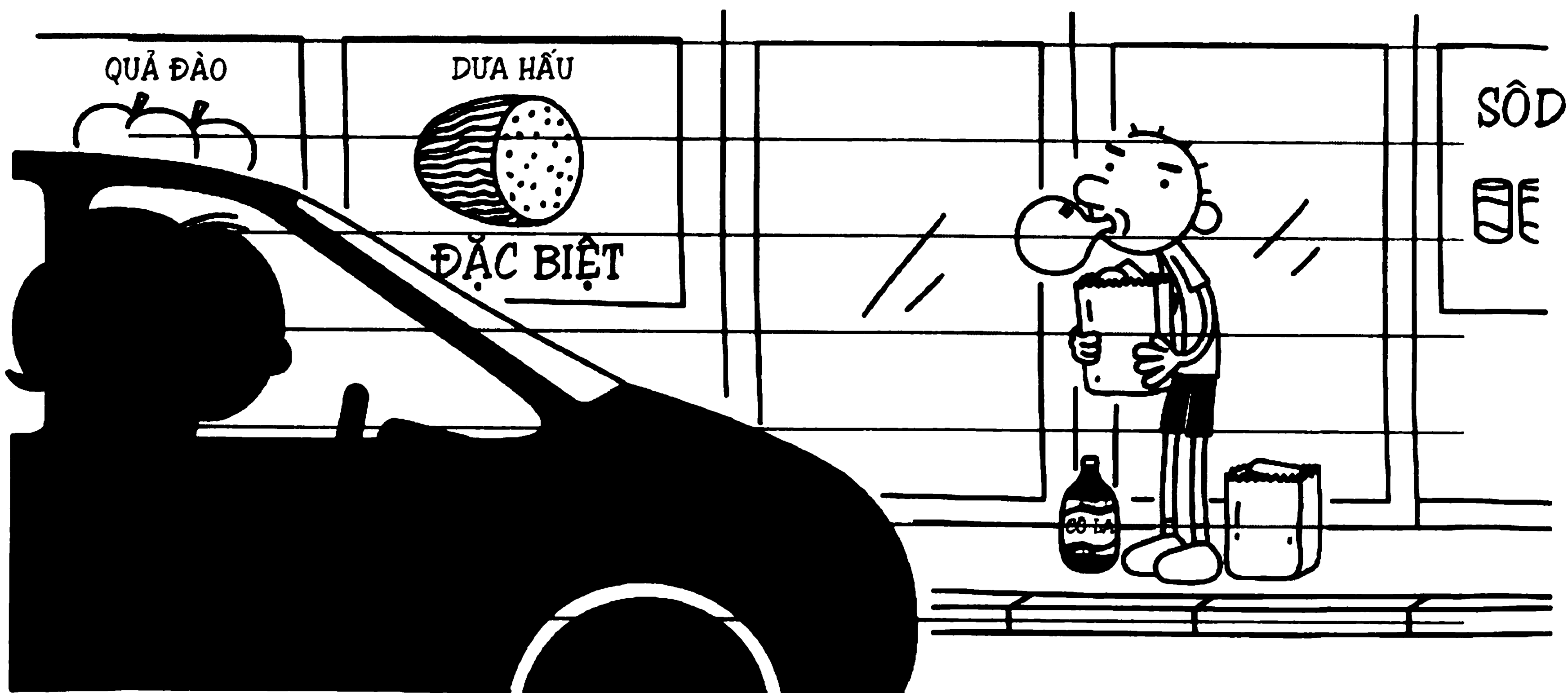
Khi mẹ nhận ra, mẹ bảo bố hay là hôm nay cả nhà nên dừng lại. Thế là bố rẽ ở lối ra tiếp theo trên đường cao tốc.

Tôi thực sự mong mỏi được ăn một bữa ở một nhà hàng tươm tất, nhưng mẹ nói ngân sách nhà tôi đang hạn hẹp và tối nay chúng tôi sẽ ăn tối ở một cửa hàng tạp hóa.

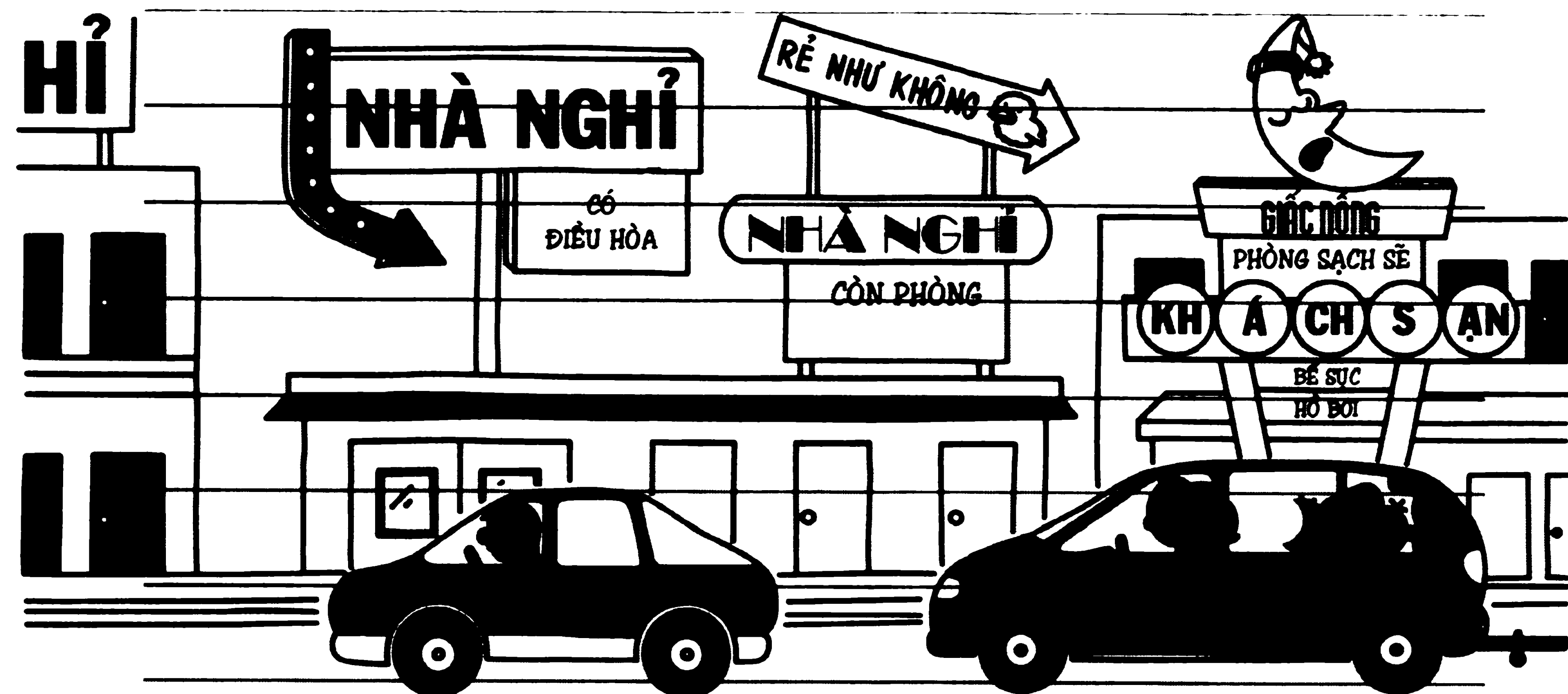
Bố đã tìm thấy một siêu thị cách đó vài dặm. Nhưng mẹ sợ nếu xe dừng lại, Manny sẽ tỉnh giấc và nó sẽ cầu điện lên, vì thế mẹ viết một danh sách những thứ cần mua cho Rodrick rồi đưa cho anh ta đi tiên. Bố sẽ lái xe thật chậm qua cửa vào siêu thị để Rodrick có thể nhảy ra.

Bố phải lòng vòng quanh bãi đỗ xe khoảng mười lần, việc ấy chẳng dễ dàng vì chúng tôi phải kéo theo con thuyền. Cuối cùng, Rodrick đi ra với hai túi đồ tạp phẩm. Có vẻ anh ta đã vợ thêm vài thứ cho riêng mình.

Khi bố tròn xe qua, Rodrick nhảy vào. Rồi cả nhà tìm một chỗ nghỉ qua đêm, nhưng chọn lựa ở khu này không dễ dàng đến thế.

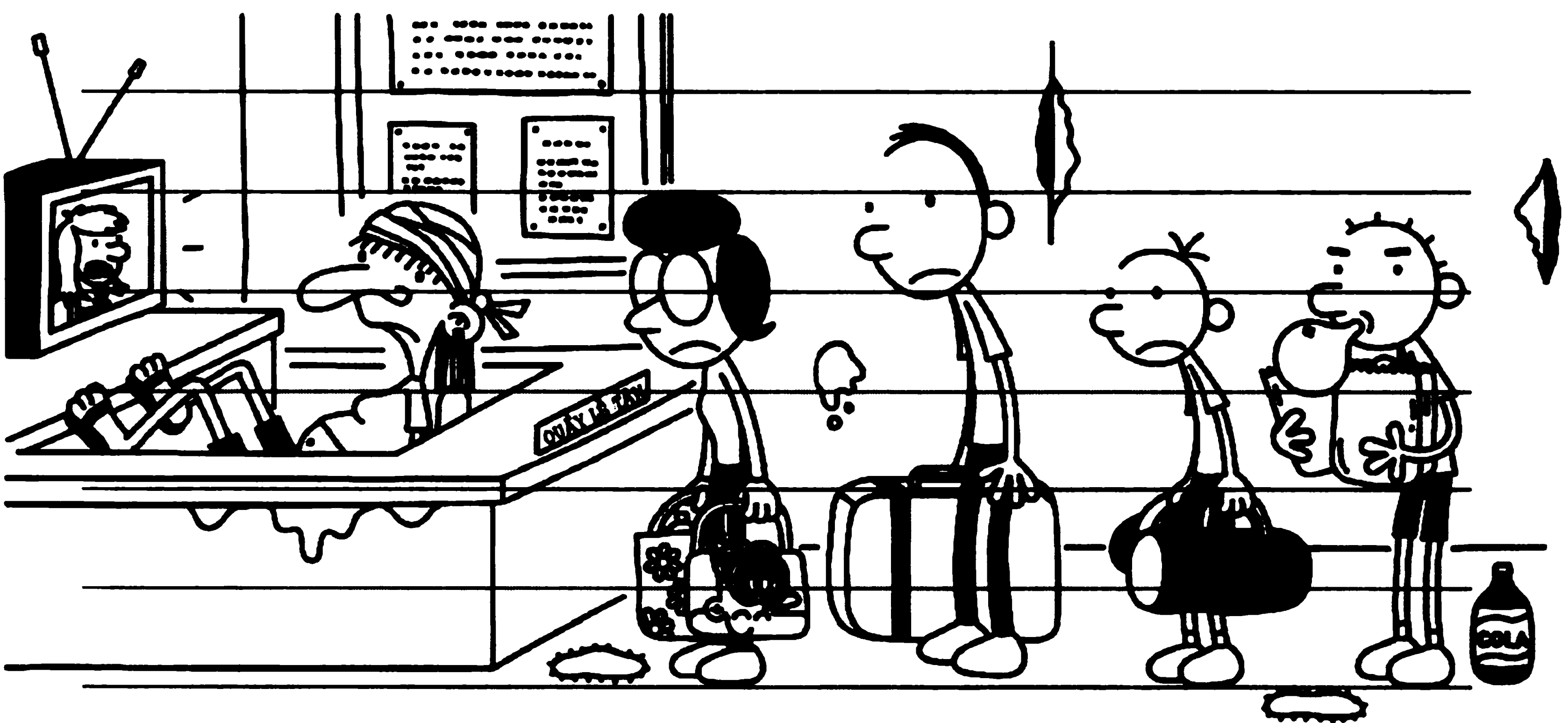

Vài khách sạn treo biển to tưởng rằng họ có "Tivi màu". Nếu bạn hỏi tôi thì tôi xin nói đó chẳng phải thứ nên khoe ra trong thời đại này.

Cuối cùng bố dừng lại ở một chỗ có điều hòa nhiệt độ và bể bơi - tôi nghe cũng có vẻ khá ổn, đặc biệt là khi tôi đã chảy mắt khoảng hai xô mồ hôi khi ngồi ở phía sau xe.

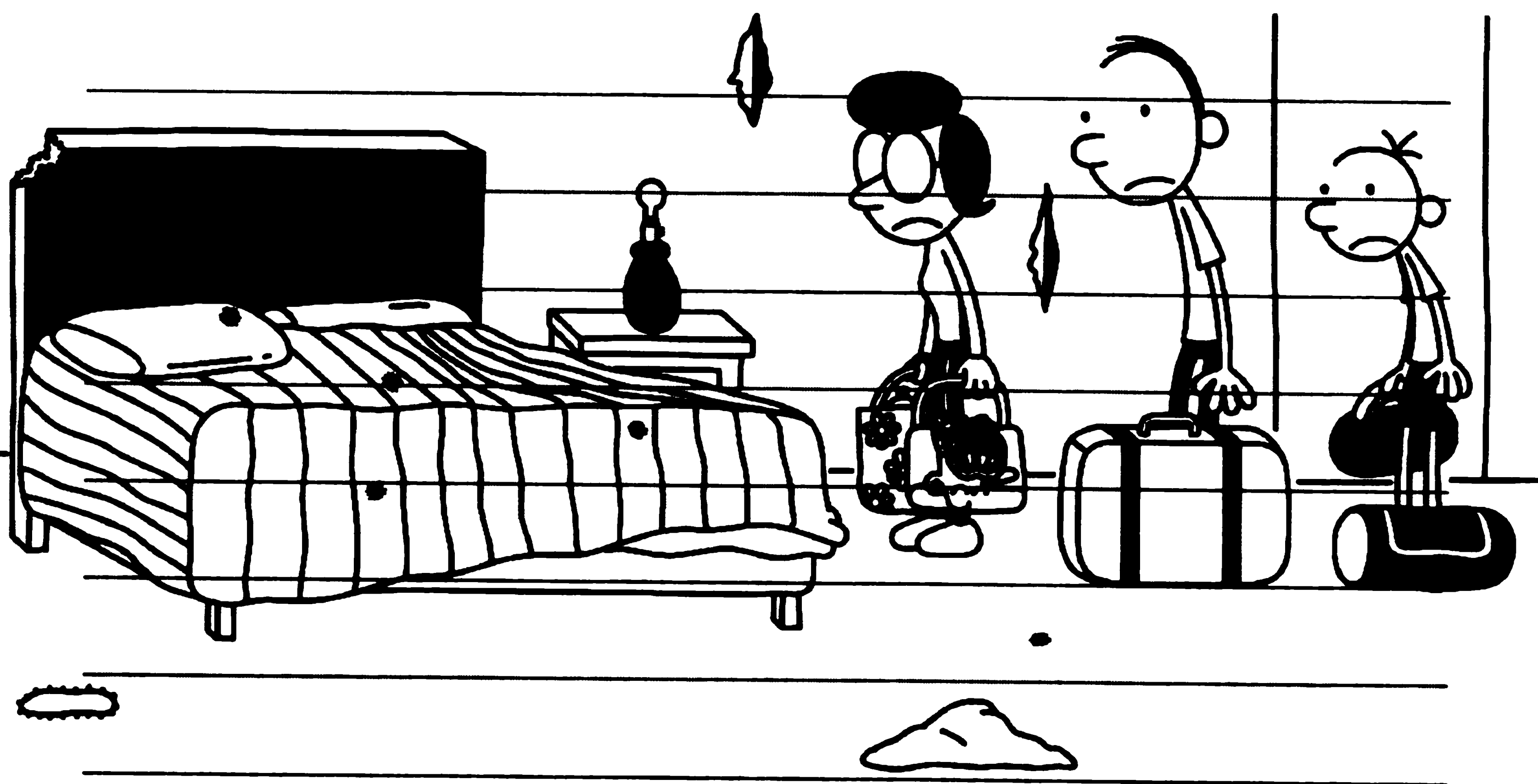
Tôi chưa ở qua nhiều khách sạn, nhưng tôi đoán có lẽ nhà mình đang thuê phải một chỗ rẻ tiền.

Hành lang bốc mùi như nấm mốc, còn thảm thì đầy đầy những vết bẩn kỳ lạ.

Nhưng ai cũng quá mệt nên chẳng muốn chui lại vào xe để tìm chỗ nghỉ khác nữa.

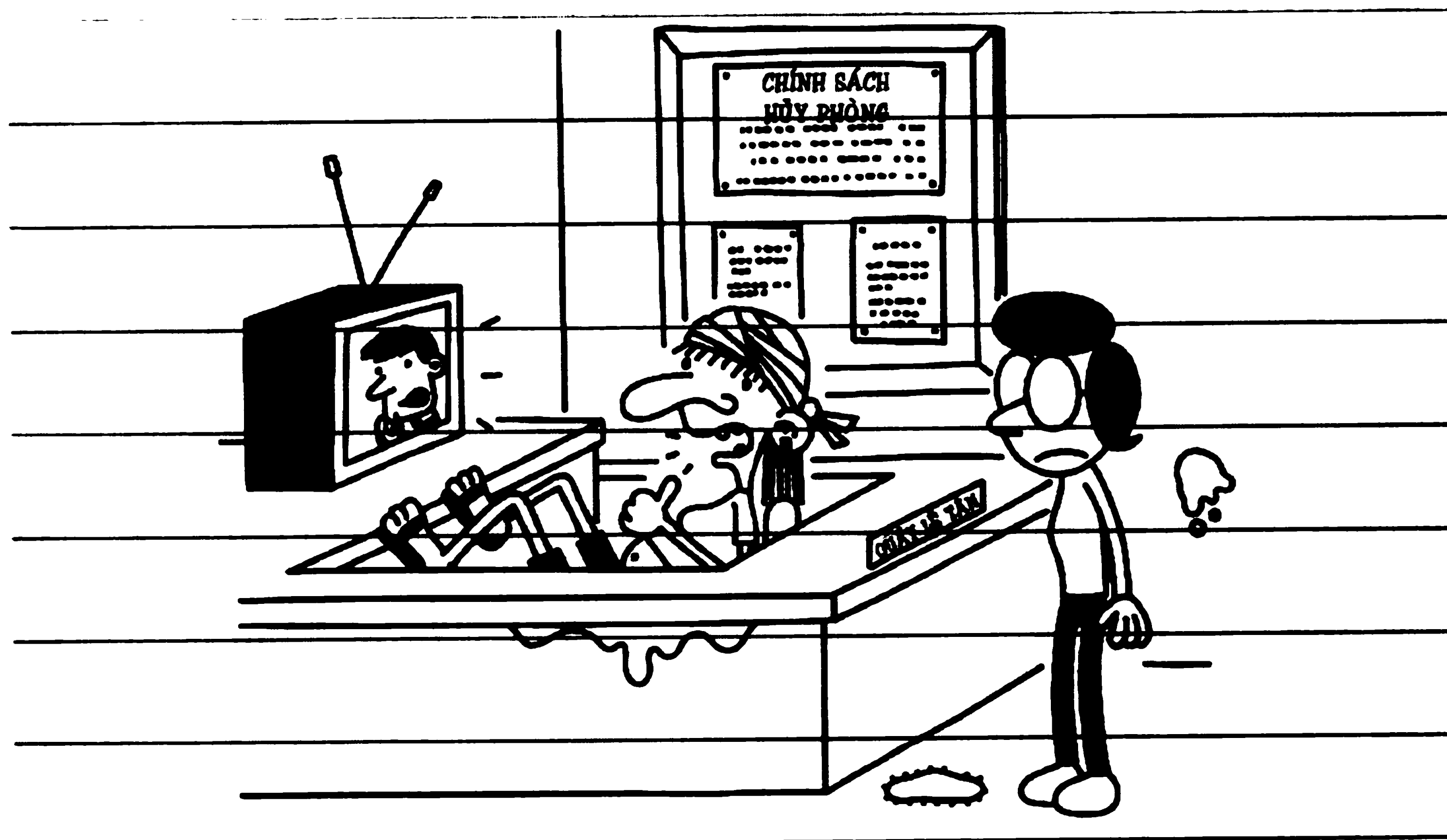
Chúng tôi nhận chìa khóa phòng, và khi cả nhà tôi bước vào nó nồng nặc mùi khói thuốc. Có những lỗ nhỏ trên chăn gối và tôi khá chắc đó là những vệt cháy của xì gà.

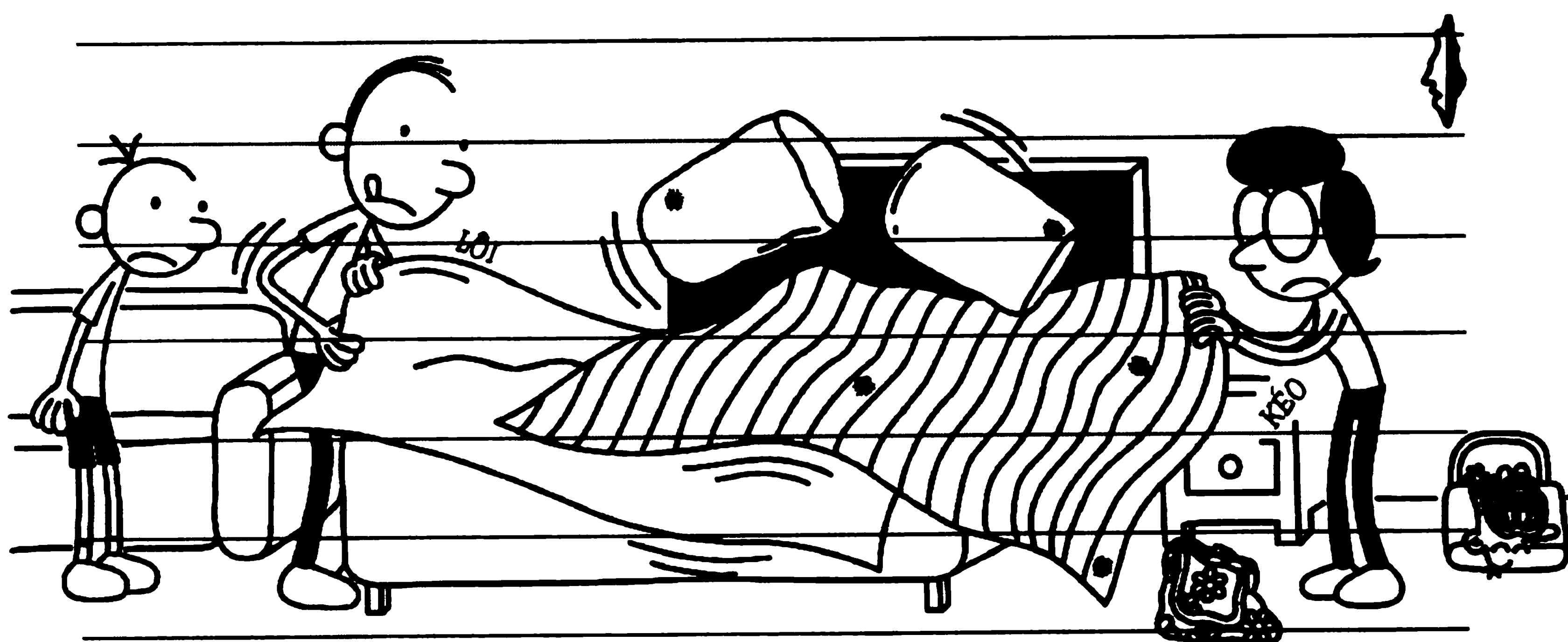
Bố nhặt một cái khăn dưới sàn, song phải vứt ngay vì nó ƯỚT ĐẦM.

Mẹ trở lại quầy lễ tân và hỏi một phòng khác, nhưng nhân viên lễ tân nói khách sạn đã hết phòng và phòng của chúng tôi là phòng cuối.

Mẹ nói với cô ta chúng tôi sẽ rời đi và mang đồ đạc sang một khách sạn khác, nhưng cô ta bảo khách sạn này có chính sách về hủy phòng trong hai mươi tư giờ nên chúng tôi sẽ không lấy lại được tiền.

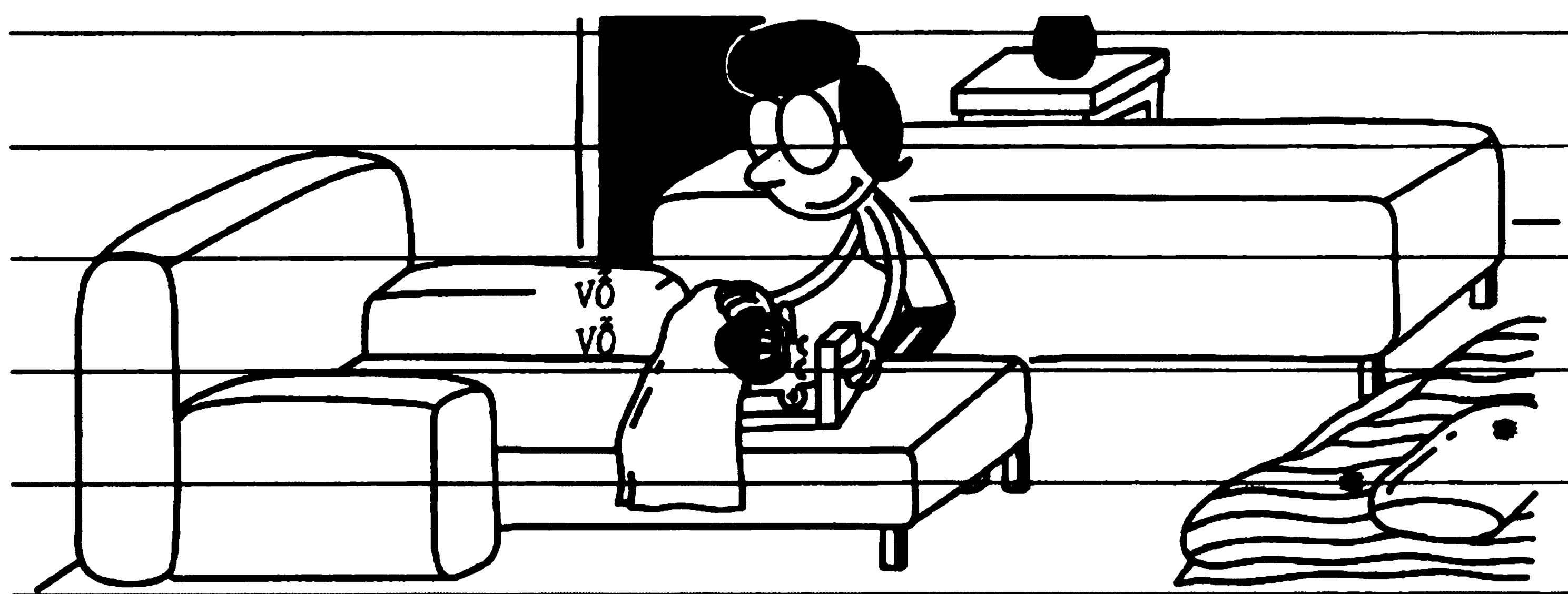

Quay lại phòng, mẹ nói chúng tôi phải cố gắng và tìm mọi cách có thể trong hoàn cảnh tồi tệ này. Rồi bố mẹ lột trần cái giường ra chỉ còn tấm đệm không.

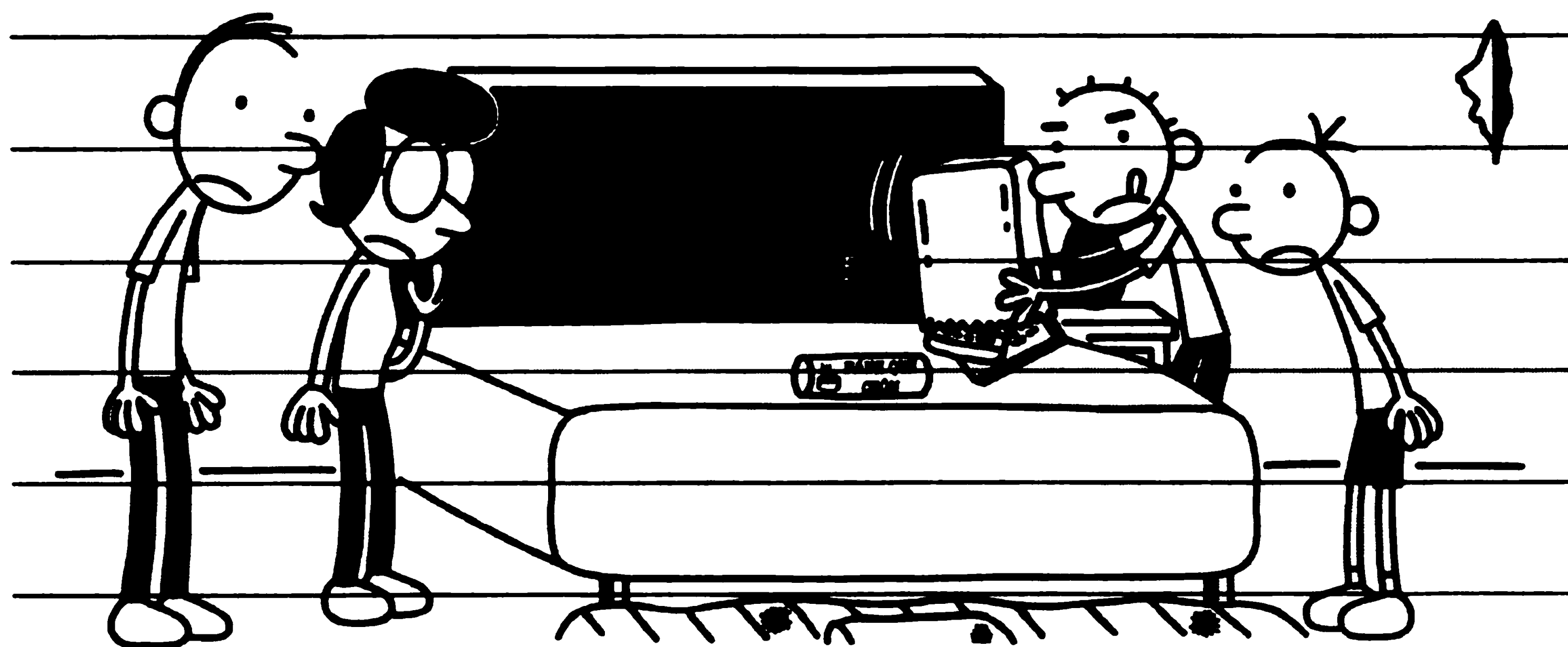

Dù bạn tin hay không, thằng Manny vẫn ngủ SUỐT qua những chuyện này. Mẹ nói rằng nếu bây giờ nó tỉnh dậy, nó sẽ thức cả đêm, vì thế mẹ sẽ cho nó ngủ đến sáng.

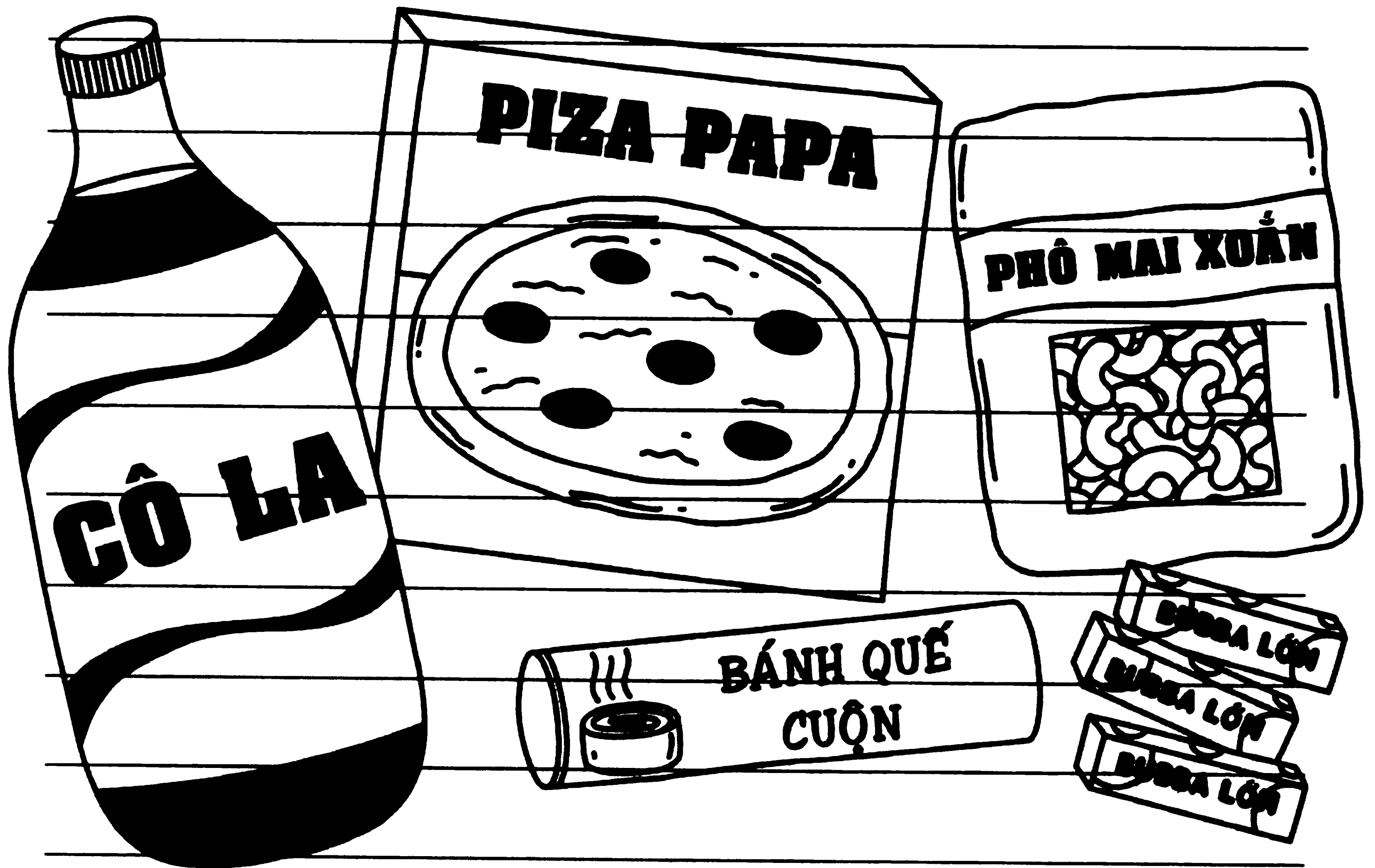
Mẹ đặt Manny nằm xuống ghế sofa và đắp chăn cho nó.

Còn lại chúng tôi đều đói ngấu, vì thế chúng tôi đồ những thứ Rodrick mua ra. Nhưng hóa ra anh ta CHẴNG mua thứ gì trong danh sách của mẹ.

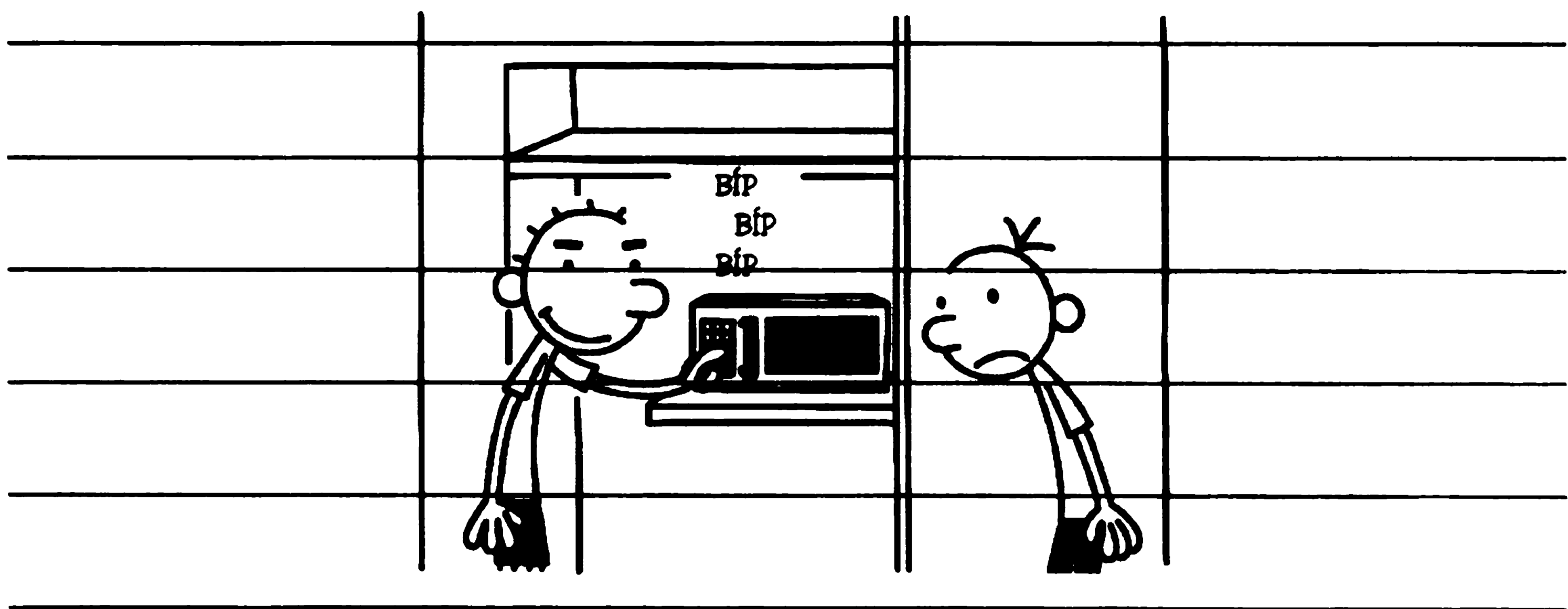
Rodrick được dẫn mua sandwich, nước cam và những thứ kiểu như thế, nhưng anh ta chỉ mua về một mớ đồ ANH TA thích.

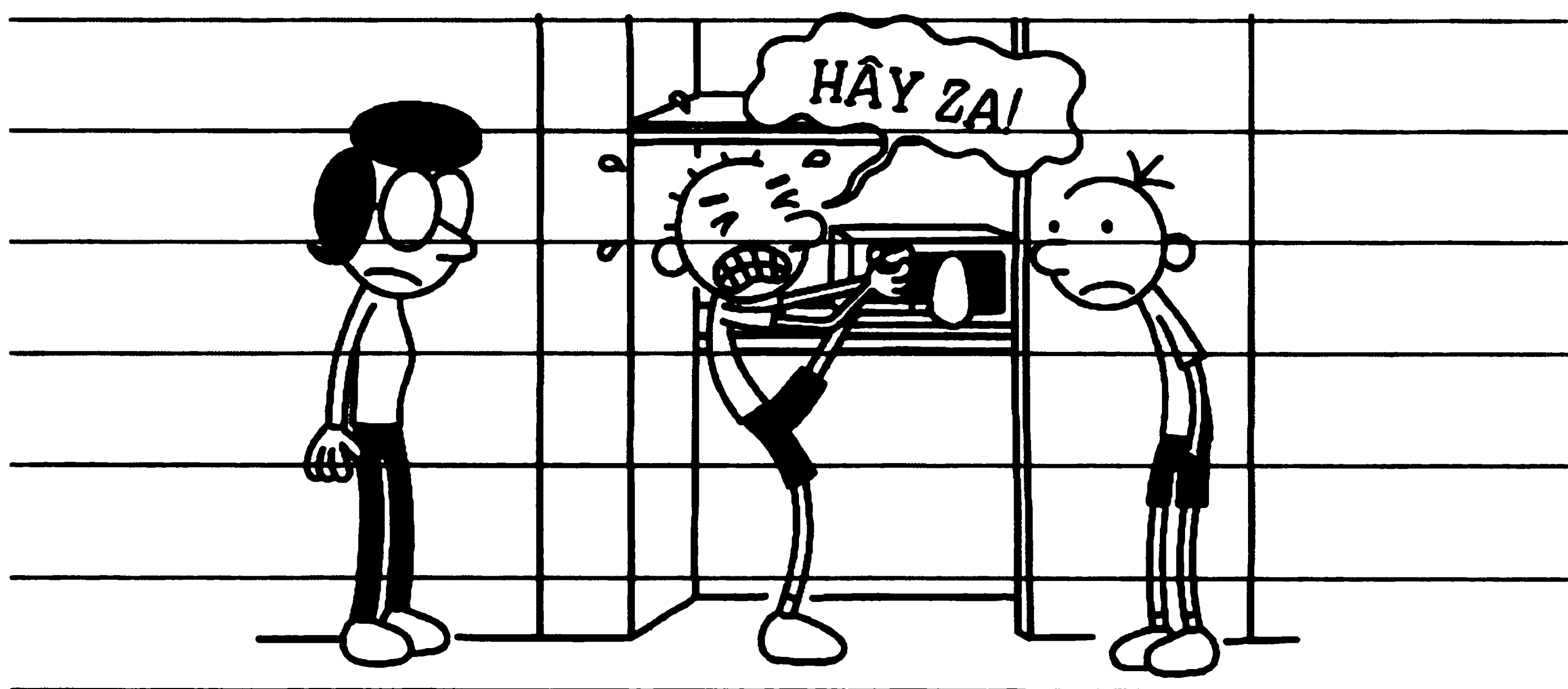
Mẹ khá rầu lòng khi Rodrick chẳng mua thứ nào trong danh sách mẹ đưa cho anh ta, nhưng Rodrick biện hộ rằng mình không thể đọc được chữ viết tay của mẹ. Mẹ bảo rằng chẳng thông minh tí nào khi mua bánh quế cuộn và pizza đông lạnh, vì những thứ ấy cần có lò nướng – mà chúng tôi CHẴNG CÓ cái nào.

Nhưng Rodrick nói có thể cho bánh pizza vào LÒ VI SÓNG. Thế là anh ta cho cái bánh vào trong lò vi sóng để chứng minh lời mình nói.

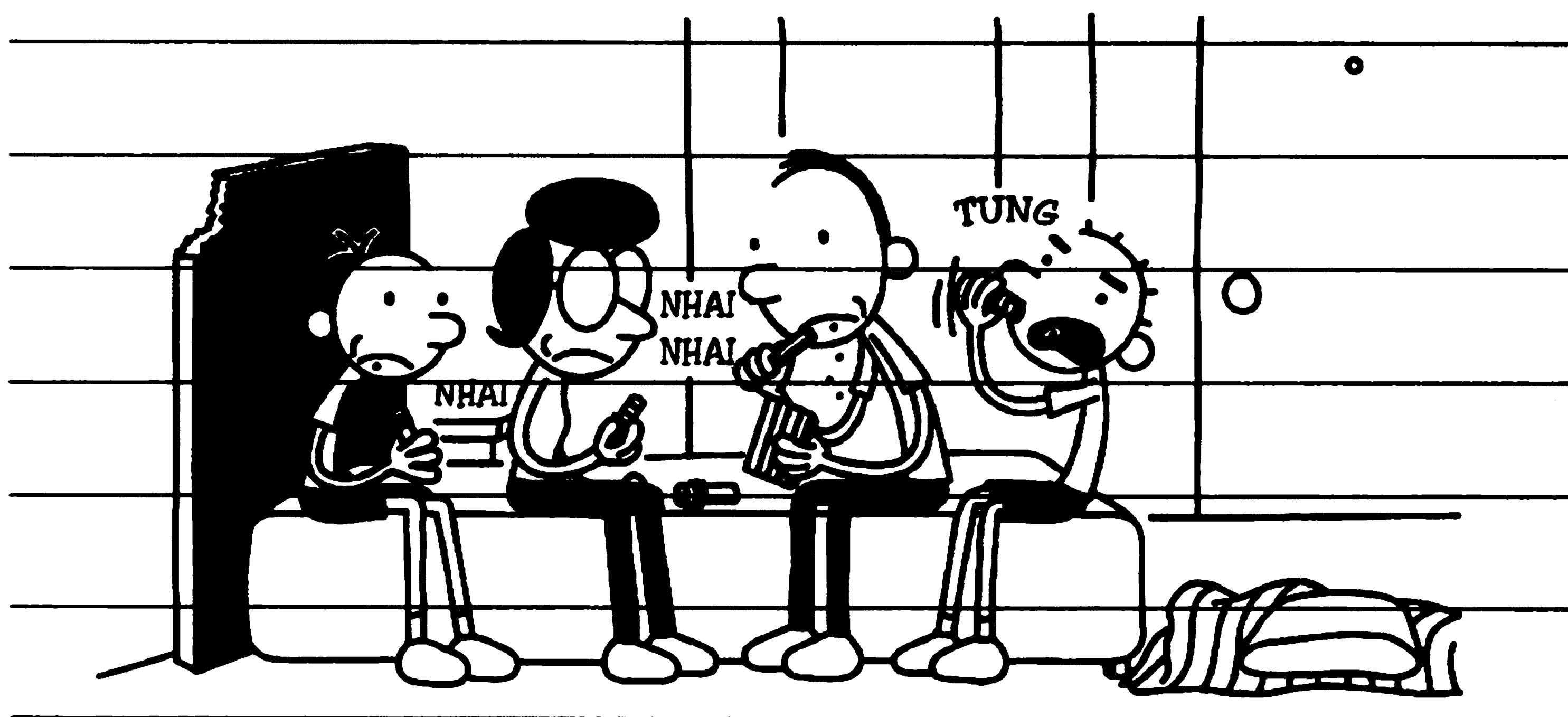

Ít nhất, Rodrick TƯỞNG đó là lò vi sóng. Thực tế nó là một cái KẾT AN TOÀN. Đến khi anh ta nhận ra điều đó, chiếc bánh đã bị khóa bên trong.

Mẹ đưa tôi số tiền ít ỏi còn lại của mình và dặn tôi đi xuống chỗ máy bán hàng tự động để mua thứ gì nhiều dinh dưỡng nhất có thể.

Và rồi cuộc, chúng tôi ăn bánh quế đường và ngậm kẹo bạc hà cho bữa tối trong đêm đầu tiên của chuyến hành trình.

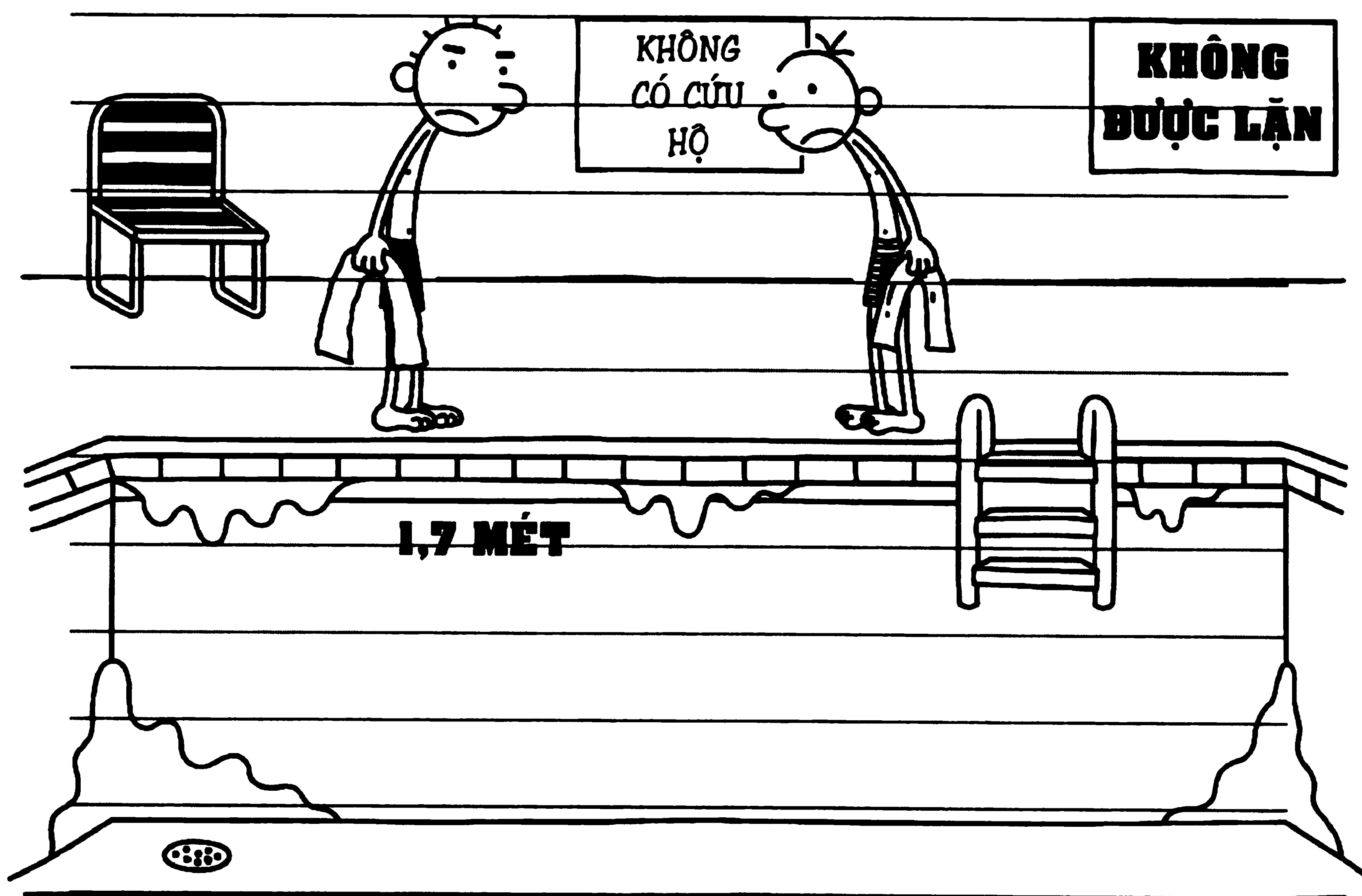
Chủ nhật

Tối qua chúng tôi không thể xem Ti vi hay làm bất cứ việc gì trong phòng vì thằng Manny ngủ trên chiếc giường sofa.

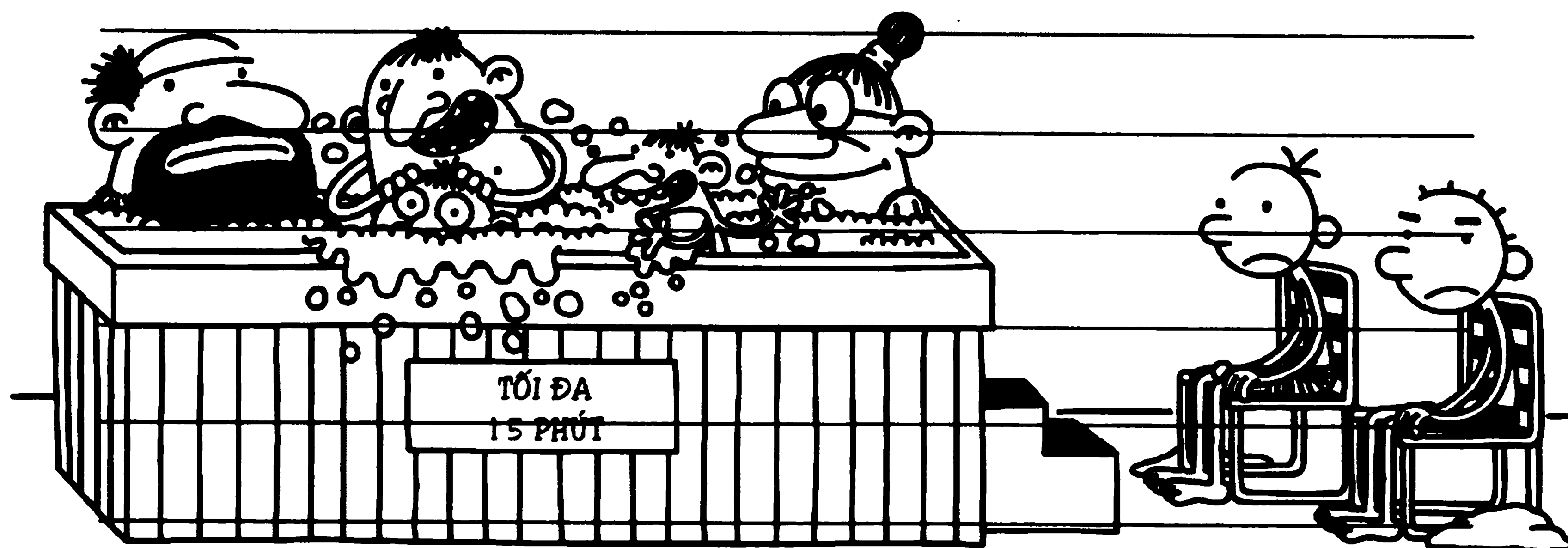
Mẹ thậm chí còn không cho chúng tôi bật đèn, vì thế chúng tôi phải ngồi im lặng trong bóng tối một lúc lâu, đến khi tôi và Rodrick quyết định đi ra bể bơi để giết thời gian.

Ừm, tấm biển ở ngoài khách sạn nói là có một cái bể bơi, nhưng thực tế thì chẳng có giọt NƯỚC nào trong bể cả.

Và có vẻ trông nó giống như ĐÃ cạn nước ít nhất năm năm rồi.

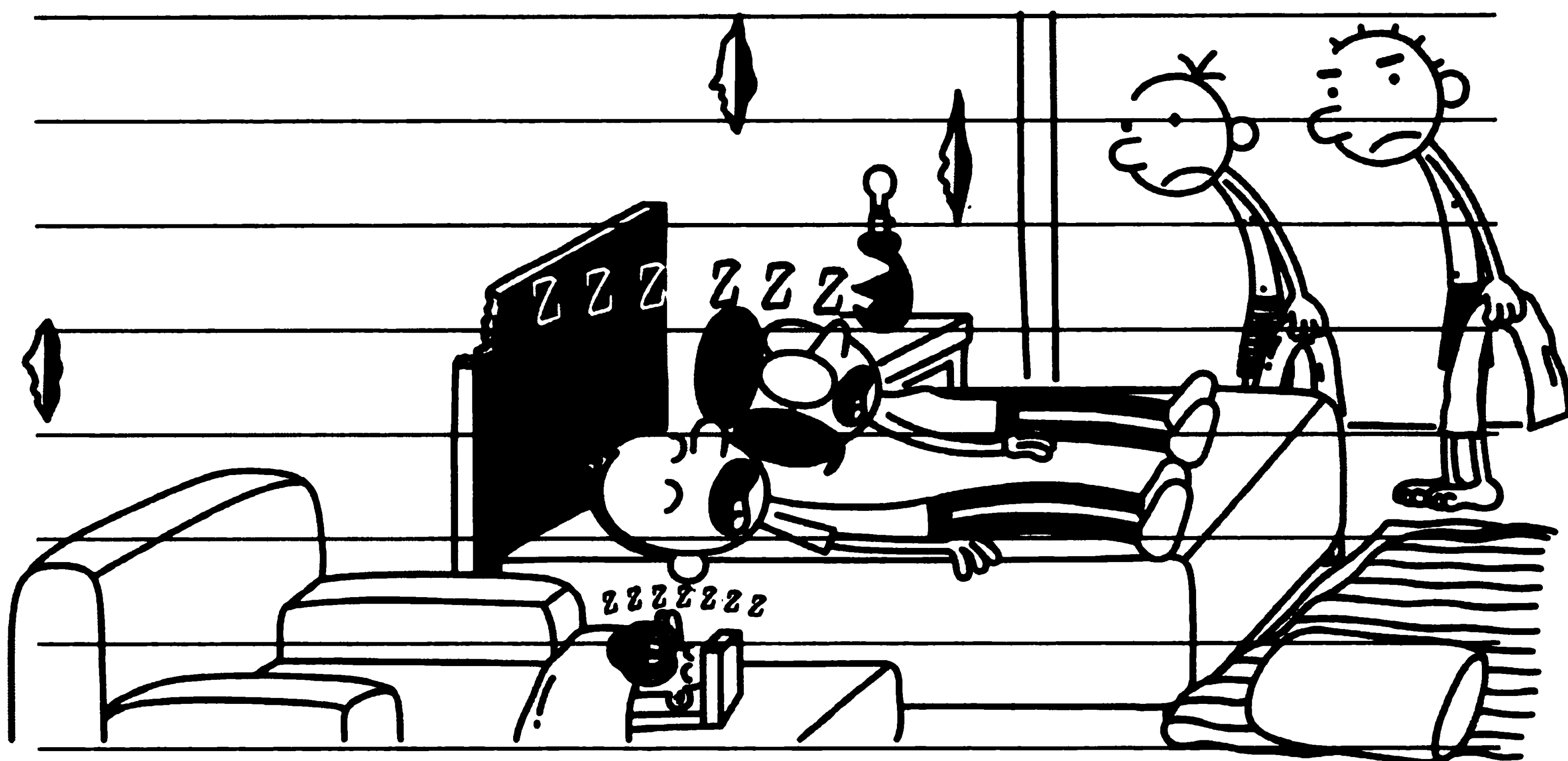

Gần bể bơi có một bồn tắm nước nóng CÓ nước, nhưng một gia đình nào đó đang sử dụng. Vì thế tôi và Rodrick ngồi chờ tới lượt.

Đen đủi thay, gia đình kia không may mắn nhận ra chúng tôi cũng muốn dùng bồn tắm nóng, vậy là cuối cùng tôi và Rodrick trở lại phòng.

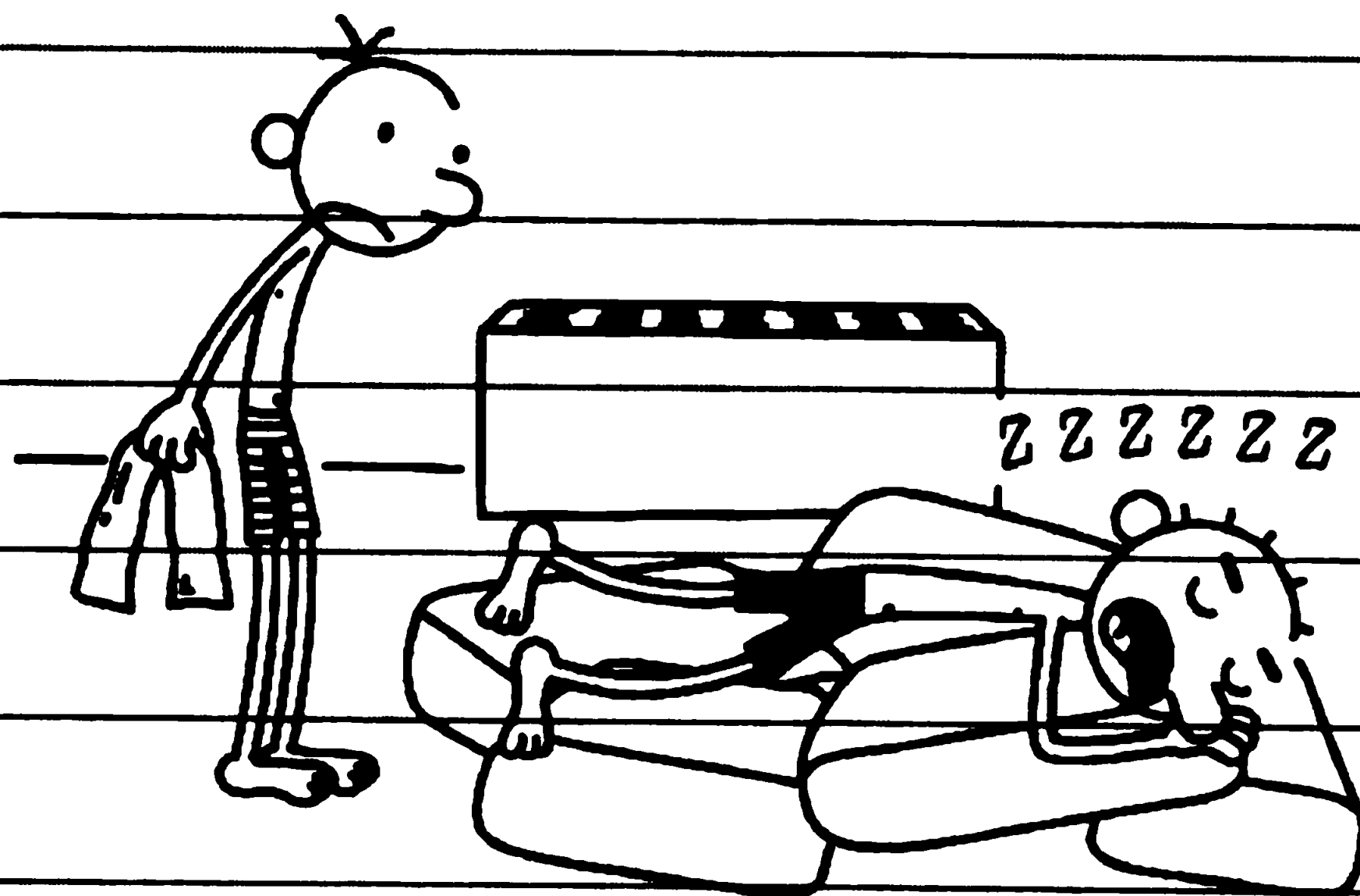
Đèn đóm thì vẫn tối om, và bố mẹ đang ngủ say trên tấm đệm. Tôi đoán có lẽ họ đều đã vô cùng mệt mỏi, bởi vì tôi thấy bố mẹ vẫn còn mặc nguyên quần áo đi đường.

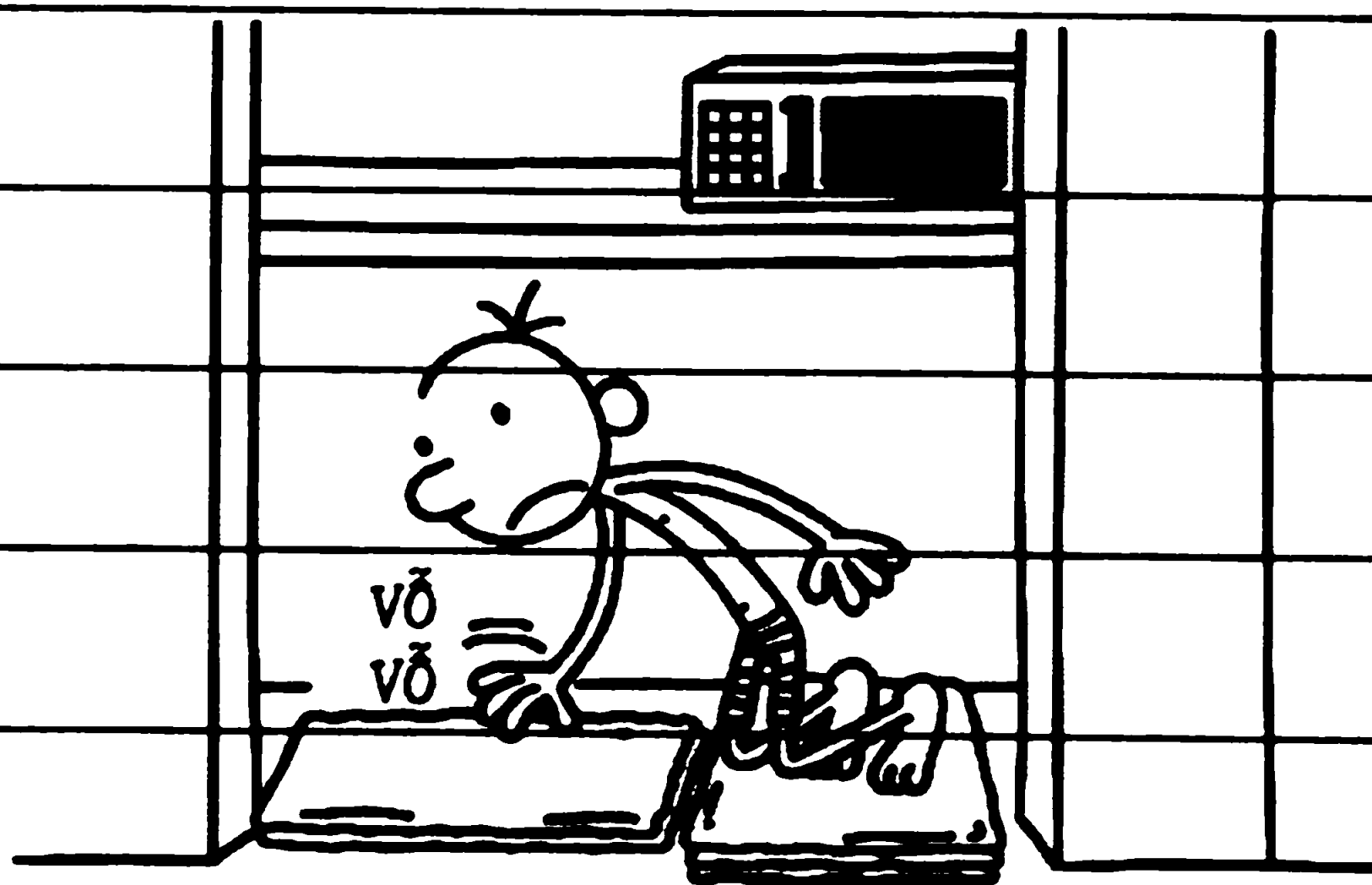
Bố mẹ nằm ở trên giường còn Manny thì ngủ trên ghế sofa, không còn nhiều lựa chọn hay ho cho tôi và Rodrick.

Hai anh em lục tủ đồ để tìm xem có vớng hay đệm hơi không, nhưng chẳng có cái gì.

Dù vậy Rodrick đã nhanh chân hơn tôi. Anh ta dồn những tấm đệm sofa lại thành một cái giường cho mình trên nền nhà. Năm giây sau, anh ấy đã ngủ lăn quay.

Tôi nghĩ tủ đồ là một nơi tử tế cho tôi ngủ, vì thế tôi lấy vài cái khăn trong nhà tắm ra và trải xuống đáy tủ.

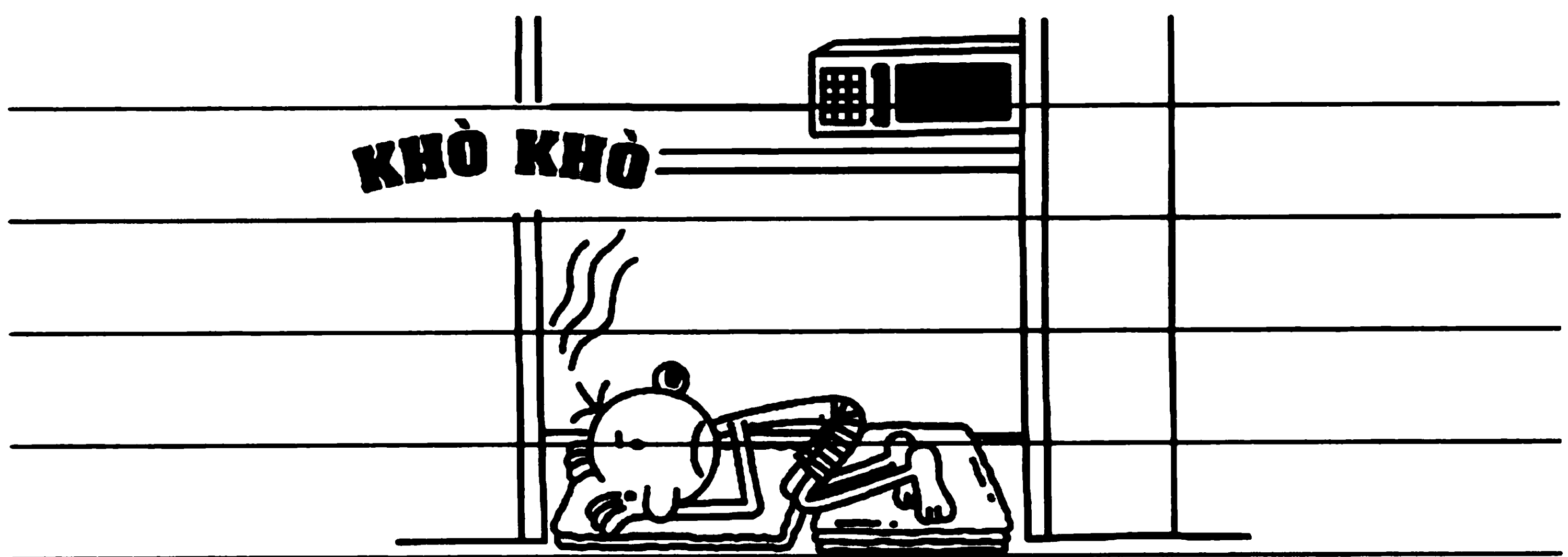

Nằm đó được vài phút, tôi ngủi thấy một mùi KHỦNG KHIẾP và nghĩ có con chuột chết trong lỗ thông hơi hay thứ gì đó tương tự.

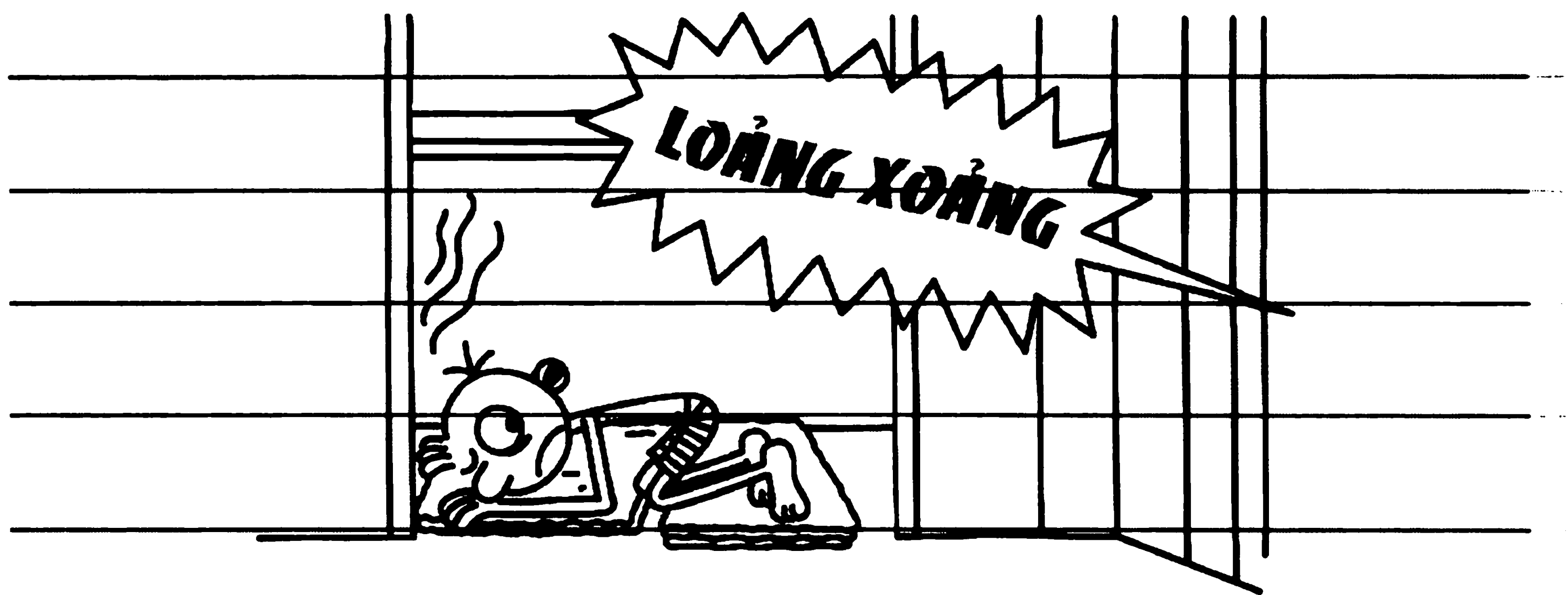
Tôi cố dùng khăn mặt bịt mũi, nhưng dường như cái mùi đó còn KINH HƠN.

Cố ngủ như thế đã đủ khổ rồi, nhưng sau đó có ai đó trong phòng bắt đầu NGÁY. May thay, tôi đã chuẩn bị cho tình huống này. Cả bố lẫn mẹ đều ngáy, thế nên tôi mới nghĩ ra chuyện mang theo cái nút tai cho chuyện đi.

Nhưng trong phòng quá tối, tôi chỉ tìm thấy MỘT cái nút tai trong túi vải len của mình, vì thế tôi phải cố ngủ với tai bên trái được nút còn tai bên phải áp chặt xuống đáy tủ.

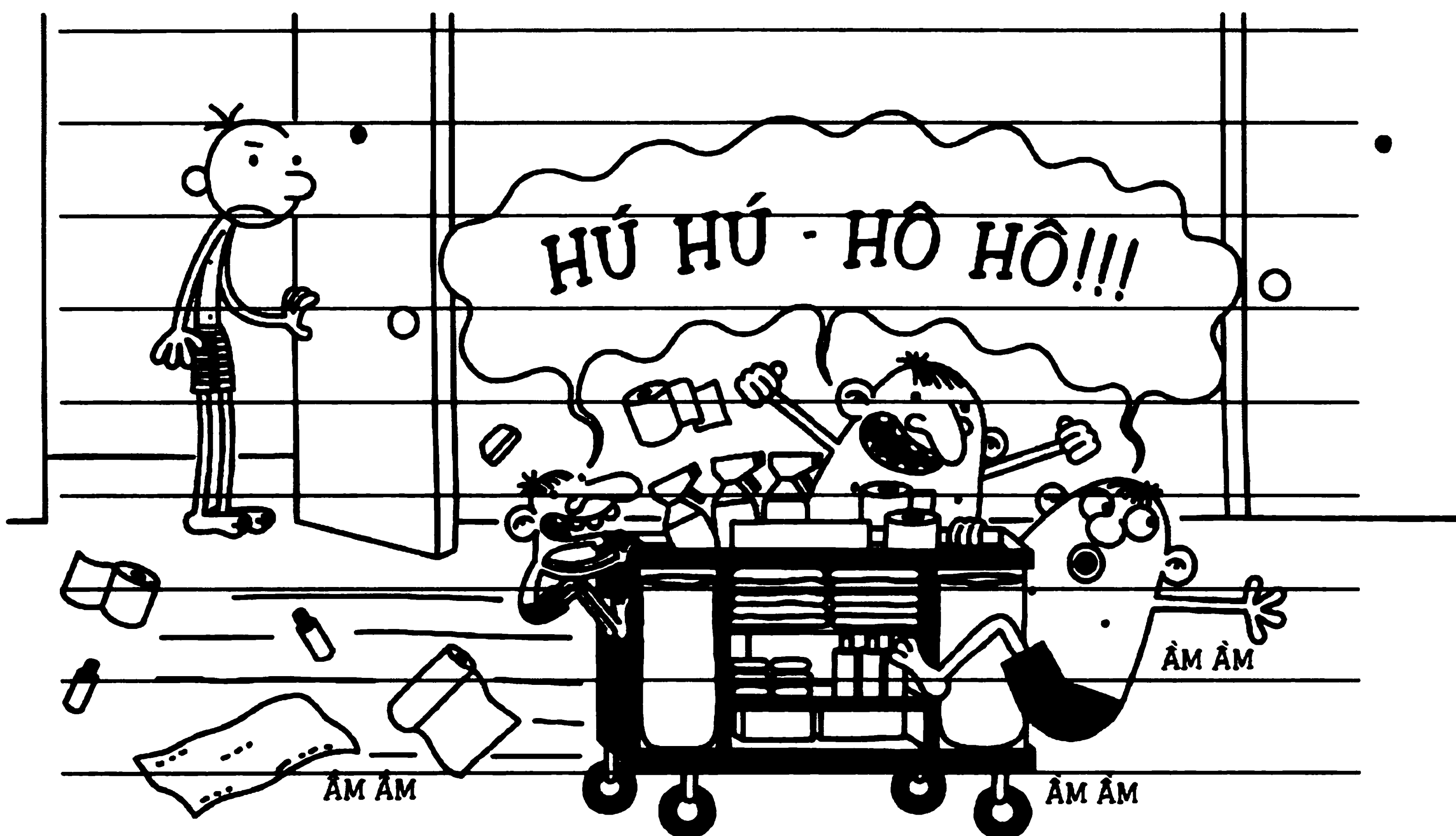

Tôi thực sự đã ngủ được một vài phút, nhưng rồi choàng tỉnh trước tiếng om sòm nào đó vọng lại từ bên ngoài.

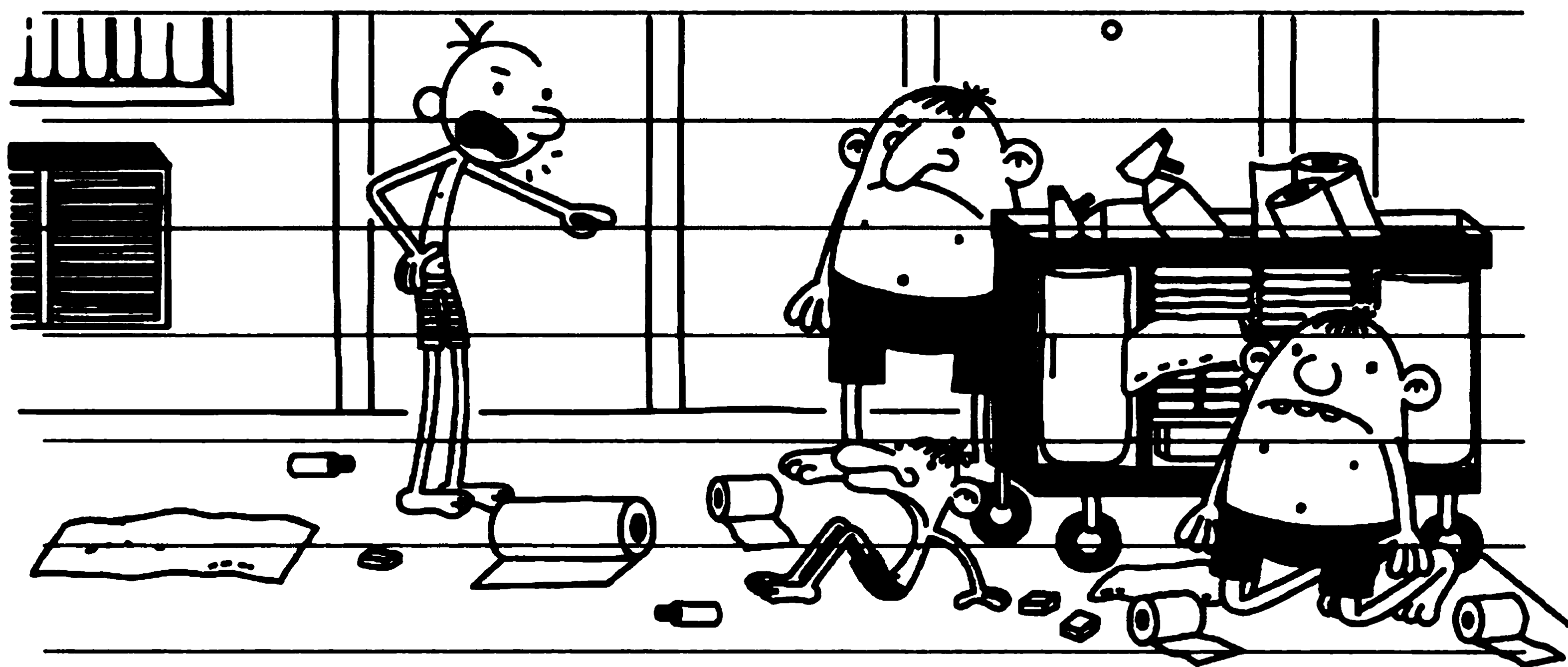

Ngó qua một lỗ nhỏ, tôi thấy thứ gì đó vụt qua, nhưng không biết đó là gì. Vì thế tôi mở cửa để xem chuyện gì đang diễn ra.

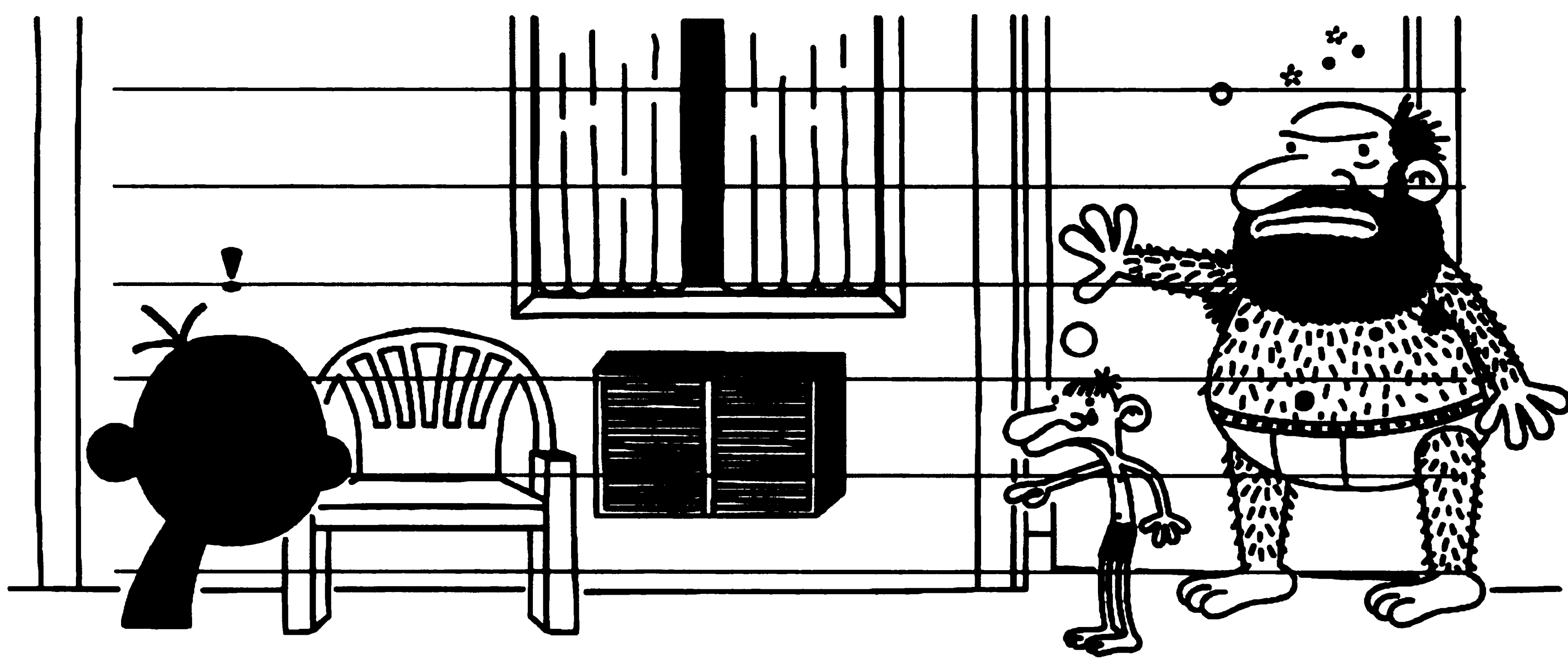
Hóa ra mấy đứa trong bồn tắm nóng lúc trước đã thò được một chiếc xe lau dọn và đang đâm sầm nó vào tường.

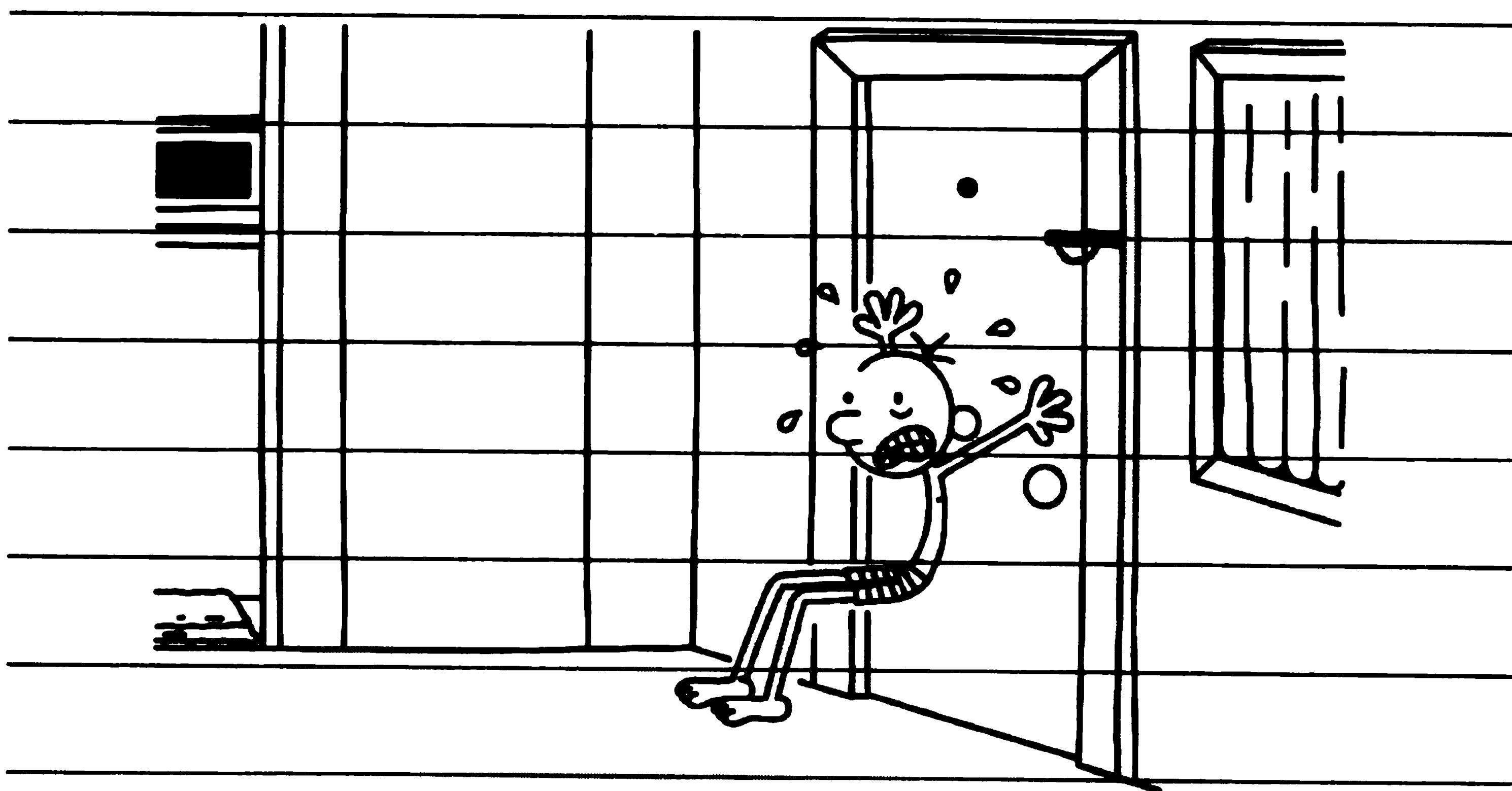
Tôi không thể TIN rằng bố mẹ bọn trẻ lại để cho chúng nó tự do chạy nhảy điên cuồng giữa đêm hôm như thế, vậy là tôi bước ra và quát chúng nó ngừng ngay lại.

Thằng nhỏ nhất bắt đầu òa khóc và chạy vào phòng nó – lúc ấy tôi chả cảm thấy làm sao. Nhưng một phút sau, cánh cửa phòng bật mở, và BỐ NÓ xông ra.

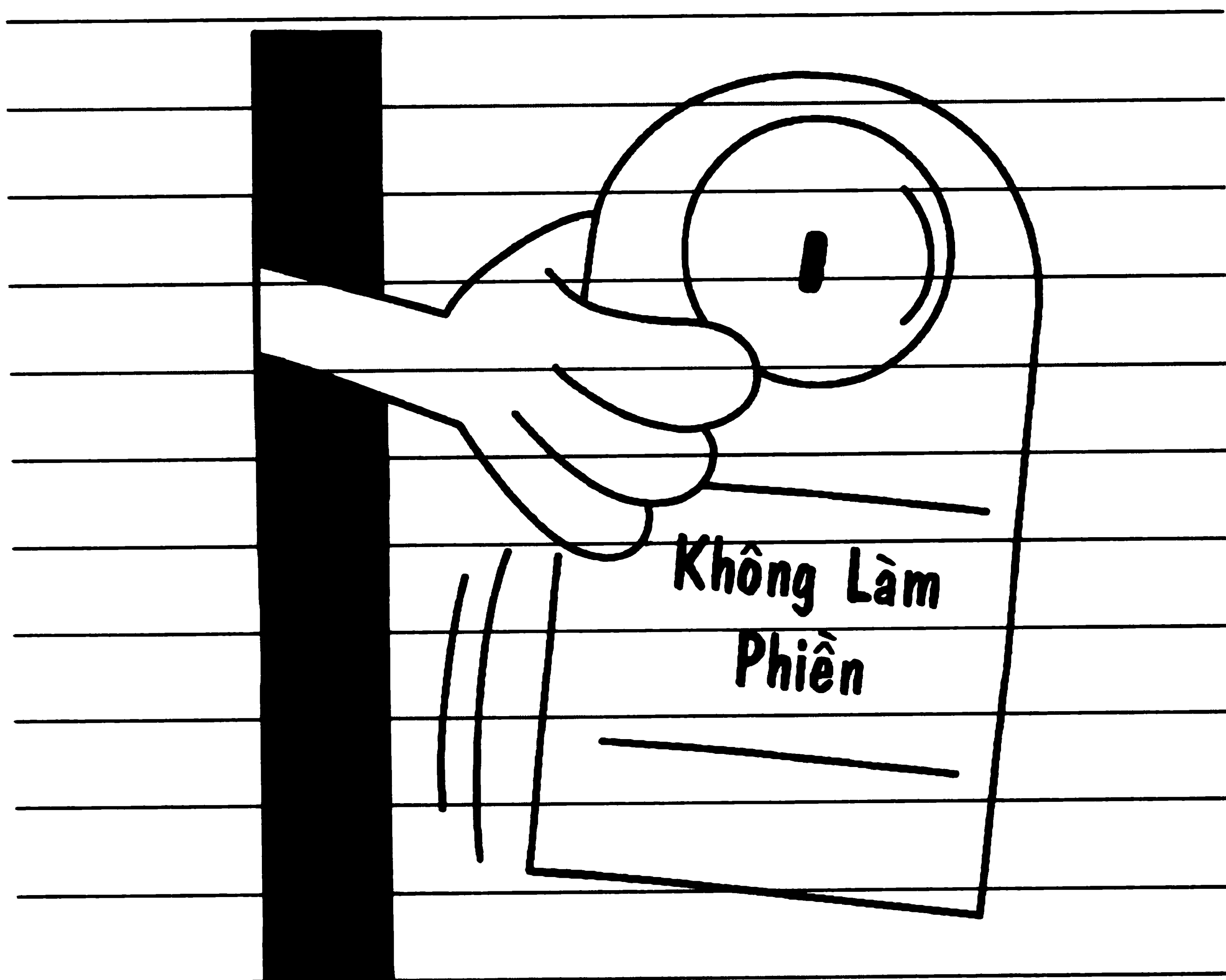
Tôi không định để một gã đàn ông to tướng mặc đồ lót gào thét vào mặt mình, bởi thế tôi chạy một mạch về phòng và khóa cửa lại. Rồi tôi tha thiết cầu khẩn rằng cái khóa xích sẽ đủ khỏe để ngăn được lão ta.

Chắc bố lù kia không thấy được tôi chui vào cửa nào, vì lão ta gõ nhầm cửa. Rồi gã nện vào cánh cửa ngay bên phải cửa phòng nhà tôi trước khi từ bỏ và quay về phòng.

Khi không còn nguy hiểm, tôi treo một tấm biển nhỏ lên tay nắm cửa, đề phòng lão kia quyết định QUAY LẠI.

THỰC SỰ là sau đó để có thể ngủ lại khó vô cùng, vì mỗi lần nghe thấy ai ngoài cửa, tôi lại nín thở cho đến khi họ đi qua.

Trước khi tôi kịp nhận ra là mặt trời đã lên và Manny cũng thức giấc. Mẹ bật Tivi lên, và bất cứ khi nào Manny xem Tivi, nó cũng NÓI CHUYỆN với cái thứ đó.

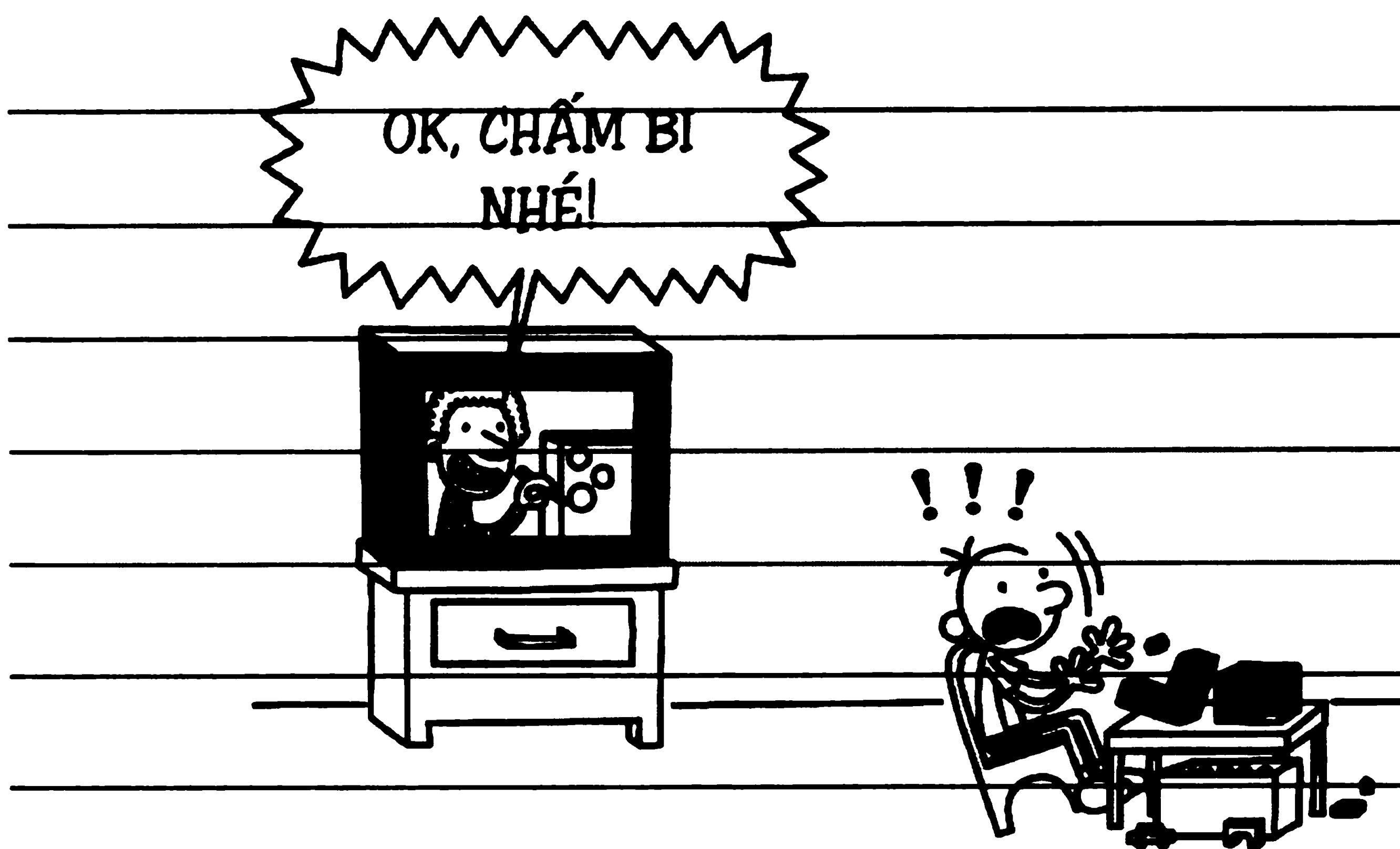

Tôi hơi bực với cách nói chuyện ba hoa của Manny, nhưng tôi đoán mình không thể than phiền. Hồi còn nhỏ tôi cũng thường làm điều tương tự.

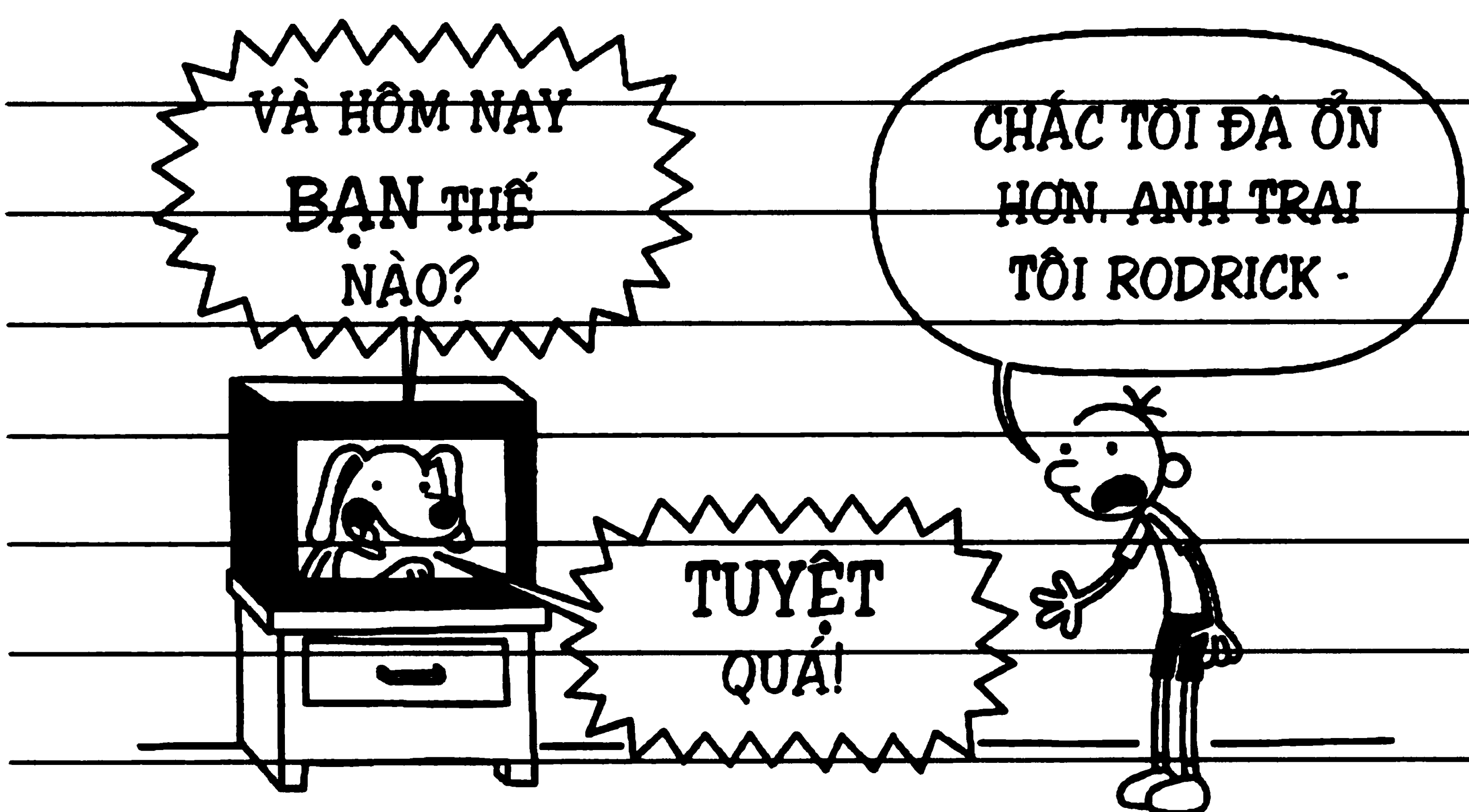
Một lần tôi đang xem chương trình yêu thích, người dẫn hỏi một câu.

Tôi chỉ nói linh tinh thôi, nhưng cái gã trên Tivi thực sự đã ĐÁP LẠI

Dù vậy, tôi mong chuyện này chưa từng xảy ra. Vì một thời gian dài sau đó, tôi đã nghĩ người trong Tivi có thể nghe thấy mọi điều tôi nói.

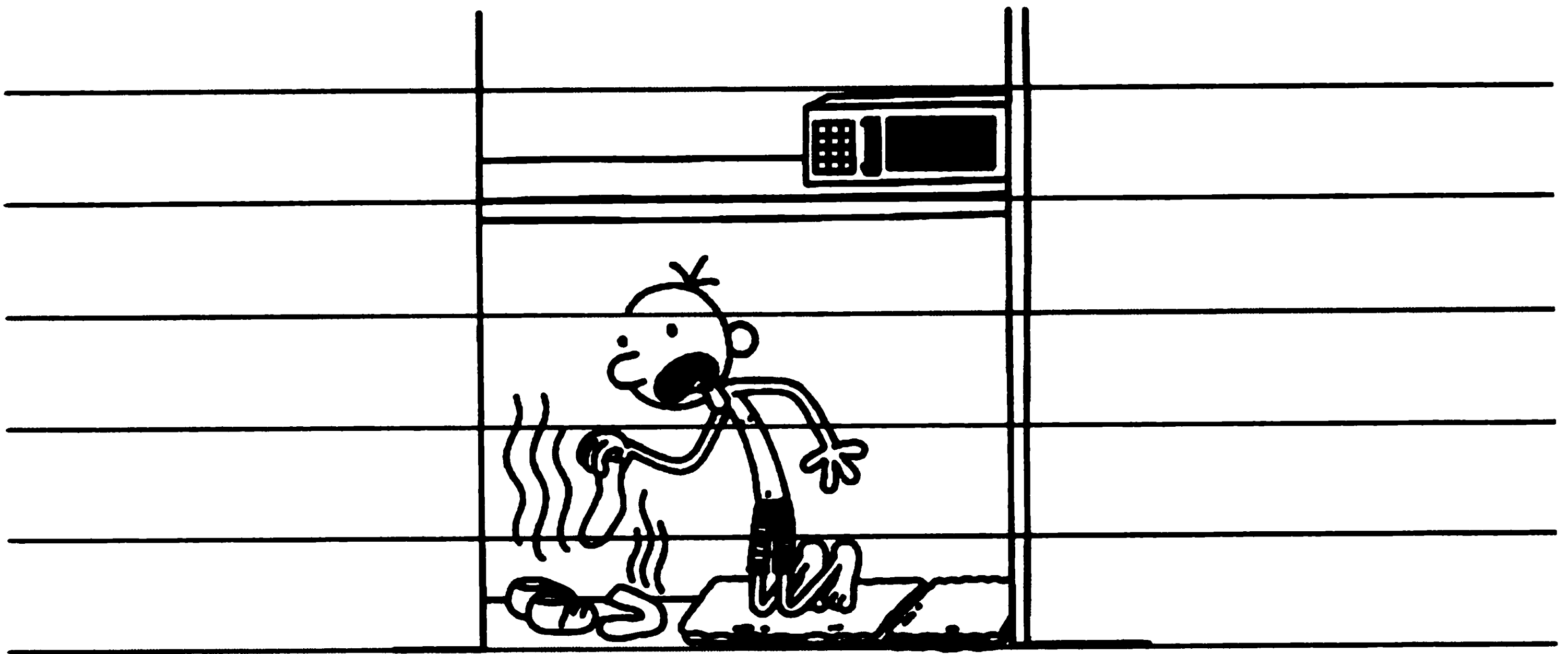
Thực tế, sinh nhật lần thứ 6 của tôi, mẹ phải ngồi xuống cạnh tôi và nói chuyện về sự khác biệt giữa bạn "ảo" và bạn "thật".

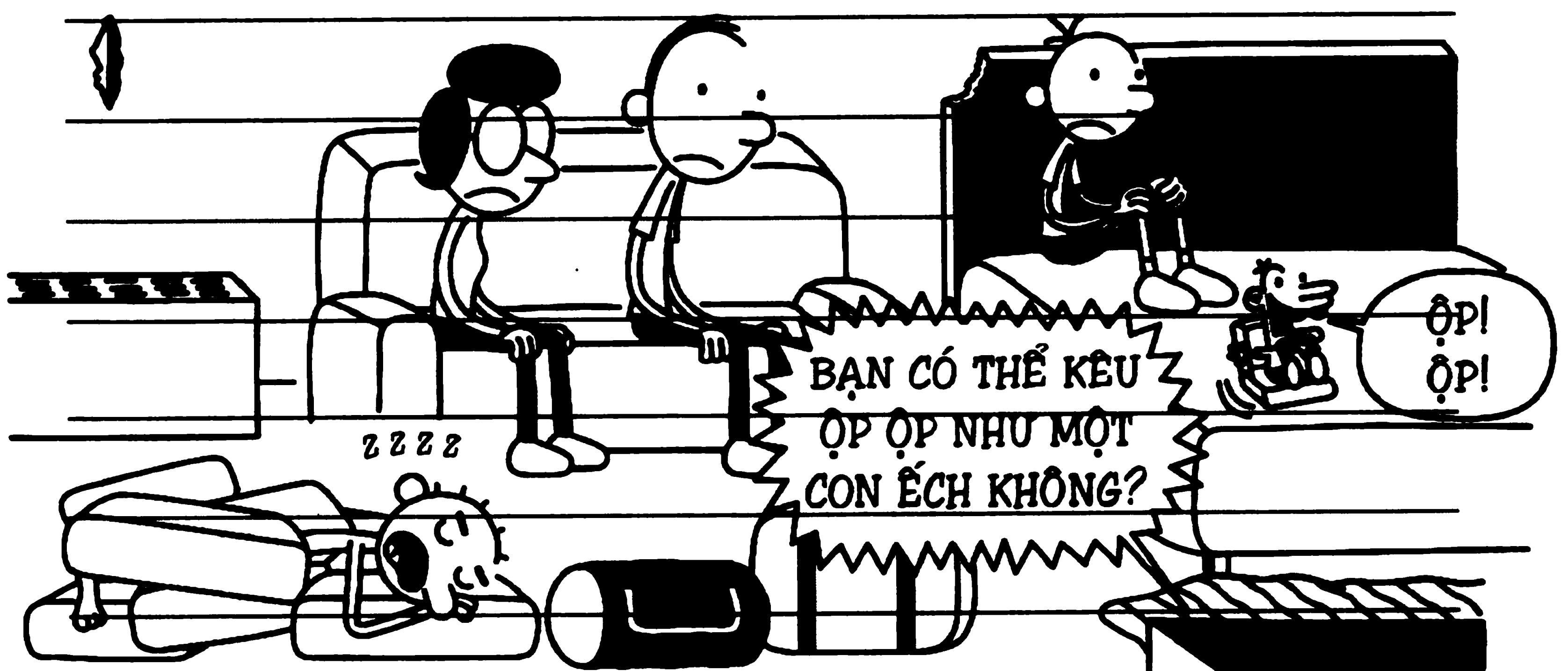
Sáng nay, khi Manny bắt đầu cuộc hội thoại của mình với những nhân vật yêu thích trên Tivi, tôi biết mình không thể nào cố ngủ lại được nữa. Thế là tôi thức dậy luôn.

Và khi làm thế, tôi phát hiện ra cái mùi kinh khủng kia xuất phát từ đâu. Rodrick đã để giày của anh ta trong tủ đồ, và cả đêm qua tôi đã phải hít thở "mùi hương" của anh ta.

Nhưng thậm chí còn TỆ HƠN nữa, chiếc "khăn mặt" mà tôi dùng để bịt mũi thực chất là một CHIẾC TẮT của Rodrick.

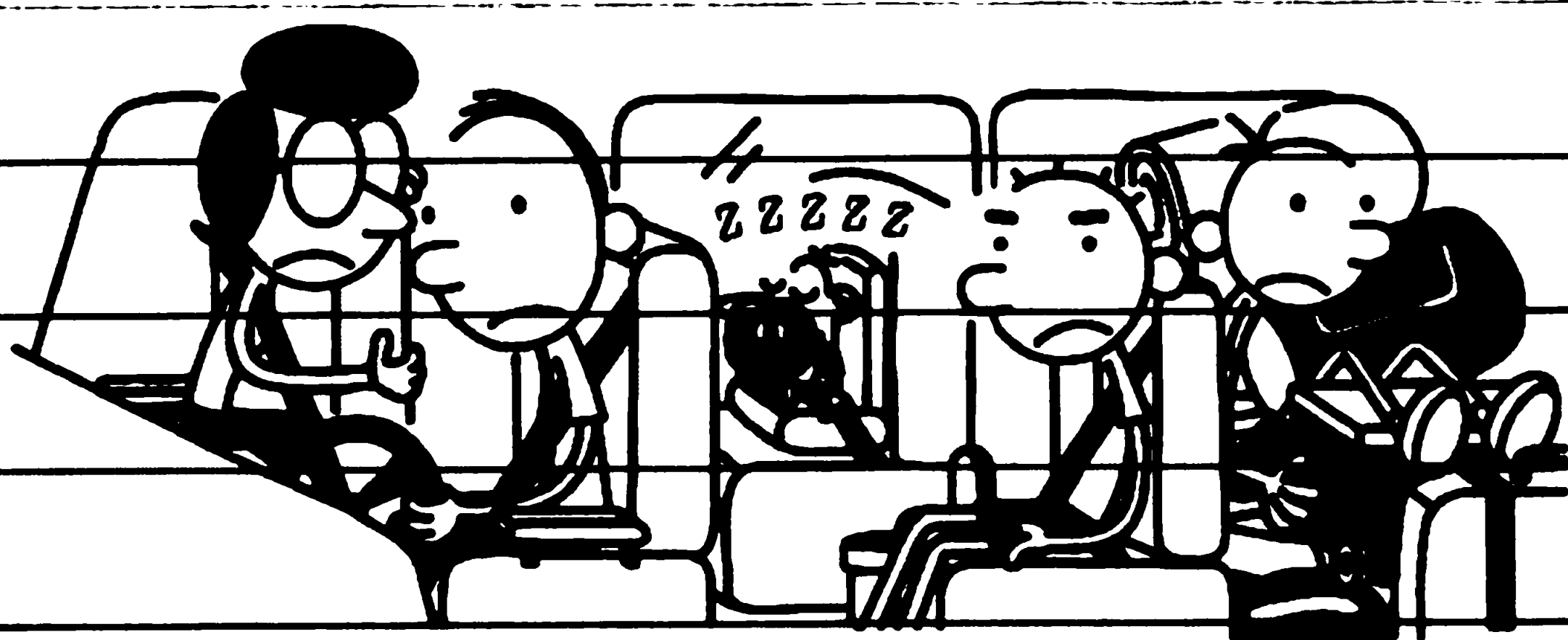
Nói về Rodrick, màn trò chuyện của thằng Manny với cái Ti vi chẳng làm phiền anh ta tí nào, vì đơn giản Rodrick có thể ngủ giữa mọi thứ tiếng ồn.

Sáng nay bố có phần hơi bồn chồn lo lắng khi đợi mọi người thức dậy. Bố là một trong những người ngày nào cũng dậy từ lúc bình minh để đến chỗ làm sớm, vì thế toàn bộ chuyện dậy-muộn này không ảnh hưởng gì đến bố.

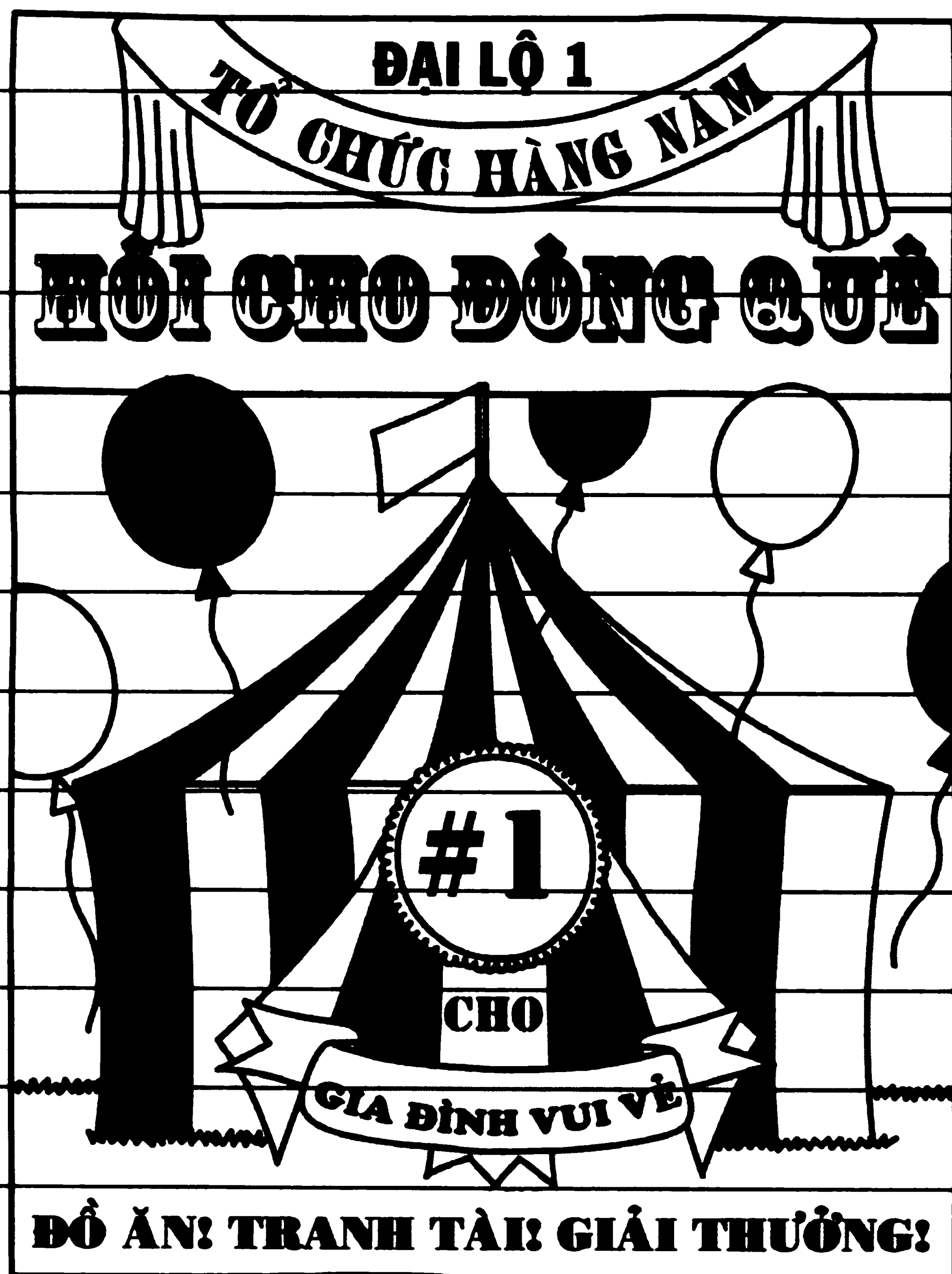
Cuối cùng mẹ cũng gọi được Rodrick dậy để đi tắm. Cả nhà sang một quán ăn rẻ tiền ngay cạnh khách sạn để ăn sáng, sau đó quay trở về xe tải.

Mẹ nói từ giờ cả nhà sẽ có lịch ngủ nghỉ tương tự nhau, để chúng tôi không bị lãng phí bất cứ giây phút nào trong chuyến hành trình. Nhưng thậm chí trước khi mẹ nói xong, Manny đã ngủ lăn quay trên ghế.

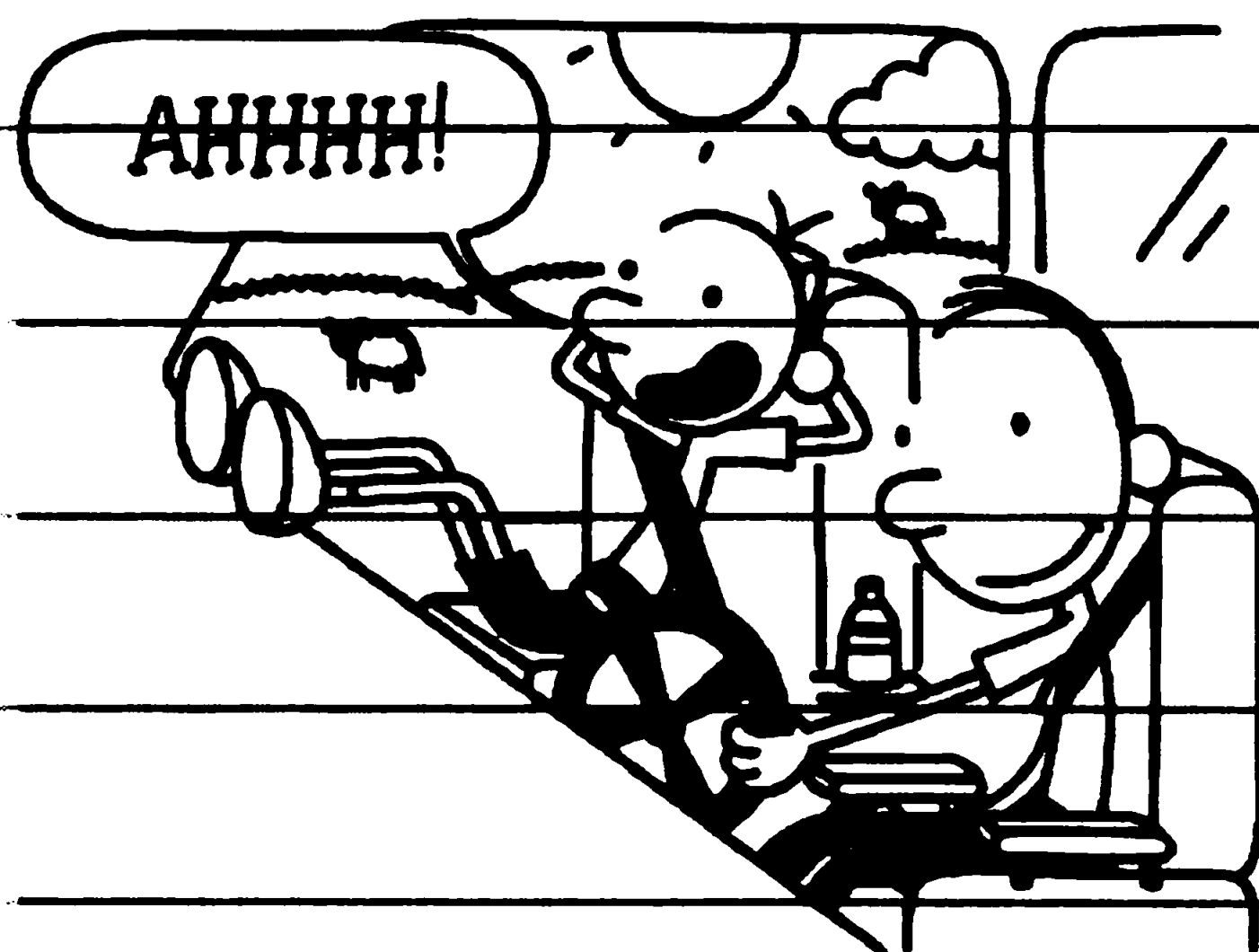
Kế hoạch lớn của mẹ hôm nay là đưa chúng tôi đến một hội chợ đồng quê mà mẹ đọc được trong tạp chí "Gia đình Vui nhộn".

Tôi chưa bao giờ đến một nơi như thế này, nhưng có vẻ đáng để ngó nghiêng.

Hội chợ còn cách đó vài giờ lái xe, vì thế tôi lại bị mắc kẹt ở phía sau xe, và nó bắt đầu lặp lại như lúc trước. Ổn trời, sau một giờ, mẹ đề nghị đổi chỗ cho tôi.

Khi ra ghế trước để ngồi, tôi không thể tin nổi chỗ này lại RỘNG RÃI đến thế.

Và không chỉ có không gian tuyệt vời. Thậm chí tôi còn được hưởng nhiệt độ riêng và chỗ để cốc riêng.

Tôi định chuyển kênh radio, nhưng bố không cho. Bố nói chỉ có TÀI XẾ mới được quyền chọn nhạc. Tôi không nghĩ thế là công bằng, nhưng tôi không định than phiền, nếu không sẽ phải đối mặt với nguy cơ trở lại chỗ cũ.

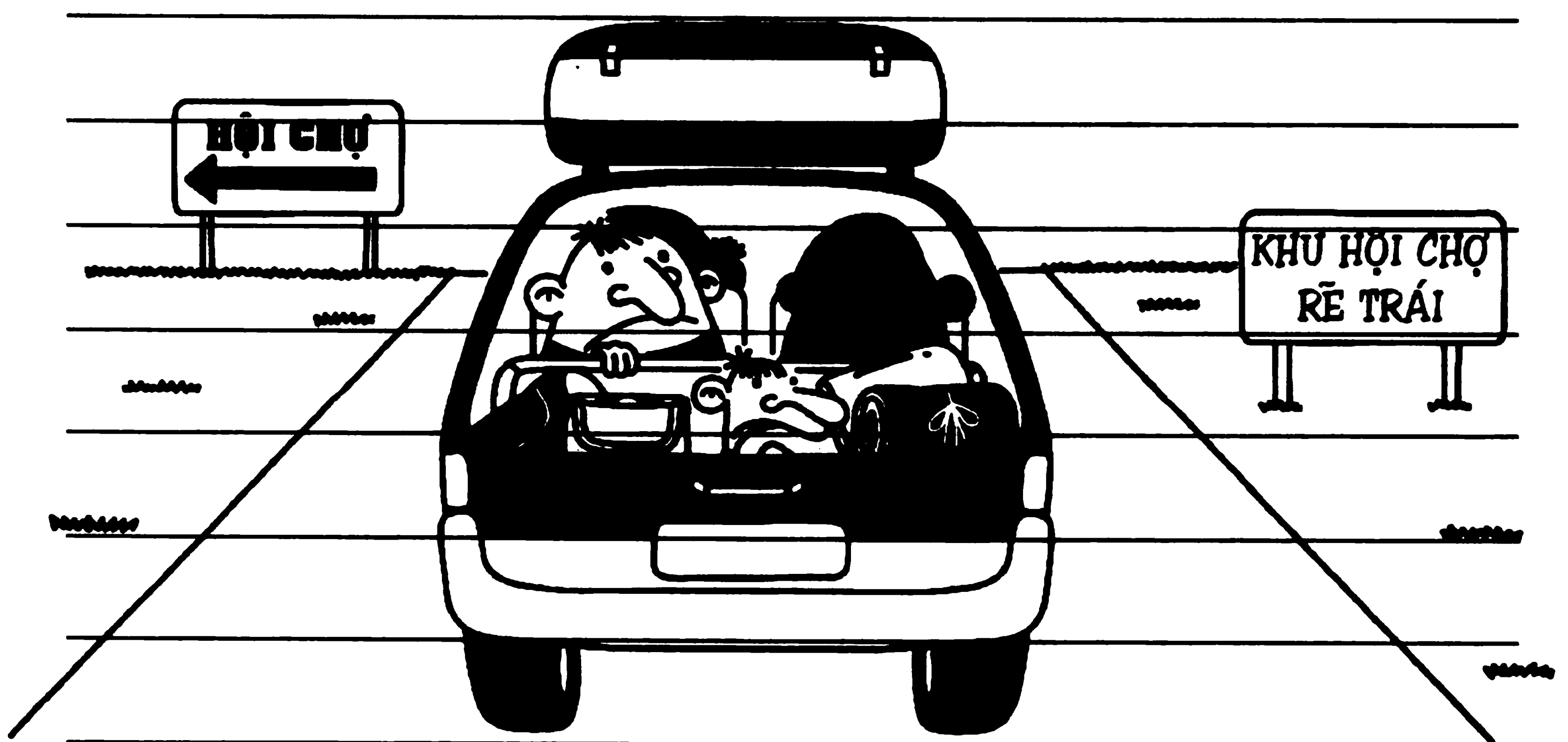

Nhạc bố nghe khá là kinh khủng, nhưng bù lại tôi lại được ngắm cảnh xung quanh.

Khi ngồi ở sau xe, bạn không biết mình đang đi đến đâu. Ngồi lên trước, tôi có một tầm nhìn hoàn toàn mới và gần như hiểu được tại sao mẹ lại hào hứng đến thế khi nói về vụ dã ngoại này.

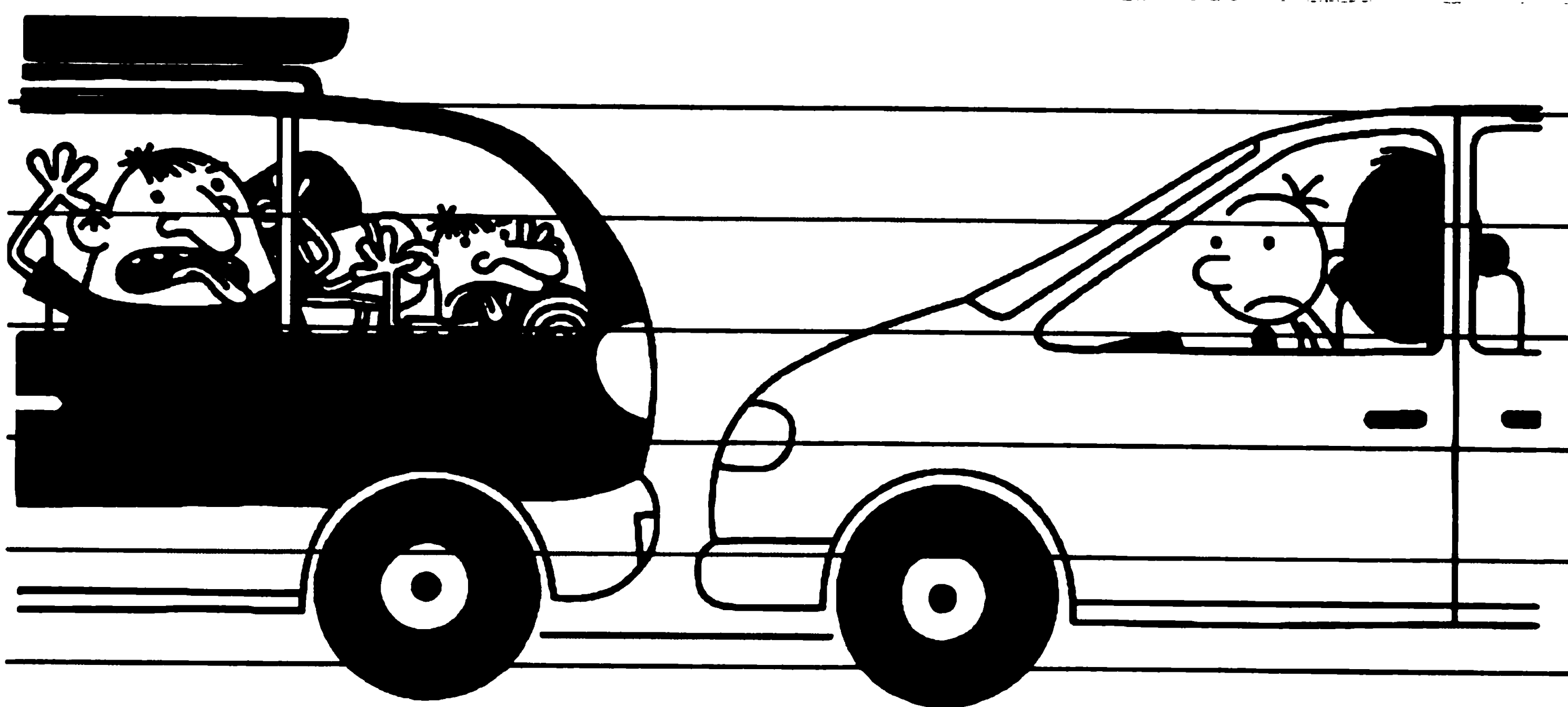
Ra khỏi đường cao tốc để đến chỗ hội chợ, nhà tôi dừng lại ở một cột đèn đỏ. Xe chúng tôi đỗ sau một chiếc xe nhỏ giống y chang kiểu xe nhà tôi, chỉ khác là nó màu tím.

Lũ trẻ trong xe trông cũng quen quen. Trong chớp mắt tôi đã nhận ra chúng là cái lũ tối qua.

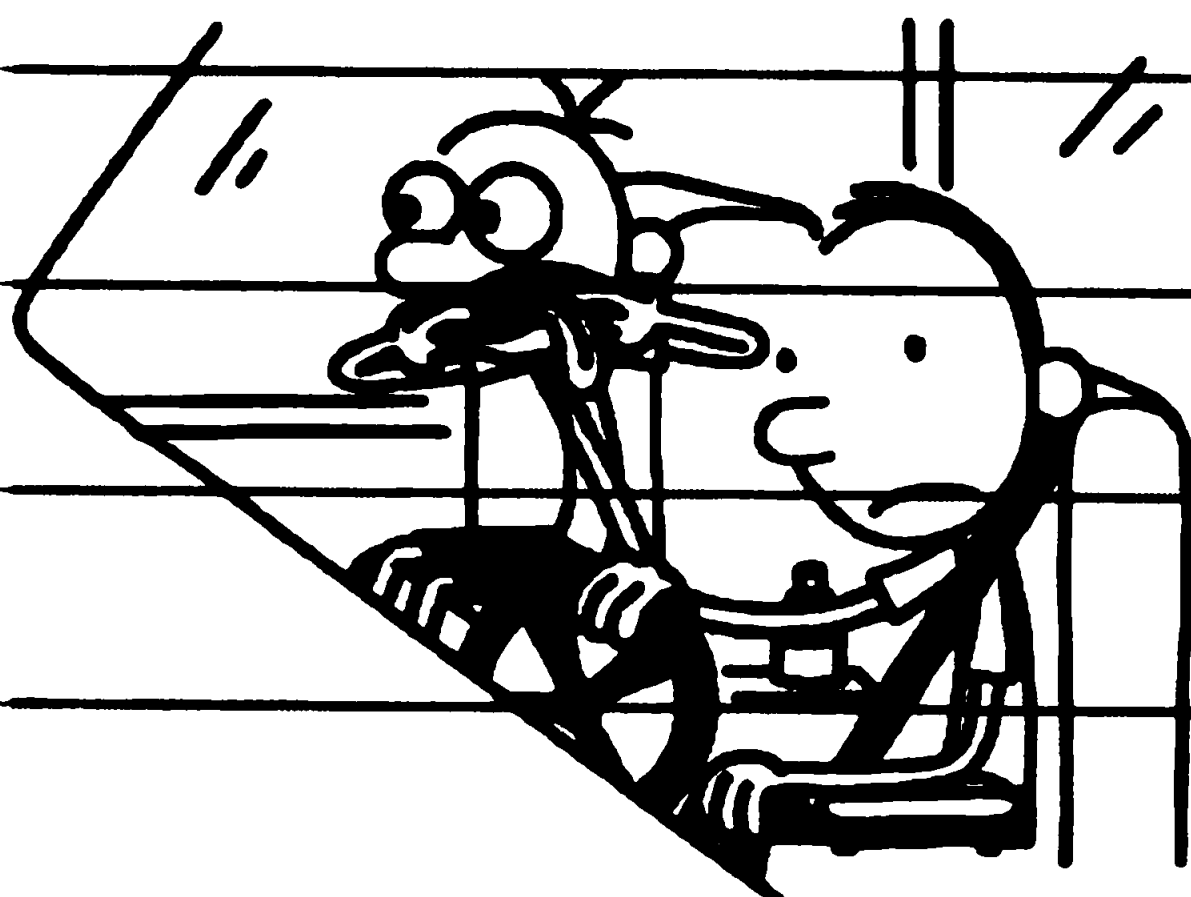

Tôi chưa kể với bố mẹ về vụ rắc rối với lũ trẻ và cái xe lau dọn tối qua, bởi vì tôi sợ chuyện đó cũng chẳng hay ho gì. Và rõ ràng họ cũng không cần biết về cuộc chạm trán của tôi với Lão Rậm Rạp.

Lũ trẻ trong chiếc xe tìm nhận ra tôi ngay, và bắt đầu làm bộ mặt đáng ghét.

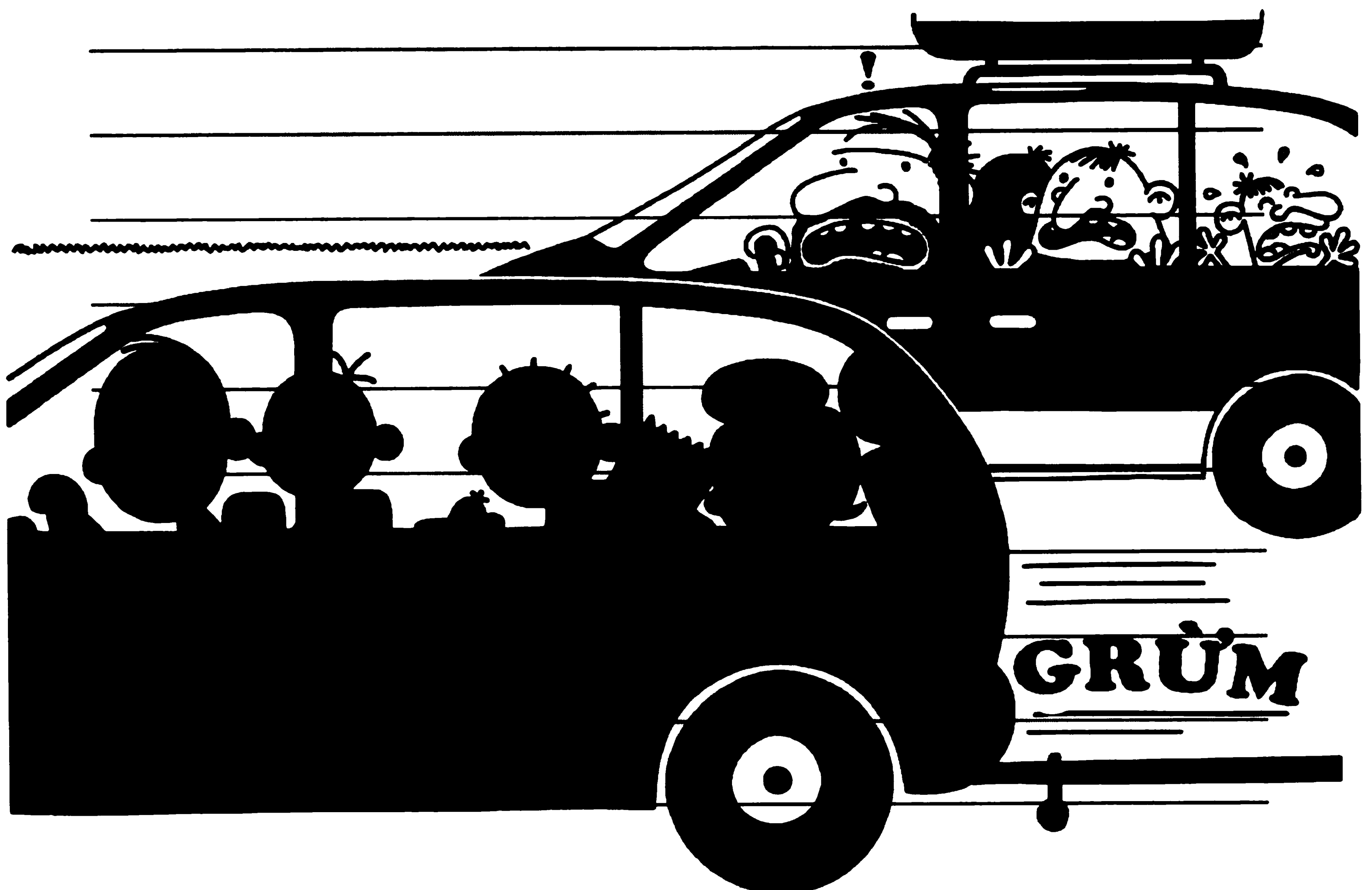
Tôi không định ngồi yên một chỗ để chịu đựng bọn nhãi ranh kia, thế là tôi cũng làm vẻ mặt tương tự với CHÚNG.

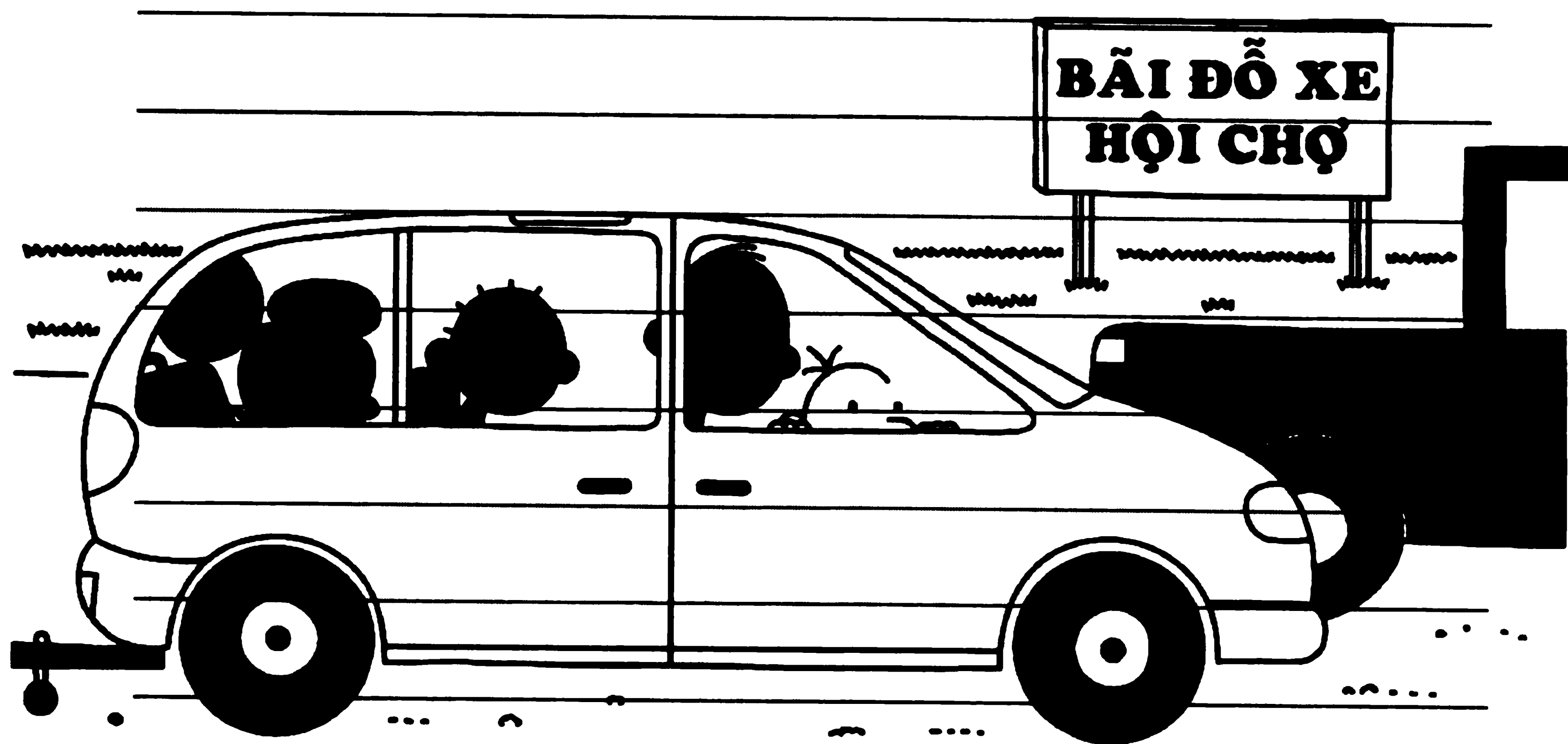
Thằng gầy nhằng lại lè lưỡi lại với TÔI. Đứng khoảnh khắc nó làm thế, đèn giao thông chuyển xanh và họ phóng vút đi. Khi chiếc xe lão đảo lao về phía trước, thằng nhãi đó bị đập mặt vào cửa kính phía sau.

Bố vượt bên trái họ, và Lão Rậm Rạp nhìn rõ rành rành ra tôi.

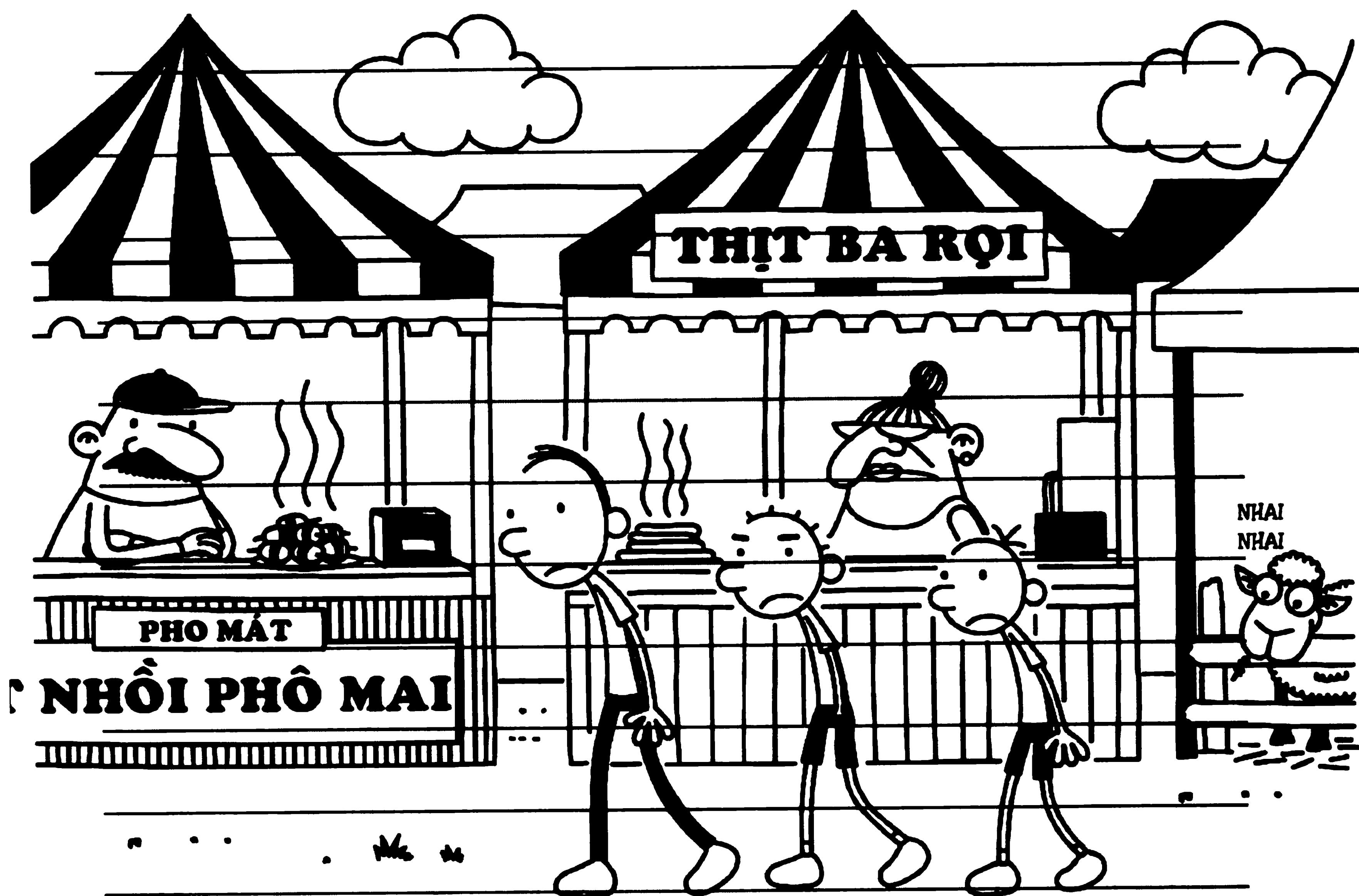
May mắn thay, bãi đỗ xe của hội chợ chỉ cách đó khoảng hơn trăm mét. Khi xe nhà tôi dừng lại, tôi muốn ở bên trong cho đến khi chắc chắn không bị chiếc xe tìm bám đuôi.

Có vẻ như chúng tôi không gặp nguy hại gì. Manny vẫn ngủ trên ghế ngồi của nó, vì thế mẹ nói mẹ sẽ ở lại với Manny và mọi người trong nhà cứ xuống mà xem hội chợ.

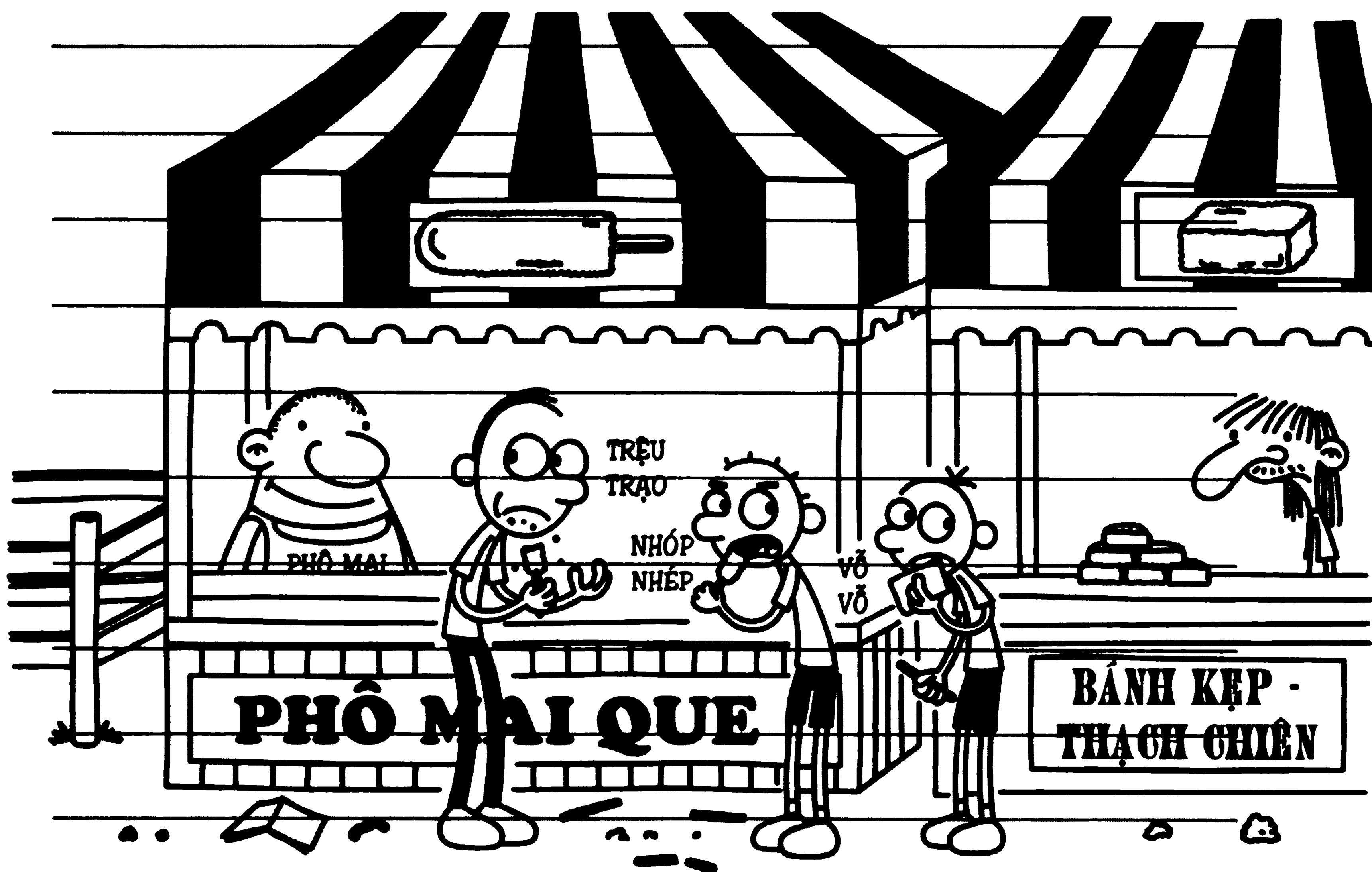
Hội chợ khác **RẤT NHIỀU** so với những gì tôi nghĩ về nó. Tôi đoán nó phải có bánh xe đu quay khổng lồ, vòng quay ngựa gỗ hay những thứ tương tự như vậy, nhưng nơi đây chỉ có vài túp lều chứa gia súc và những gian hàng bán đồ ăn tự chế biến.

Dù sao chúng tôi cũng đang đói, nên bèn tìm thứ gì đó bỏ bụng.

Họ còn có xúc xích rán giòn, bột chiên và mọi thứ bạn mong chờ ở một hội chợ lớn. Nhưng họ cũng có những thứ điên rồ như phô mai que chiên ngập dầu.

Tôi thực sự mừng vì mẹ vẫn ở trong xe, vì tôi khá chắc những thứ này không thể hảo hạng bằng "đồ ăn thực sự" trong cuốn tạp chí của mẹ.

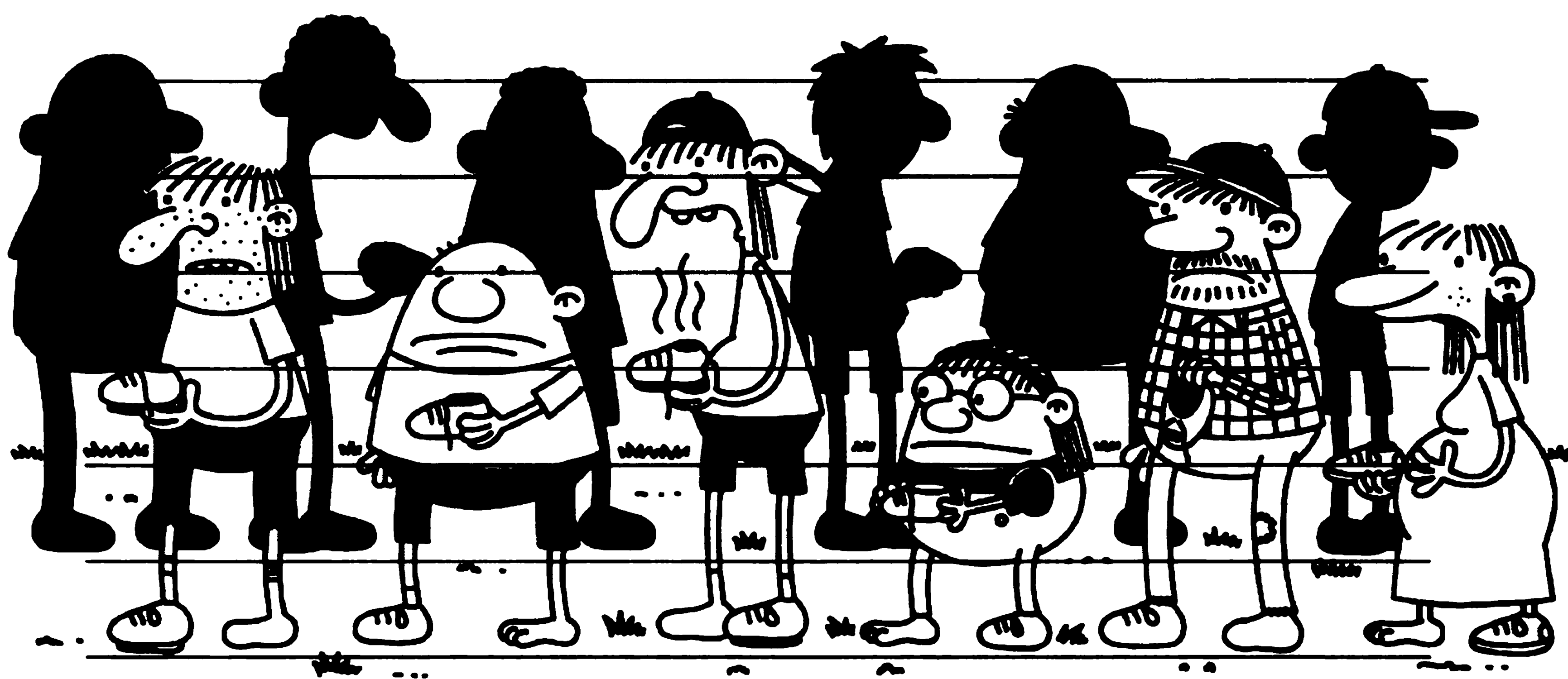

Sau khoảng một tiếng đồng hồ cuộc bộ đi thăm thú hội chợ, bố quay trở lại xe ô tô xem Manny đã thức dậy chưa, rồi bố bảo tôi và Rodrick tự khám phá nơi này.

Hai anh em lang thang một lúc cho đến khi đi ngang qua một căn lều, ở đây có trò gì đó đang diễn ra tung bùng.

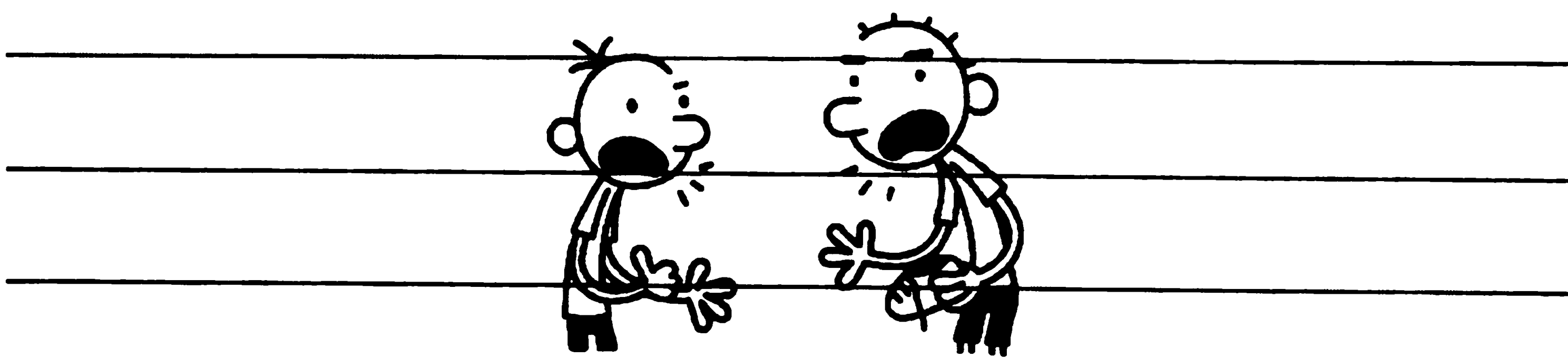
Đó là cuộc thi Chân Ai Thối Nhất, và họ sẽ trao một giải thưởng cho người nào đó có đôi giày bốc mùi nhất.

Một hàng người dài dằng dặc đang sẵn sàng chờ đến lượt thi thố.

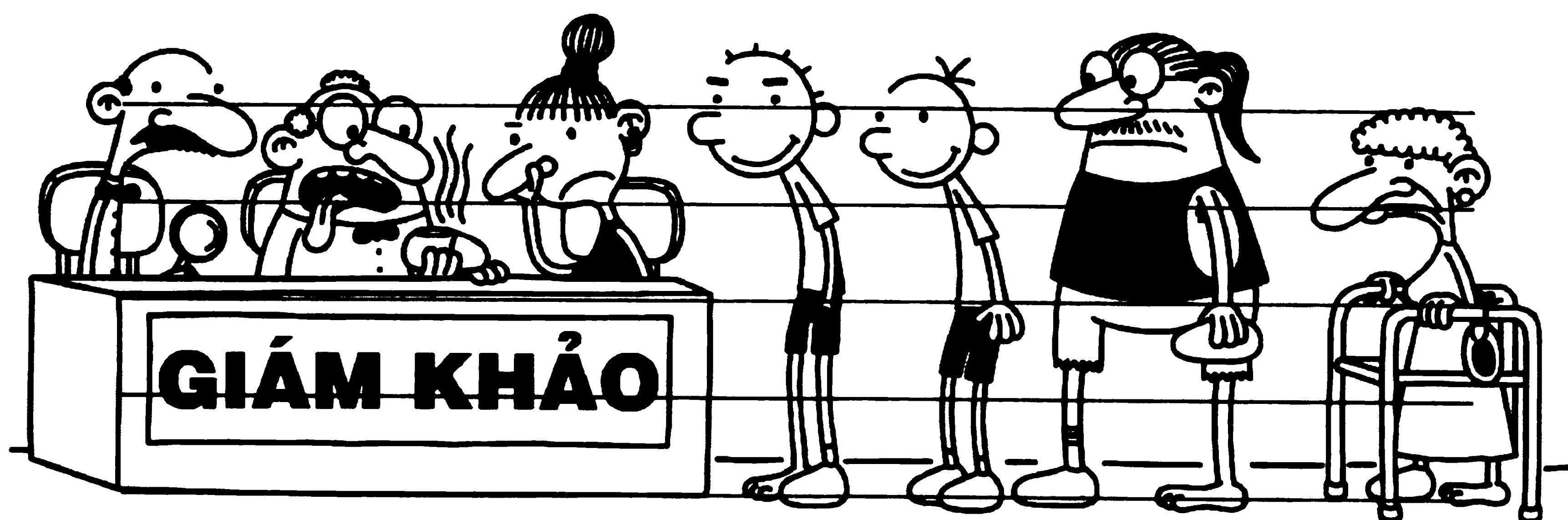
Tôi nói với Rodrick là ANH TA nên tham dự, vì nếu có AI xứng đáng giành chiến thắng, thì đó là ông anh tôi.

Trong khi xếp hàng chờ, tôi và Rodrick tranh cãi xem ai sẽ là người giữ số tiền thưởng. Tôi nói nên chia 50 - 50 vì đây là ý tưởng của tôi, nhưng anh ta nói mình sẽ ôm cả số tiền vì đó là giày của ANH TA và chính anh ta mới làm nó bốc mùi.

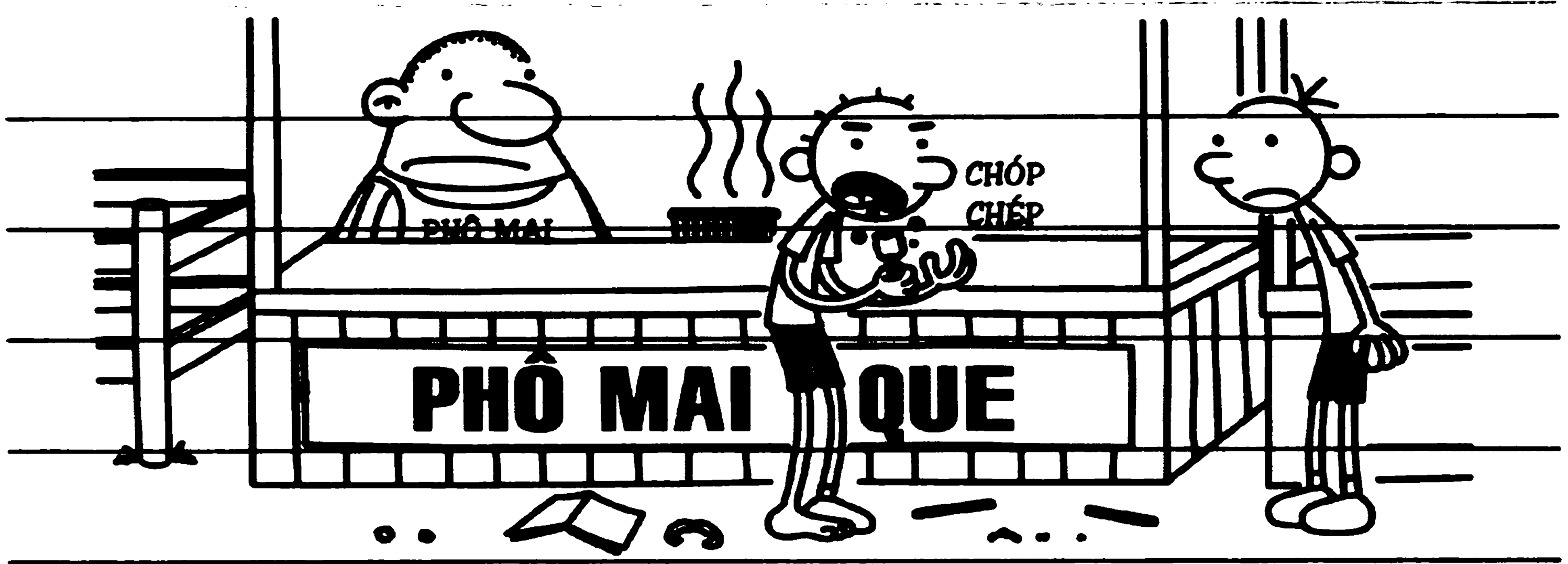
Ngay trước khi tới bàn giám khảo, chúng tôi đã đi đến thỏa thuận tôi sẽ nhận 10% giải thưởng với tư cách là trợ lý của Rodrick.

Vài chiếc giày trông còn kinh hơn giày của Rodrick, và nó khiến tôi mất dần tự tin vào việc giành chiến thắng. Nhưng khi ban giám khảo thử ngửi mùi, thì chúng đều thua xa.

Rodrick giành giải nhất, giải thưởng hóa ra là một phiếu mua phô mai que. Tôi nói với Rodrick anh ta có thể giữ cả lấy, vì chỉ nghĩ đến việc ăn thêm phô mai thôi cũng đủ khiến tôi buồn nôn.

Rodrick bảo ban giám khảo trả giày lại cho anh ta, nhưng họ nói họ sẽ gửi chiếc giày của Rodrick tới hội thi toàn quốc. Thế là cuối cùng Rodrick đành phải đi ra với chỉ một chiếc giày. Tôi quyết định đi thăm thú những hàng quán cạnh đó trong lúc Rodrick nuốt vội que phô mai.

Nhưng tôi đã phải trải qua một giây phút thót tim TỐT ĐỘ khi rẽ ở một góc cua và gần như đâm sầm vào cả nhà lão Rậm Rạp kia. May sao, tôi đã kịp thời núp xuống.

Giờ, khi đã biết gia đình Rậm Rạp cũng vào hội chợ, tôi nóng lòng muốn thoát khỏi nơi này.

Tôi đi tìm Rodrick, nhưng hắn anh ta đã trở ra xe. Tôi quyết định tự mình quay về đó, nhưng giữa đường tôi nhận ra chòm đầu của mẹ đang thấp thoáng trong đám đông dưới một căn lều gia súc.

Người ta chen chúc nhau, và tôi phải cố len lách đến chỗ mẹ đứng.

Nhưng khi đi được nửa đường, thì một tiếng cổ vũ lớn vang lên.

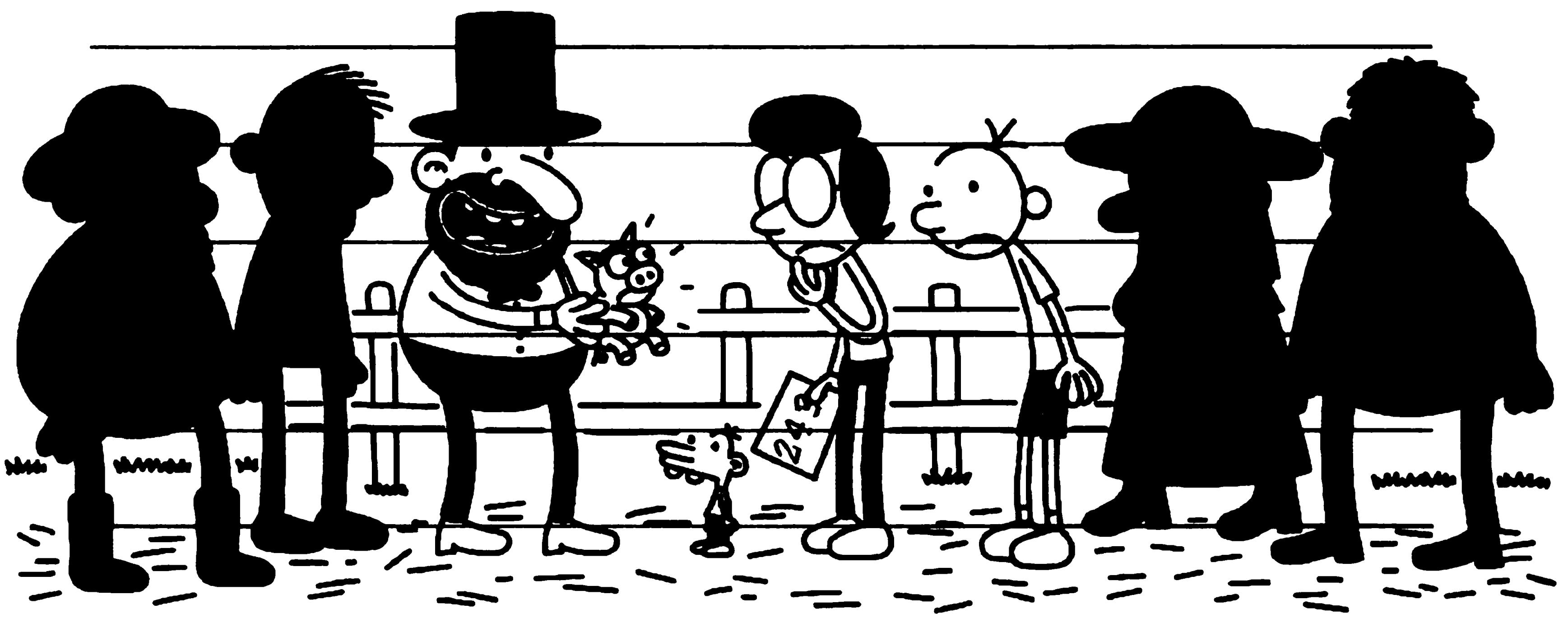

Cuối cùng cũng đến nơi, tôi ngạc nhiên khi thấy thằng Manny giữa đám đông, tay cầm mảnh giấy.

Hình như đang có một cuộc thi xem ai đoán được đúng nhất cân nặng của một chú lợn, và Manny đã đoán trúng phóc.

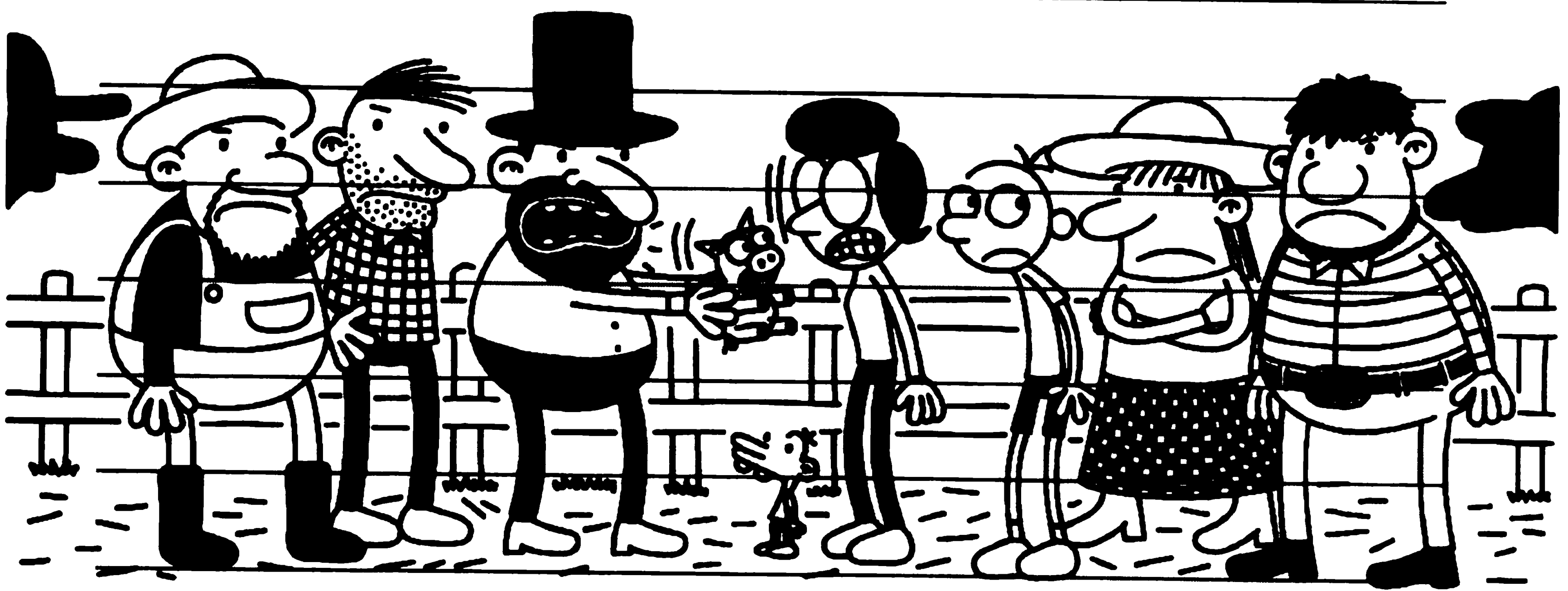

Giải thưởng giành cho người đoán trúng là một chú lợn con thực thụ.

Mẹ giải thích với ban giám khảo rằng mình tham dự cuộc thi cho vui thôi và thực lòng không MUỐN con lợn đó.

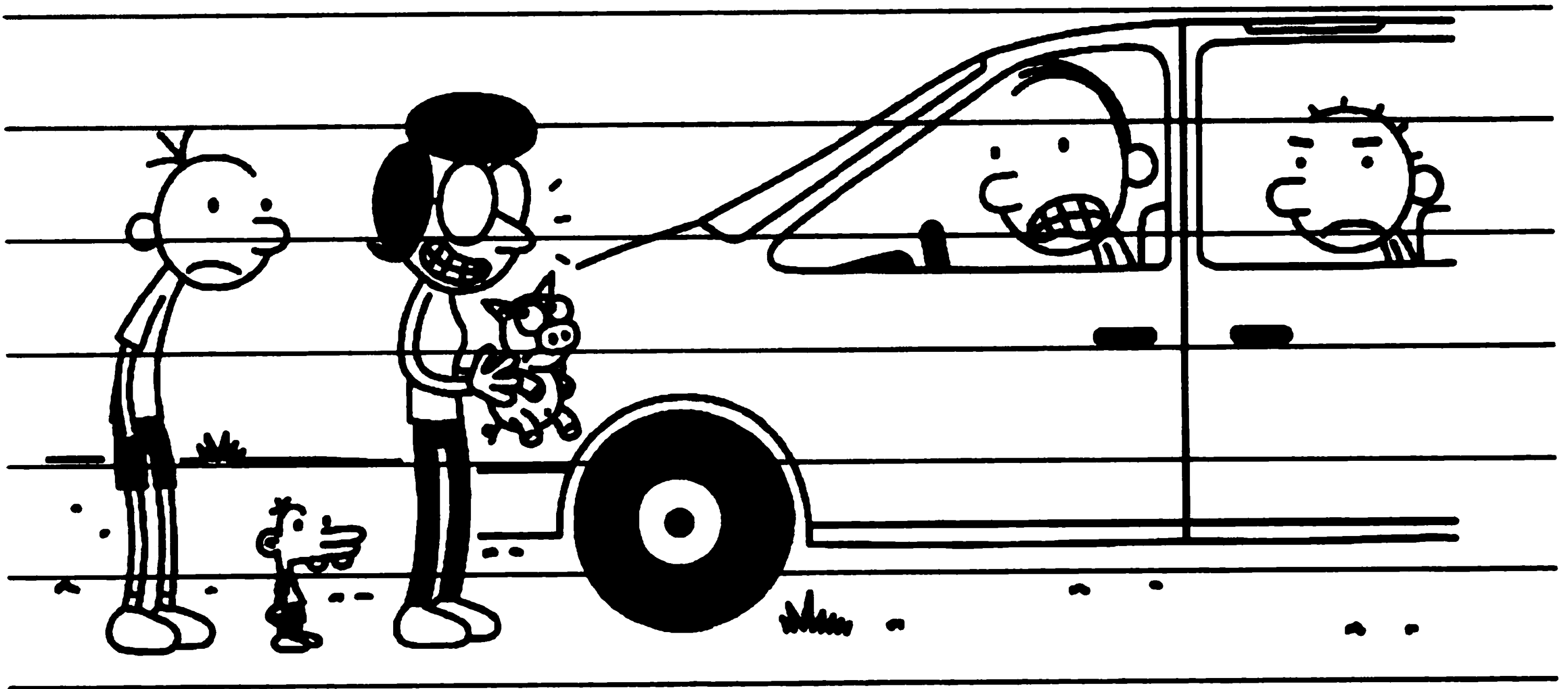
Nhưng đám người dường như cảm thấy bị xúc phạm và không chấp nhận lời từ chối.

Trước sự hỗn loạn này, tôi sợ cái nhà Rậm Rạp kia sẽ tới lều gia súc để xem chuyện gì đang diễn ra. May thay, mẹ có vẻ đã sẵn sàng rời khỏi đó, và chúng tôi tìm lối ra ngoài.

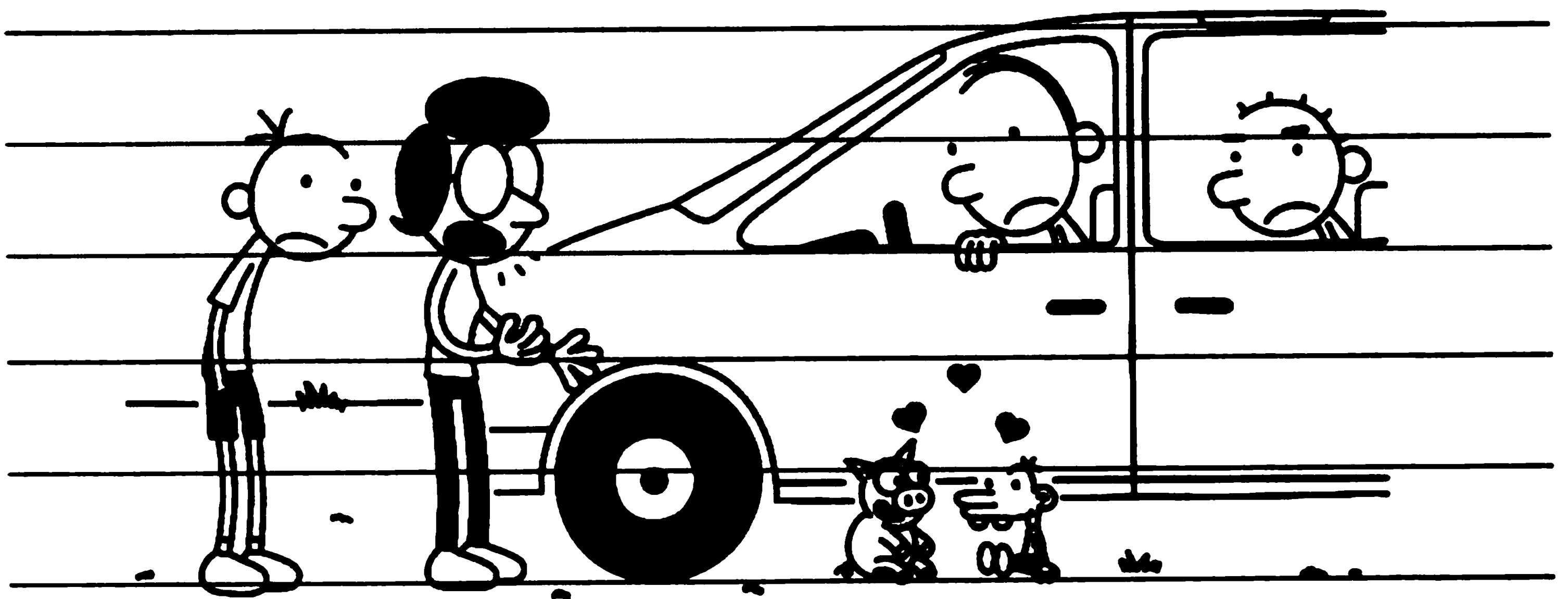
Bố ngồi trong xe ô tô với điều hòa đang bật mát rượi, và khi bố trông thấy mẹ bế một con lợn, bố có phản ứng sốt.

Mẹ kể cho bố nghe Manny đã thắng con lợn ở cuộc
thi như thế nào, và có vẻ bố không quá vui sướng trước
tin này.

Bố nói chúng tôi không có quyền sở hữu một con lợn
như vậy và rằng phải trả lại con lợn cho hội chợ ngay
lập tức.

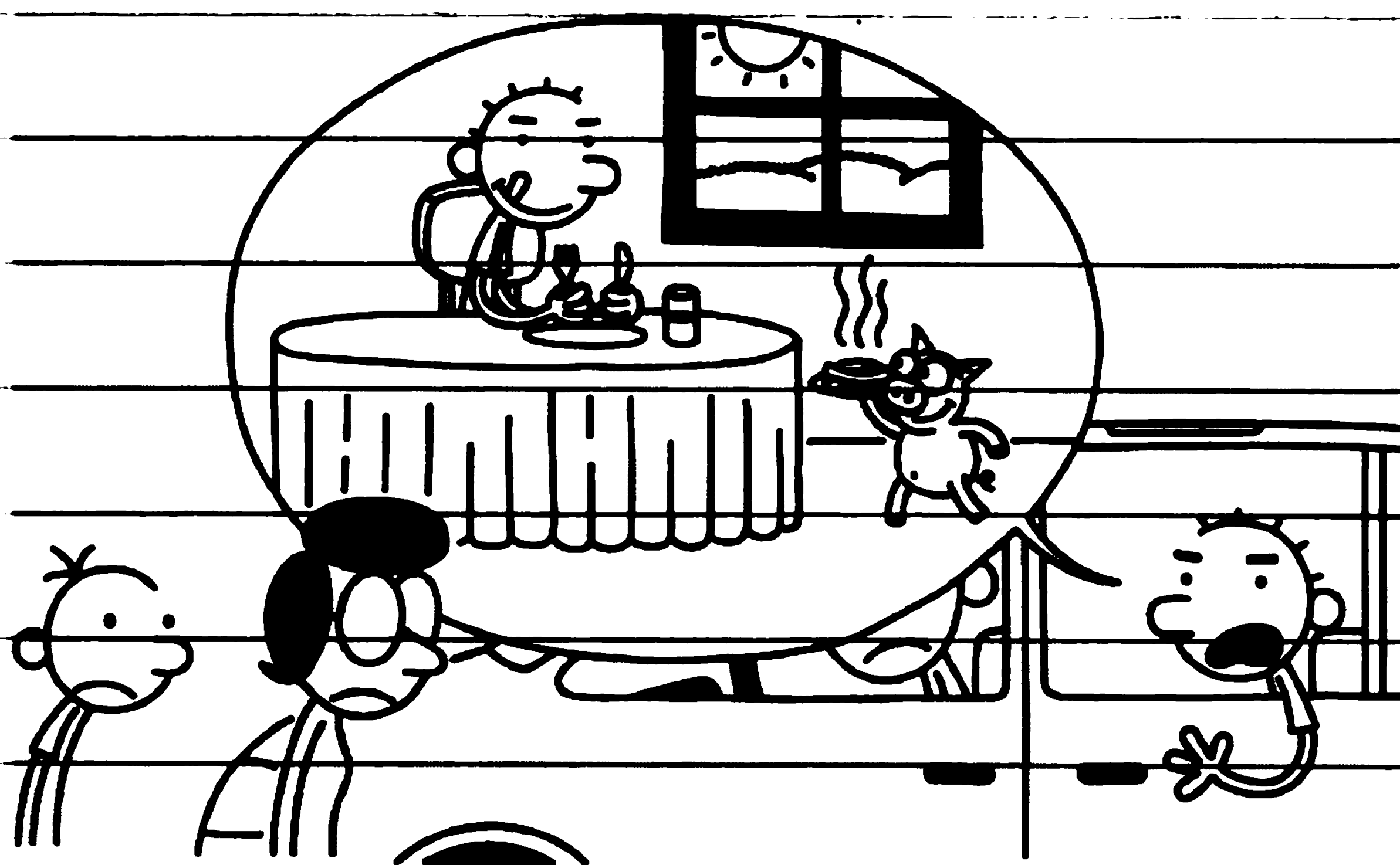
Nhưng mẹ nói đã quá muộn rồi, vì con lợn đã "phải
lòng" Manny.

Dù vậy bố vẫn chưa ủng hộ. Bố nói lợn là loài gia súc sống trong chuồng, chúng có thể mang theo ký sinh trùng hay những thứ tương tự. Nhưng mẹ bảo có NHIỀU người nuôi lợn như thú cưng, và còn nghe nói lợn cũng khôn như chó vậy.

Rồi Rodrick cũng tham gia vào câu chuyện. Anh ta ủng hộ việc NUÔI lợn vì cả nhà có thể ăn món thịt xông khói mỗi sáng, cũng như việc lấy trứng từ gà mái.

Vậy là anh ta hoặc không hiểu về loài lợn, hoặc chẳng tư duy tí gì về chuyện đó.

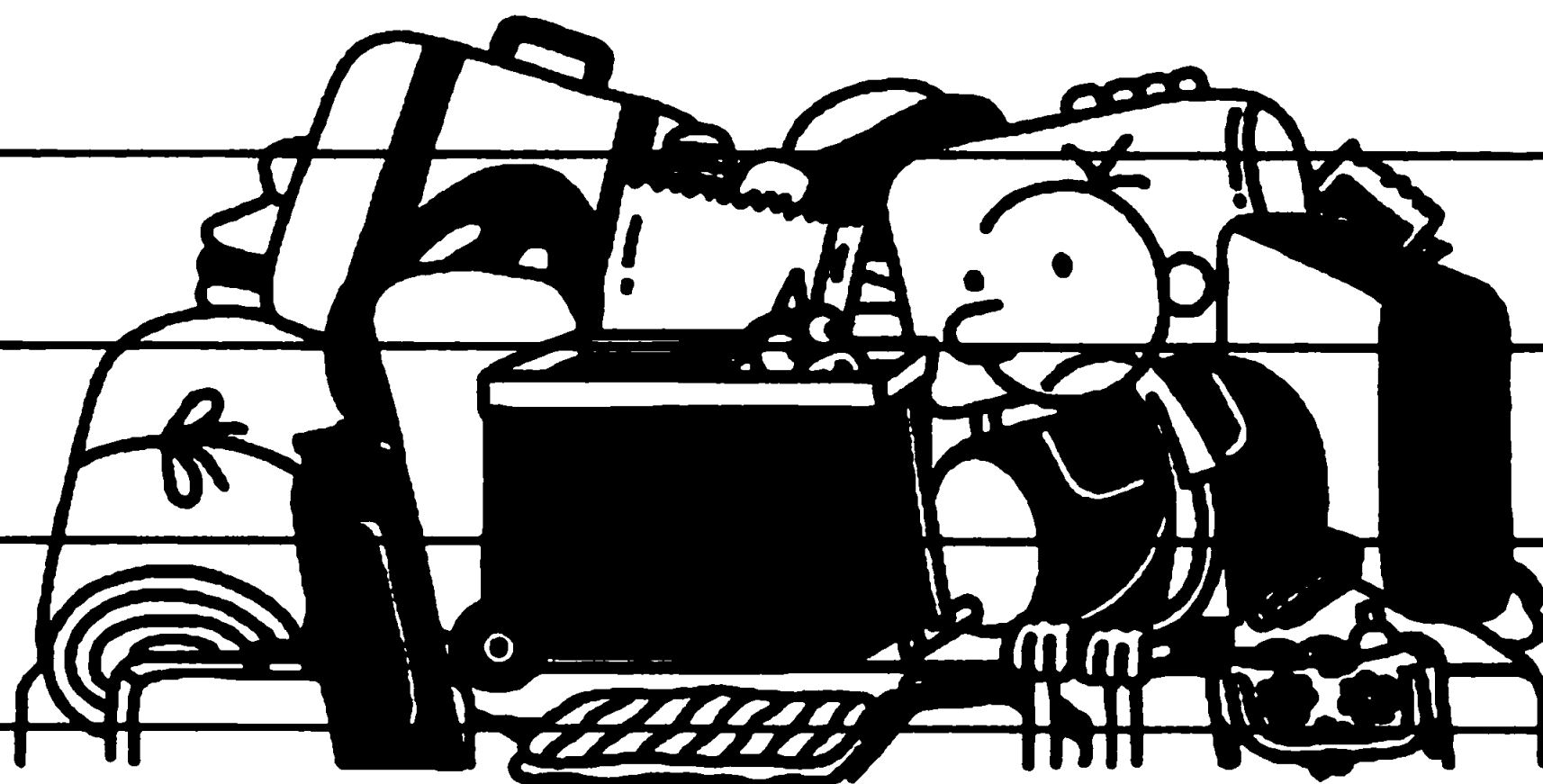

Tôi thì hoàn toàn ủng hộ việc nuôi lợn, nếu điều đó giúp chúng tôi nhanh chóng rời đi.

Nhận thấy chiếc xe màu tím đậu cách nhà mình một quãng, tôi lo rằng nhà Rậm Rạp sẽ xuất hiện ở đây bất cứ lúc nào.

Cuối cùng bố cũng chịu nhượng bộ. Bố nói nếu chúng tôi định giữ con lợn, nó sẽ phải ở trong chiếc thuyền. Nhưng mẹ nói để một con lợn trong thuyền là "vô nhân đạo" và rằng chúng tôi phải tìm cho nó một chỗ trong ô tô.

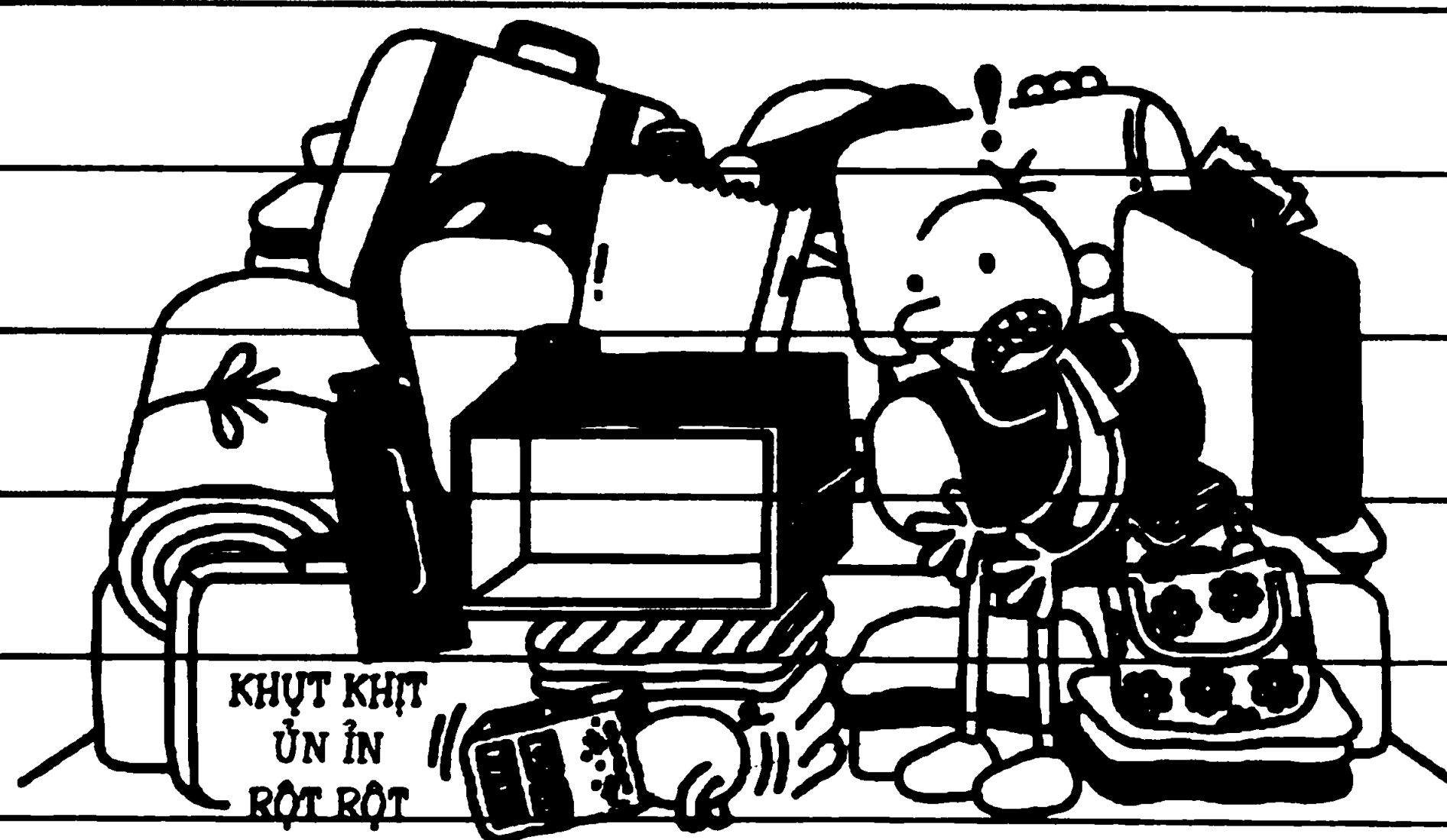
Vấn đề là, trong chiếc xe tải chẳng còn bất cứ chỗ nào để có thể ĐẶT con lợn vào nữa. Chúng tôi không thể thả nó tự do, cũng không thể bắt nó thắt dây an toàn. Thế là mẹ mở chiếc thùng ướp lạnh và nhốt con lợn VÀO ĐÓ.

Ổn định xong xuôi, cuối cùng chúng tôi cũng ra khỏi bãi đỗ xe.

Từ chỗ hội chợ đi được vài dặm, tôi mới có thể thở được bình thường.

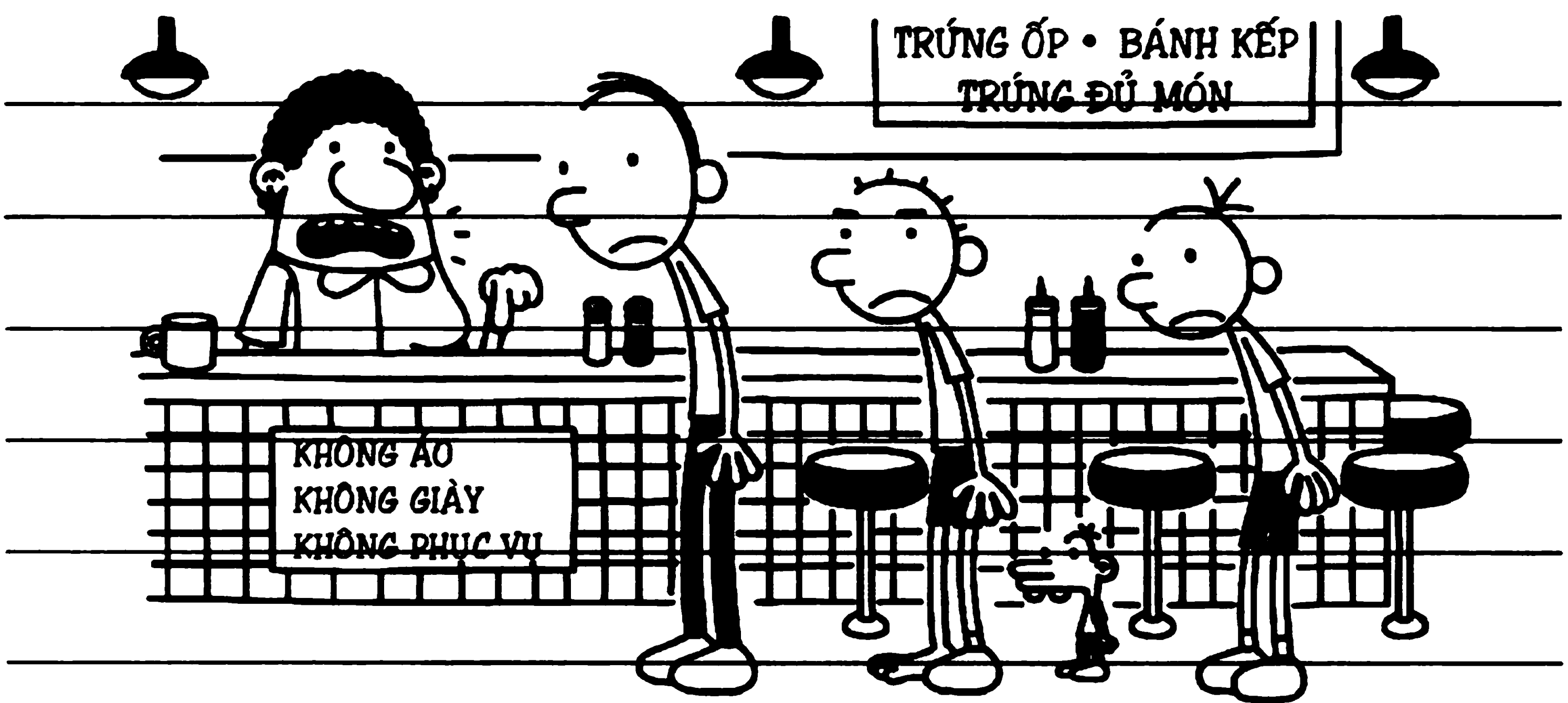
Nhưng con lợn bắt đầu gây rắc rối ngay sau đó. Đúng lúc nhà tôi quay lại đường cao tốc, nó đã lật đổ chiếc thùng ướp lạnh rồi sục mõm vào một trong những túi thịt của mẹ.

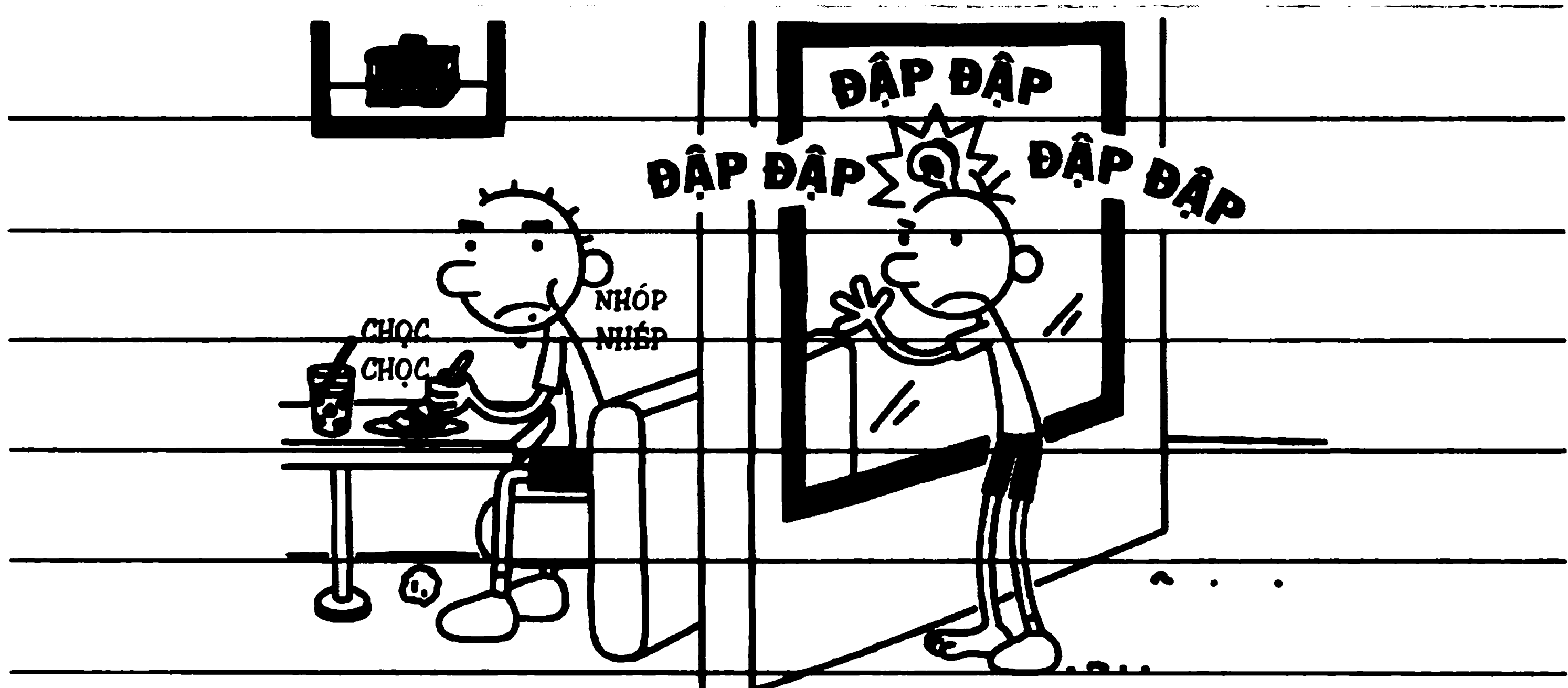
Tôi phải vật con lợn vào lại trong thùng, và LẦN NÀY tôi cài dây an toàn quanh cái thùng để nó không bị đổ nữa.

Mẹ đoán con lợn đang bị đói, bèn bảo cả nhà dừng lại để cho nó ăn. Ý tưởng của mẹ là cả nhà sẽ vào một nhà hàng và cho nó phần thức ăn thừa. Tôi cho rằng đó là một ý hay, vì như thế có nghĩa chúng tôi sẽ thực sự được ăn một bữa tối mà ngồi xuống hẳn hoi.

Chúng tôi tìm thấy một nơi cách đó vài dặm, và mẹ ở lại trong xe với con lợn trong lúc mấy bố con bước vào trong. Nhưng khi cô bồi bàn trông thấy Rodrick chỉ đi một chiếc giày, cô ta nói mình không thể phục vụ đồ ăn cho anh ta.

Bố nói tôi và Rodrick có thể thay nhau dùng giày CỦA TÔI. Nhưng tôi ước gì mình đã không để Rodrick đi trước, vì anh ta là kẻ ăn uống lễ mễ nhất thế giới.

Khi quay trở ra xe ô tô, chúng tôi cho con lợn ăn phần ngô và rau còn thừa lại của cả nhà, nó không do dự mà ăn ngay cả chiếc hộp xốp đựng đồ.

Mẹ bắt đầu tìm kiếm một chỗ nghỉ qua đêm trên GPS. Mẹ bảo Rodrick gọi cho một khách sạn xem họ còn phòng nào trống không. Họ còn, nhưng Rodrick đã thối bay cơ hội đó đi bằng cách hỏi han quá chi tiết.

Mẹ tìm thấy một chỗ khác cách đó vài dặm, và lần này mẹ là người nói chuyện.

Khách sạn ấy ở ngay chỗ mấy trạm thu phí. Ra khỏi đường cao tốc được khoảng trăm mét, xe cô bắt đầu nhích từng chút một.

Chuyện đó thật tệ hại với tôi, vì tôi đã nốc hai cốc nước chanh lớn ở nhà hàng và THỰC SỰ đang cần dùng nhà vệ sinh.

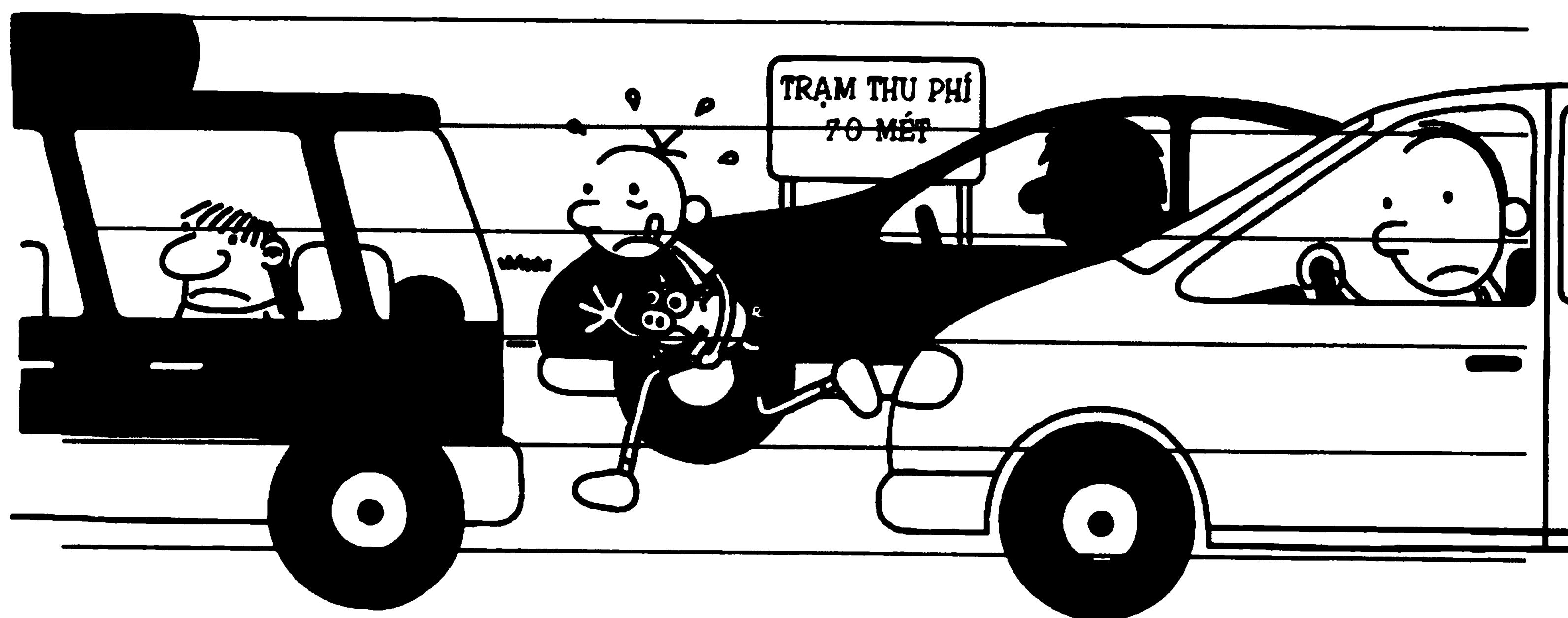

Tôi đã tia thấy ngay một trạm xăng ở phía trước và hỏi bố mẹ rằng mình có thể xuống xe để đi vệ sinh hay không, sau khi giải quyết nỗi buồn xong tôi sẽ chạy theo xe.

Bố không thích ý tưởng ấy của tôi cho lắm vì bố lo rằng khi tôi quay trở lại, cả nhà có thể đã đi qua trạm thu phí. Nhưng đến bây giờ thì rõ ràng con lợn cũng cần phải đi, vì nó bắt đầu chạy vòng tròn bên trong chiếc thùng lạnh.

Mẹ nói tôi có thể đi vệ sinh ở trạm xăng với điều kiện phải mang con lợn THEO CÙNG.

Vì thế tôi cắp nó dưới nách và chạy qua ba làn đường để đến trạm xăng.

Tôi cố gắng mở cửa phòng vệ sinh nam, nhưng nó đã bị khóa chặt. Tôi đợi người đang ở trong đó bước RA NGOÀI, nhưng dù là ai thì họ cũng chẳng cần phải vội vàng làm gì.

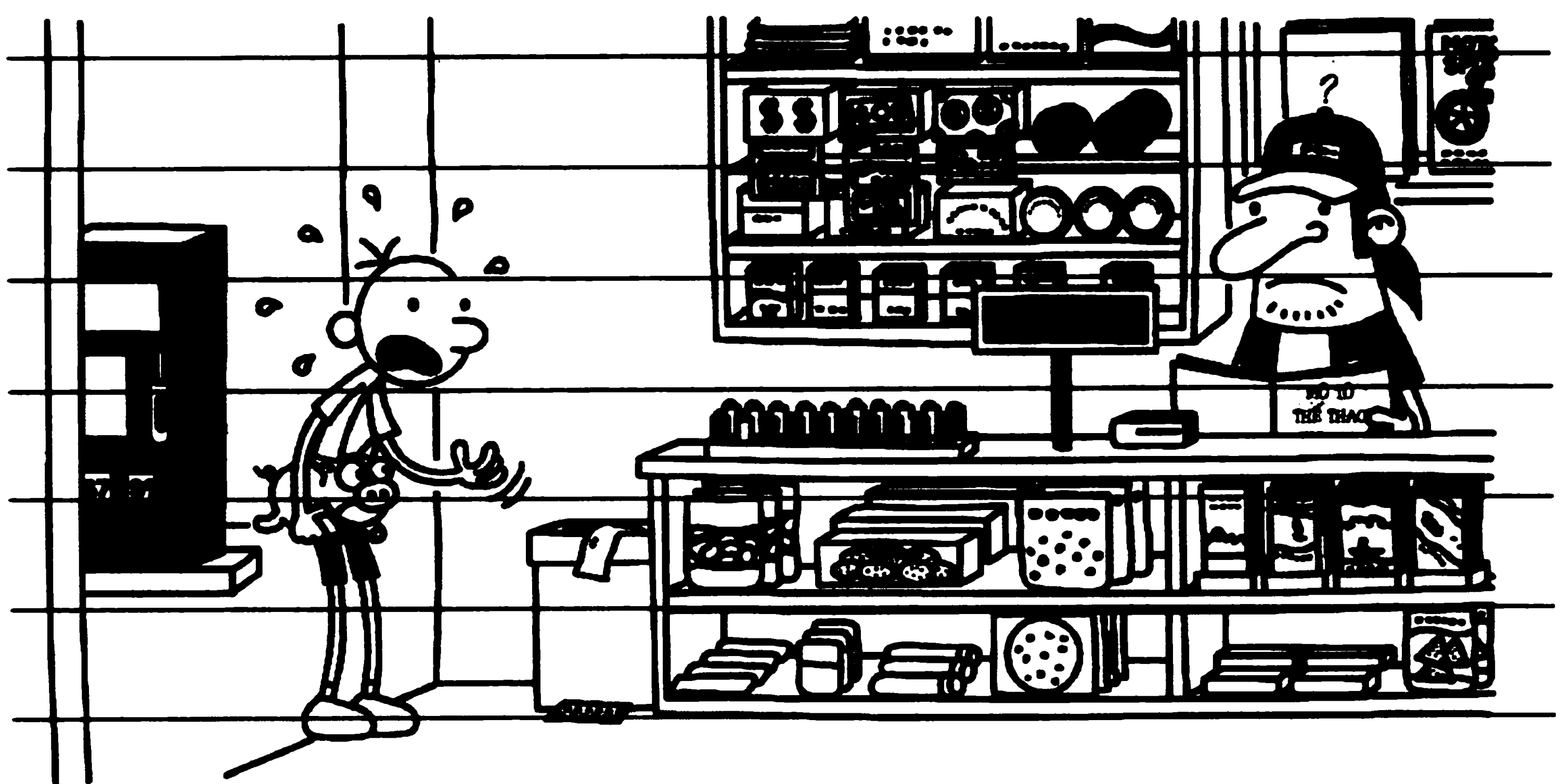

Có chút tuyệt vọng, tôi lại cố thử mở cửa bên phòng vệ sinh nữ, nhưng nó CŨNG bị khóa.

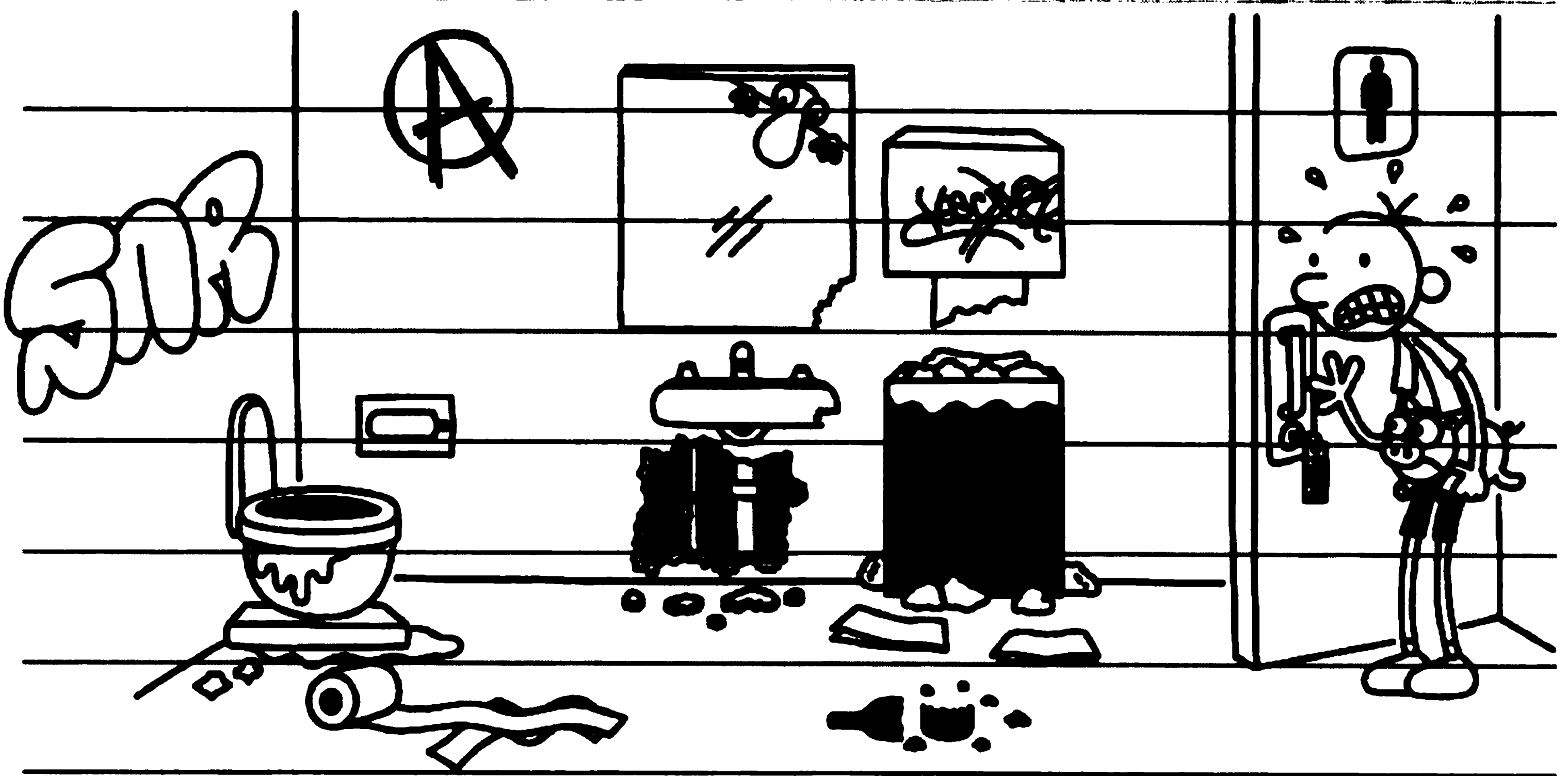
Tôi bèn chạy ra xe, lúc tôi đến nơi nó mới nhích được khoảng hai mét.

Khi tôi bảo mẹ rằng cả hai nhà vệ sinh đều có người hết rồi, mẹ liền bảo nhà vệ sinh ở trạm xăng BAO GIỜ CŨNG khóa và tôi phải hỏi mượn chìa khóa ở QUẦY PHỤC VỤ.

Thế là tôi chạy QUAY LẠI trạm xăng và bảo người đàn ông ở quầy phục vụ là mình đang cần dùng nhà vệ sinh, gấp lắm rồi.

Tôi không kỳ vọng nhiều vào một nhà vệ sinh ở trạm xăng, nhưng nó thực sự KINH KHỦNG hơn nhiều so với hình dung của tôi.

Có điều tôi phải nói rằng, việc sử dụng chung toilet với một con gia súc cứ nhìn chằm chằm vào mình quả là khó khăn. Nhưng con lợn thậm chí còn xấu hổ HƠN cả tôi, vì khi đến lượt nó giải quyết, nó chẳng thể nào đi nổi.

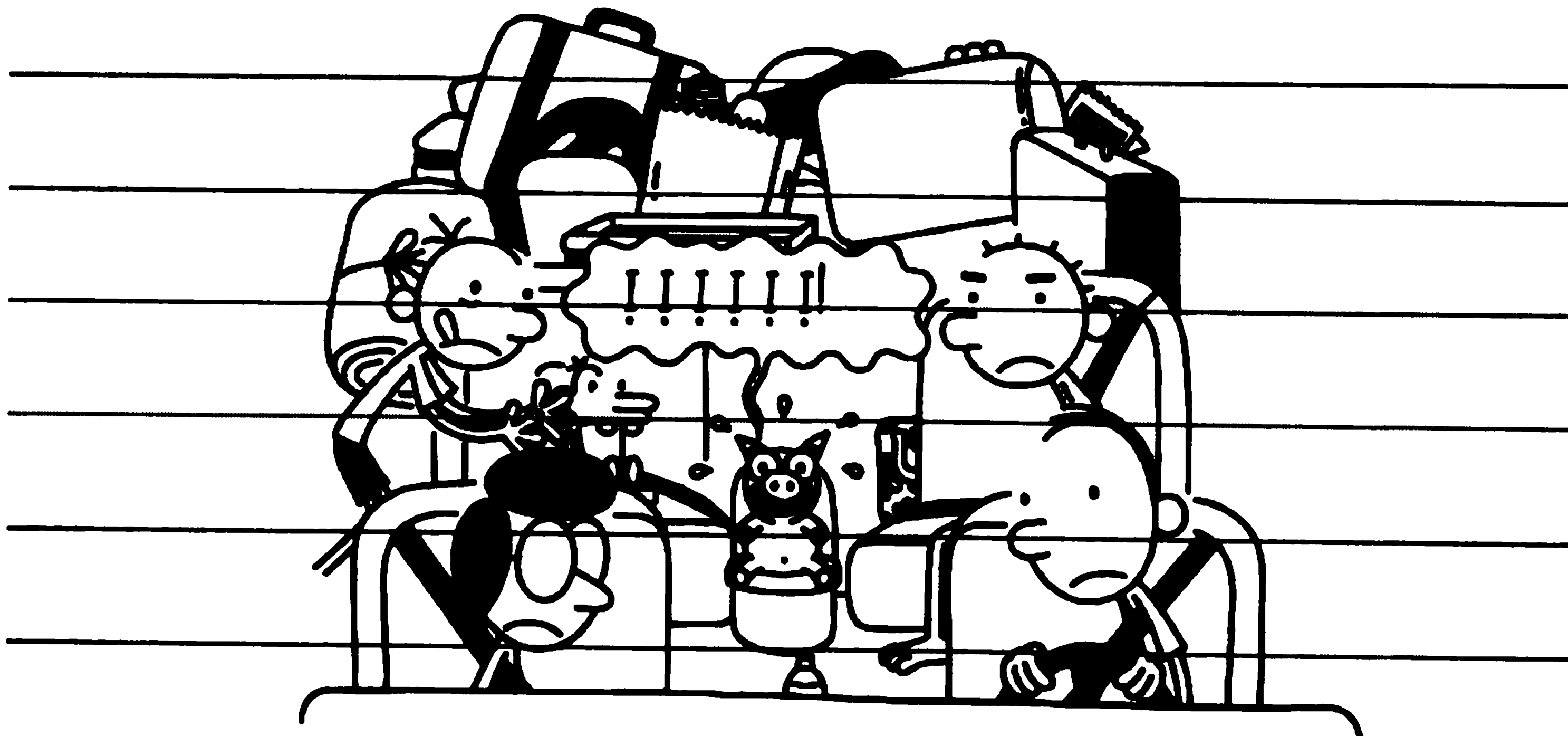
Sau khi gửi trả chìa khóa cho quầy phục vụ, tôi nhận ra xe nhà mình đang chuẩn bị đi qua trạm thu phí. Thế là tôi chạy hết tốc lực qua dòng xe cộ đông đúc để bắt kịp cả nhà.

Nhưng trước khi mở cửa xe, tôi ước gì mình đã nhận ra chiếc xe này không có cái THUYỀN đính kèm.

Xe NHÀ TÔI thực ra đi sau đó vài xe, và khi tôi vào bên trong, con lợn trông như sắp sửa bùng nổ.

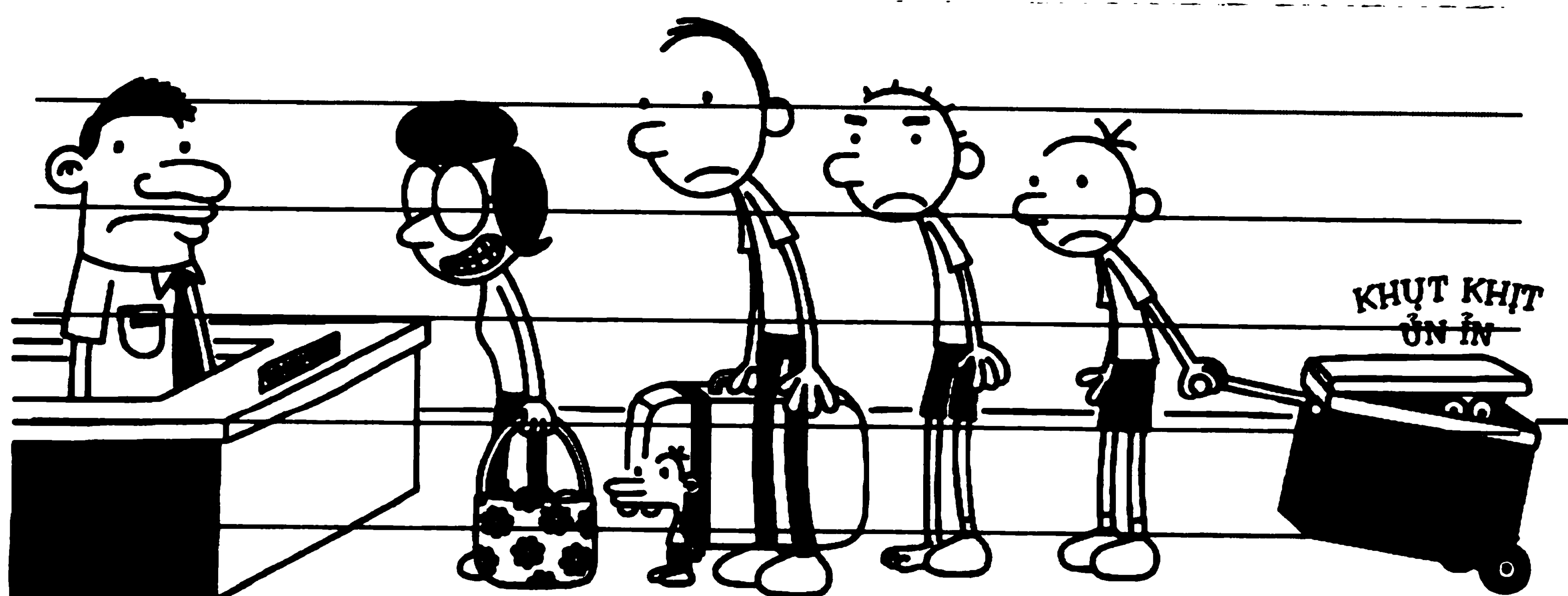
Có lẽ mẹ đã đúng về chuyện lũ lợn rất khôn, vì khi tôi đặt nó vào cái bô của Manny, nó biết CHÍNH XÁC việc cần làm

Thứ Hai

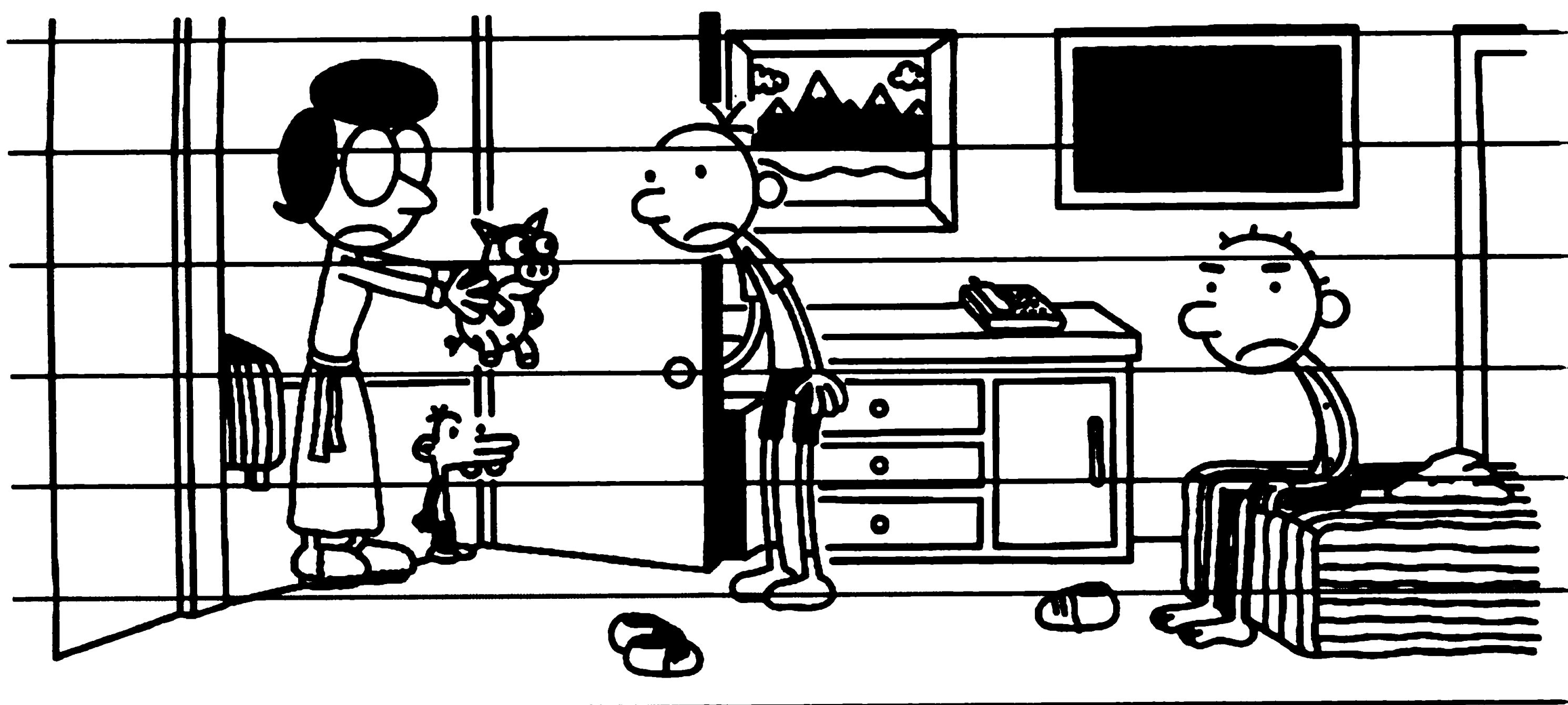
Tối hôm qua khi đến khách sạn, tôi cảm thấy an tâm vì nhìn nó có vẻ tử tế hơn nhiều so với cái nơi nhà tôi đã ở đêm TRƯỚC.

Bố mẹ thực sự không muốn liều lĩnh nói gì đó để rồi phải quay trở lại bàn lễ tân vì con lợn, vì thế chúng tôi cứ nhốt nó trong chiếc thùng lạnh cho đến khi vào trong phòng.

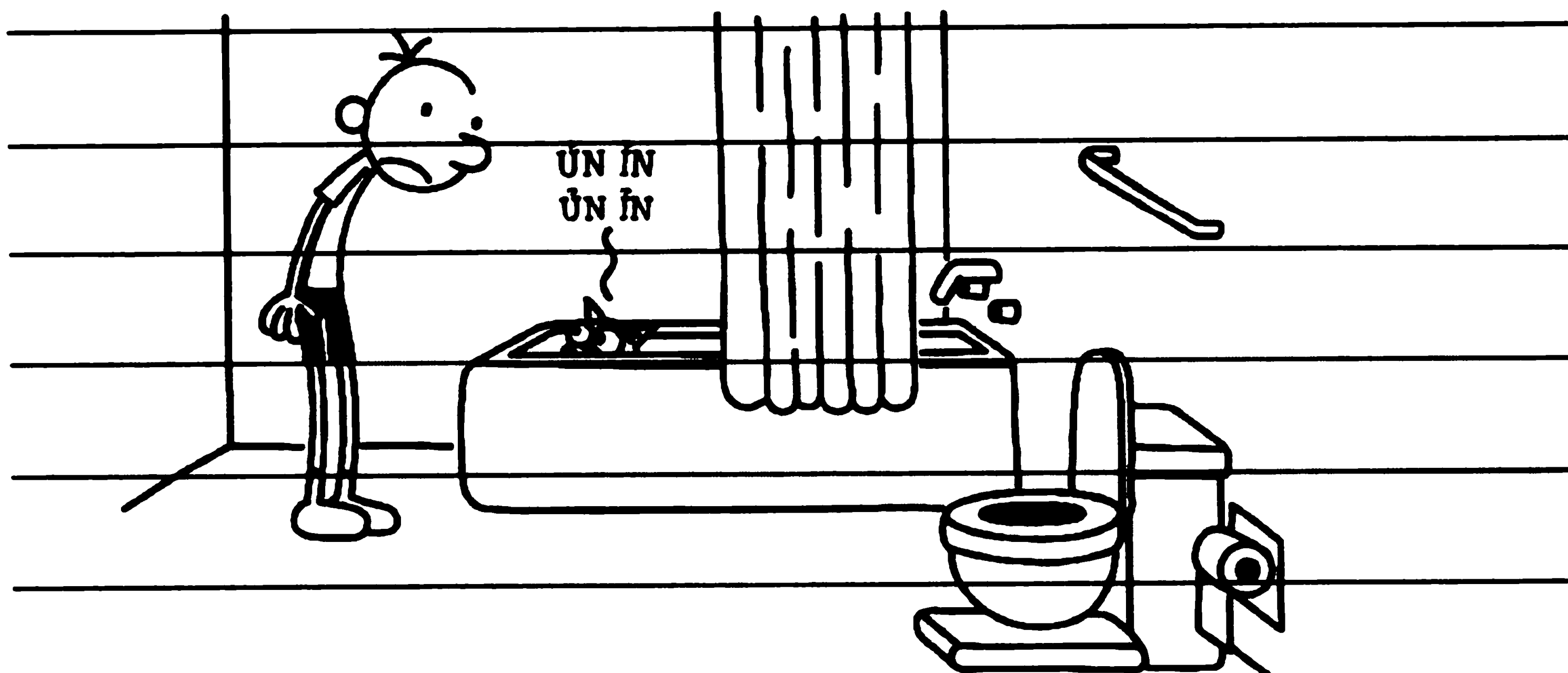

Chắc mẹ cảm thấy tội tệ về chuyện ngủ nghê ở nhà
nghỉ đêm đầu tiên, vì lần này mẹ thuê hẳn HAI phòng
để ai cũng có chỗ ngủ.

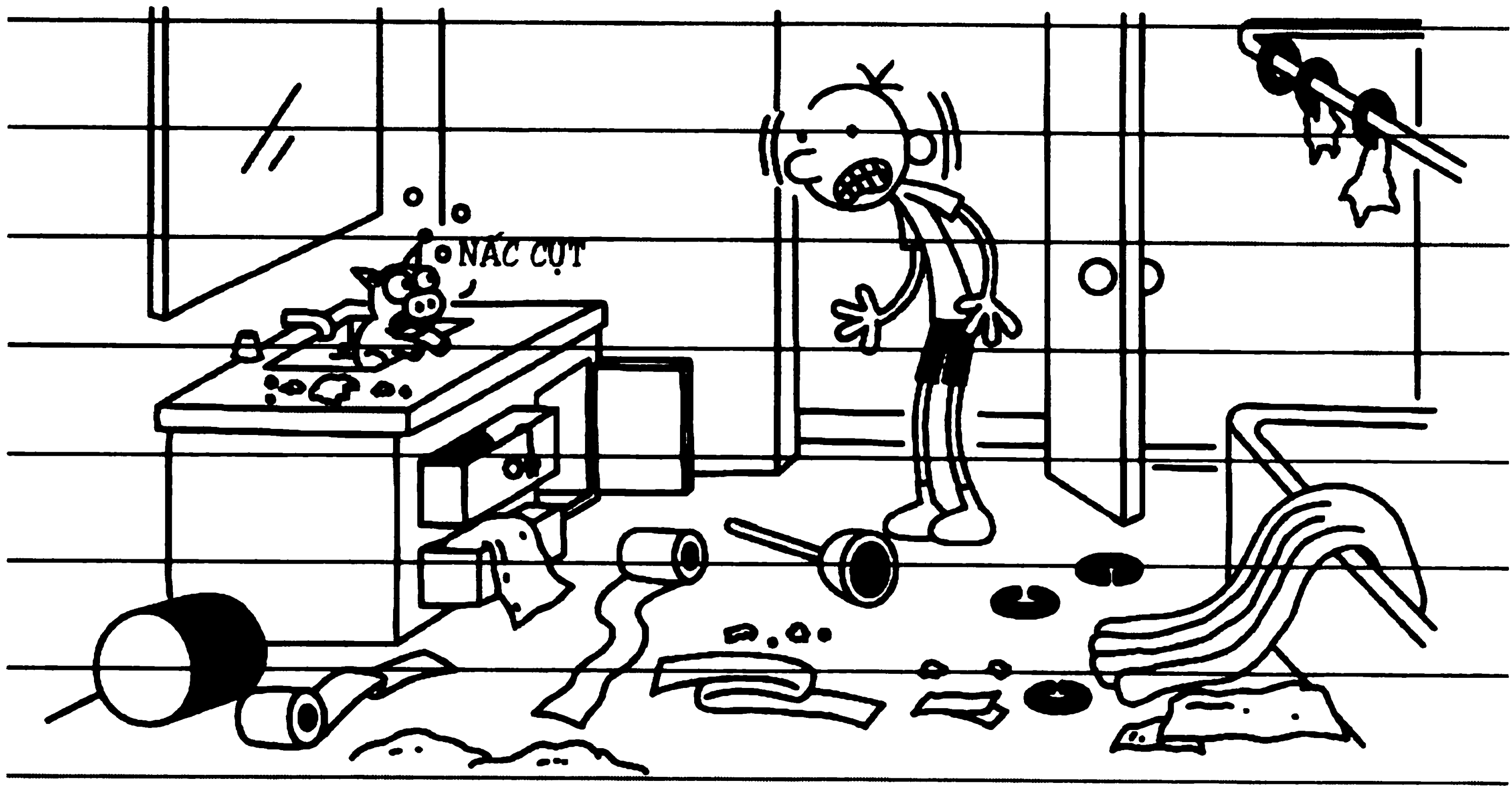
Nhưng lẽ ra tôi nên biết đó là một cái bẫy. Mẹ nói vì bố
mẹ và Manny đã ở một phòng, nên con lợn sẽ ở chung
phòng với HAI ANH EM TÔI.

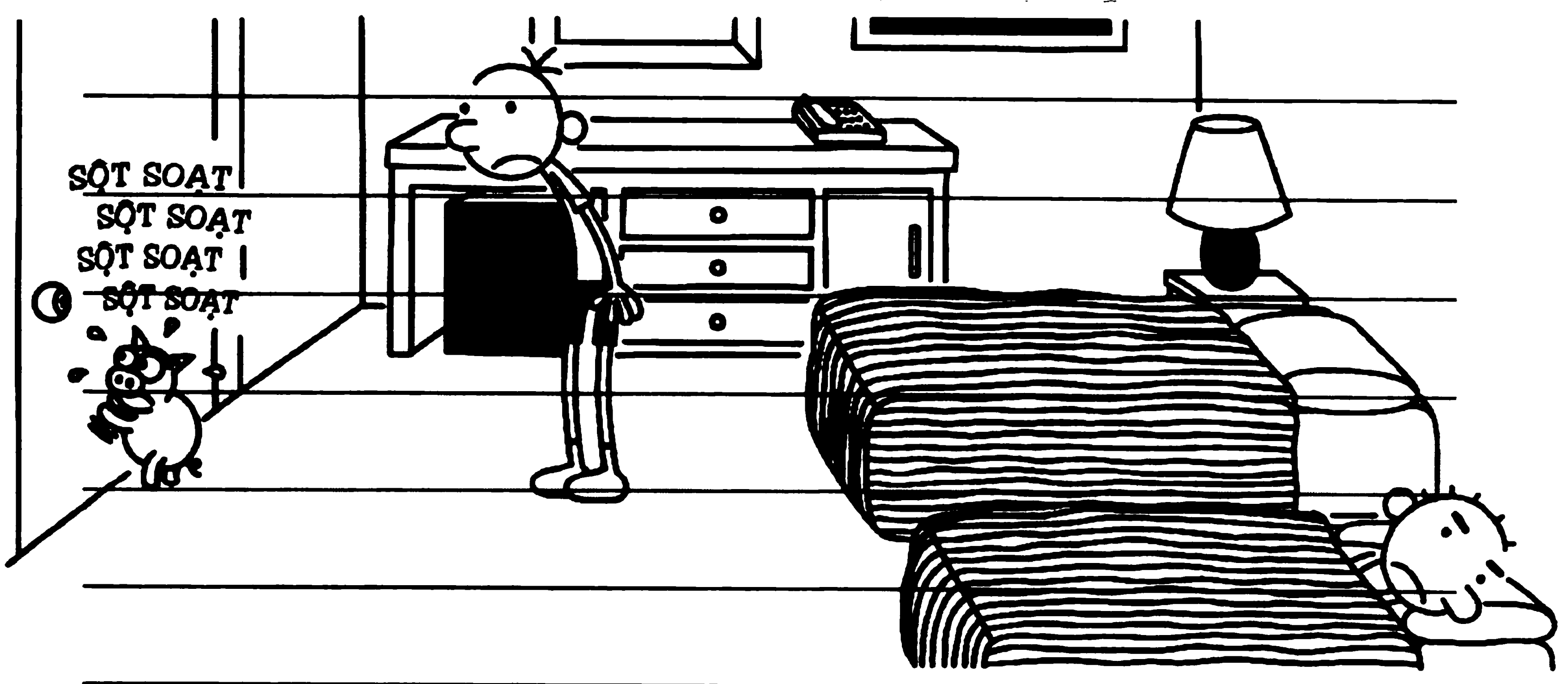
Tôi không biết mình phải làm gì với con lợn, thế là tôi cố
nhét nó vào bồn tắm. Nhưng giây phút tôi đặt nó
xuống, nó bắt đầu rên rĩ.

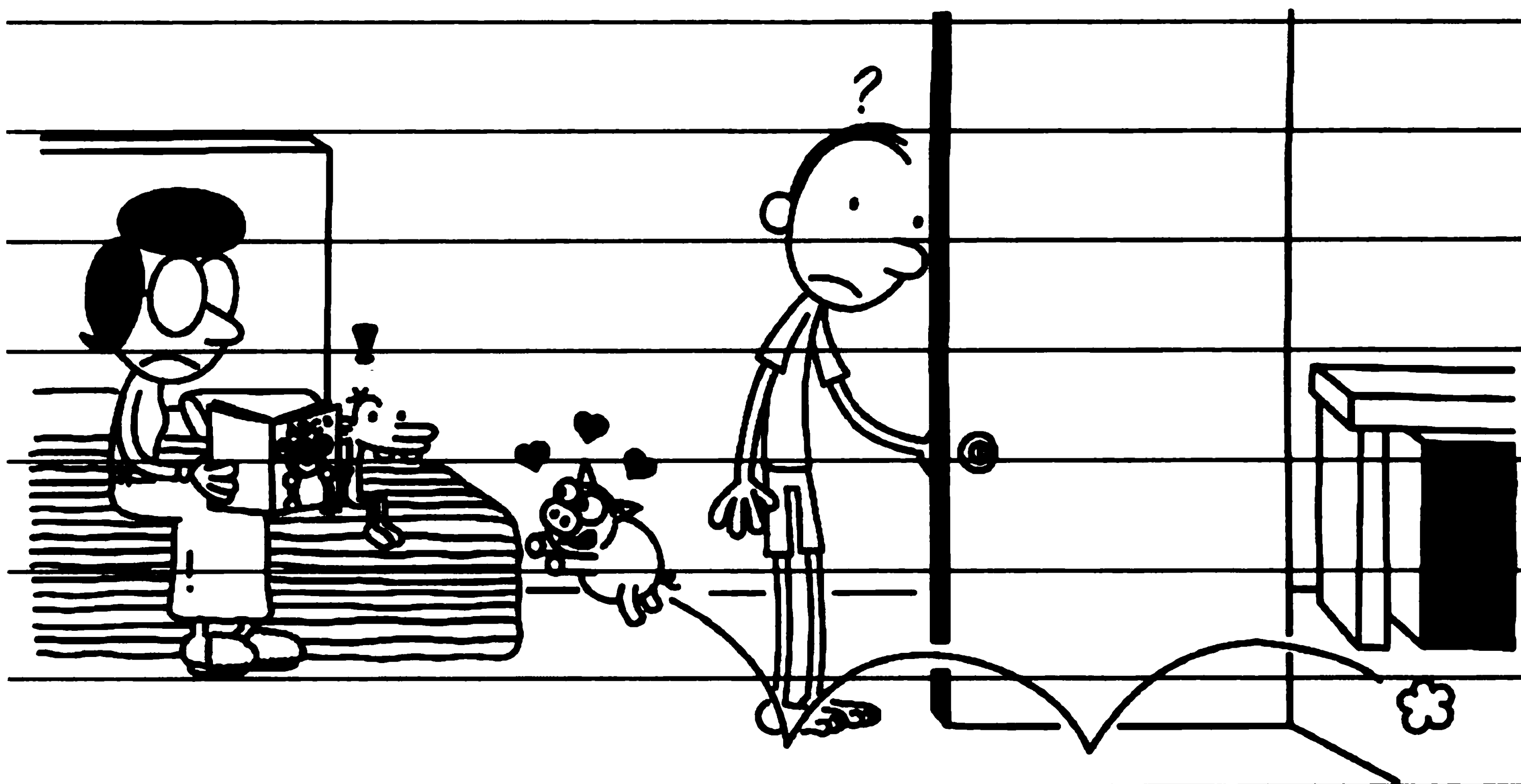
Tôi quyết định thả cho nó tự do trong phòng tắm, nhưng vài phút sau ngó đầu vào, tôi thấy cả một bãi chiến trường KHỦNG KHIẾP trong đó. Và tôi khá chắc nó cũng đã ăn mất bánh xà phòng.

Tôi bèn để con lợn trong phòng ngủ để có thể để mắt tới nó, nhưng điều đầu tiên nó làm là đi thẳng tới cánh cửa ngăn giữa hai phòng.

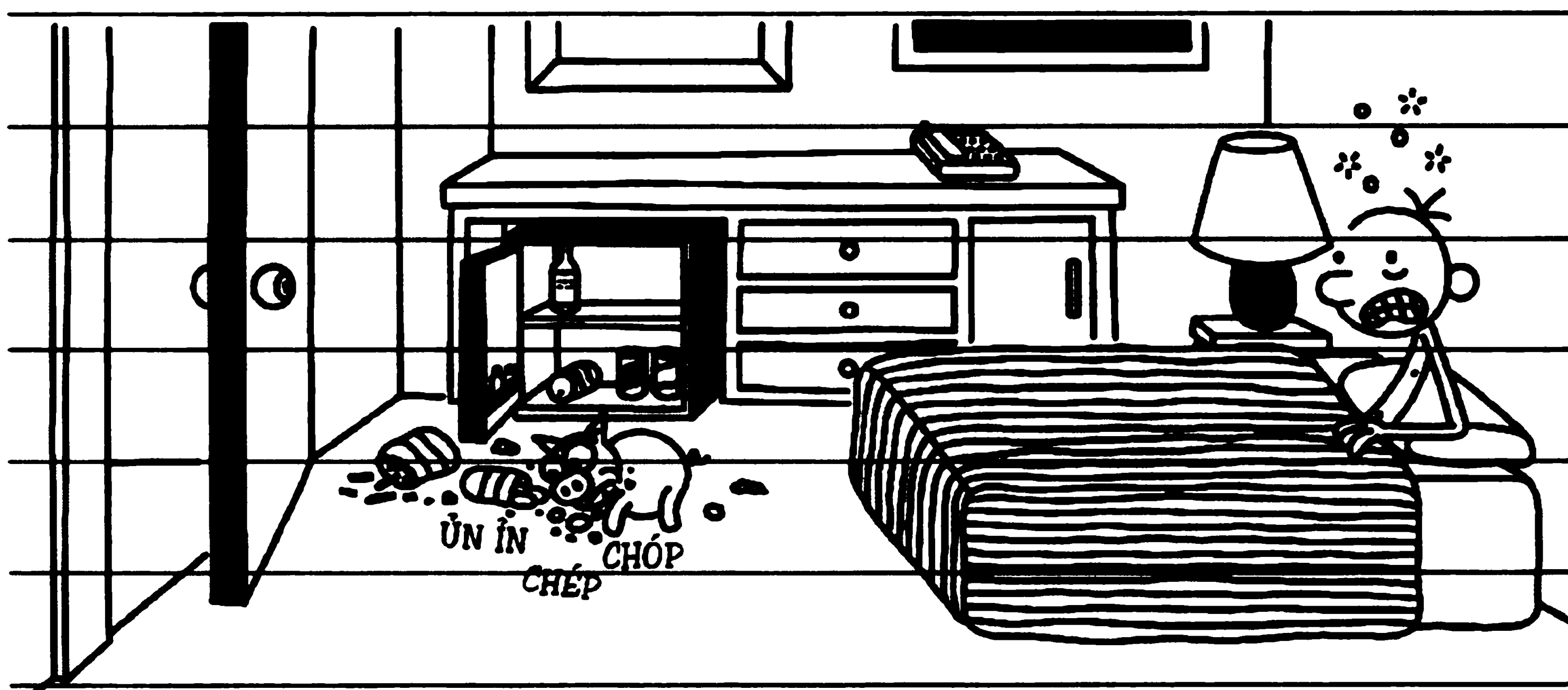

Cuối cùng, bố phát ồm vì tiếng ồn và phải mở cửa cho con lợn vào.

Quá mệt, tôi thiếp đi trước khi đầu kịp chạm xuống gối.

Sáng nay, tôi tỉnh dậy do âm thanh của những tiếng động kỳ lạ phát ra từ phía chân giường. Đầu tiên, tôi tưởng Rodrick dậy sớm, nhưng rồi nhận ra tiếng động đó là từ CON LỢN.

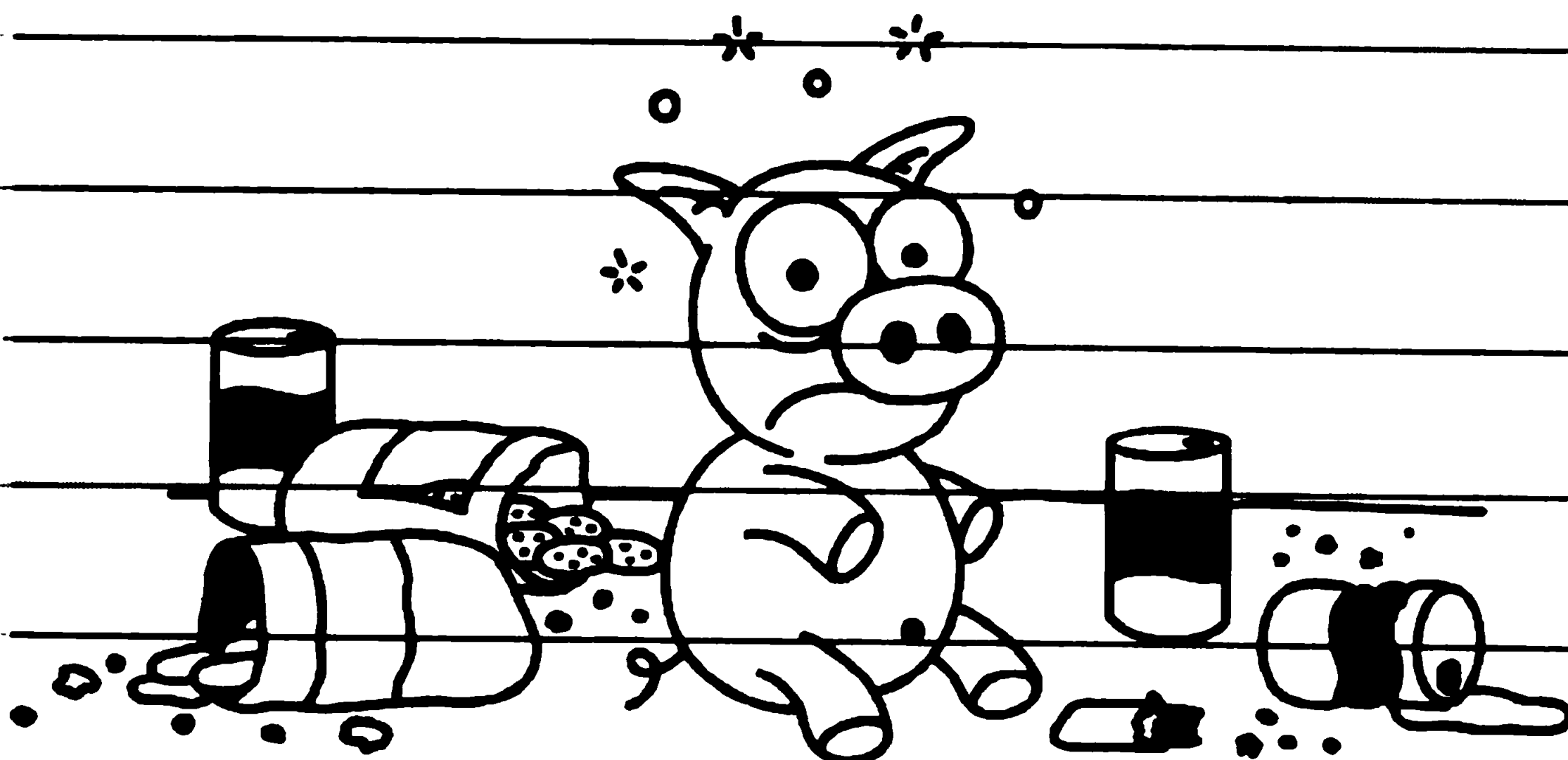

Không biết bằng cách nào nó đã mở được cửa tủ lạnh và sục mồm vào đông kẹo cùng đồ ăn vật bên trong.

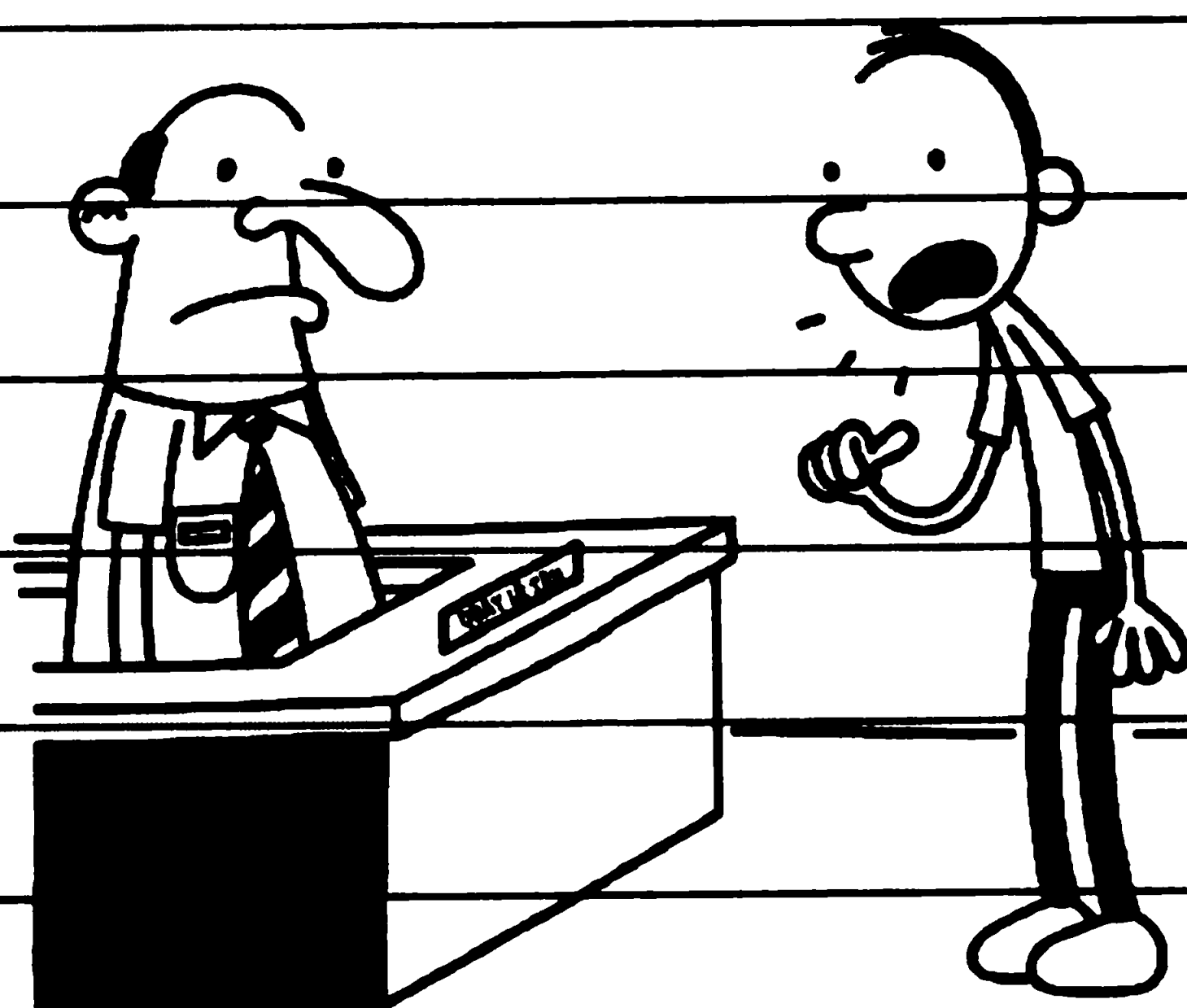
Tôi lôi con lợn ra, nhét nó vào bồn tắm rồi sang phòng bên báo cho bố mẹ biết. Nhưng hóa ra con lợn cũng đã đột kích cái quầy bar nhỏ Ở BÊN ĐÓ.

Chả hiểu sao nó thậm chí còn nốc được cả ĐỒ UỐNG. Tôi đếm được ít nhất ba lon rỗng trên sàn, và dùng hỏi tôi tại sao một con lợn có thể làm CHUYỆN ĐÓ.

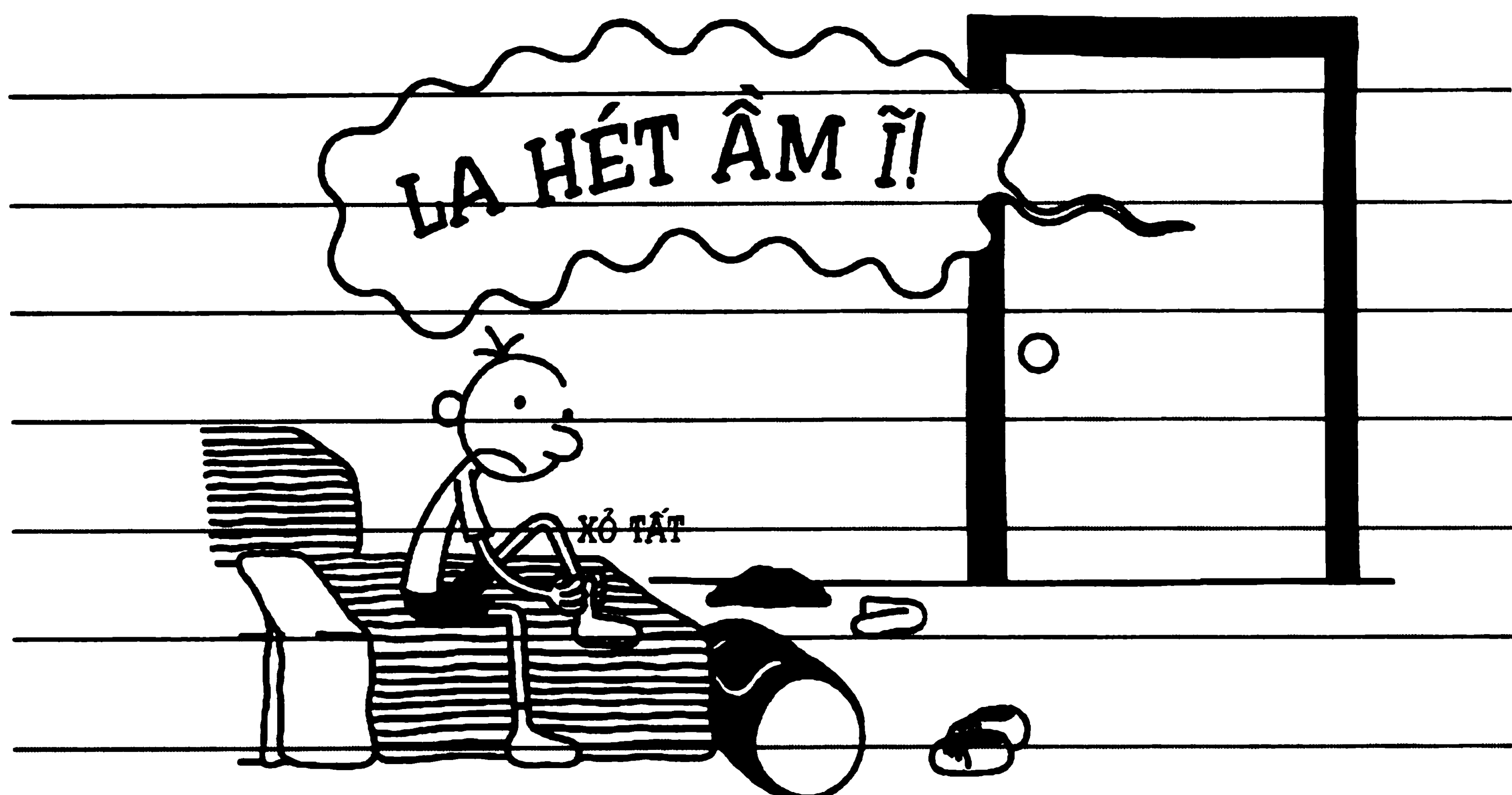
Bố xuống bàn lễ tân để nói với họ "thứ cung" của nhà
tôi đã lục đồ trong tủ lạnh và chúng tôi không nên phải
chịu trách nhiệm cho những thứ nó chén.

Nhưng nhân viên lễ tân nói nhà tôi sẽ phải trả tiền cho
những thứ từ quầy bar nhỏ, và trên hết RẺNG, chúng
tôi bị phạt năm mươi đôla vì làm trái quy định "không
được mang theo thứ cung" của khách sạn.

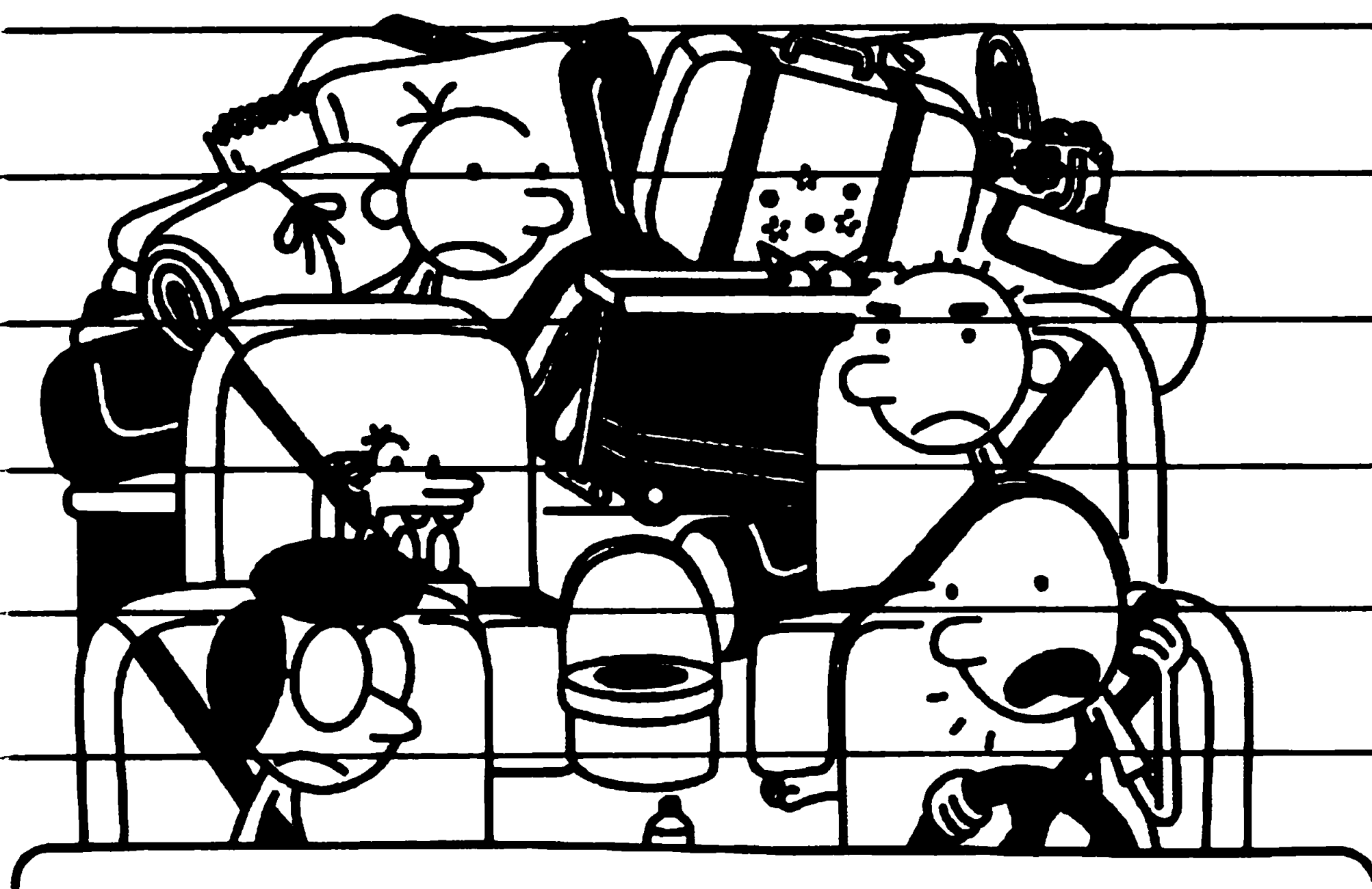
Sau phép tính cuối cùng, số tiền mà con lợn khiến
chúng tôi phải trả còn nhiều hơn cả TIỀN PHÒNG.

Háo hức lên đường, mẹ gọi Rodrick dậy và bảo anh ta
đi tắm. Nhưng lẽ ra tôi nên nói cho Rodrick biết chuyện
con lợn đang ở trong bồn tắm trước khi anh ta bước
vào.

Khi cả nhà vào trong xe, bố nhận được cuộc gọi từ cơ quan. Rõ ràng có việc gì đó khẩn cấp mà bố là người duy nhất biết cách giải quyết.

Mẹ đã lên kế hoạch một ngày trọng đại cho cả nhà với rất nhiều điểm dừng chân, vì thế mẹ không vui khi bố phải lo chuyện công việc. Nhưng chúng tôi đã ra đường lớn, và bố vừa nói chuyện điện thoại vừa lái xe.

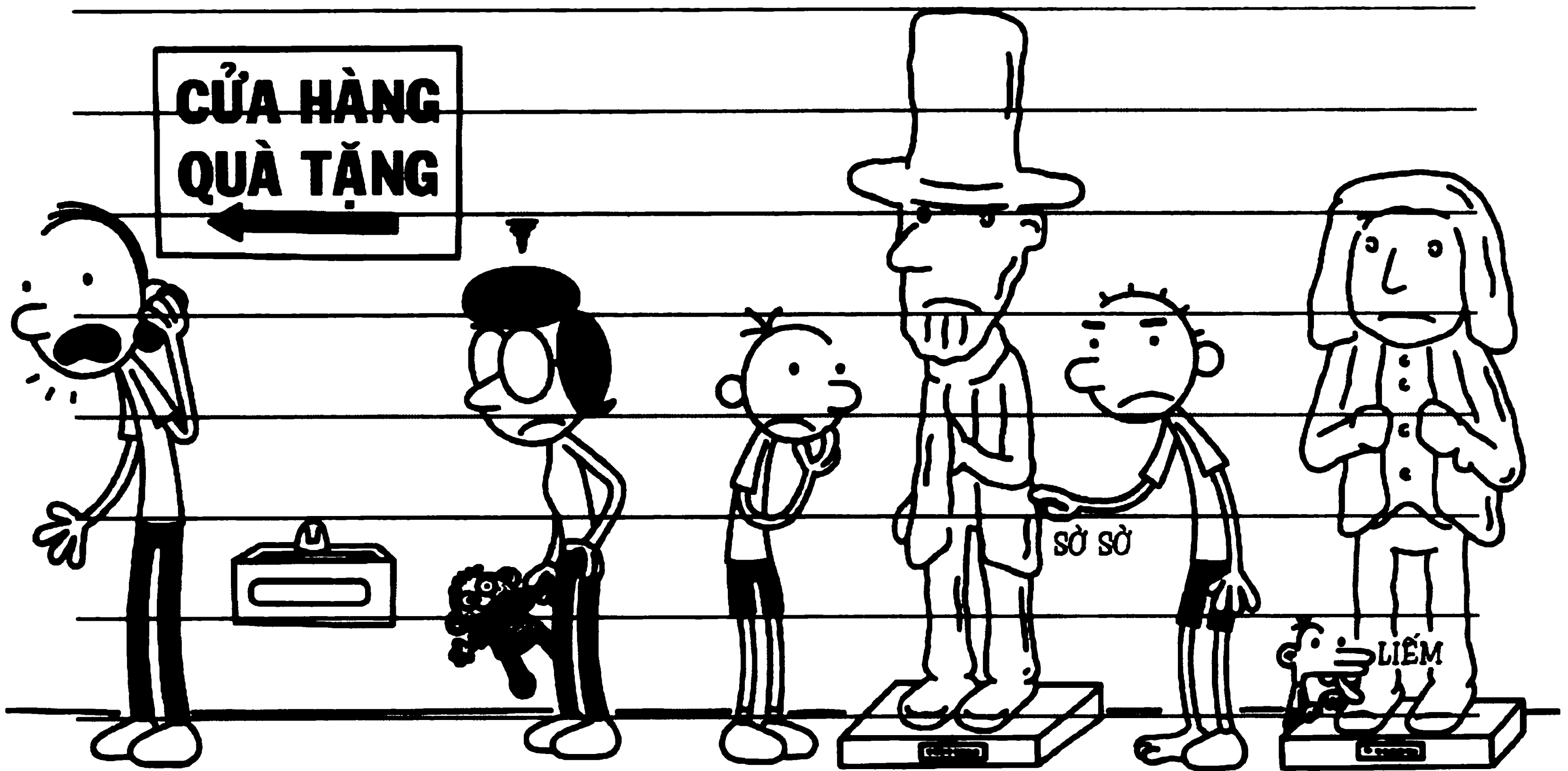
Điểm dừng chân đầu tiên của chúng tôi là một nơi tuyên bố họ có miếng bóng ngô to nhất thế giới, hóa ra nó cũng không ấn tượng lắm. Đầu tiên, nó không phải một miếng bóng ngô thật mà được khắc từ gỗ, và thứ hai, nó thậm chí cũng chẳng lớn đến thế.

Khi chúng tôi ra khỏi xe, bố vẫn ở trong để nói chuyện điện thoại. Con lợn cũng ở lại, ngủ lì bì vì đông bia rượu trong quầy bar.

Tiếp theo chúng tôi đến một nơi được cho là "nổi tiếng thế giới" vì có tượng cỡ người thật của tất cả các Tổng thống Mỹ được tạc từ bơ.

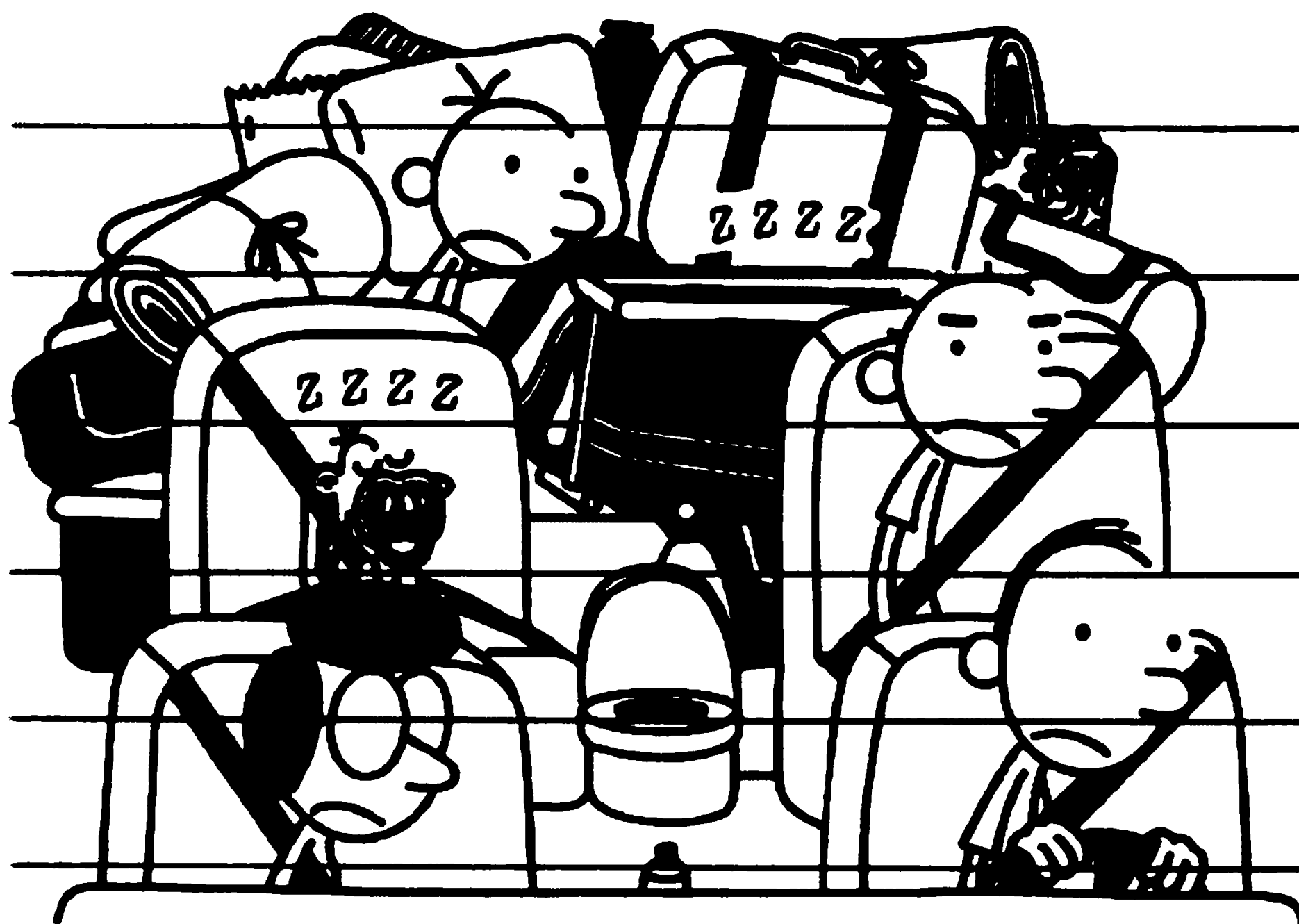
Lần này mẹ bảo bố ra khỏi xe ô tô và tham gia với cả nhà, nhưng suốt thời gian ấy bố vẫn nói chuyện điện thoại.

Khi cả nhà quay lại xe ô tô, mẹ cho bố biết việc bố bỏ lỡ những "khoảnh khắc gia đình" là không ỔN chút nào. Bố nói với mẹ rằng mình chỉ cần giải quyết thêm một công chuyện nữa, và sau khi xong xuôi, bố sẽ toàn tâm toàn ý với chúng tôi.

Bố nói mình chuẩn bị nhận một cuộc gọi vô cùng quan trọng từ một trong những khách hàng quốc tế và khi bố đang LÀM THẾ, điều thực sự quan trọng là mọi người đều phải giữ yên lặng tuyệt đối như thể bố đang ở cơ quan.

Có vẻ đó không phải chuyện gì khó khăn lắm. Manny đang ngủ giấc ngắn buổi trưa, còn con lợn vẫn ngất ngây trong thùng lạnh.

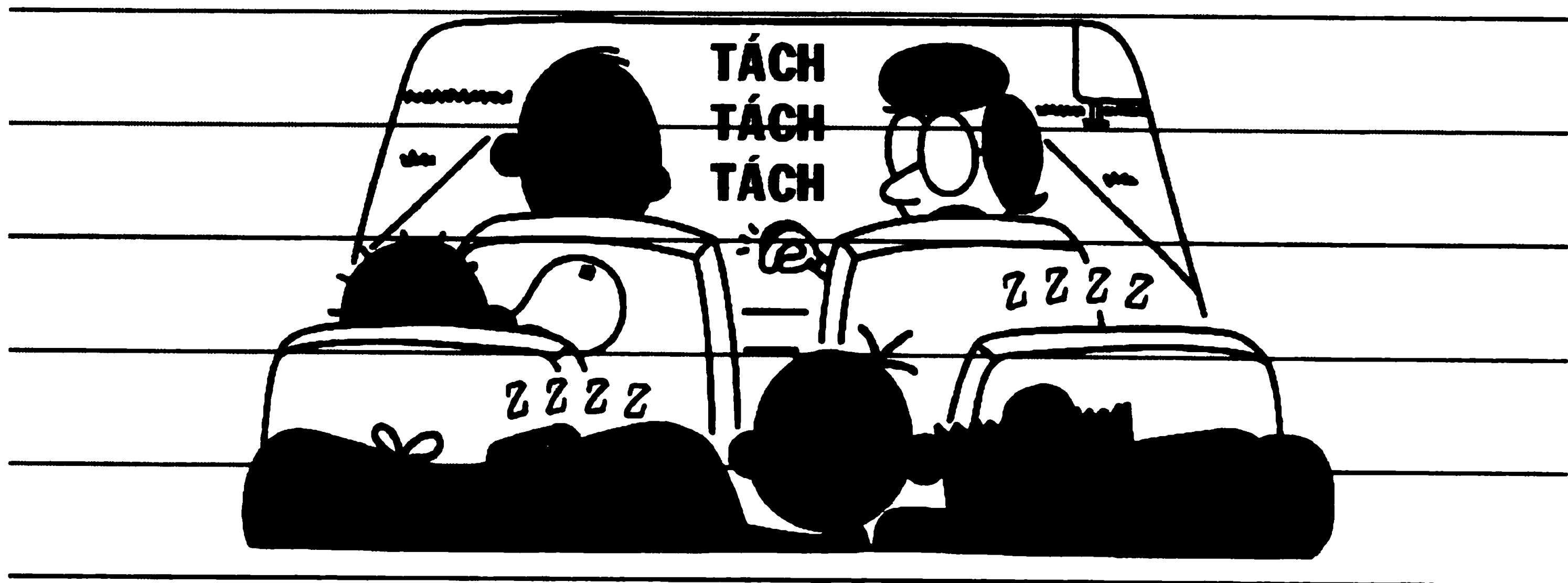

Vài phút sau, bố nhận cuộc gọi. Nghe tiếng oang oang của người đàn ông kia có thể thấy ông ta đang khó chịu. Nhưng bố vẫn nói với giọng ôn hòa, và khách hàng của bố dường như dần dịu xuống.

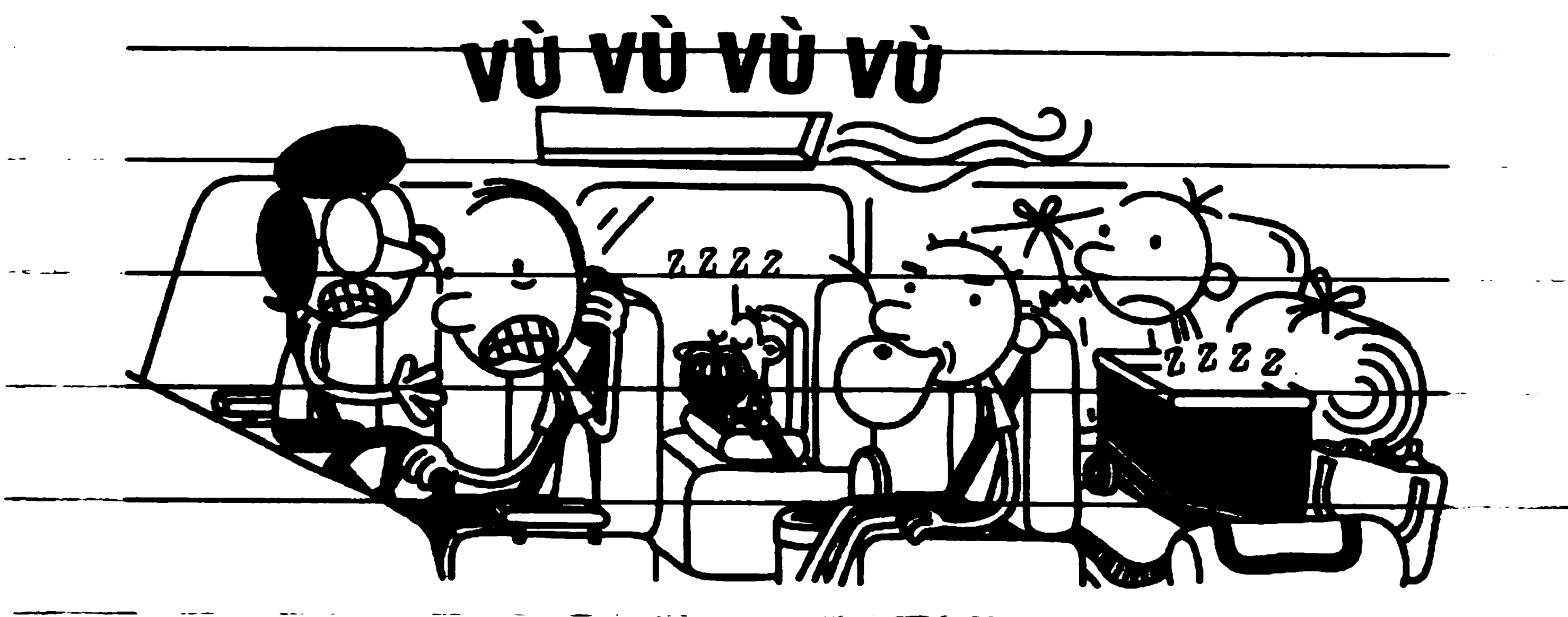
Cả nhà tôi giữ yên lặng hết mức có thể. Nhưng sau đó Rodrick đã lôi ra từ túi của anh ta một gói kẹo cao su, và tống cả năm thanh vào mồm rồi anh ta bắt đầu nhai tóp tép.

Mẹ bật ngón tay để cố ra hiệu cho Rodrick ngừng tạo ra tiếng động.

Nhưng tiếng bật ngón tay của mẹ thực ra còn ẦM Ỉ HƠN cả tiếng nhai kẹo cao su, có thể nói khiến bố phát điên.

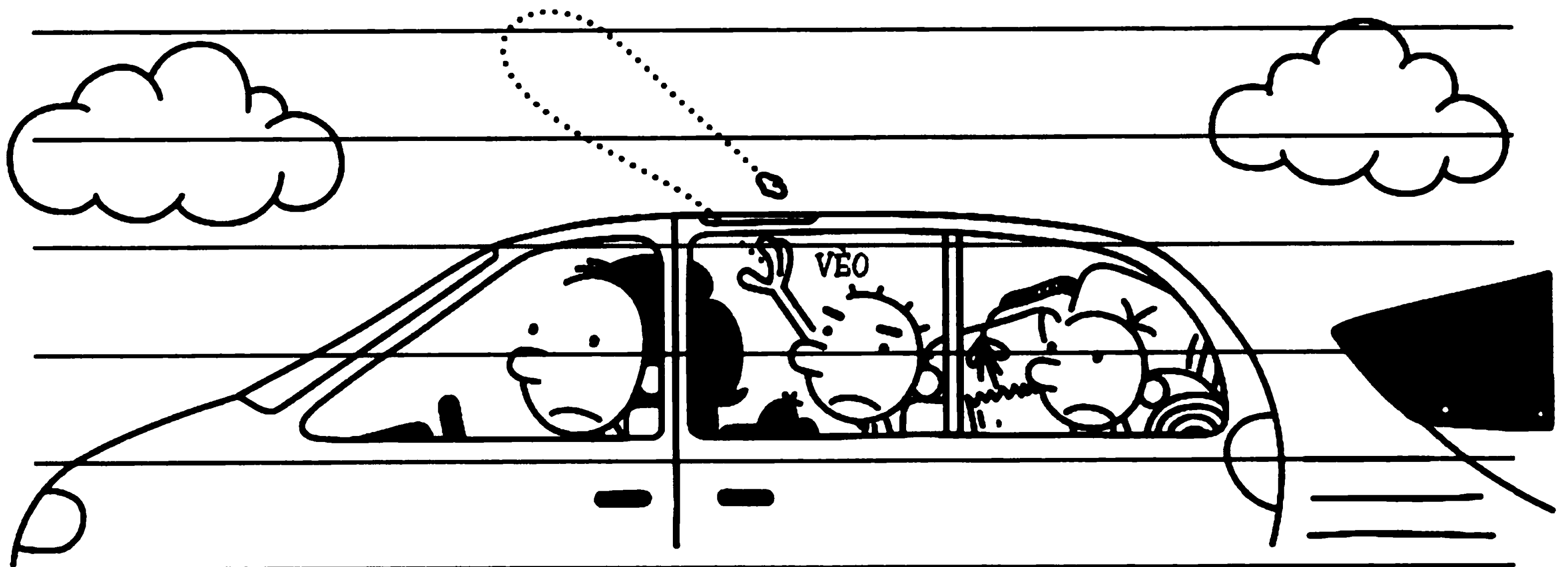

Mẹ muốn Rodrick nhổ kẹo cao su của anh ra, vì thế mẹ đã nhấn nút mở cửa sổ trời. Nhưng khi mẹ LÀM THẾ, tiếng gió lùa vào trong xe ô tô nghe như thể tua bin máy bay phản lực.

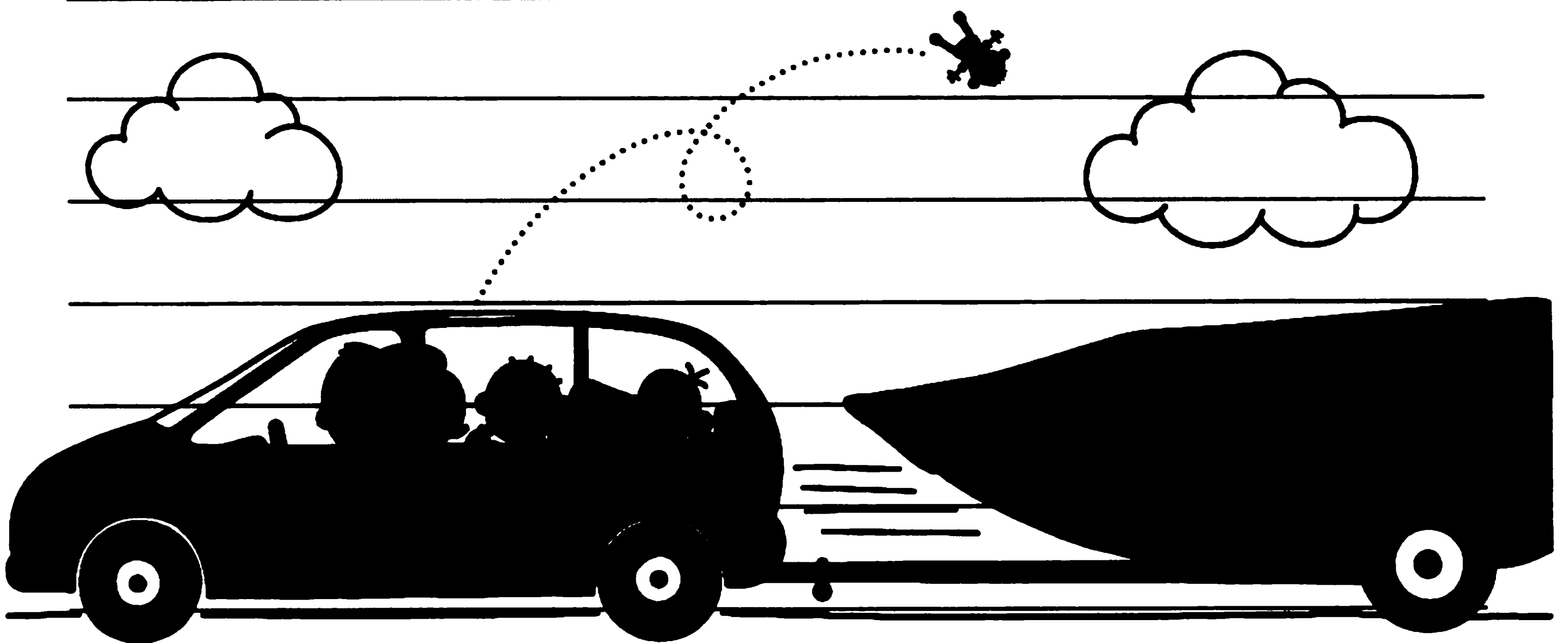

Mẹ nhận ra mình vừa phạm một lỗi thật ngớ ngẩn, nên mẹ đã nhấn nút ĐÓNG cửa sổ trời lại. Nhưng trước khi nó đóng hoàn toàn, Rodrick lại ném bã kẹo cao su qua khe hở.

Bà kéo bay ngược TRỞ LẠI và mắc vào rãnh khớp của cửa sổ trời.

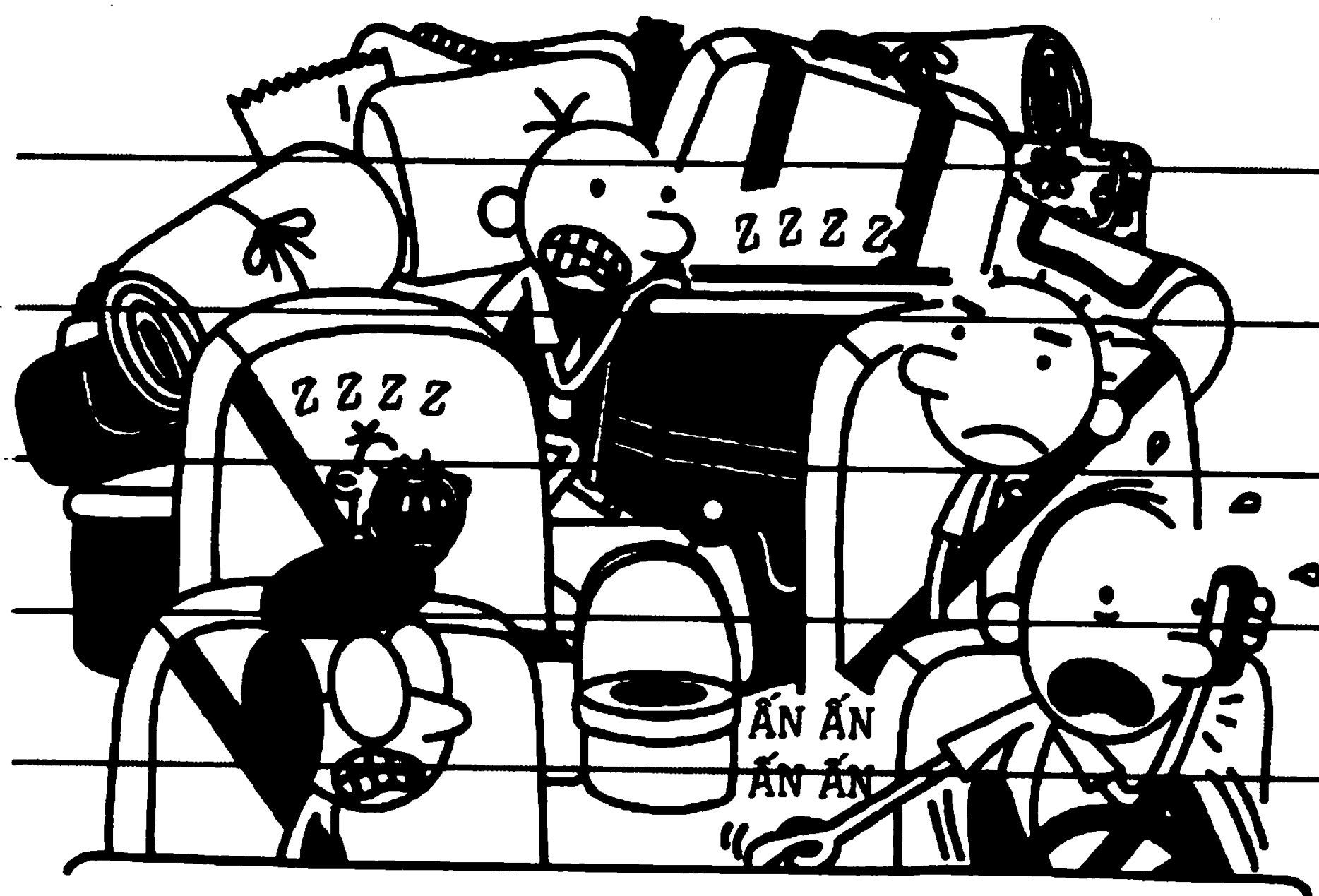

Mẹ điên cuồng nhấn nút "đóng", nhưng cửa sổ trời vẫn bị kẹt cứng. Lúc ấy, gió bên ngoài ùa vào dữ dội, thổi bay Stanley Phẳng dẹt ra khỏi lỗ thông hơi, và nó bay vèo đi mất.

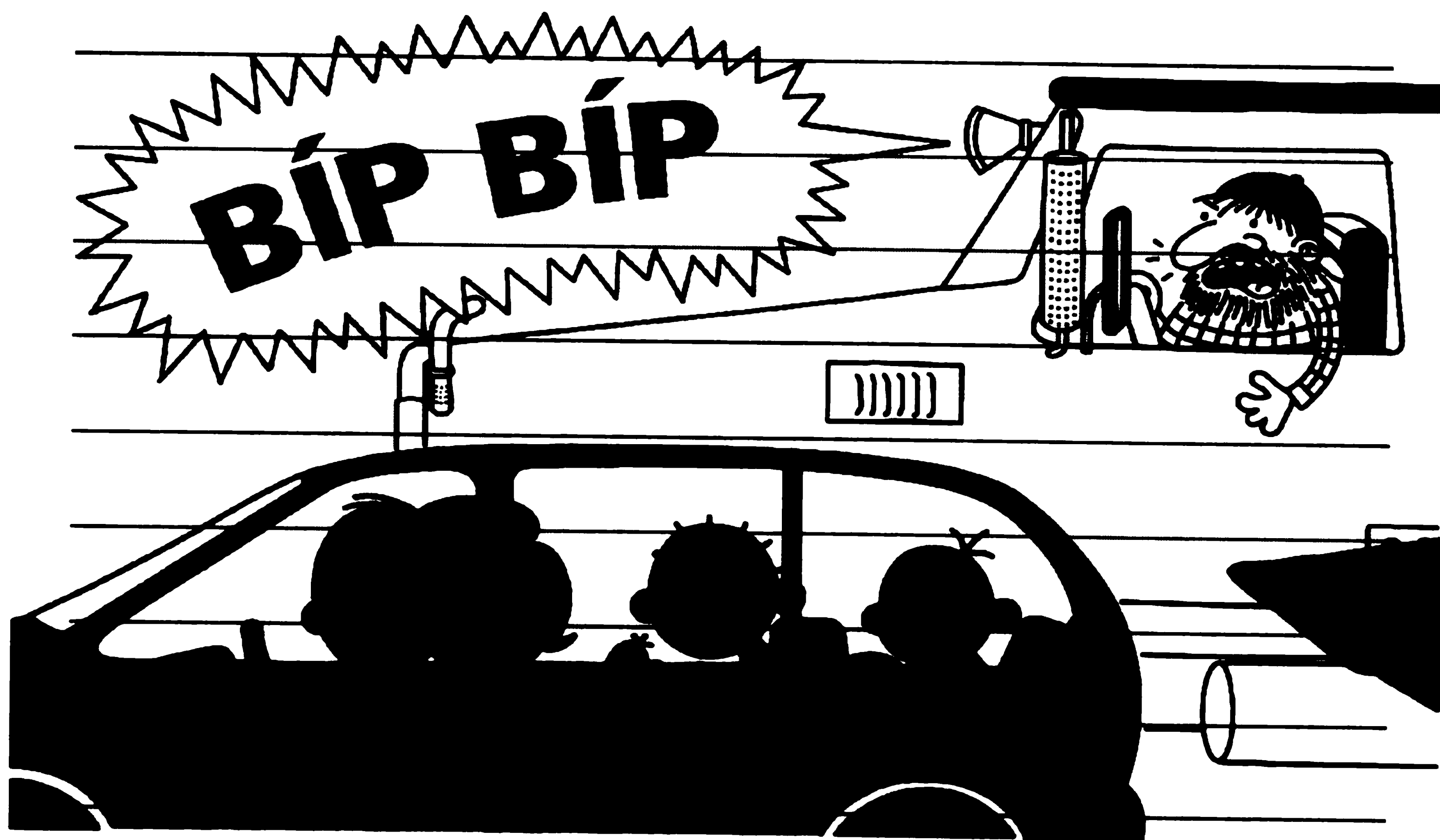

Bố đã có khoảng thời gian khó khăn để tập trung vào cuộc gọi của mình và lần mò những nút bấm để cố gắng đóng cửa sổ trời lại.

Nhưng giờ bố không còn tay đâu mà cầm vô lăng, và phải lái nó bằng hai ĐẦU GỐI.

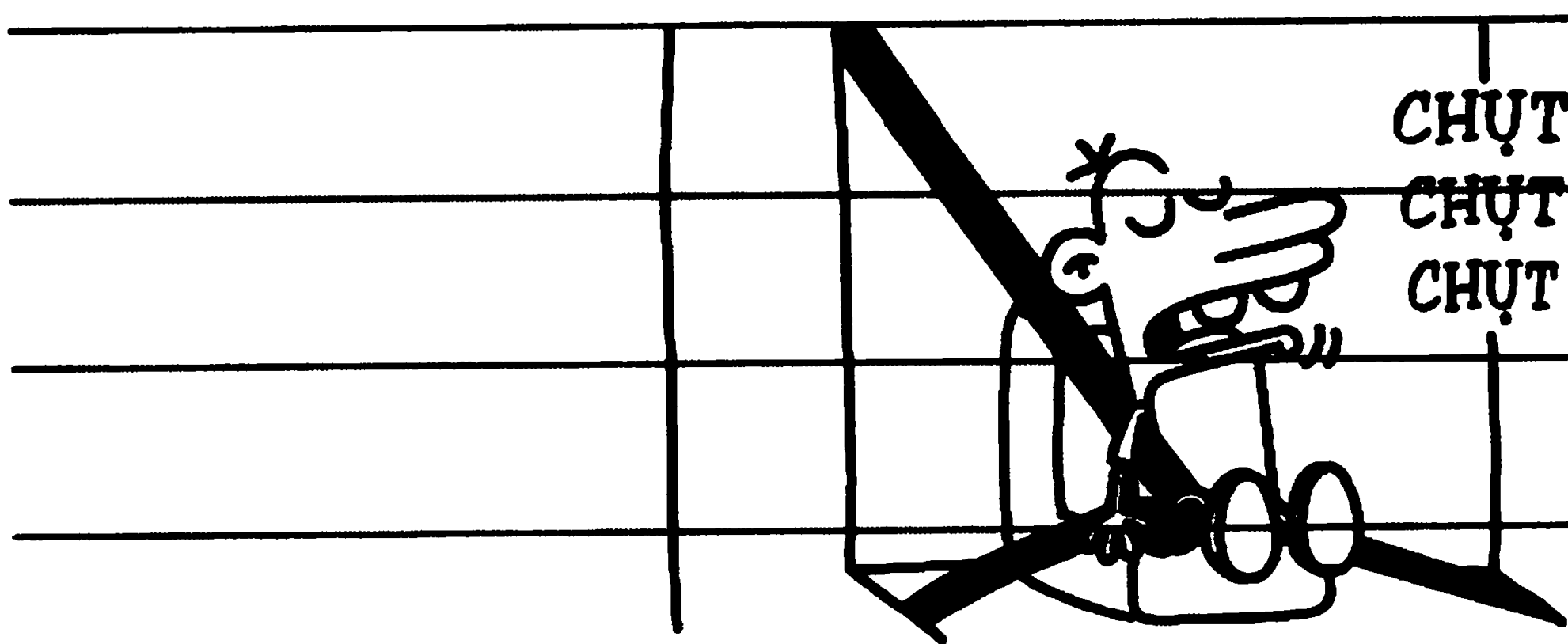

Bố bắt đầu loạng choạng chệch khỏi làn đường, và tài xế một chiếc xe dầu kéo khổng lồ báo cho chúng tôi biết điều đó, khiến bố đánh rơi cả điện thoại.

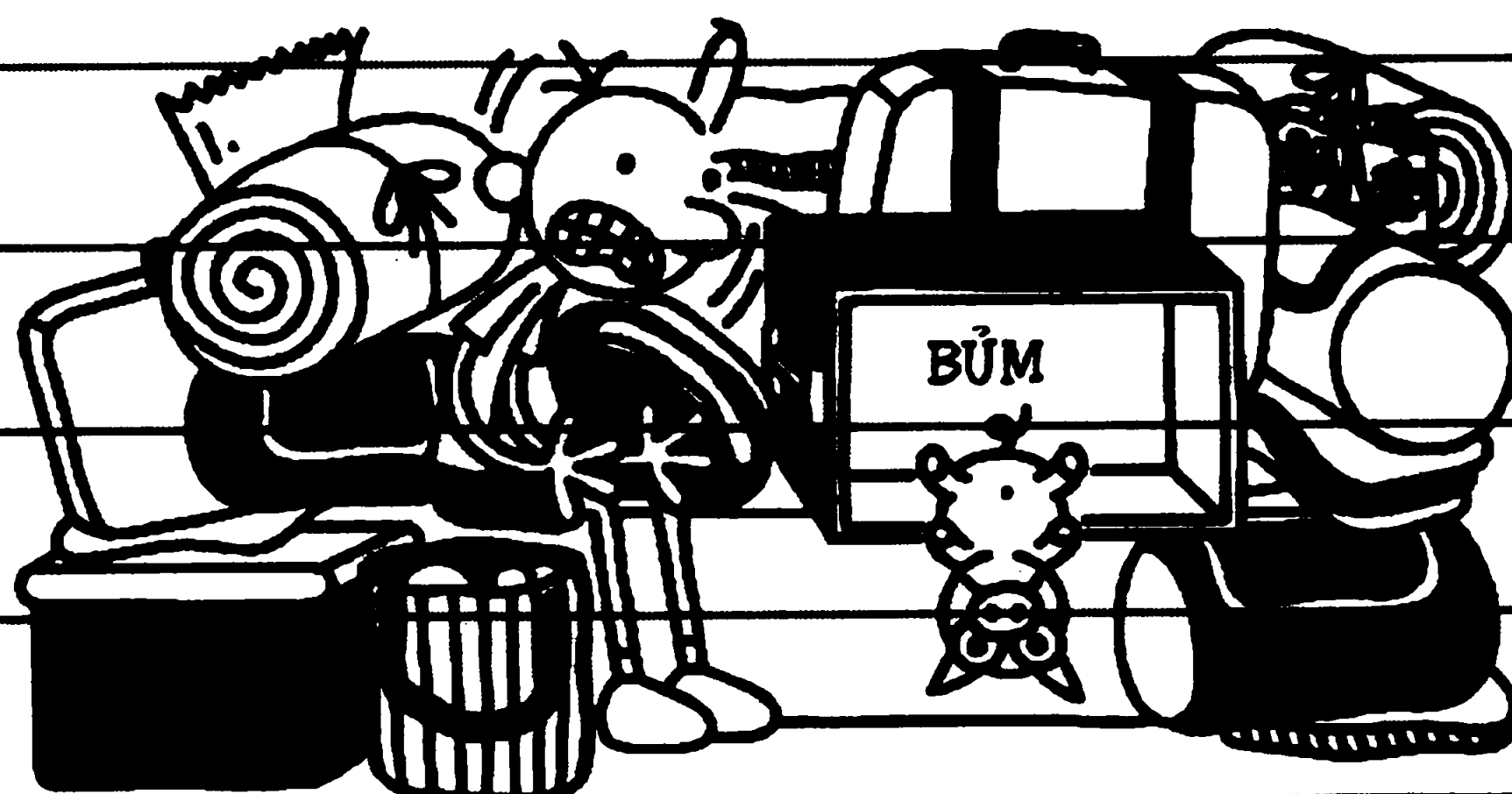
Tiếng còi cũng làm Manny giật mình, và cái ti giả rơi phóc xuống sàn xe.

Manny mút mút không khí như thể nó vẫn còn cái ti giả trong mồm, và tôi biết cả nhà còn khoảng 10 giây để tìm cái ti giả trước khi thằng bé nổi cơn tam bành.

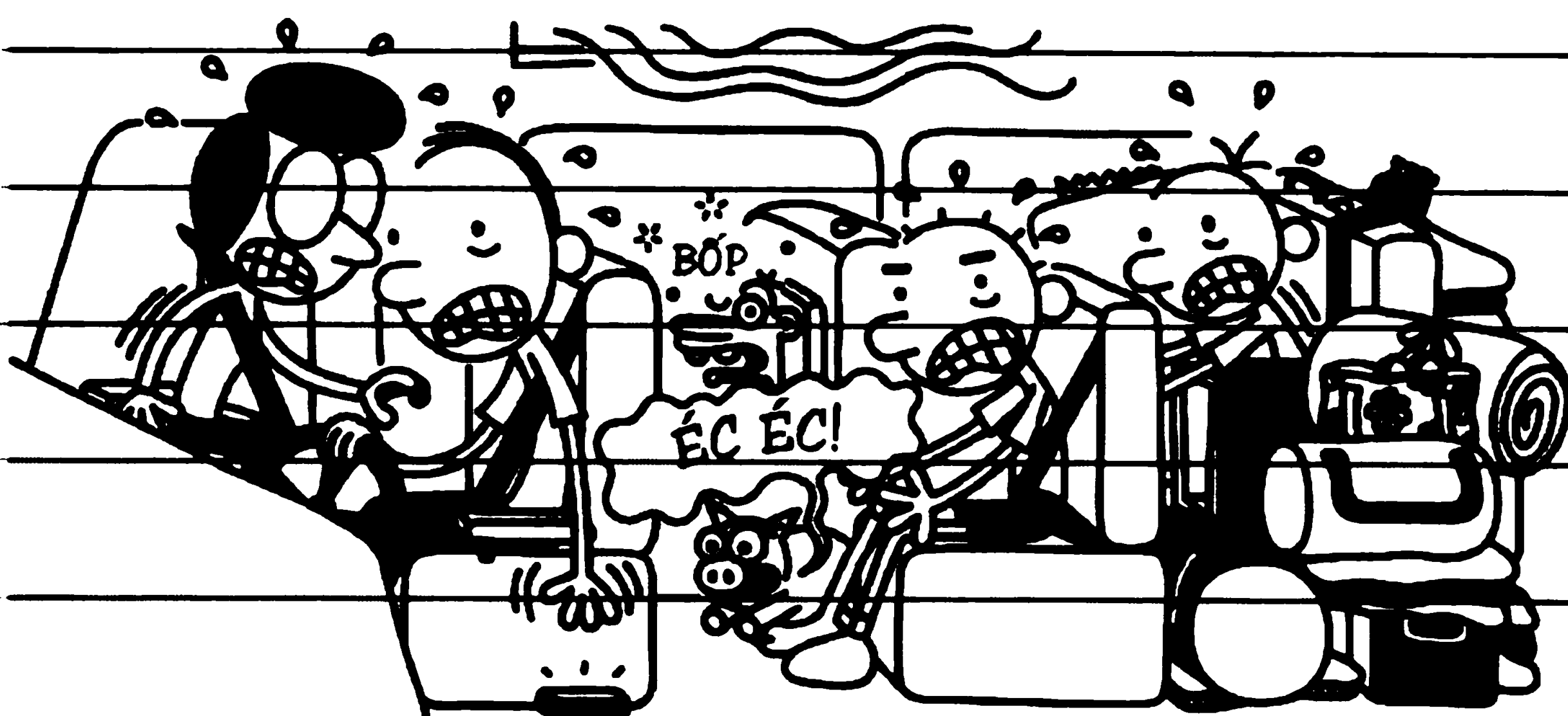
Thấy cái ti giả trên sàn ngay trước mặt mình, tôi cố tháo dây an toàn ra để với tới nó. Nhưng thay vì thế, tôi vô tình nhấn nút mở cái dây đang giữ chiếc THÙNG LẠNH.

Cùng lúc ấy bố cố với tới cái điện thoại, khiến chiếc xe lắc mạnh về bên trái, và cái thùng lạnh lộn nhào.

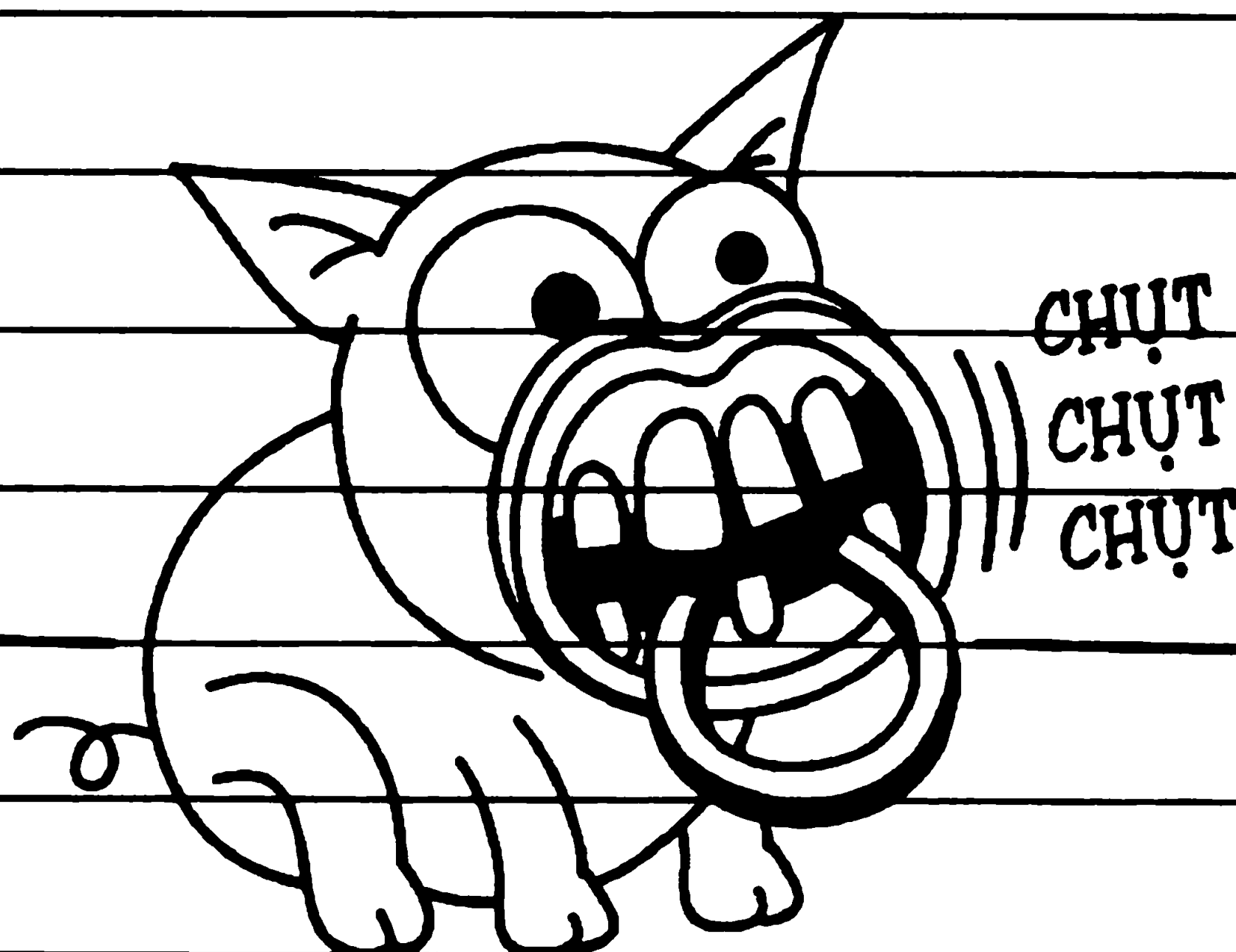

Giờ mọi thứ hoàn toàn hỗn loạn. Con lợn được thả ra, Manny thì gào khóc, và bố thì chửi thề vì không thể lấy cái điện thoại.

Nhưng vấn đề ở đây chính là CON LỢN. Nó bắt đầu phát điên chạy vòng quanh dưới sàn xe và rít lên như bị chọc tiết. Mọi người cố chộp lấy nó, nhưng nó quá trơn.

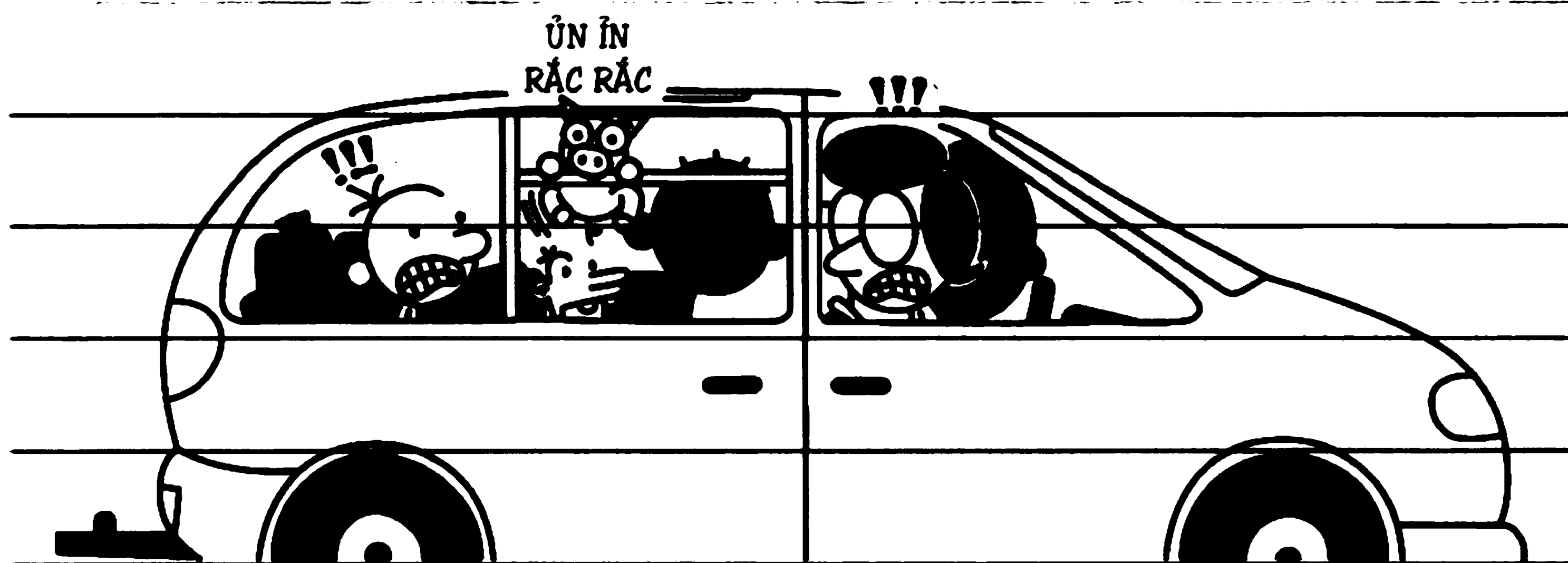
Rồi, đột nhiên, con lợn im bặt. Và khi nó quay phắt lại, nhà tôi đã hiểu vì sao.

Tôi từ từ thò tay ra để giật cái ti giả của Manny ra khỏi
mồm con lợn. Và đó là lúc nó CẮN tôi.

Tôi đoán con lợn quyết định đây chính là thời cơ thuận
lợi để nó chạy trốn. Nó nhảy lên ghế ngồi của Manny
và cố lách mình qua khe cửa sổ đang hé mở.

Con lợn đã chui được đầu và hai chân trước ra khỏi
cửa sổ xe và nó sẽ chui được TOÀN THÂN ra ngoài
nếu mẹ không nhảy lên ghế rồi túm lấy hai chân sau
của nó.

Nhưng khi lao lên giữ con lợn, mẹ đã đá phải nút bật đài, và giờ chúng tôi được nghe CD tiếng Tây Ban Nha âm ỉ với âm lượng lớn nhất.

Suốt thời gian đó, bố lái xe đánh vòng trên đường. Cuối cùng, mẹ cũng bắt được con lợn vào trong và đóng cửa sổ chỗ Manny lại. Bố cũng ổn định được chiếc xe và tắt đài đi.

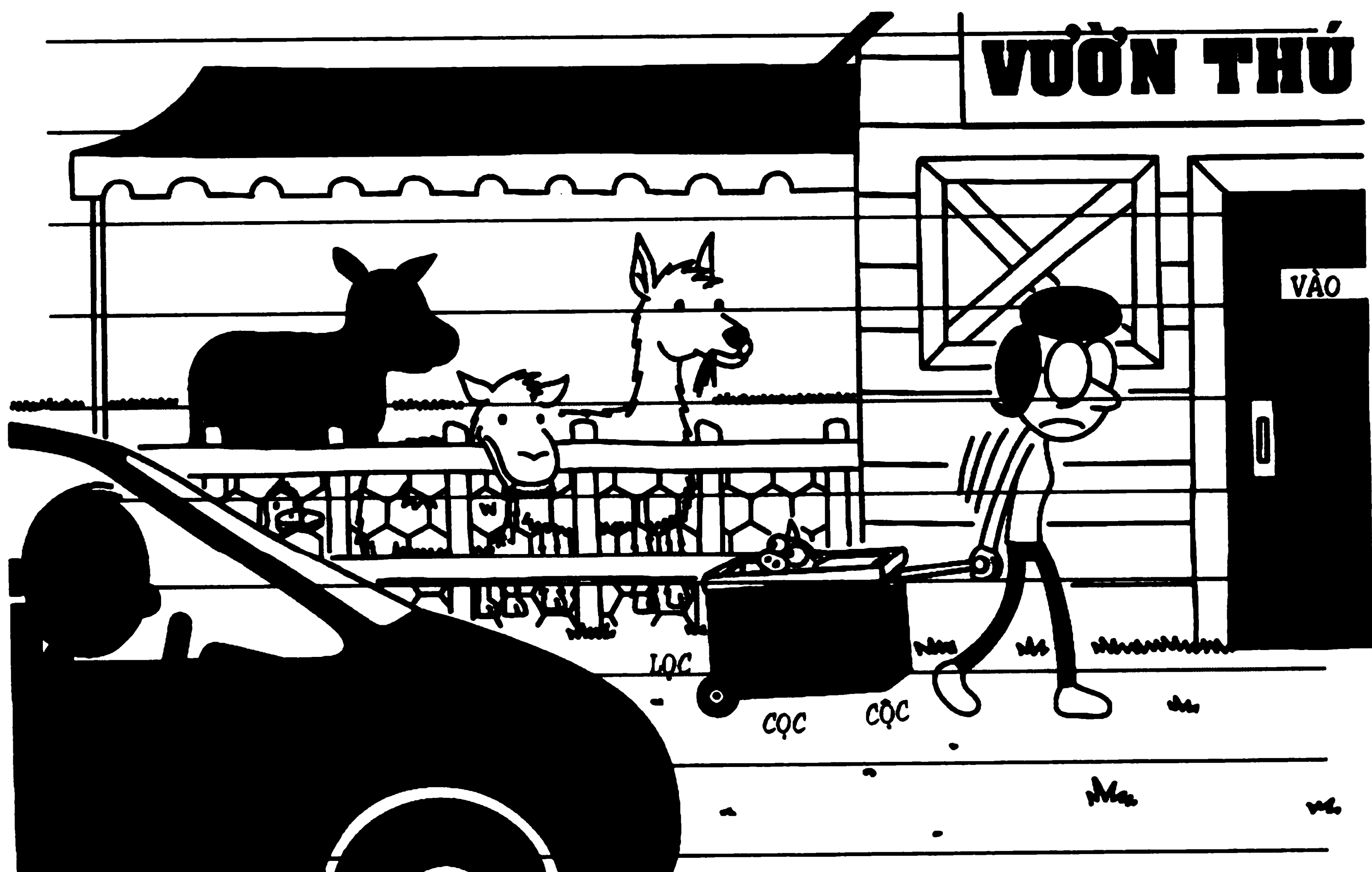
Chiếc xe trở lại im lặng được vài phút, cả nhà thở không ra hơi. Bố thực sự nổi điên vì chúng tôi đã làm loạn cuộc gọi công việc của bố, và bố cho chúng tôi biết điều đó.

Nhung lẽ ra trước tiên bố nên chắc chắn rằng điện thoại của mình đã tắt. Vì khi bố áp nó vào tai, vị khách hàng vẫn ở bên kia đầu dây.

Thứ Ba

Ngày hôm qua, sau thăm hỏi điện-thoại-công-việc của bố, bố mẹ đã có một cuộc nói chuyện dài bên ngoài xe ô tô. Rồi họ trở lại, và chúng tôi lái đi trong im lặng.

Nửa tiếng sau chúng tôi dừng lại ở bãi đỗ xe của một vườn bách thú. Mẹ mở cửa và mang chiếc thùng lạnh nhất con lợn ra khỏi xe.

Mẹ vào trong đó, và năm phút sau mẹ trở ra với chiếc thùng lạnh rỗng.

Tôi thì tôi không thấy buồn khi con lợn không còn, nhưng Manny lại là một câu chuyện khác.

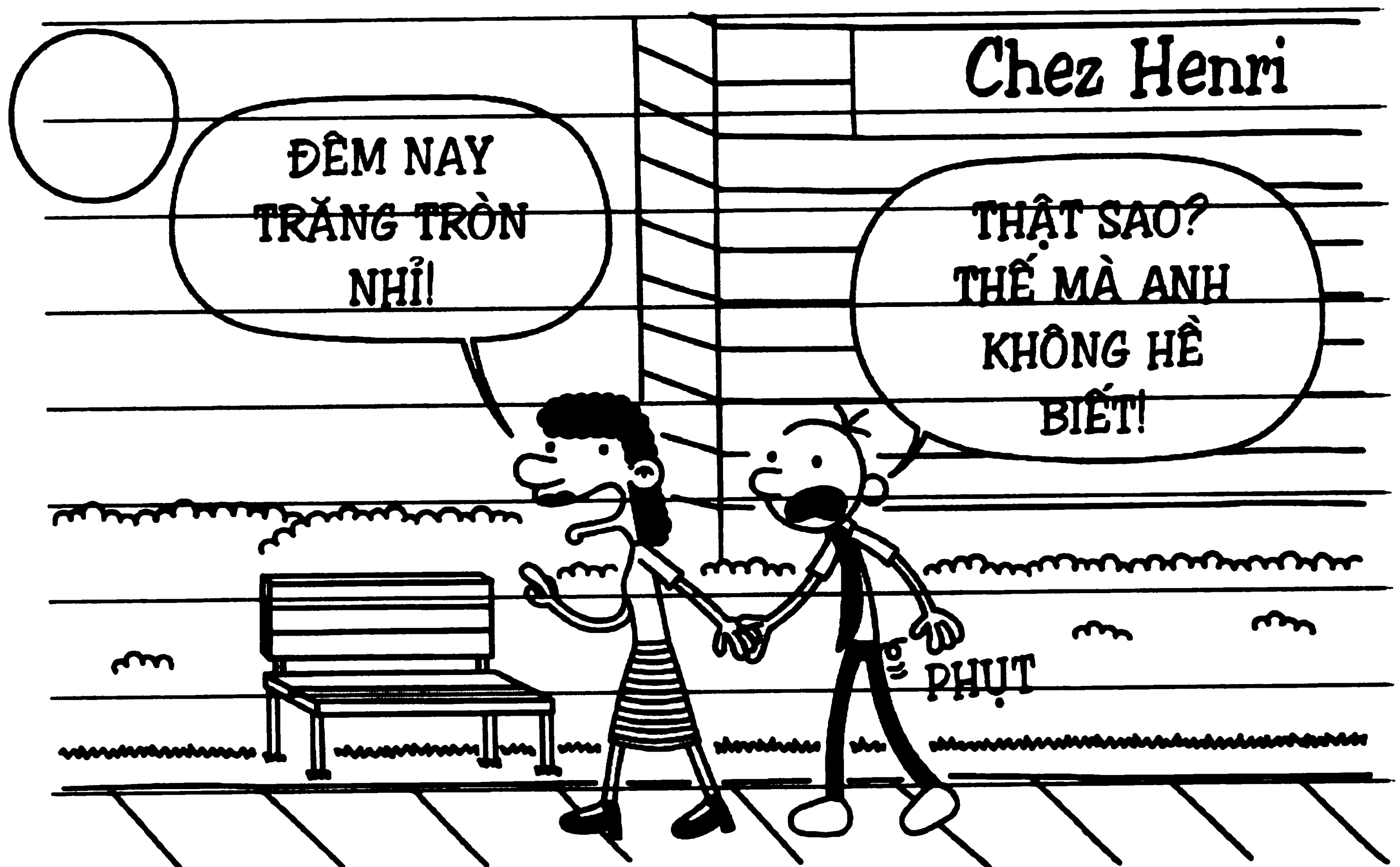

Tôi không chắc mẹ đã làm một điều tử tế với vườn thú khi tặng một con lợn cản trở em như thế.

Khi tôi nói ra chuyện này, ngón tay tôi đang đau MUỐN CHẾT luôn.

Bố nói con lợn này chắc chưa tiêm phòng mũi nào và có thể bị bệnh dại – đây KHÔNG phải điều tôi muốn nghe.

Tôi từng xem những bộ phim kinh dị và biết rằng khi một người bị thú vật cắn, họ sẽ chẳng gặp điều gì tốt đẹp. Tôi KHÔNG HỀ muốn bị biến thành một loại người-lợn, bởi vì chuyện ấy thực sự sẽ xáo trộn đời sống hen hò của tôi.

Mẹ xem xét ngón tay của tôi, và tôi có thể nhận thấy mẹ hơi lo lắng. Mẹ nói chúng tôi nên tìm một bác sĩ để kiểm tra vết thương, điều đó khiến tôi chẳng bớt sợ hãi đi chút nào.

Mẹ cố tìm một trạm y tế khẩn cấp trên ứng dụng GPS, nhưng chẳng có cái nào trong vòng bán kính năm mươi dặm.

Tuy nhiên, mẹ ĐÃ tìm được một phòng khám THÚ Y cách đó năm phút đi đường.

Mẹ nói một bác sĩ thú y cũng có những dụng cụ giống như bác sĩ thông thường, thậm chí còn TỐT HƠN rất nhiều vì họ có thể biết một vài điều về vết cắn của con lợn.

Thực lòng tôi tưởng mẹ nói đang nói đùa về chuyện bác sĩ thú y, nhưng mẹ lại cực kỳ nghiêm túc. Và vài phút sau chúng tôi tiến vào bãi đỗ xe.

Mẹ nói chuyện với nhân viên lễ tân trong lúc cả nhà ngồi trên băng ghế chờ.

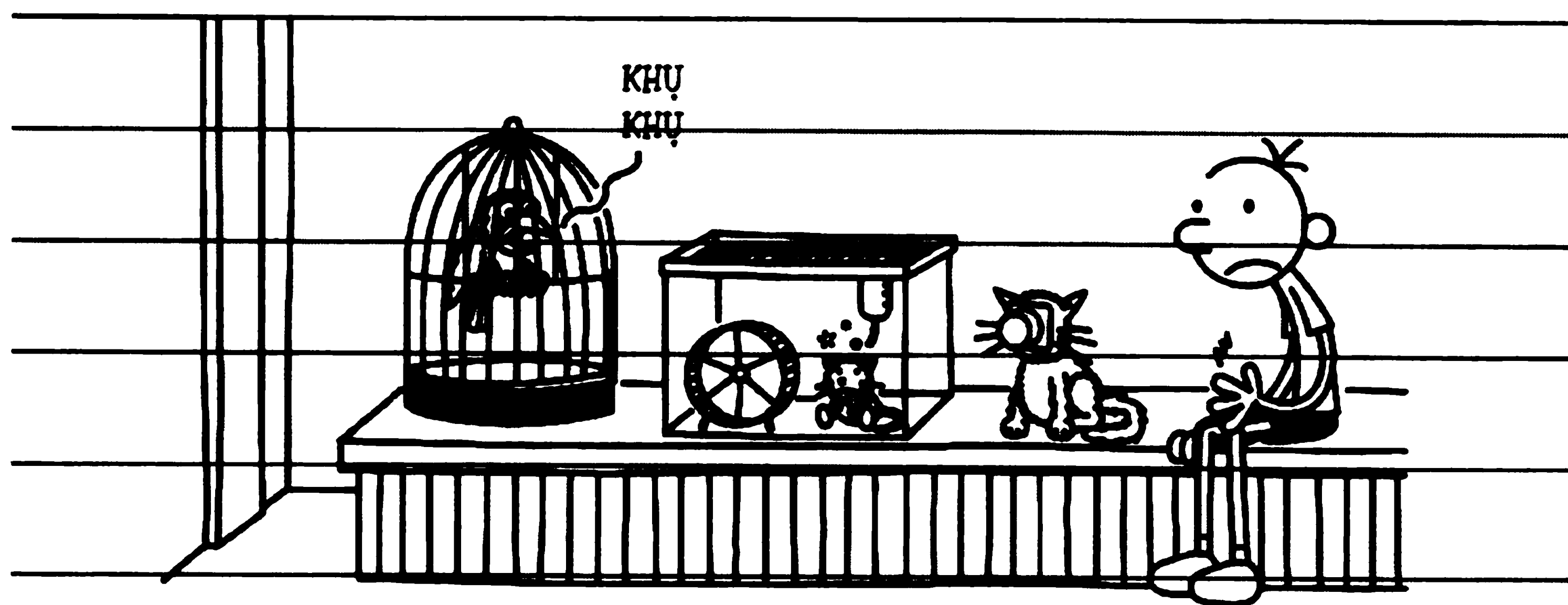
Một phút sau mẹ trở lại với một bảng kẹp và vài giấy tờ cần điền.

Tôi chỉ có thể nói là, tôi mong sao thứ này không được điền vào hồ sơ trọn đời của tôi, vì sau này nếu nó xuất hiện một cách bất ngờ, tôi sẽ xấu hổ chết mất.

<i>Trung tâm chăm sóc thú cưng</i>	
Mẫu đăng ký của bệnh nhân	
Tên vật nuôi: <i>Grey</i>	
Tên chủ nhân: <i>Susan Heffley</i>	
Loài: <i>Người</i>	
Tiêm phòng lần cuối: <i>12 tháng 1</i>	
Tiền sử giun sán?	Có ☒ Không ☐
<i>khi còn đi chập chững</i>	
Tiêm phòng dại lần cuối: N/A	
Thiến/Hoạn?	Có ☐ Không ☒

Khi mẹ đã điền tay hết giấy tờ khai thông tin bệnh nhân, nhân viên lễ tân bảo tôi ngồi với những "bệnh nhân" khác để đợi bác sĩ.

Bạn sẽ nghĩ rằng tôi hẳn được ưu tiên bởi vì tôi là một con người, nhưng thực tế tôi bị xếp sau một con chuột túi nuốt phải điều xì gà và một con mèo đút cả mặt vào hộp sữa chua.

Hồi nhà tôi còn nuôi con chó Sweetie, mẹ phải mang nó đến bác sĩ thú y vài lần vì nó ăn phải những thứ vốn không được ăn. Nhưng LẦN CUỐI mẹ đưa nó đi, thực ra mẹ không cần làm thế.

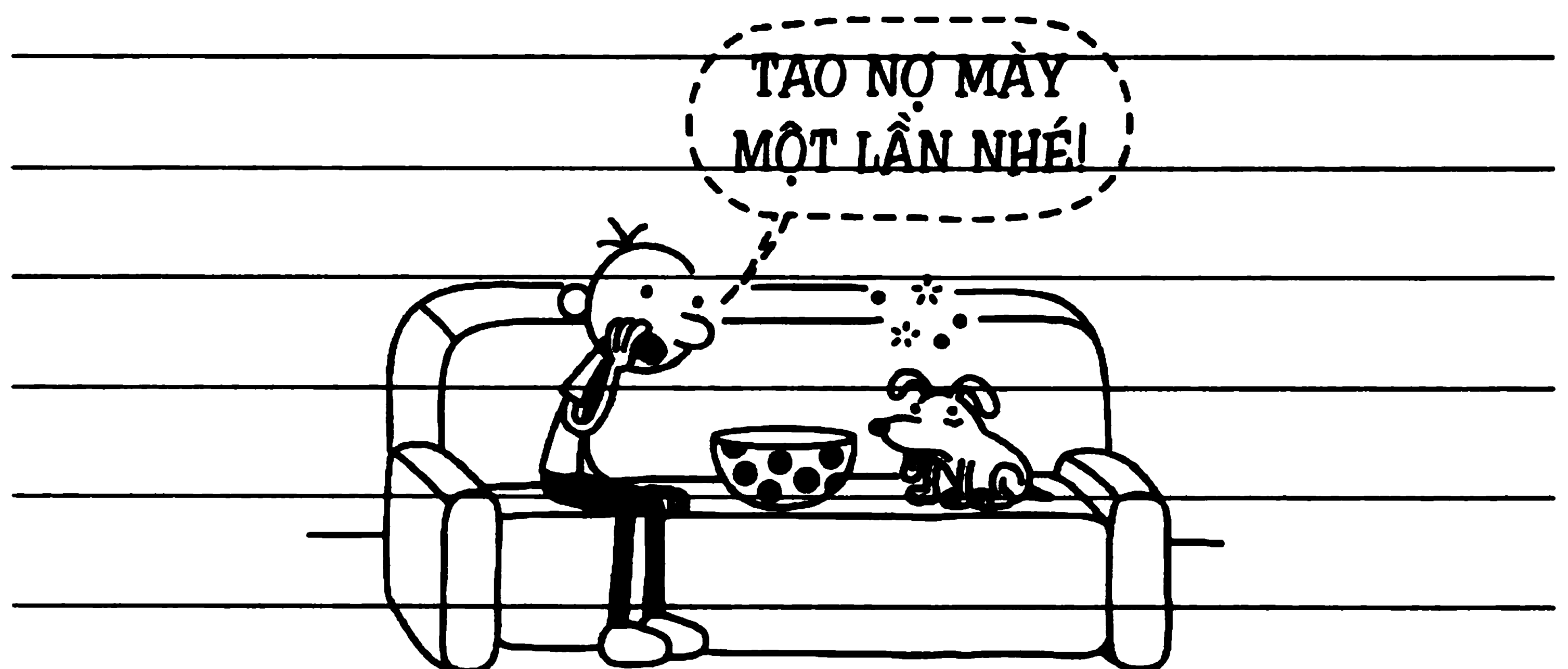
Mẹ tìm thấy một đồng giấy bóng kính vỏ bánh trông tròn từ túi bánh sô-cô-la kem trong phòng giặt là, và đoán rằng Sweetie đã ăn chúng.

Rõ ràng sô-cô-la giống như là THUỐC ĐỘC đối với loài chó, vì thế mẹ vội vàng đưa nó tới bác sĩ thú y để rửa ruột.

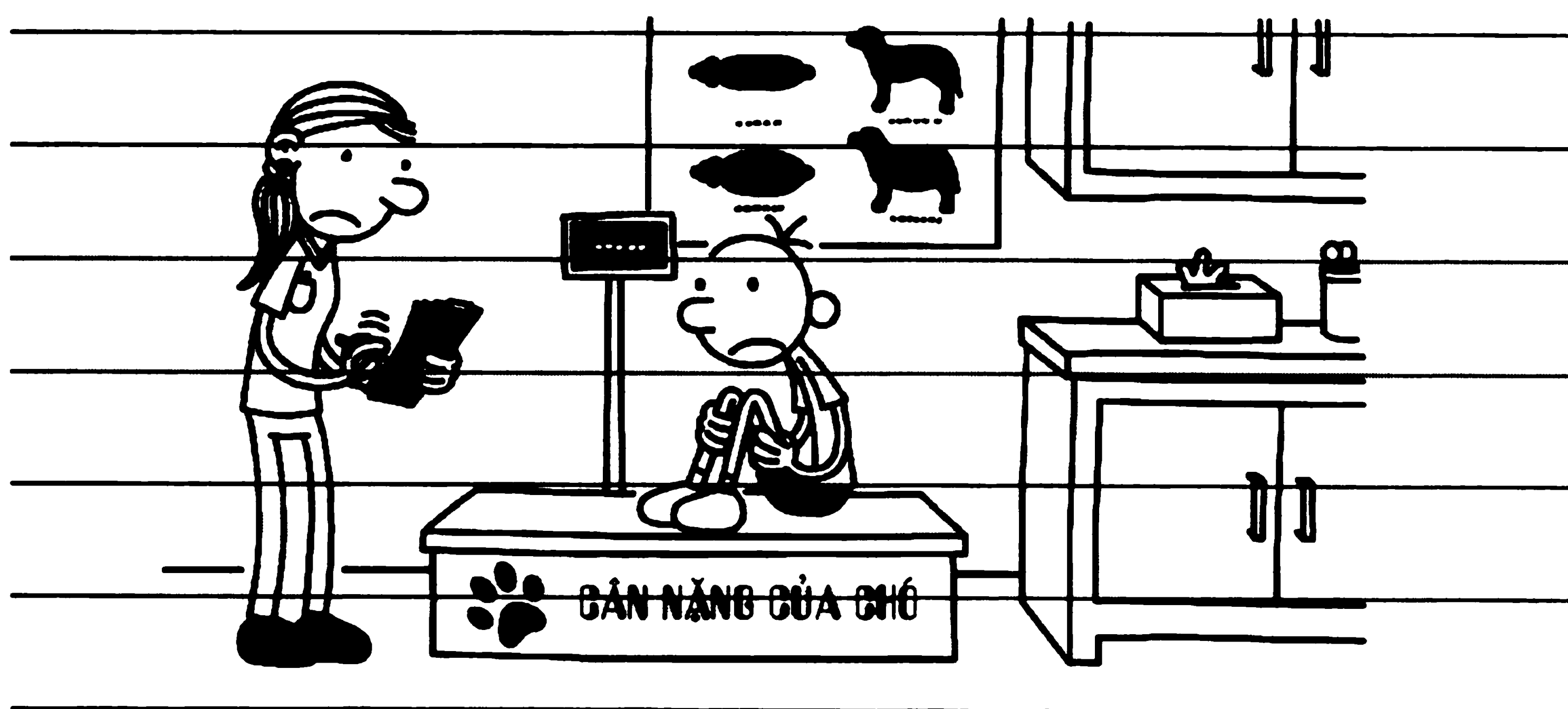

Khi mẹ mang Sweetie từ phòng khám về nhà, mẹ bảo tôi nó đã ăn vụng bánh sô-cô-la. Tôi cảm thấy phần nào tội lỗi, vì tôi mới là kẻ ăn chúng, chứ không phải con chó.

Và tôi nghe nói, bị rửa ruột không phải trải nghiệm dễ chịu gì cho cam.

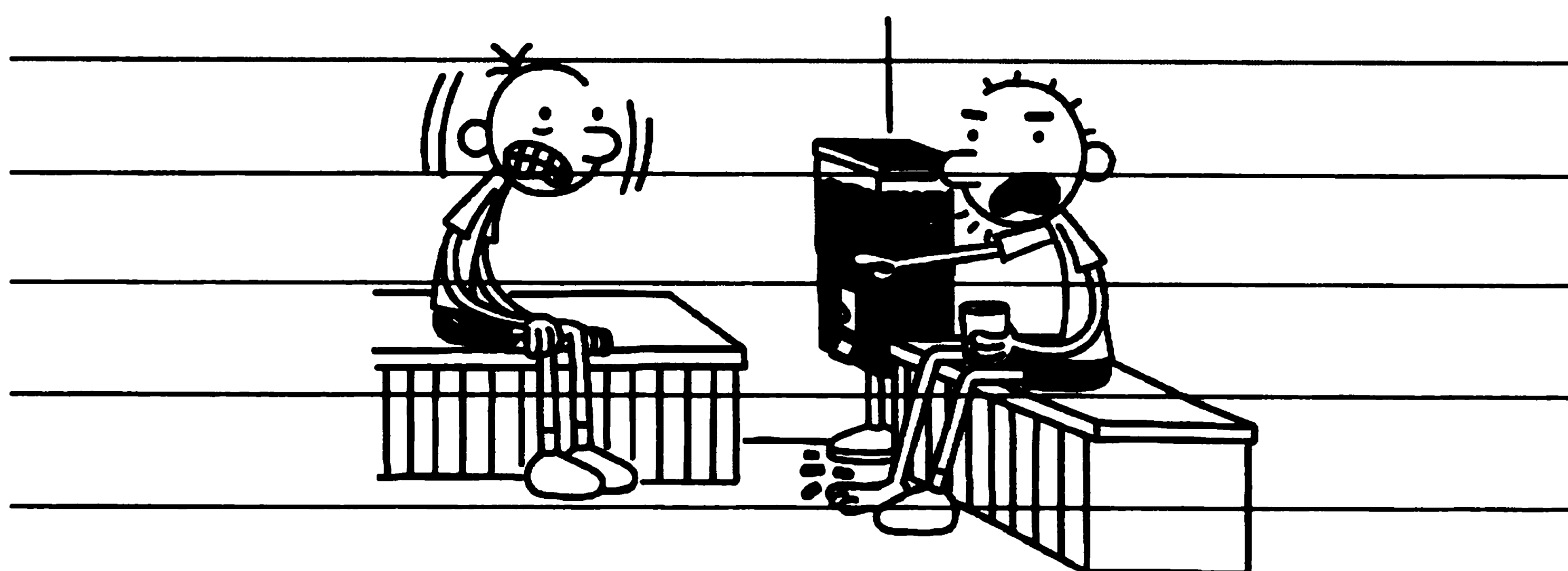

Tôi cảm thấy chuyến viếng thăm phòng khám thú y của mình như là trả nợ cho vụ bánh sô-cô-la kia, nhất là khi cô y tá cân tôi trên chiếc cân vốn dùng cho LOÀI CHÓ.

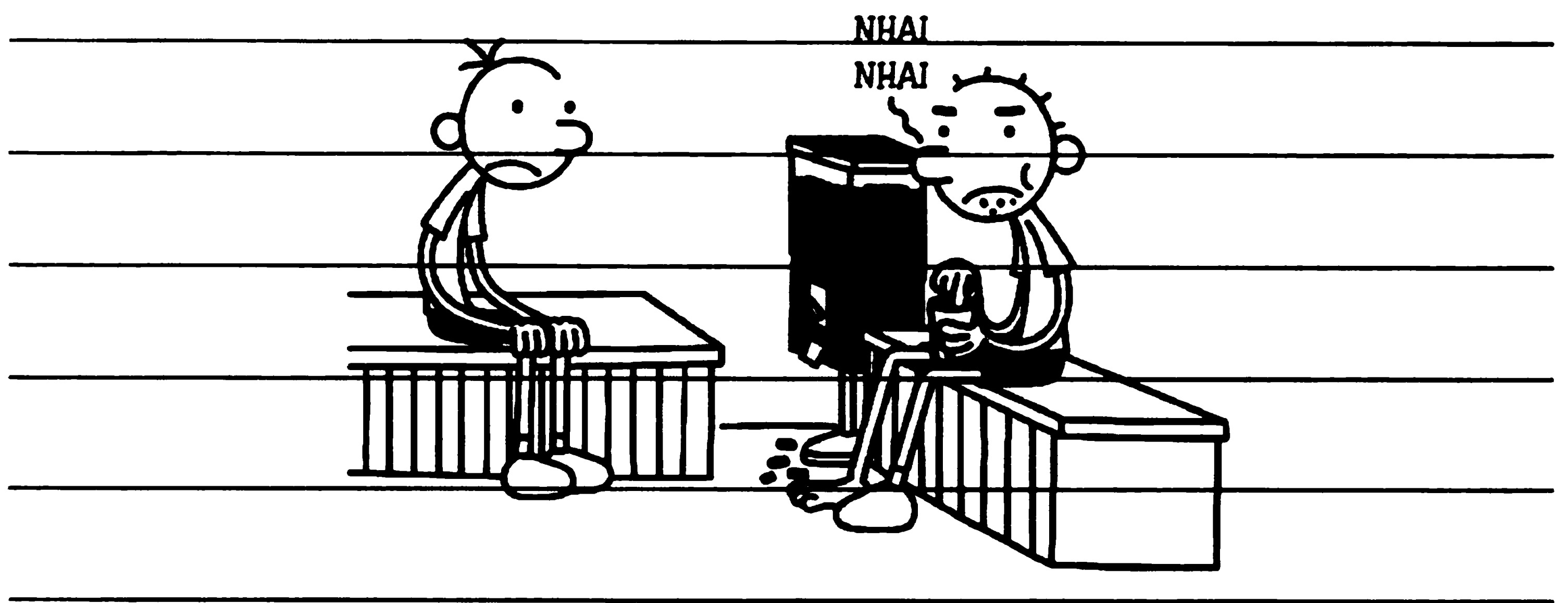

Cô y tá cũng đo nhiệt độ của tôi, và bảo tôi ngậm nhiệt kế dưới lưỡi trong ba mươi giây.

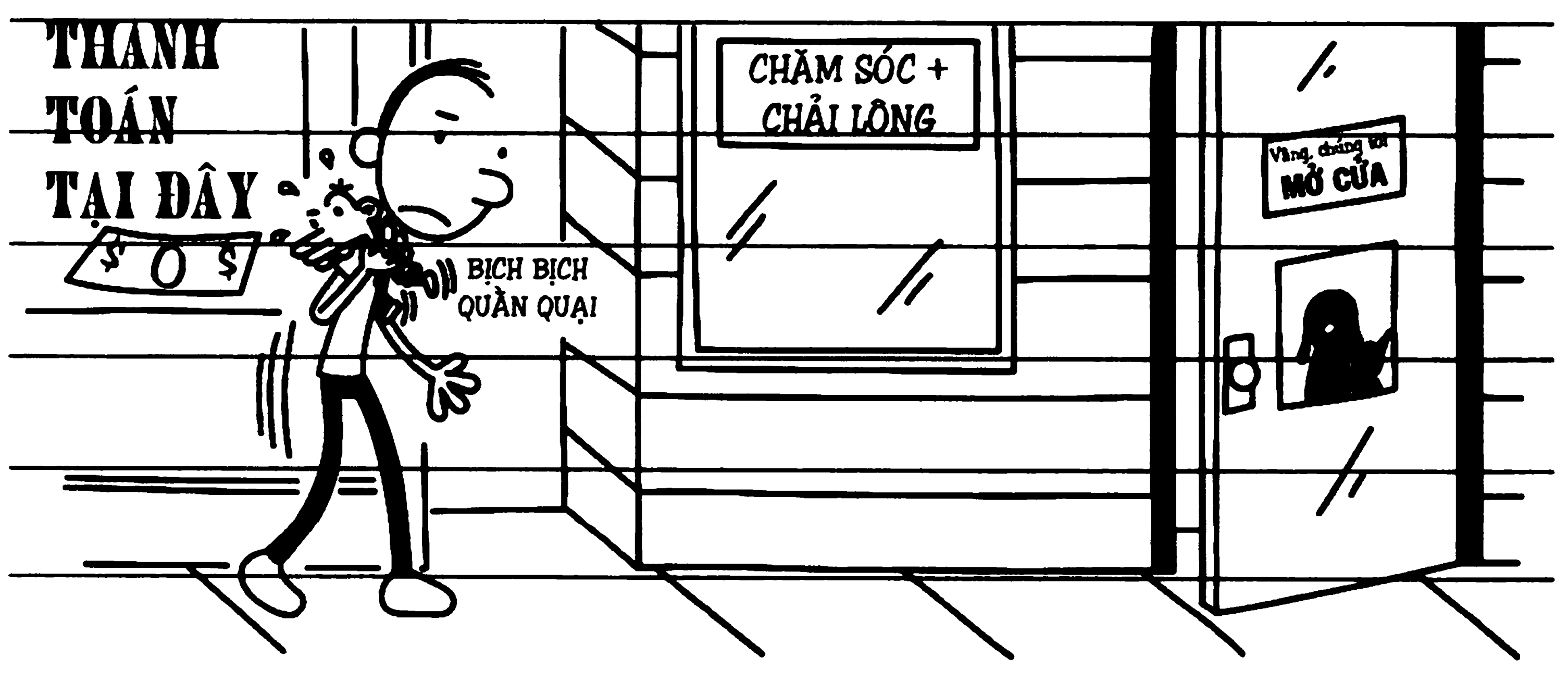
Khi tôi trở ra phòng đợi, Rodrick bảo tôi khi người ta đo nhiệt độ của một CON VẬT, họ nhét cái nhiệt kế ở một chỗ KHÁC, và có lẽ họ dùng chung một cái cho tất cả bệnh nhân.

Tôi lo rằng Rodrick có thể nói đúng, nhưng rồi tôi nhận ra thông tin này đến từ cái kẻ đang ăn thức ăn của chuột túi.

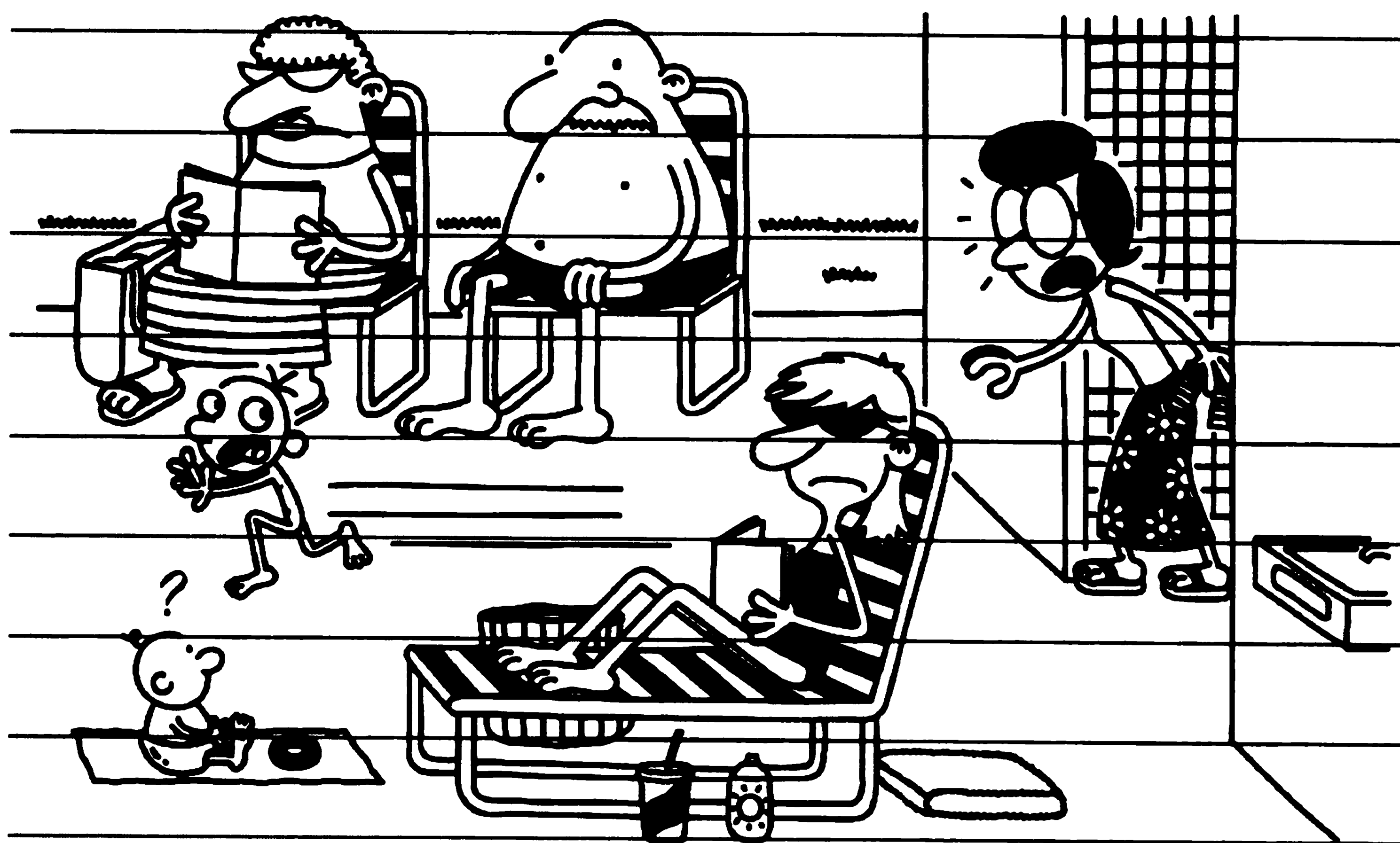

Hai lần trong khi chúng tôi chờ đợi ở phòng khám, Manny lao ra cửa trước, và cả hai lần bố đều tóm được nó trước khi nó chạy quá xa. Tôi nghĩ Manny đang phát điên vì chúng tôi đã để con lợn của nó lại vườn thú, và nó nghĩ cách phản ứng.

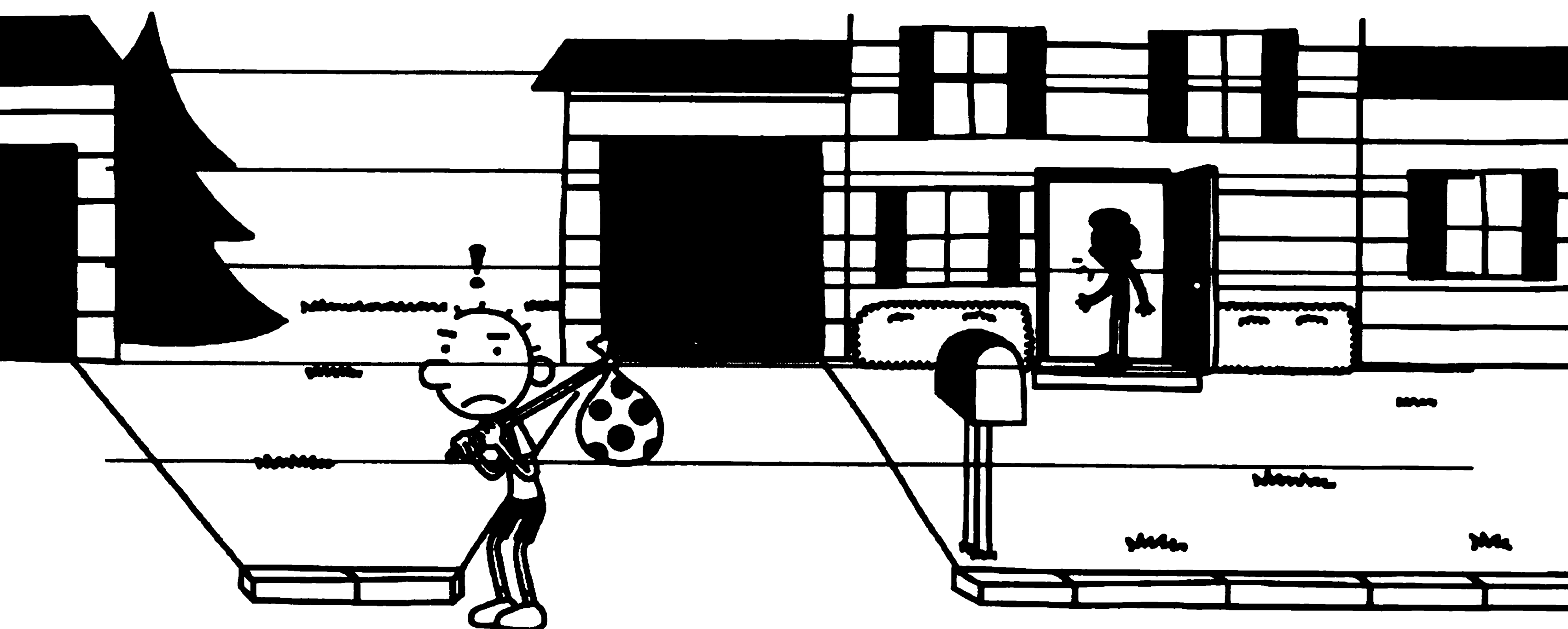

Hồi bằng tuổi Manny, tôi cũng thường nổi điên với bố mẹ và tìm cách chạy trốn suốt.

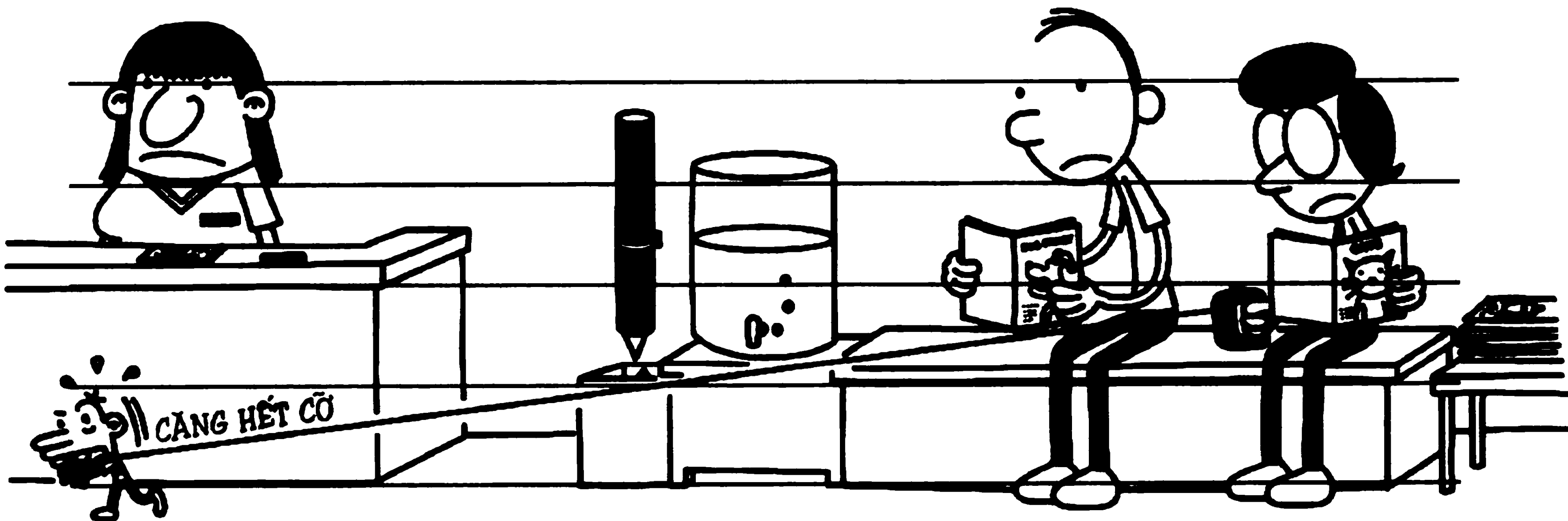
Nhớ một lần khi nhà tôi ở trong phòng thay đồ của bể bơi, mẹ cứ bắt tôi mặc bộ đồ bơi mà tôi không thích. Tôi bắt đầu bỏ chạy, nhưng không thực sự nghĩ về chuyện mình sẽ ĐI ĐÂU.

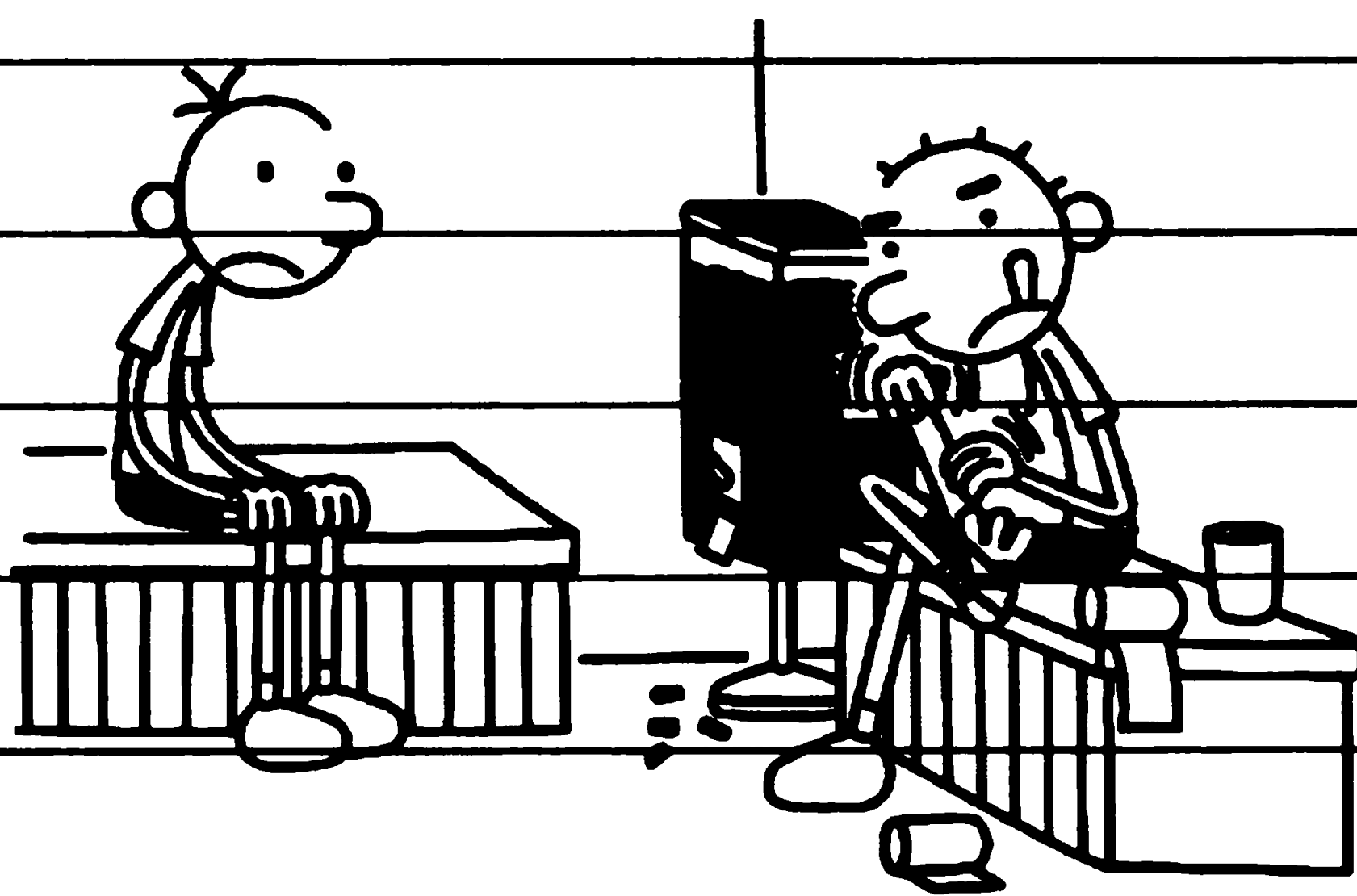
RODRICK cũng thường xuyên chạy trốn. Khi anh ta học lớp một, mỗi ngày vào đúng thời gian đó là anh ta bỏ đi, nhưng mẹ chỉ cần bảo chương trình Tivi yêu thích của anh ta đang chiếu là anh ta quay về ngay lập tức.

Hôm nay, khi Manny cố bỏ chạy lần THỨ BA, mẹ mua một sợi dây có thể đàn hồi ở bàn lễ tân để giữ nó trong tầm kiểm soát.

Mẹ cũng mua một cuộn băng băng chân cho Rodrick để cả nhà tôi có thể lại cùng nhau bước vào các nhà hàng như một gia đình.

Cuối cùng, bác sĩ thú y cũng sẵn sàng xem vết thương cho tôi, cô y tá dẫn tôi vào phòng kiểm tra. Lòng bàn tay tôi bắt đầu toát mồ hôi, vì tôi luôn bồn chồn mỗi khi gặp bác sĩ.

Tôi không phải là fan hâm mộ của các mũi tiêm, và mẹ biết điều đó. Vì vậy bất cứ khi nào tôi cần tiêm một mũi cúm hay tương tự, mẹ đều không nói trước với tôi.

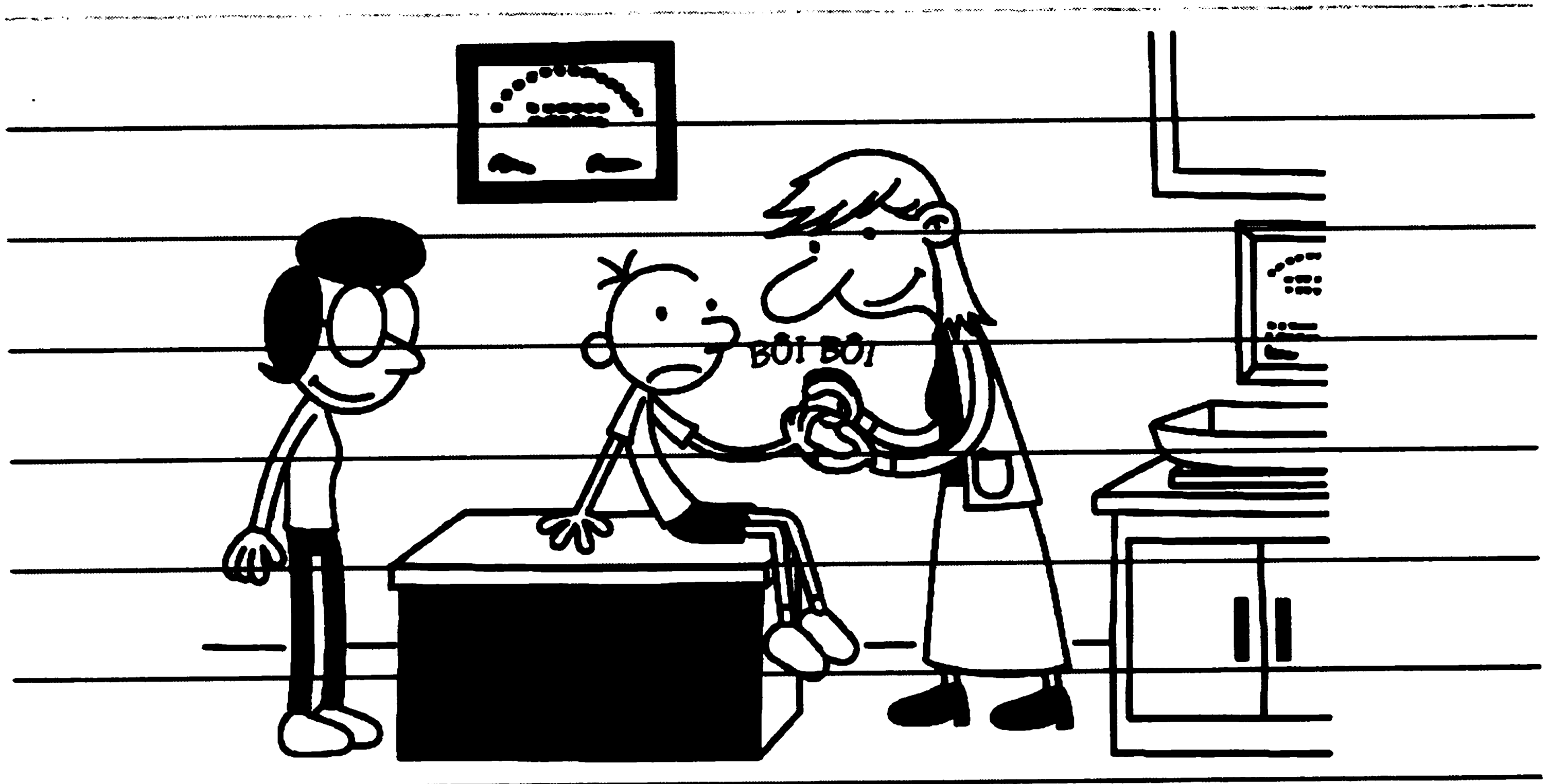
Và đến khi tôi biết chuyện gì đang xảy ra thì đã quá muộn.

Nhưng lần này không có bất kỳ mũi tiêm nào cả. Mẹ kể cho bác sĩ thú y chuyện xảy ra, và cô ấy sờ ngón tay tôi.

Cô ấy nói không có gì phải lo lắng, vì răng con lợn chưa xuyên thủng lớp da của tôi.

Cô ấy bôi một chút thuốc mỡ kháng khuẩn lên ngón tay tôi để an toàn rồi cho tôi ra.

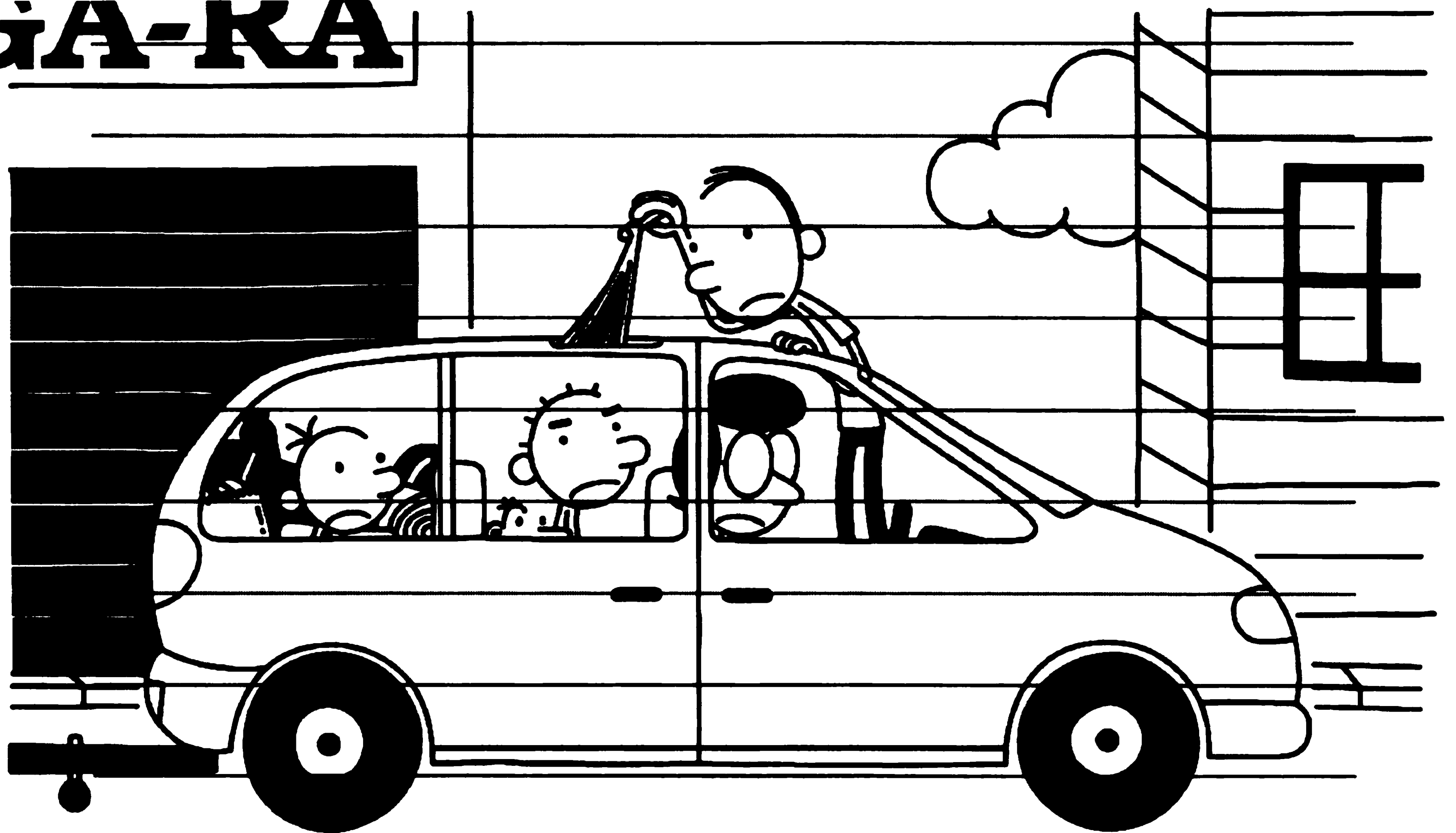

Phải nói tôi khá ấn tượng với toàn bộ trải nghiệm khám thú y này. Bác sĩ rất nghiêm túc, dứt khoát và không phức kích tôi với những mũi tiêm.

Có lẽ khi về nhà tôi phải nghiên cứu vài trung tâm thú y ở quanh vùng. Tôi không nói mình nhất định sẽ thay đổi chỗ khám, nhưng tôi rất muốn xem những lựa chọn của mình ra sao.

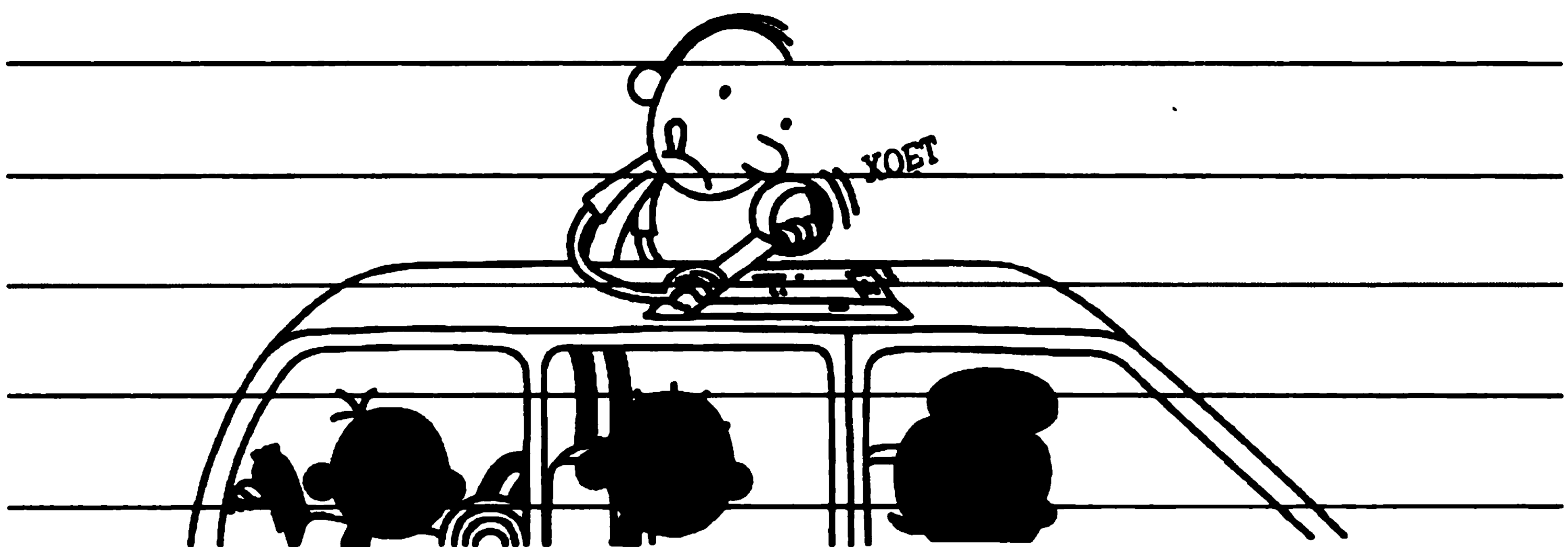
Sau vụ khám bác sĩ thú y của tôi, bố bỏ chút thời gian cố lấy bã kẹo cao su ra khỏi cửa sổ trời bằng một que kem. Nhưng nó dính bê bết và cuối cùng bố đành bỏ cuộc.

JA-KA

Bố không thích chuyện của sổ trời không đóng được, vì thế bố lái lòng vòng, cố tìm một thợ máy có thể sửa được lỗi này. Nhưng chẳng ai trong số người bố hỏi đồng ý sửa nó với giá dưới một trăm đôla.

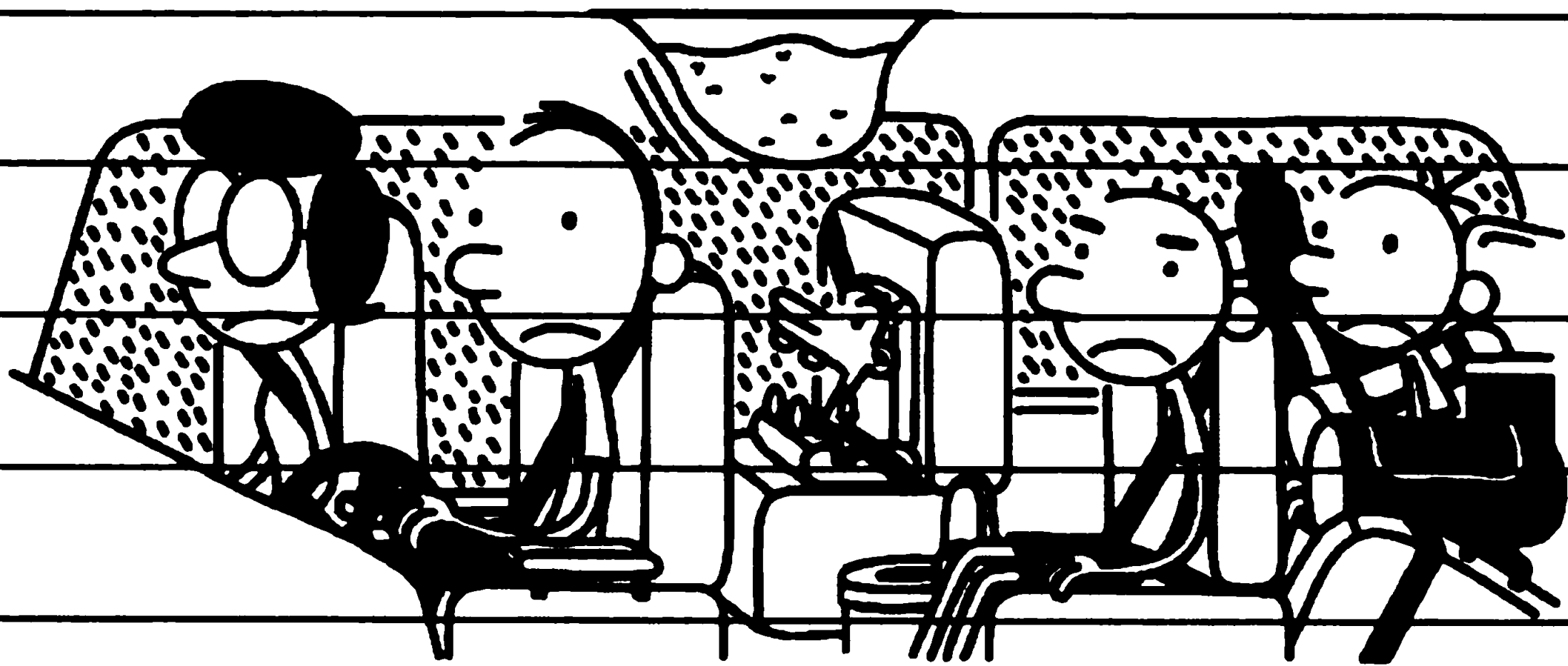
Thế là bố vào cửa hàng tạp hóa mua ít giấy bóng kính và băng dính, sau đó thiết kế cửa mái xe **CỦA RIÊNG MÌNH**

Tôi nghĩ bố khá tự hào vì mình đã tiết kiệm được tiền sửa chữa, nhất là khi trời bắt đầu mưa và cái cửa mái tự chế của bố phát huy tác dụng.

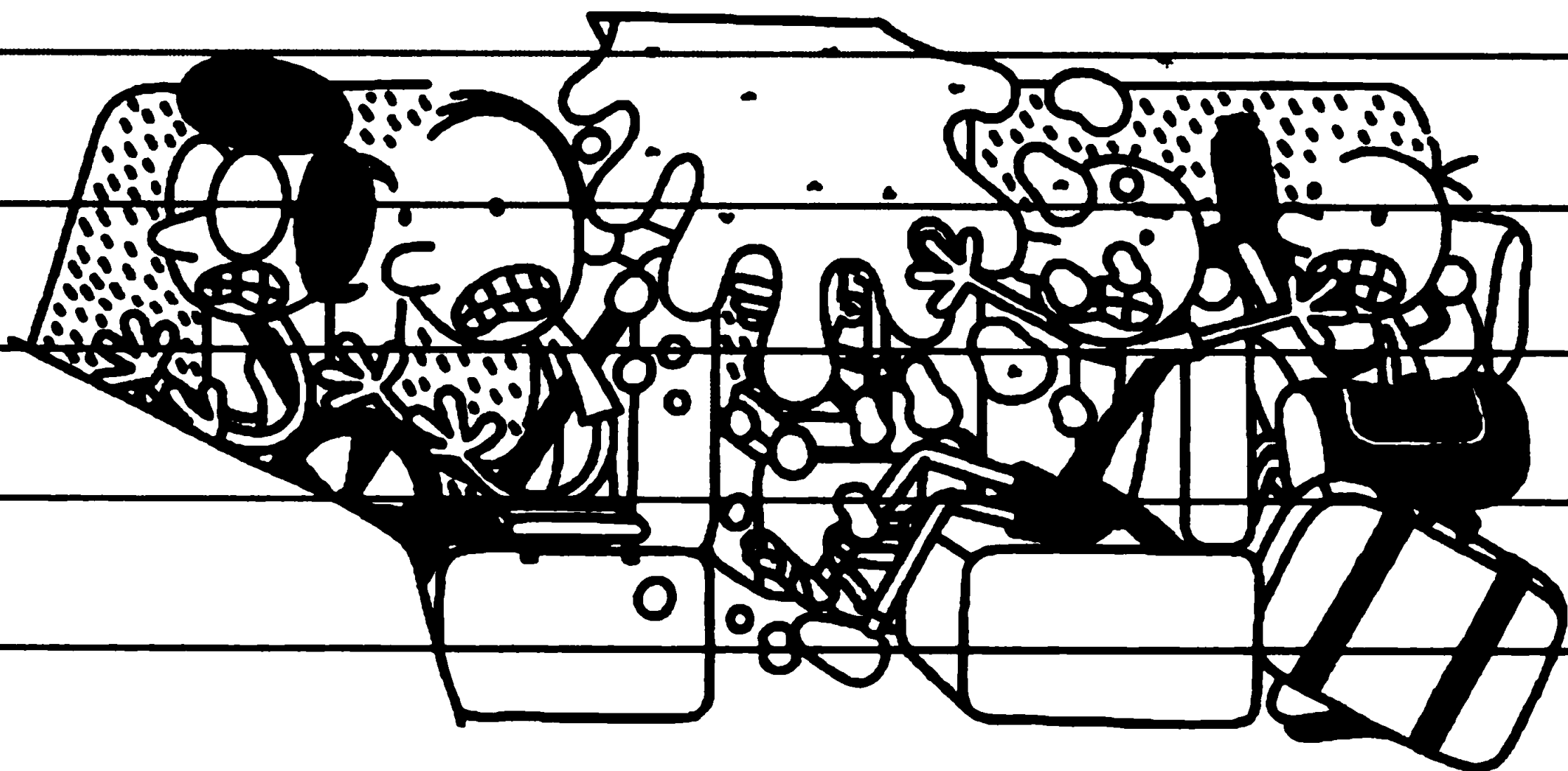
Nhưng một lúc sau, tấm giấy bóng kính bắt đầu đầy nước và trĩu xuống.

RỤP

Cuối cùng, mọi thứ cũng sụp xuống, và trong khoảnh khắc ấy tôi mừng vì đã ngồi ở phía sau.

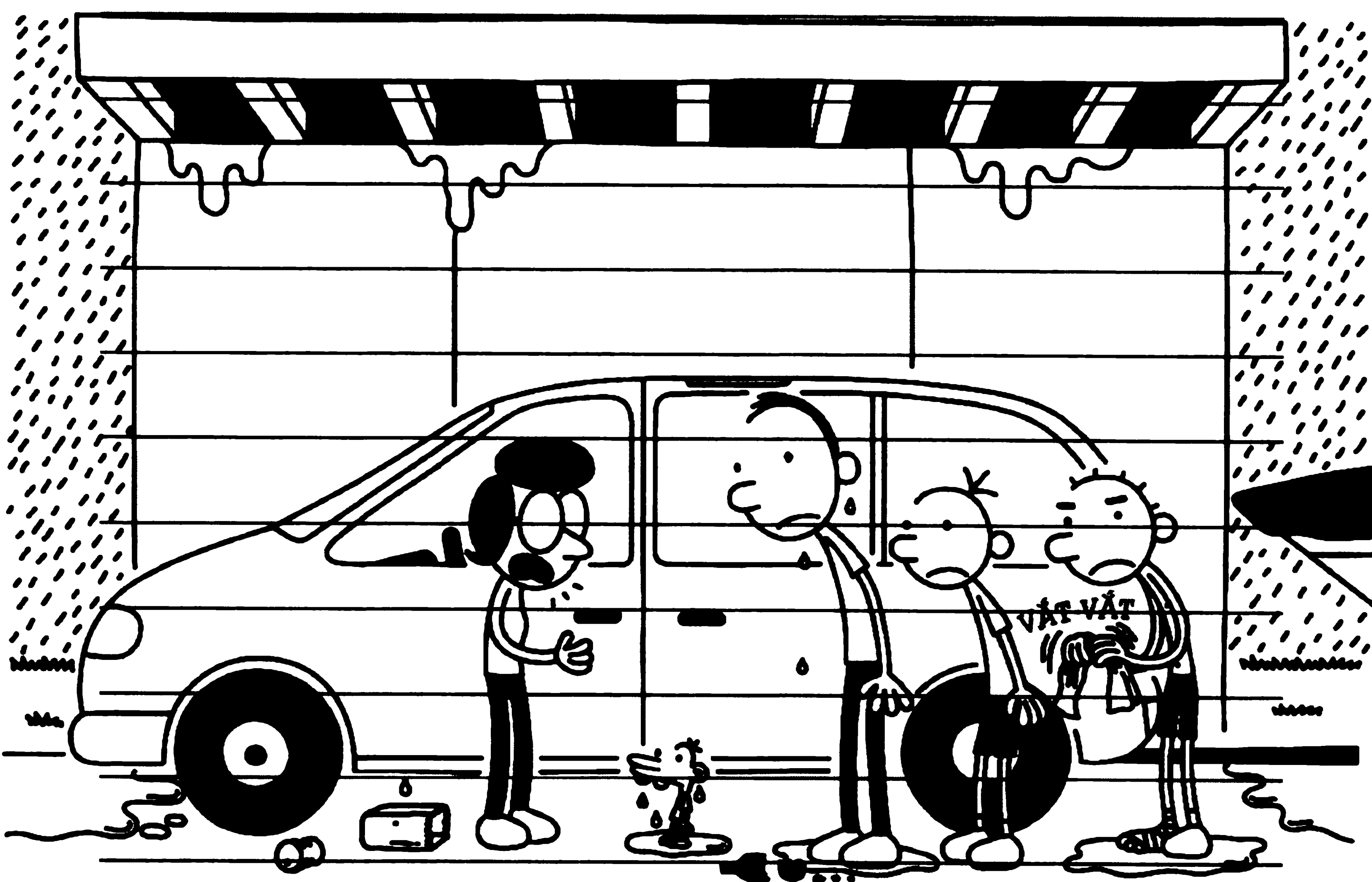
ÀO O O O O

Chúng tôi đỗ bên dưới một cây cầu vượt và chờ mưa tạnh trong lúc Manny và Rodrick thay quần áo khô.

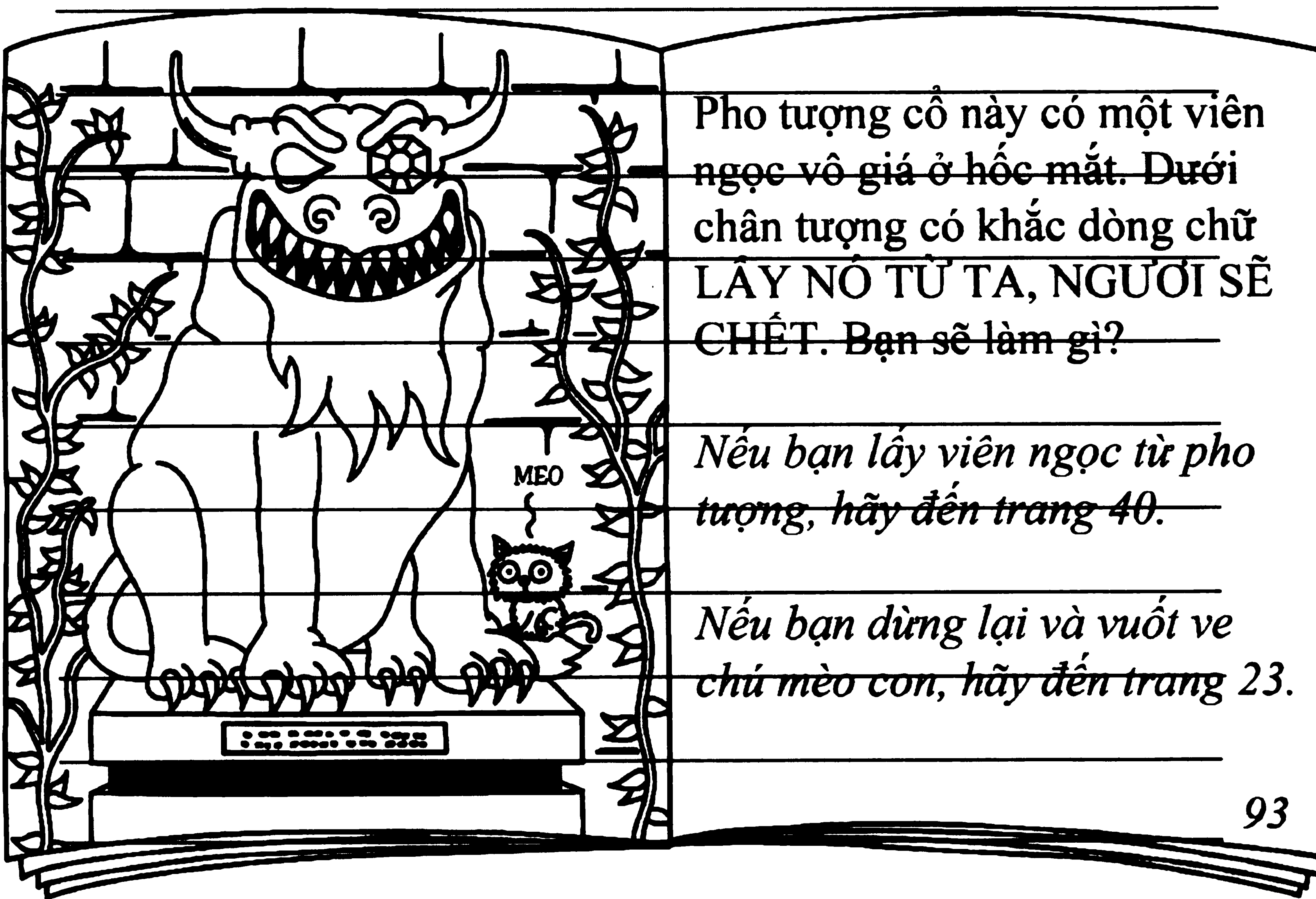
Đến lúc này chuyến du lịch đã hoàn toàn trở thành một thảm họa, và thậm chí cả mẹ cũng thừa nhận điều đó.

Mẹ nói có lẽ làm mọi thứ theo hướng dẫn trong cuốn tạp chí kia không phải là ý kiến hay, và giả như chúng tôi thay đổi đi chút ít, có thể chúng tôi đã xoay chuyển được tình hình.

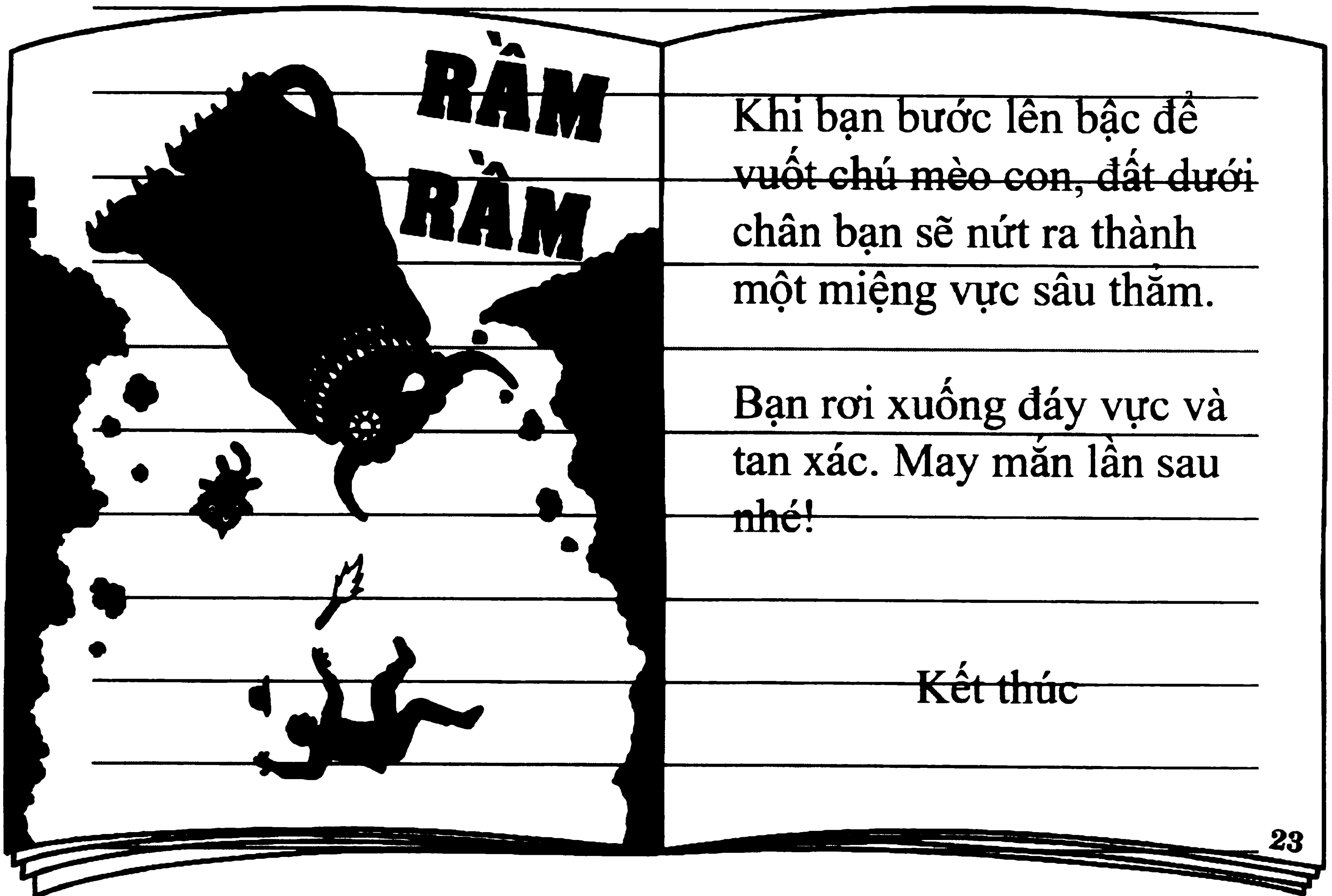
Mẹ nói từ giờ cả nhà sẽ đi tới bất cứ nơi đâu mà con
đường đưa đi, và CẢ NHÀ sẽ cùng nhau đưa ra quyết
định trên suốt hành trình. Mẹ nói phần còn lại của
chuyến đi này sẽ giống như trong bộ truyện Lựa chọn
cuộc phiêu lưu của riêng bạn.

Tôi luôn yêu thích bộ truyện ấy, bởi vì trang nào bạn
cũng được đưa ra một quyết định làm thay đổi câu
chuyện hoàn toàn.

Vấn đề là, dường như tôi chưa bao giờ đưa ra những lựa
chọn đưa tôi đến một kết thúc có hậu.

Thực tế là, dù tôi chọn cách NÀO, nó cũng luôn là cách SAI LẦM.

Tôi không chắc lắm về ý kiến mới của mẹ, nhưng tôi đoán kiểu gì mọi thứ cũng được cải thiện chừng nào tôi không bị lợn cắn nữa.

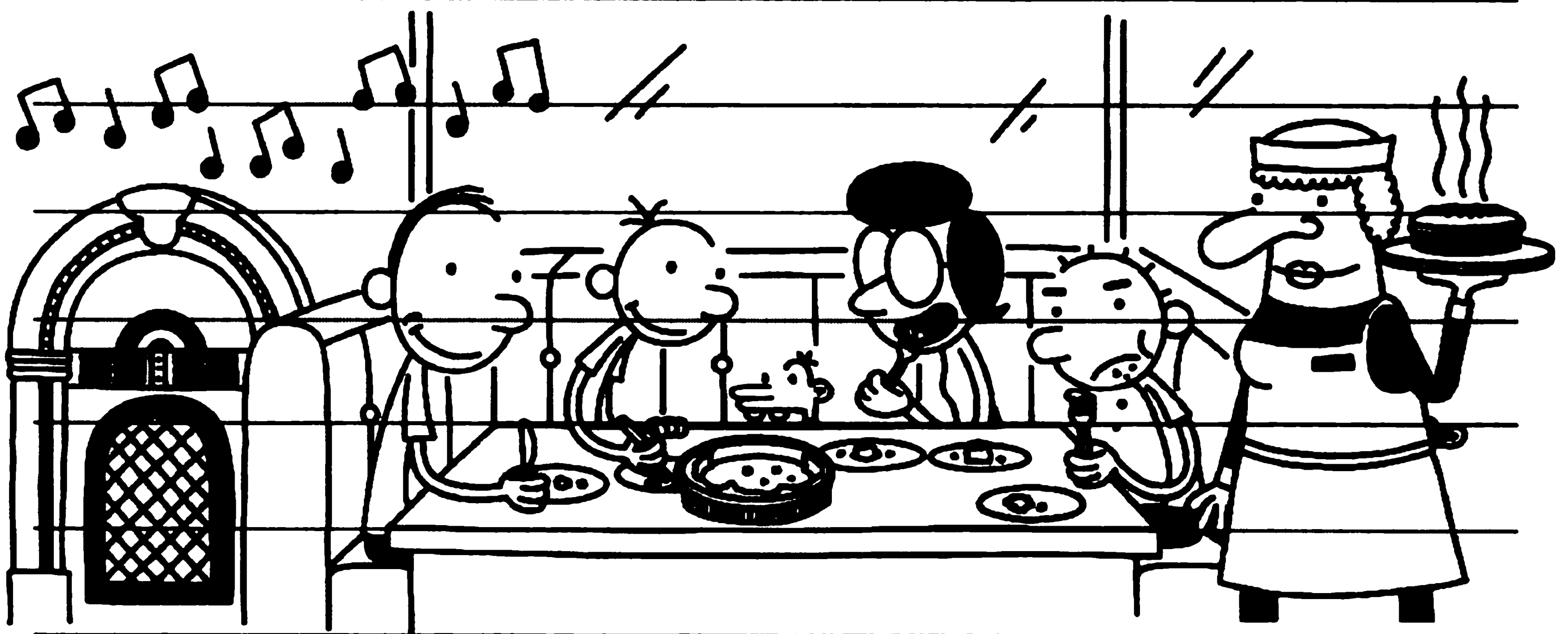
Tạnh mưa, chúng tôi chui vào xe và thử ý tưởng của mẹ. Đến điểm giao tiếp theo, mẹ hỏi cả nhà nên rẽ trái, rẽ phải hay đi thẳng.

Thế là chúng tôi biểu quyết. Tôi và Rodrick ủng hộ rẽ

phải, thế là cả nhà làm theo. Đến một điểm giao KHÁC, chúng tôi lại biểu quyết, và lần này chúng tôi RẼ TRÁI.

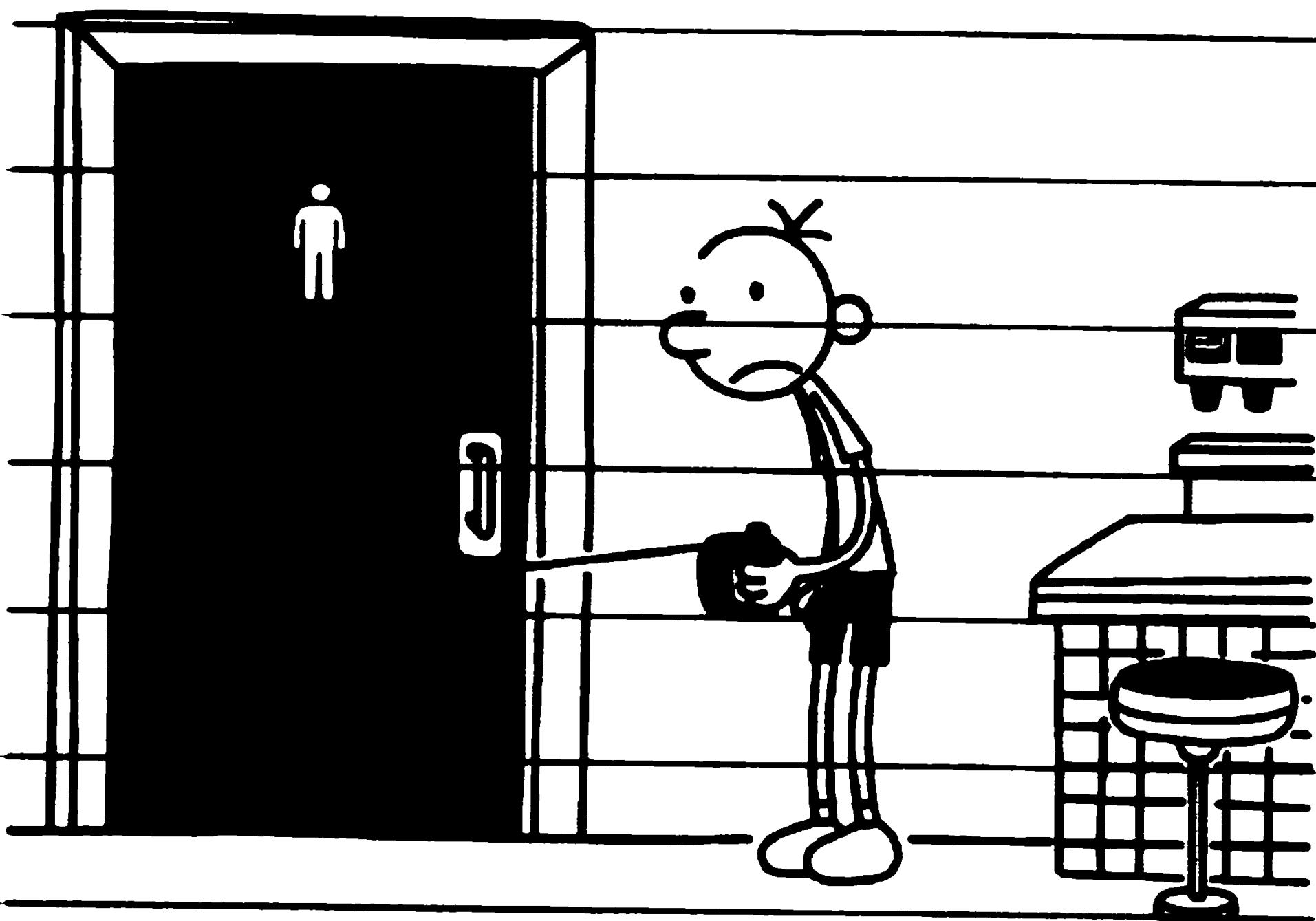
Xe đi vào một thị trấn nhỏ có hai nhà hàng, và sau khi biểu quyết, chúng tôi đã đi đến nhà hàng có chiếc bánh táo ngon nhất mà tôi được nếm trong cuộc đời. Thực tế, nó ngon đến mức chúng tôi gọi chiếc THỨ HAI.

Mẹ thực sự hài lòng với bản thân khi đã đến địa điểm mới này và bảo rằng mình sẽ viết cho tạp chí "Gia đình Vui nhộn" để nói cho HỌ biết điều đó.

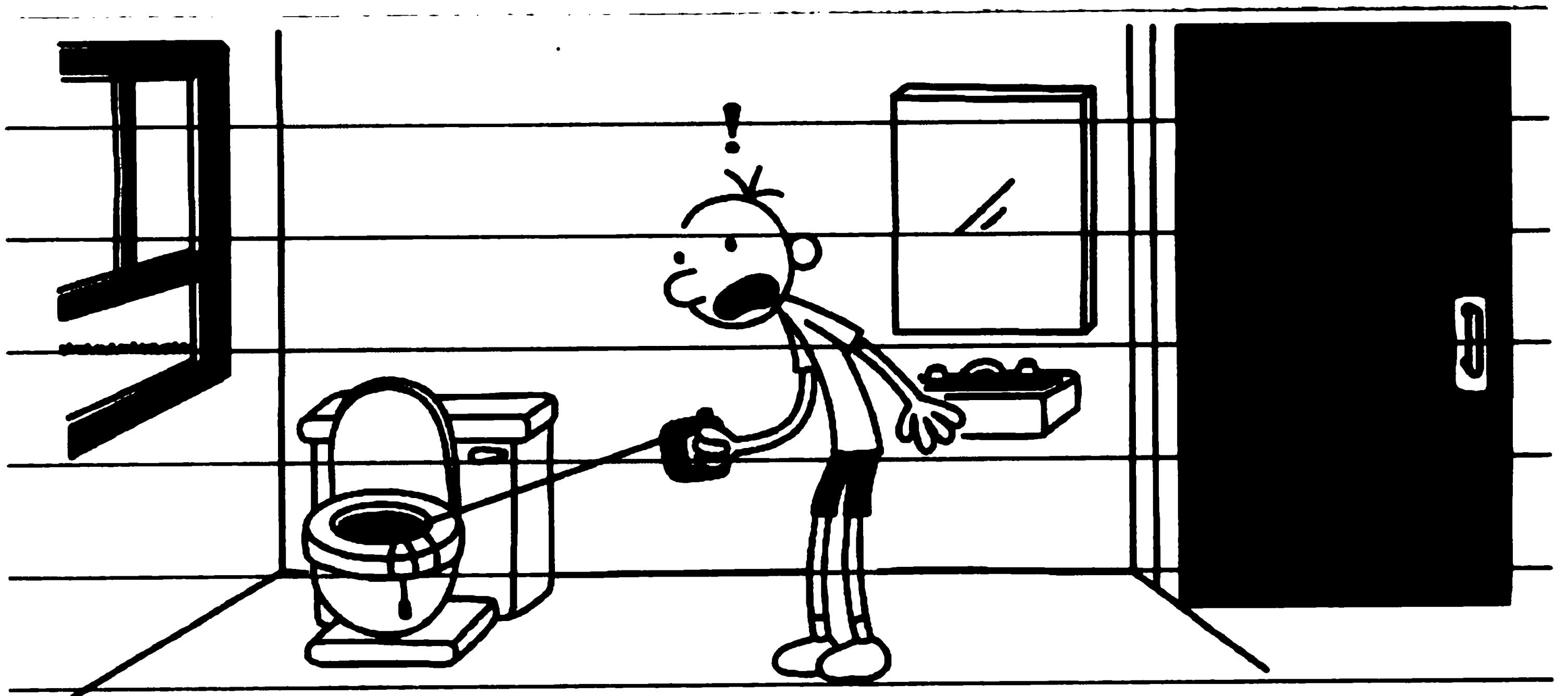
Chỉ có một người duy nhất KHÔNG thấy vui vẻ đó là MANNY, nó dường như vẫn còn buồn về chuyện con lợn. Mẹ vẫn giữ sợi dây buộc Manny khi cả nhà đang ăn, để đảm bảo rằng nó không thể bỏ chạy đi thêm lần nữa.

Sau bữa trưa, mẹ bảo tôi đưa Manny vào nhà tắm, bên trong có một chiếc bồn cầu. Vì thế tôi đợi ở bên ngoài khi nó đi giải quyết.

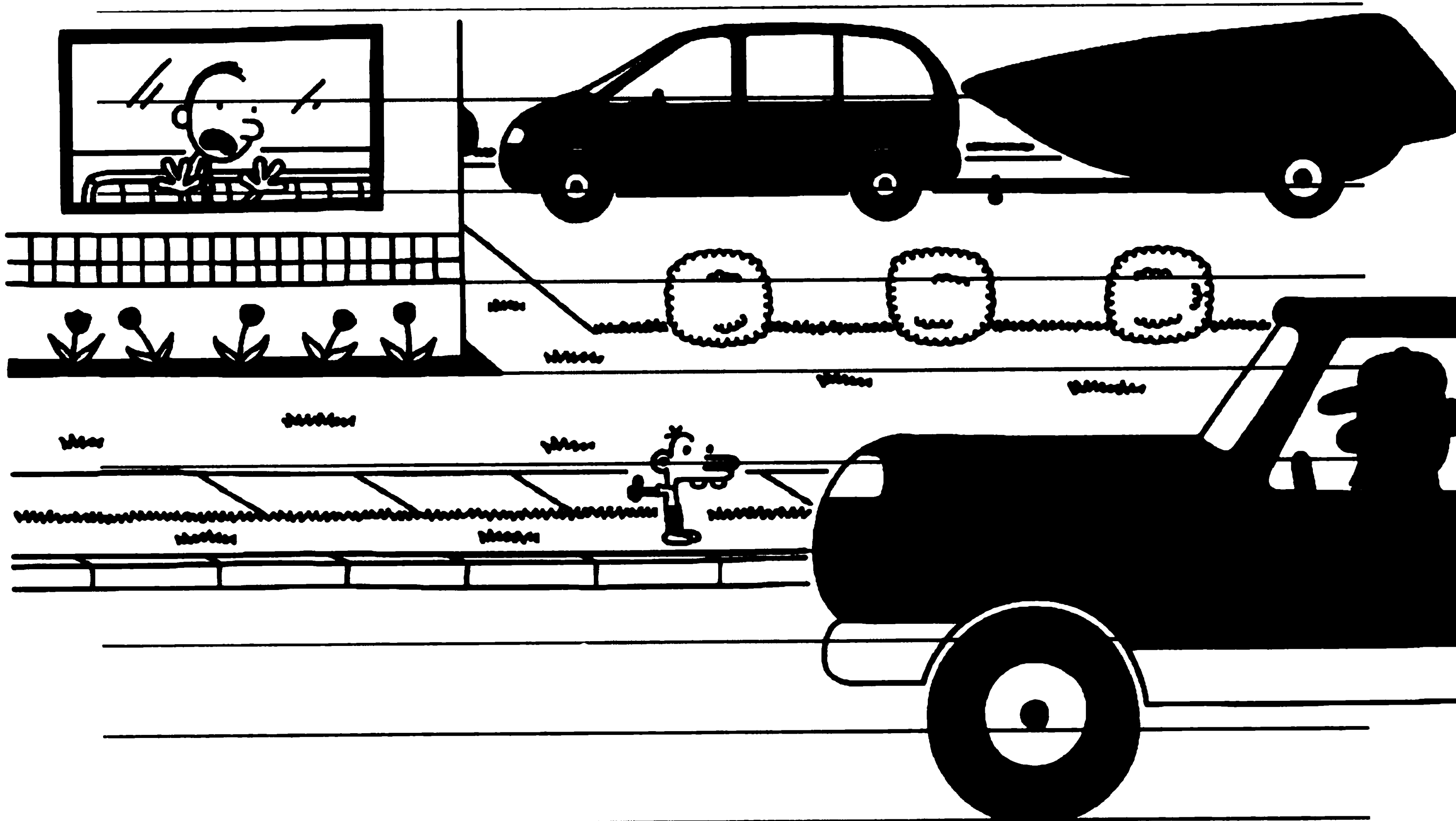

Manny ở trong đó một lúc, và tôi bắt đầu băn khoăn nó làm gì mà lâu thế.

Cuối cùng tôi mở cửa ra, và... nó đã ĐI MẤT RỒI.

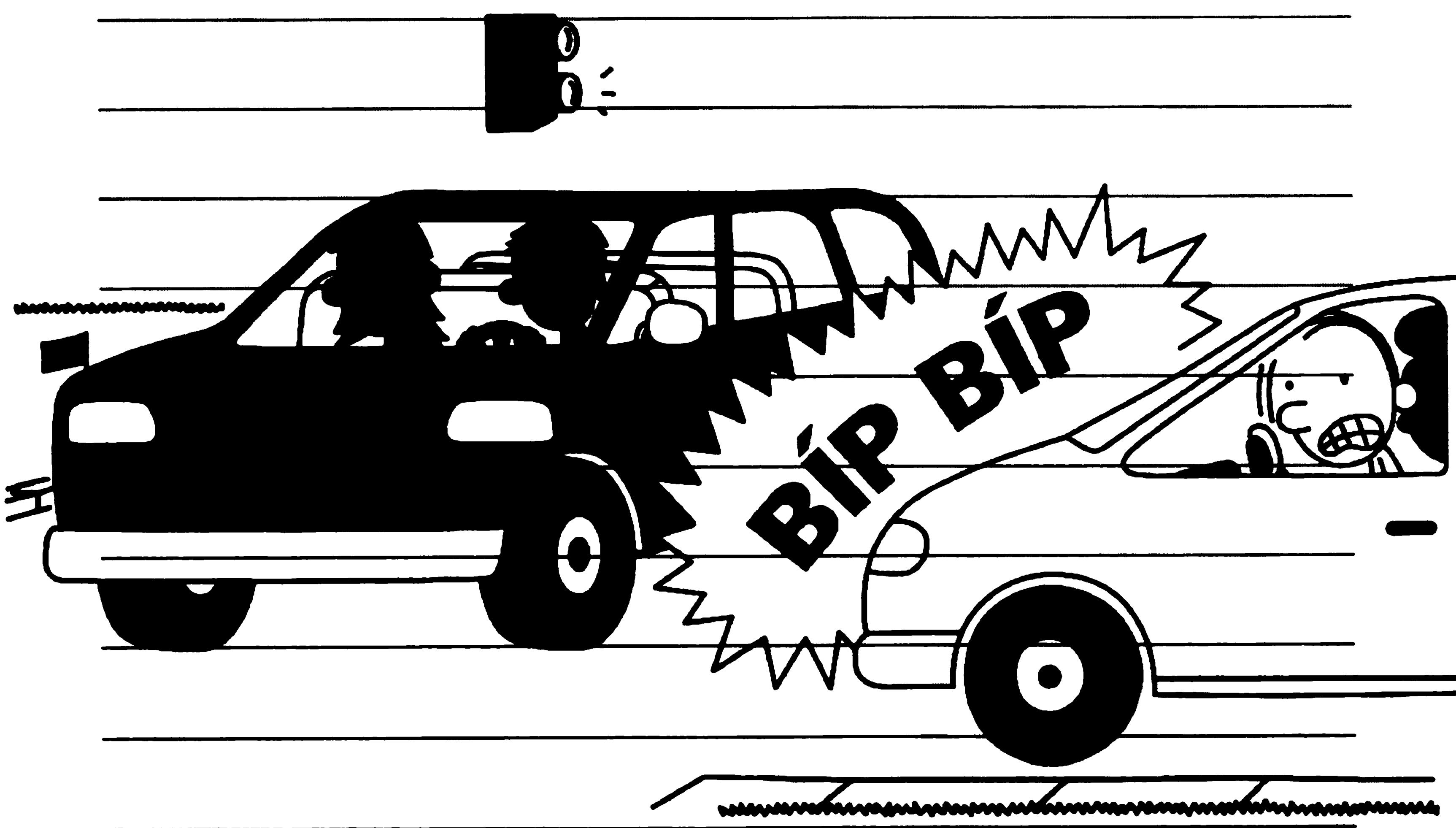
May thay, bố đã trông thấy Manny qua cửa sổ phía trước của nhà hàng và đã lôi nó vào trước khi quá muộn. Vì nếu chỉ chậm thêm một hai phút nữa, có trời mới biết nó sẽ đi xa ĐẾN ĐÂU.

Chúng tôi quay trở lại xe và mẹ buộc Manny vào ghế ngồi ô tô của nó. Khi chúng tôi đến một điểm dừng, cả nhà đồng ý nên rẽ trái và chúng tôi đợi đến đèn xanh.

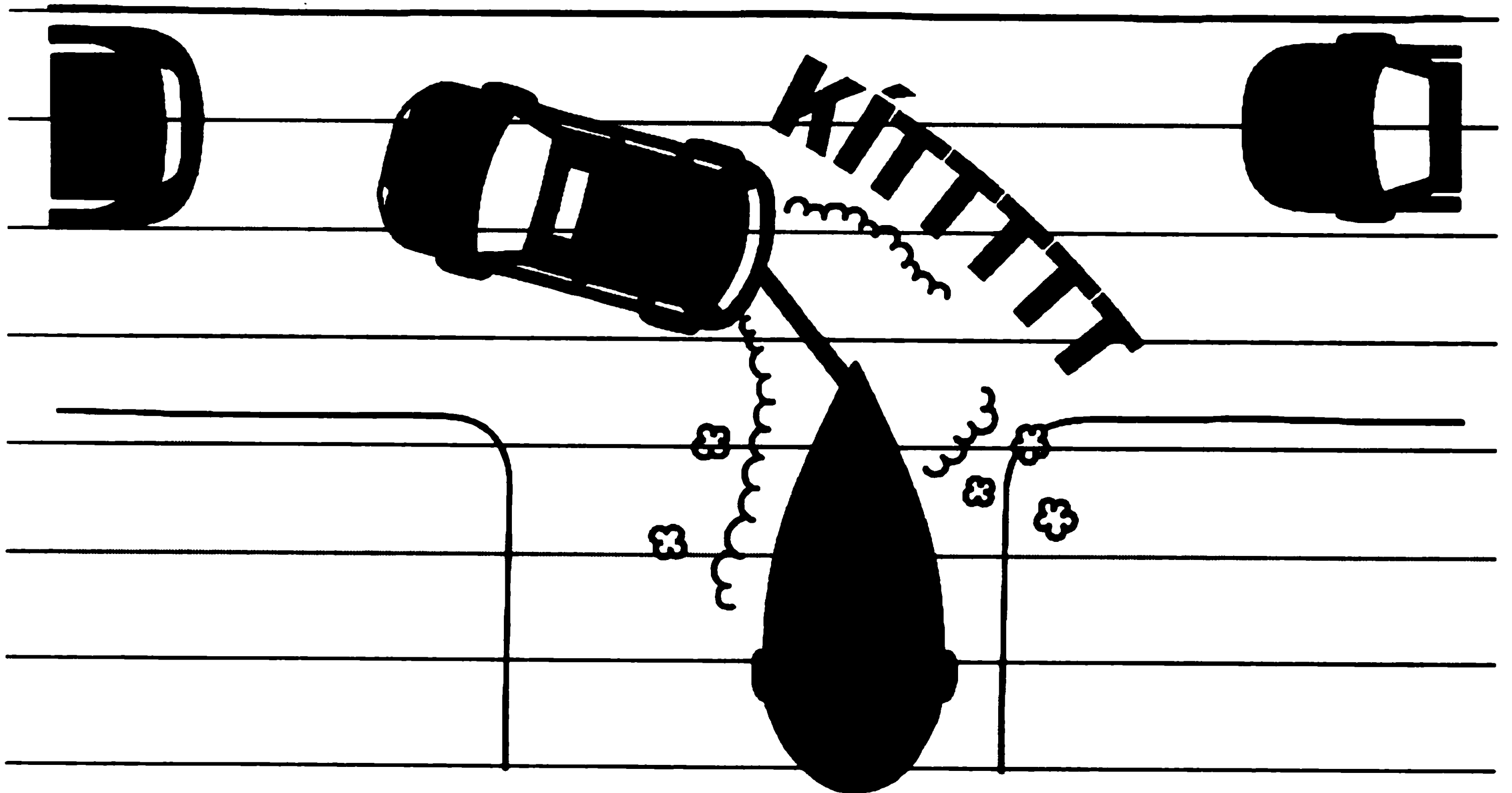
Đèn xanh, bố nhấn chân ga, nhưng một chiếc xe không hiểu từ đâu tới và HOÀN TOÀN vượt đèn đỏ.

Bố bóp còi inh ỏi, nhưng tài xế vẫn nghênh ngang đi tiếp.

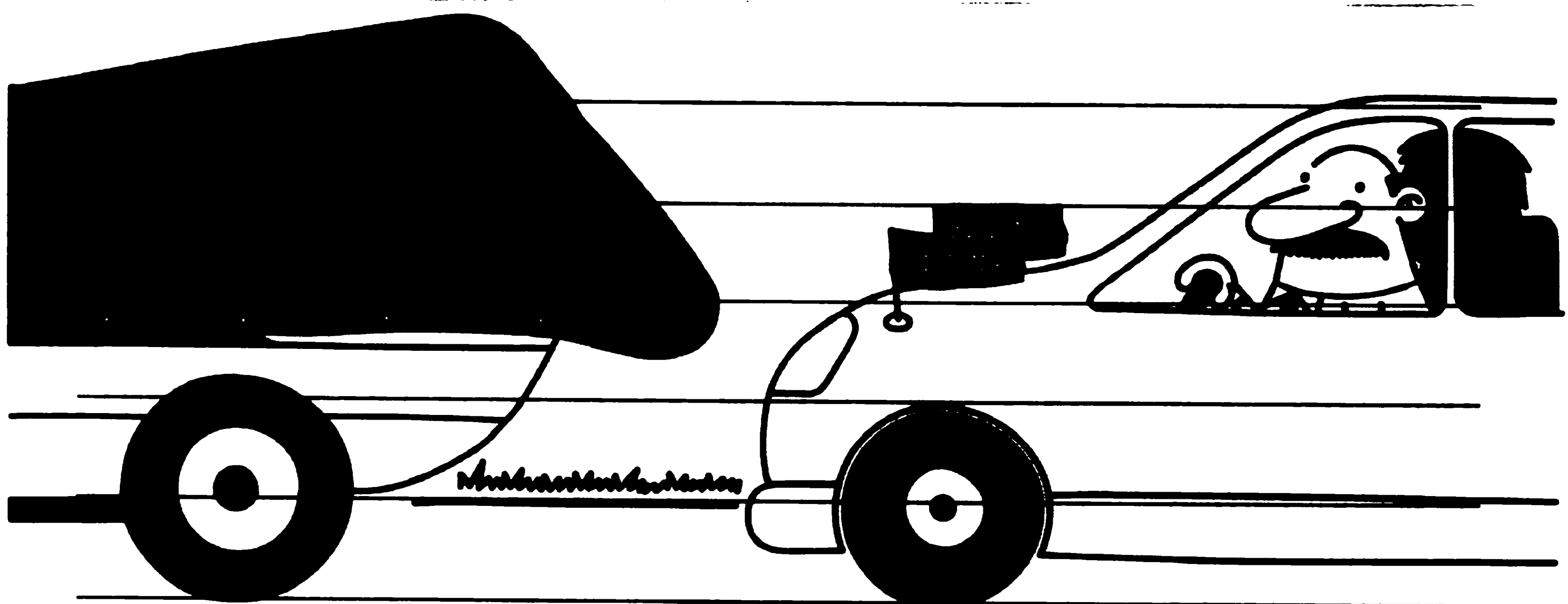
Rồi một chiếc xe nữa cũng vượt đèn đỏ, rồi MỘT CHIẾC KHÁC. Như thế không ai thêm NHẬN RA đang đèn đỏ vậy.

Bố khá chán nản, và khi nhìn thấy khoảng cách giữa hai xe, bố nhấn ga rẽ sang trái.

Chúng tôi chen vào ngay trước chiếc xe TIẾP THEO – nó CŨNG vượt đèn đỏ.

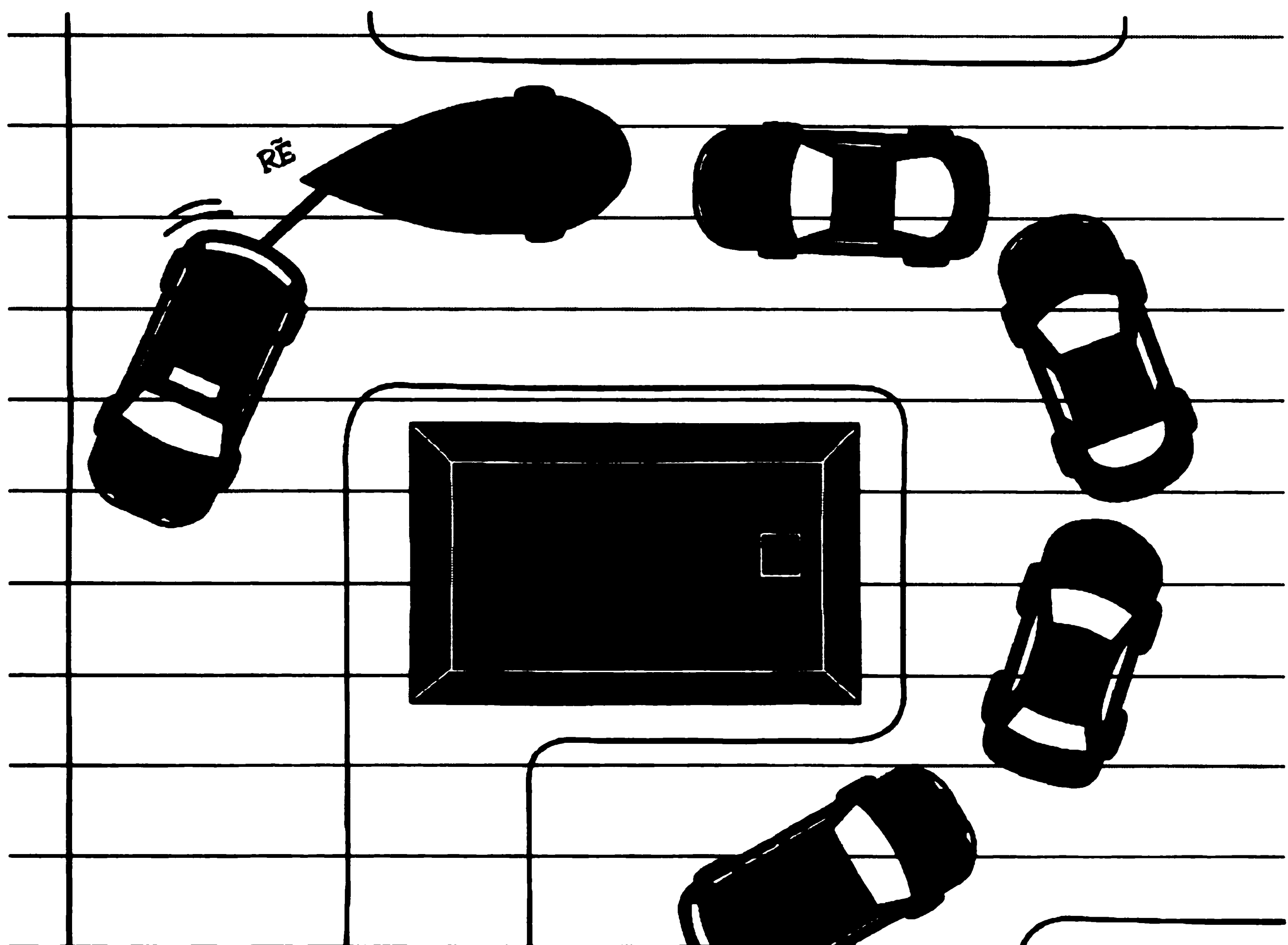
Khi nhìn lại chiếc xe phía sau, tôi nhận thấy một điều kỳ lạ. Có một lá cờ nhỏ ở mỗi bên mũ xe.

Mẹ cũng nhìn ra lá cờ, và thực sự bối rối. Mẹ nói những chiếc xe phía sau chúng tôi là một phần của đoàn XE TANG.

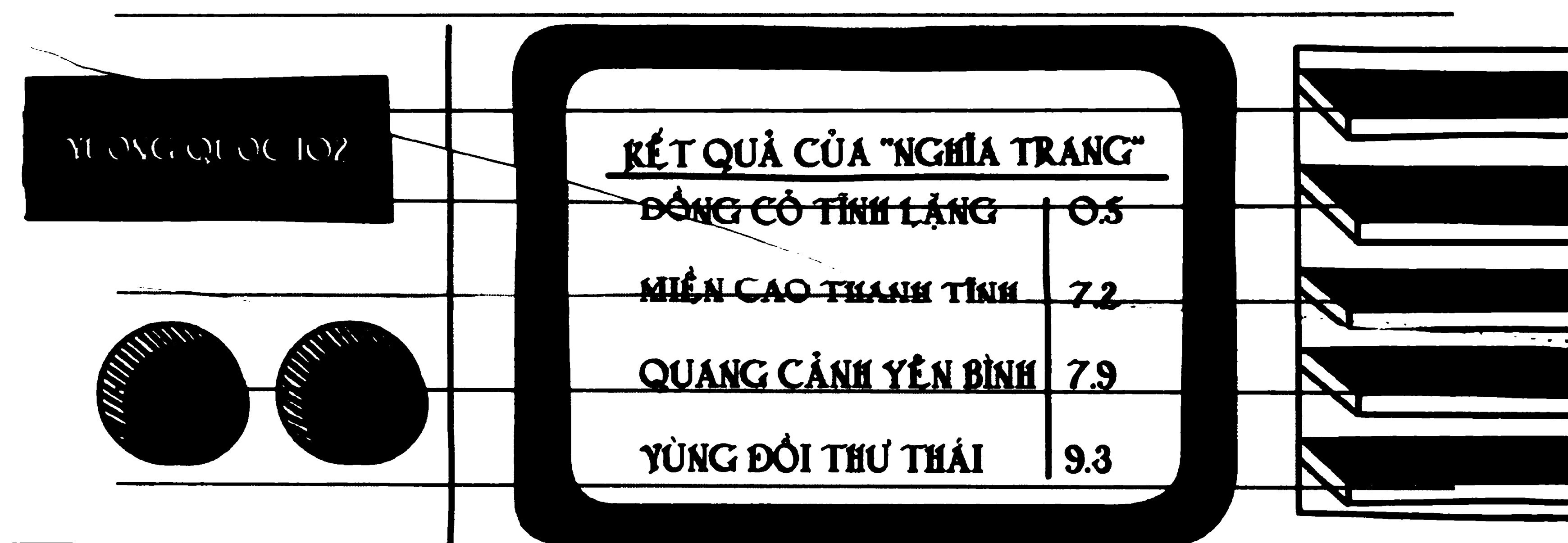
Mẹ giải thích rằng khi đưa tang, xe được phép vượt đèn đỏ trên quãng đường từ nhà thờ tới nghĩa địa, vì thế chúng có thể đi tất cả với nhau thành một đoàn. Và giờ nhà tôi đang cắt ngang đoàn xe ấy.

Bố trở nên hoang mang vì tất cả xe phía sau bây giờ đều đi theo xe NHÀ TÔI, và bố cố cắt đuôi họ bằng cách rẽ nhanh ở vài quãng ngắn.

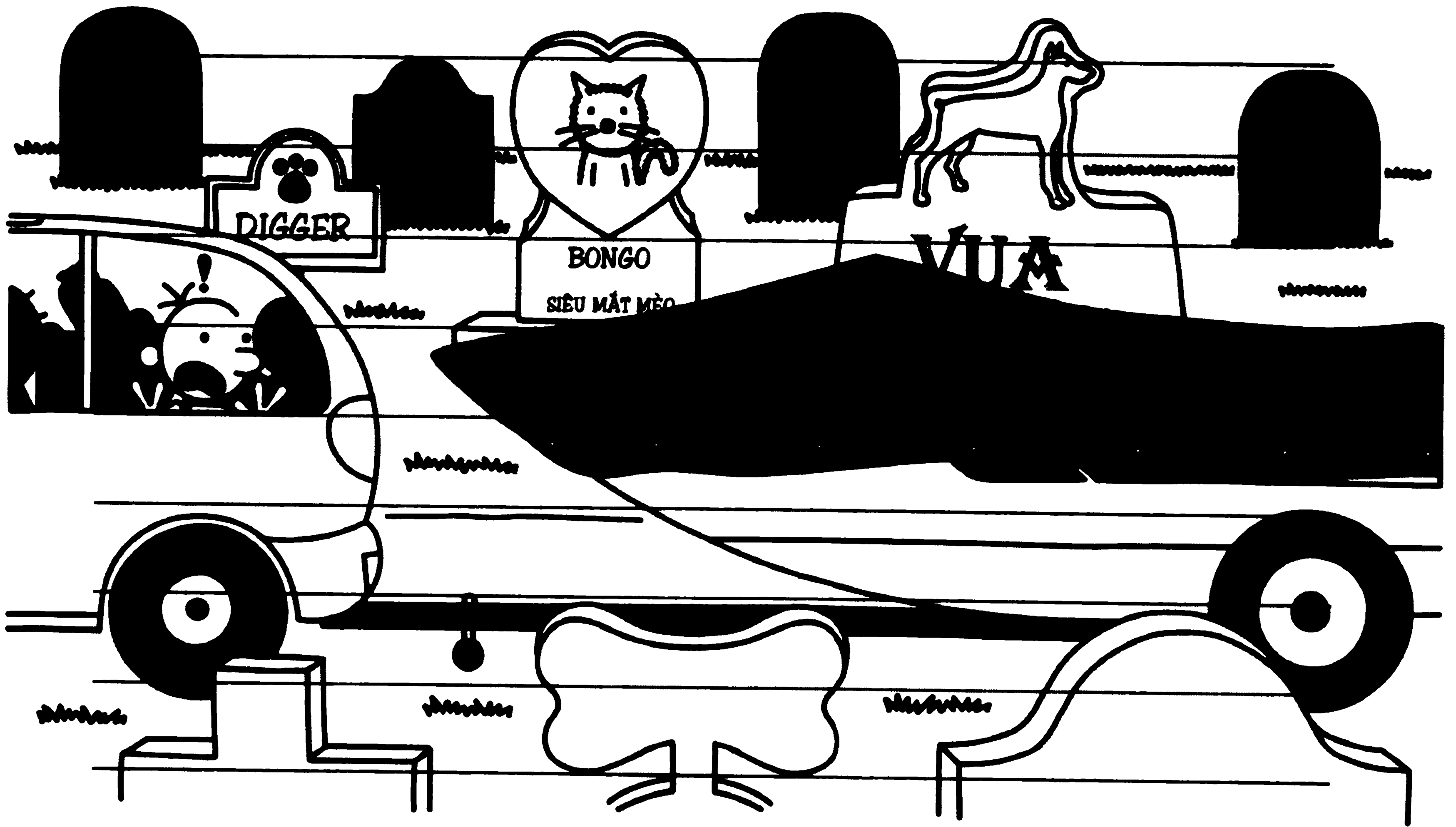
Dù vậy, cách ấy không hiệu quả. Bố nói sẽ trở ra đường cao tốc và cắt đuôi đoàn xe theo lối ĐÓ, nhưng mẹ nói ĐIỀU TỐI THIỂU chúng tôi có thể làm là dẫn đoàn người sau mình đi tới nghĩa địa.

Thế là mẹ gõ "nghĩa địa" trên GPS, và có một khu nghĩa địa cách đây chỉ vài tòa nhà.

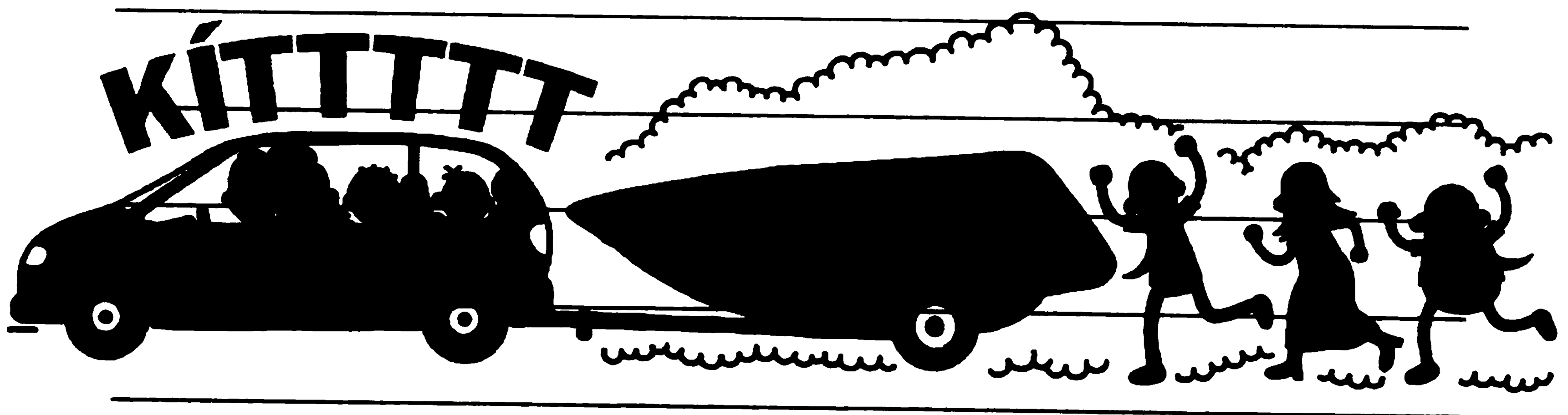

Chúng tôi đi qua cổng và đỗ lại bên đường. Những người đi theo chúng tôi cũng ra khỏi xe, nhưng họ có vẻ bối rối.

Nhìn vào những bia mộ, sẽ hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng GPS định vị tất cả các nghĩa địa cùng một lúc, và nó đã đưa chúng tôi tới nghĩa địa dành cho VẬT NUÔI.

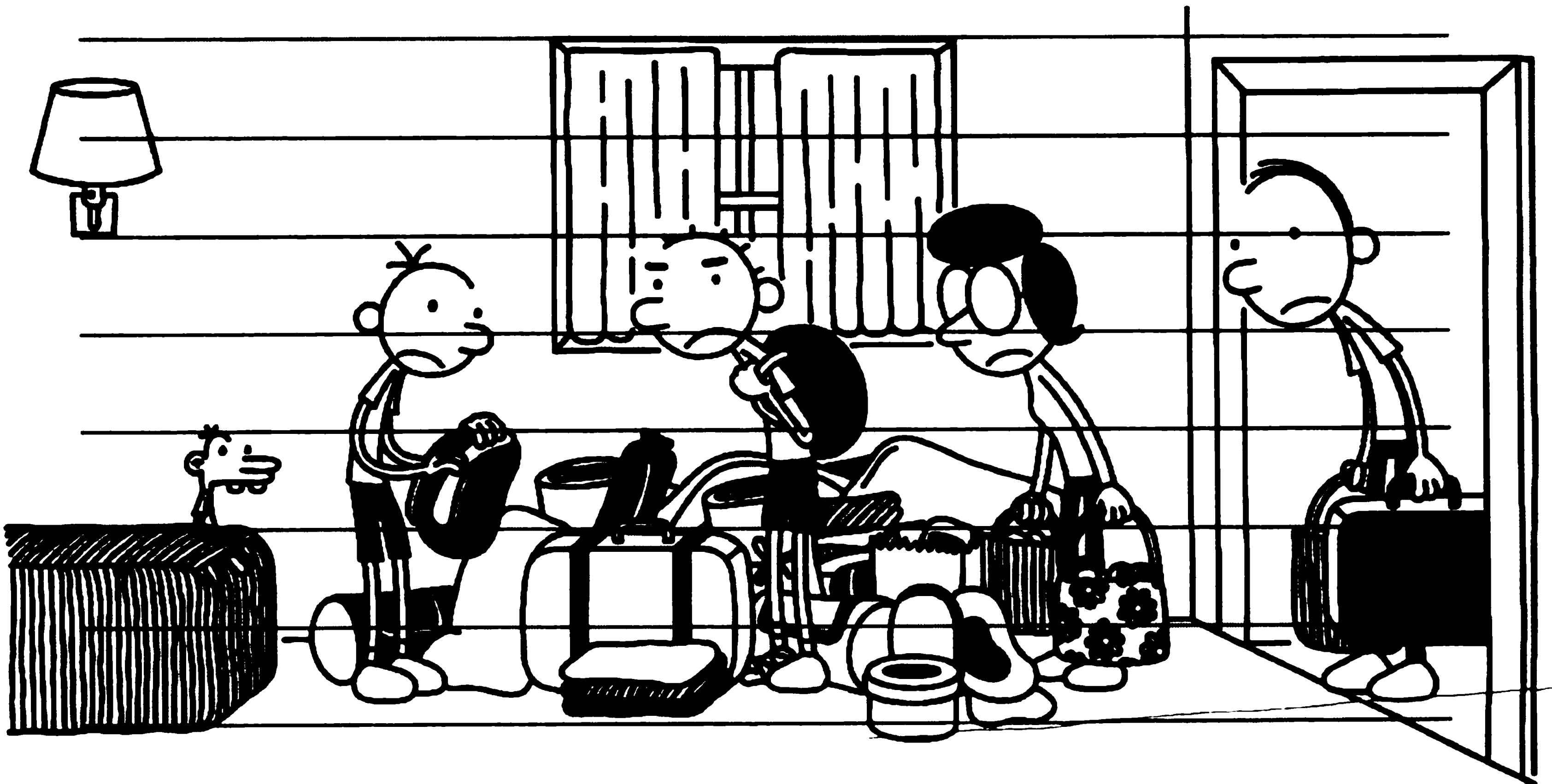

May thay, bố đưa chúng tôi ra khỏi đó trước khi mọi chuyện trở nên tệ hại.

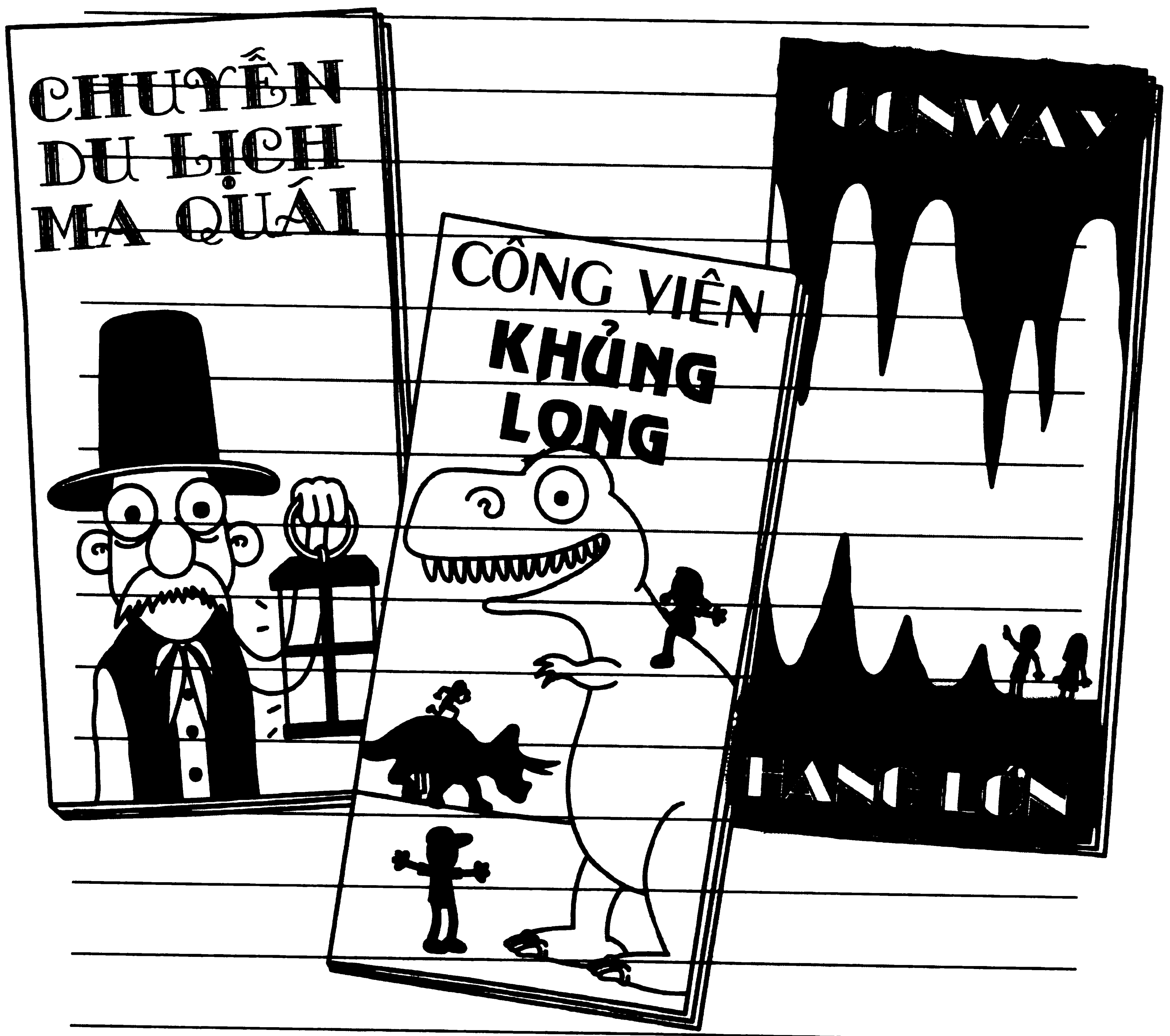
Sau khi thoát thân khỏi nghĩa trang dành cho vật nuôi, cả nhà tôi quyết định việc tốt nhất bây giờ là tạm nghỉ vì trời đã tối. Vì vậy chúng tôi đã tìm thấy một khách sạn cách đó vài dặm và đặt một phòng ở trên tầng bảy.

Bố không an tâm khi để mọi đồ đạc trong xe, vì kẻ nào đó có thể đột nhập từ cửa sổ trời và lấy đi bất cứ thứ gì chúng muốn. Thế là cả nhà khuôn HẾT ĐỒ ĐẠC vào khách sạn.

Sáng hôm sau, mẹ muốn tiếp tục kế hoạch Lựa chọn cuộc phiêu lưu của riêng bạn. Tôi bắt đầu lo ngại liệu đó có phải ý tưởng hay hay không, vì ngày hôm qua nó gần như đã giết chúng tôi, nhưng mẹ vẫn sung sướng với nó.

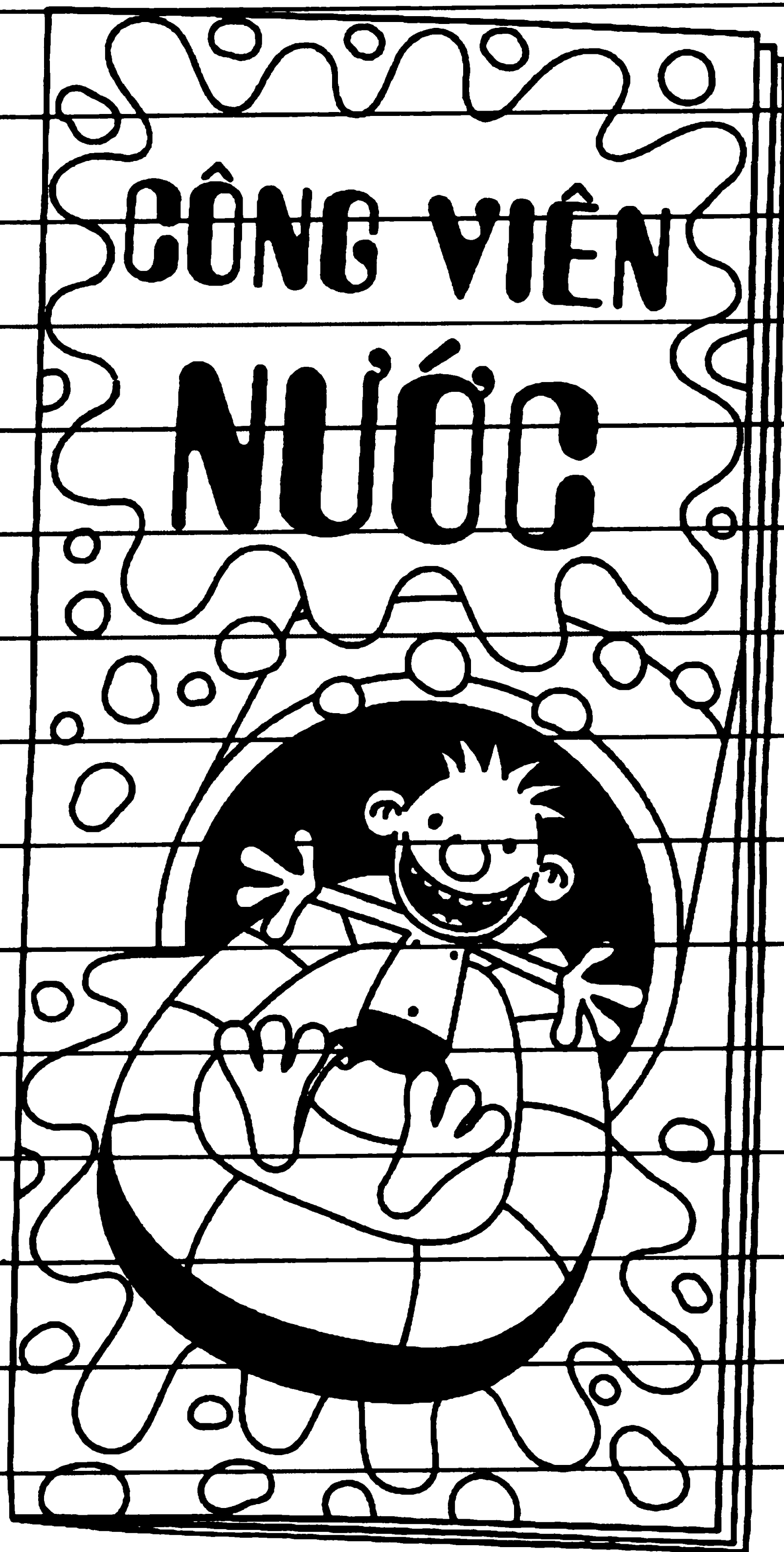
Mẹ vợ một tập tờ rơi ở bàn lễ tân rồi mang tới bàn ăn sáng để cả nhà có thể quyết định điều mình muốn làm trong ngày.

Thực sự là có QUÁ nhiều lựa chọn, và nhà tôi không thể thống nhất sẽ làm gì.

Bố muốn làm một tua du lịch cả ngày thăm chiến trường thời Nội chiến. Mẹ lại muốn cả nhà ra bãi biển. Còn Rodrick thì muốn đi thăm viện bảo tàng guitar điện.

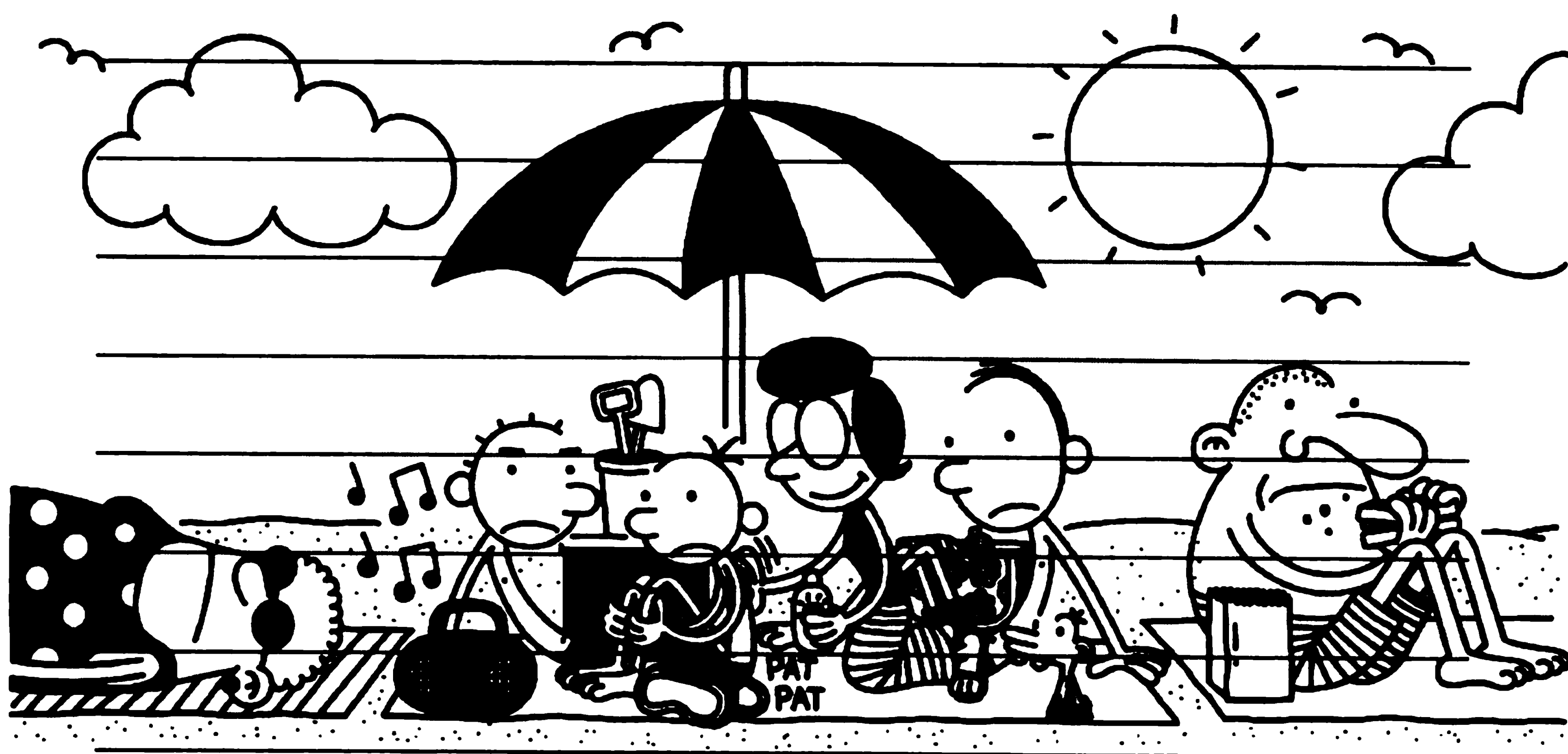
Với TÔI, nơi trông vui vẻ nhất có tên Công viên nước.
Mùa hè NĂM NGOÀI, nhà tôi đã đi tới một công viên
nước nhưng trời mưa, vì vậy tôi nghĩ rằng điều này sẽ
được bù đắp lại.

Nhưng mẹ đọc qua tờ rơi và nói rằng Công viên này
trông có vẻ "nhân tạo" và toàn bộ mục đích của
chuyến đi này là để TRÁNH những nơi như thế.

Vì không thống nhất được ý kiến của mọi người nên mẹ nói mẹ sẽ đưa ra "quyết định tối cao" là cả nhà sẽ ra bãi biển. Bố chẳng phản nản gì, bởi vì tôi chắc chắn bố đang nghĩ nếu cả nhà đi tới bờ biển, bố thực sự sẽ có cơ hội sử dụng CON THUYỀN yêu quý của mình.

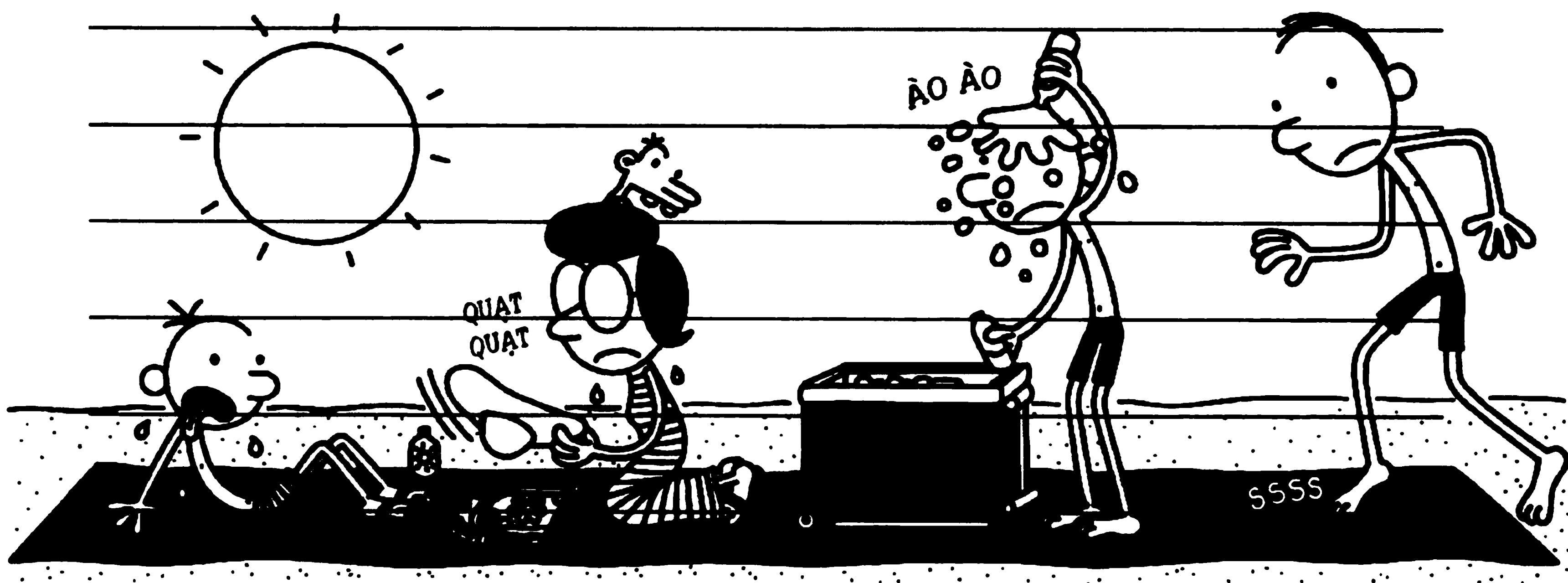
Thực lòng tôi không phải con người thích bãi biển cho lắm. Cứ khi nào ra bãi biển, chúng tôi lại mang theo một cái chăn và trải ra, sau đó ngồi đấy cả ngày. Và bạn không thể thực sự đi đâu cả, vì lo sẽ bị kẻ nào đó chiếm chỗ.

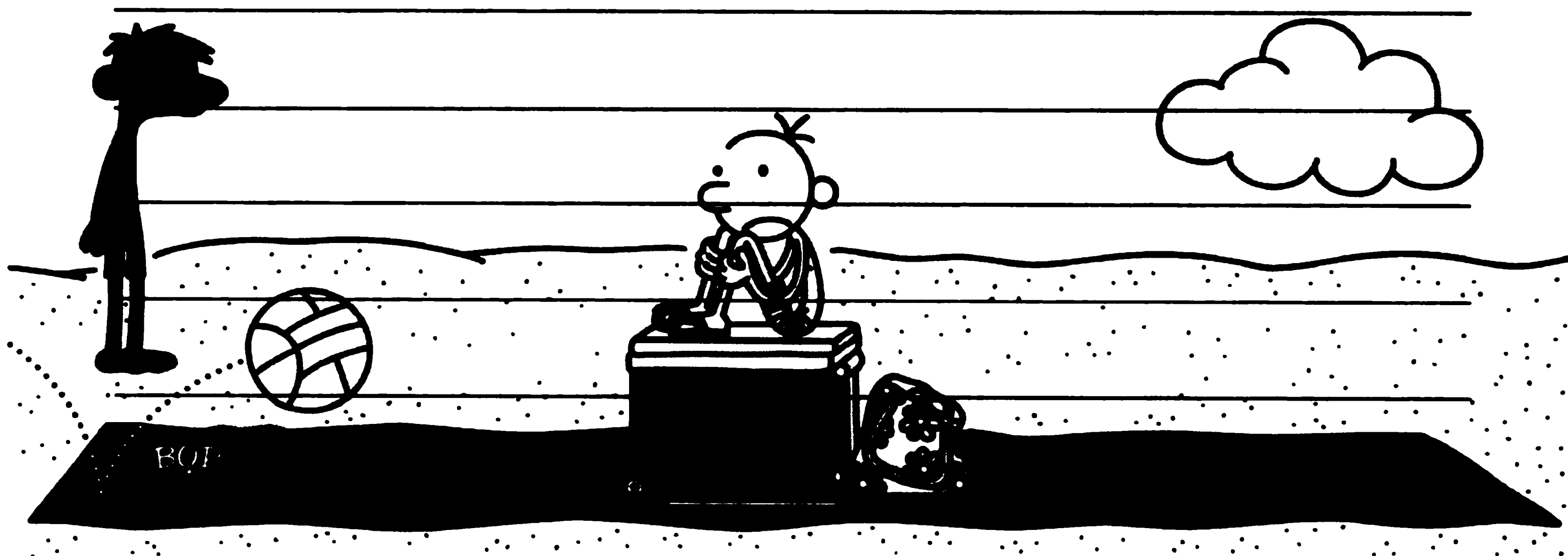
Lần trước nhà tôi ra bãi biển, bố đã mang theo tấm bạt phủ thuyền nên chúng tôi có thêm không gian cho cả nhà và cả đồ đạc nữa.

Nhưng tấm bạt IT NHẤT phải to gấp đôi tấm chăn cũ của chúng tôi, và nó chiếm một khoảng to tướng trên bờ biển.

Đây là chưa nói đến việc nó được làm từ NHỰA, vì thế với ánh mặt trời rọi xuống, nhà tôi chẳng khác nào ngồi trên cái chảo rang.

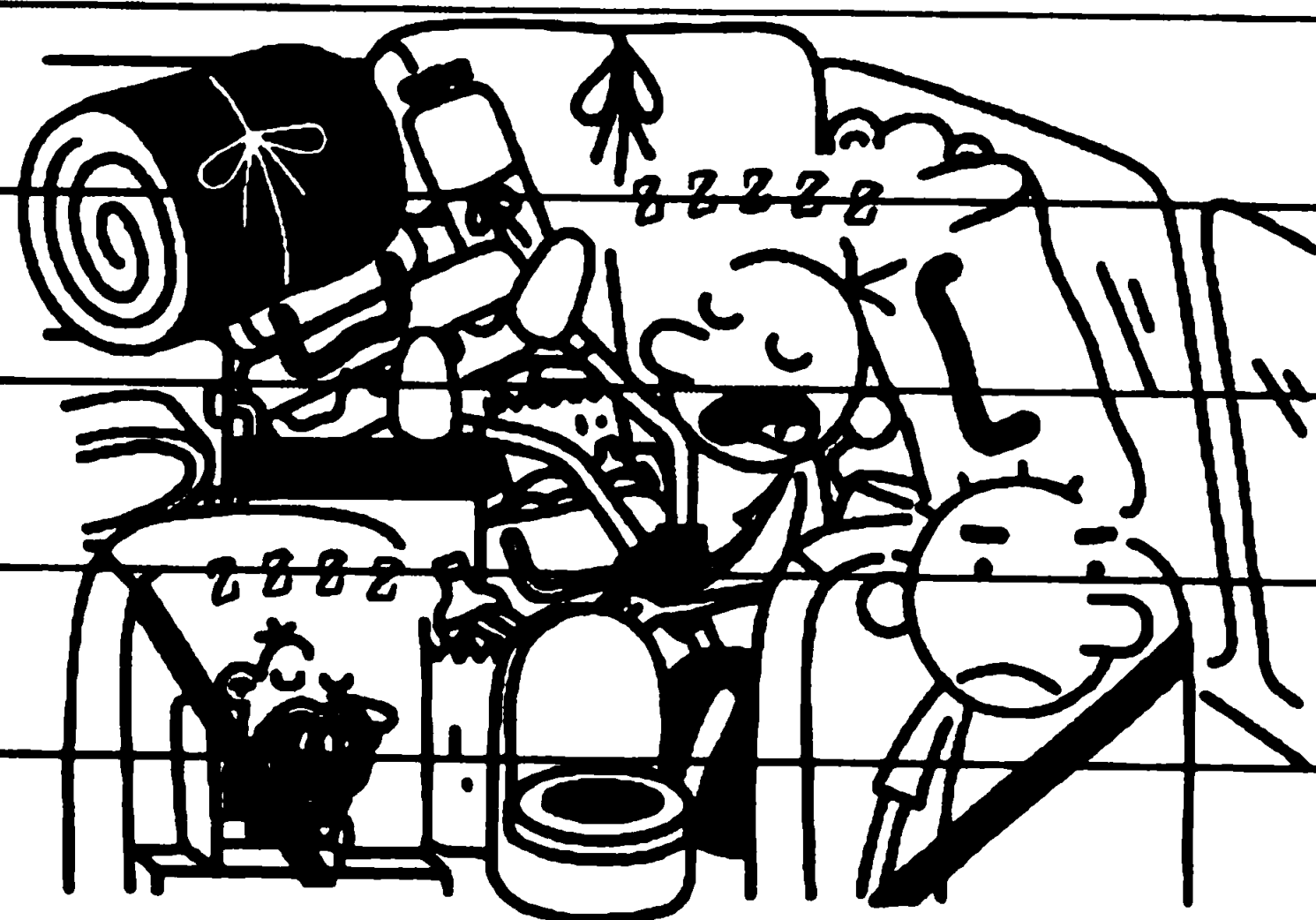

Xấu hổ NHẤT là khi mọi người trong nhà đi kiếm bữa trưa ở con đường ven biển còn tôi phải ngồi một mình trên tấm bạt để trông đồ.

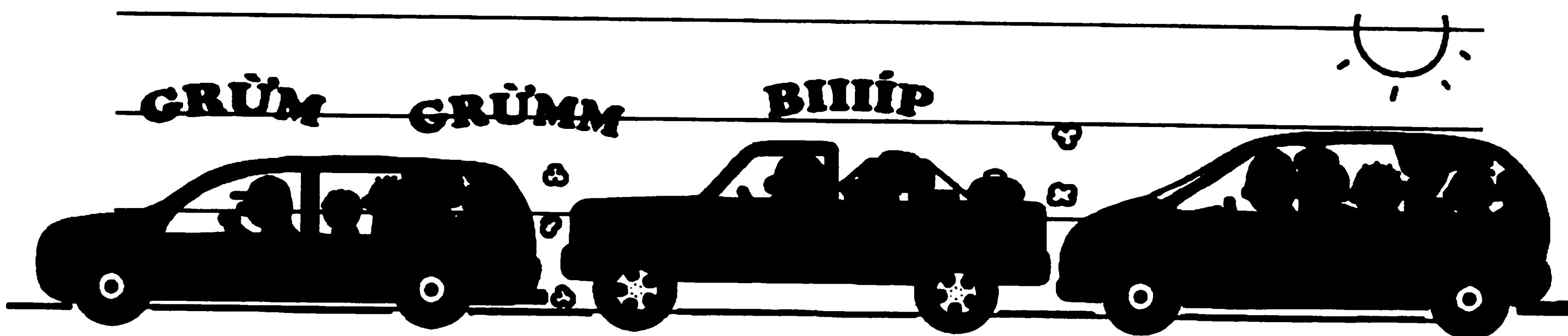

Vì thế tôi không thực sự hào hứng với chuyện đi ra bãi biển, nhất là khi biết bố mang theo tám bát phủ thuyền.

Bãi biển cách đây vài dặm, tôi bèn quyết định chợp mắt cho đến khi tới đó. Và tin tôi đi, với tất cả đồ đạc chồng chất ở sau chiếc xe nhỏ, việc ấy chẳng dễ dàng chút nào.

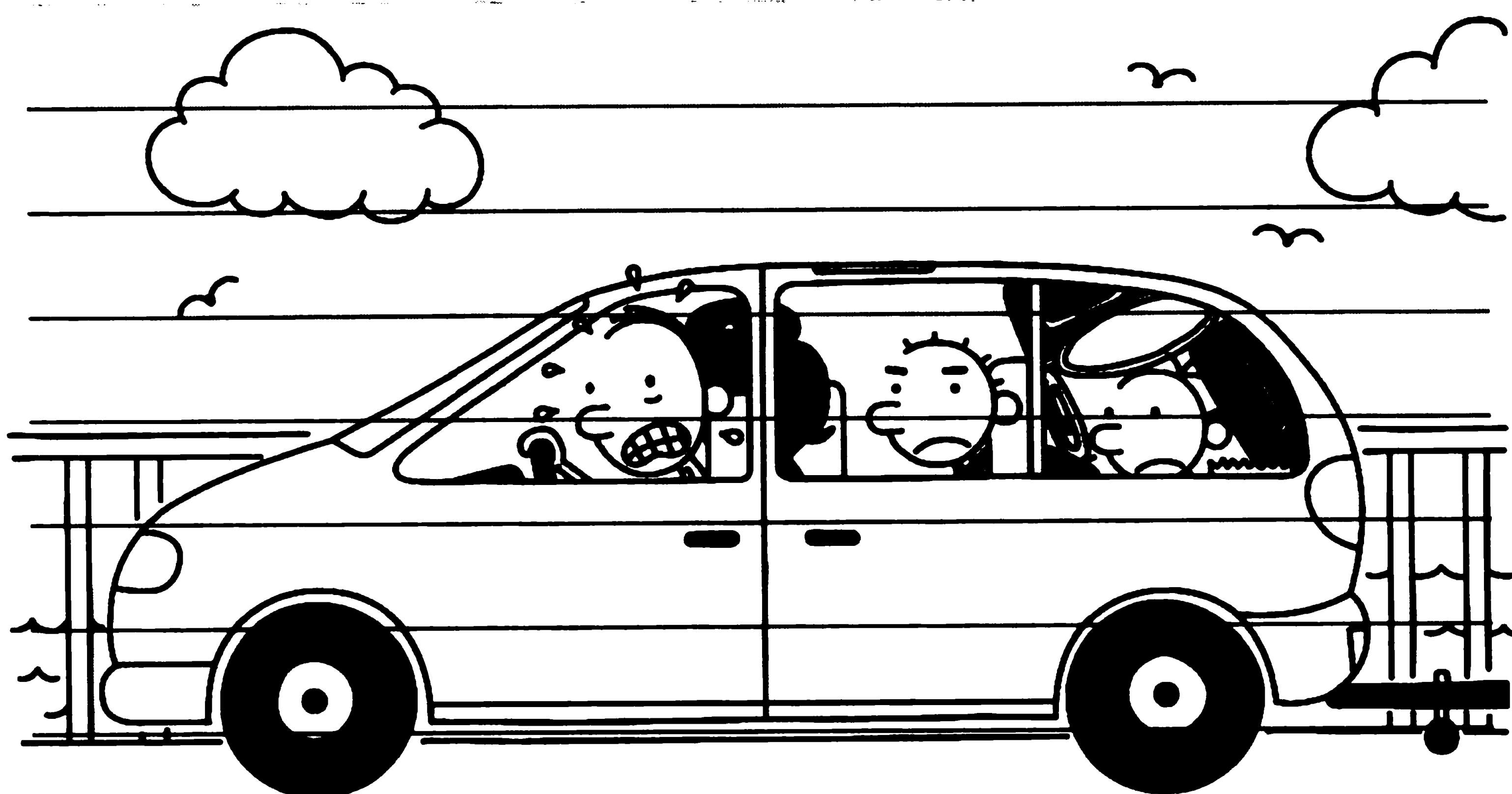

Tôi bừng tỉnh khi xe đi chậm lại. Tôi tưởng cả nhà đã ra đến bãi biển rồi, nhưng chúng tôi thậm chí còn chưa lên cầu. Đường như ai cũng có chung ý tưởng với gia đình tôi.

Khi chúng tôi chỉ còn cách cây cầu khoảng một phần tư dặm, Tôi có thể thấy bố bắt đầu tỏ ra bồn chồn lo lắng.

Bố GHÉT những cây cầu, vì lý do nào đó bố luôn bị hoa mắt chóng mặt khi đi qua đây.

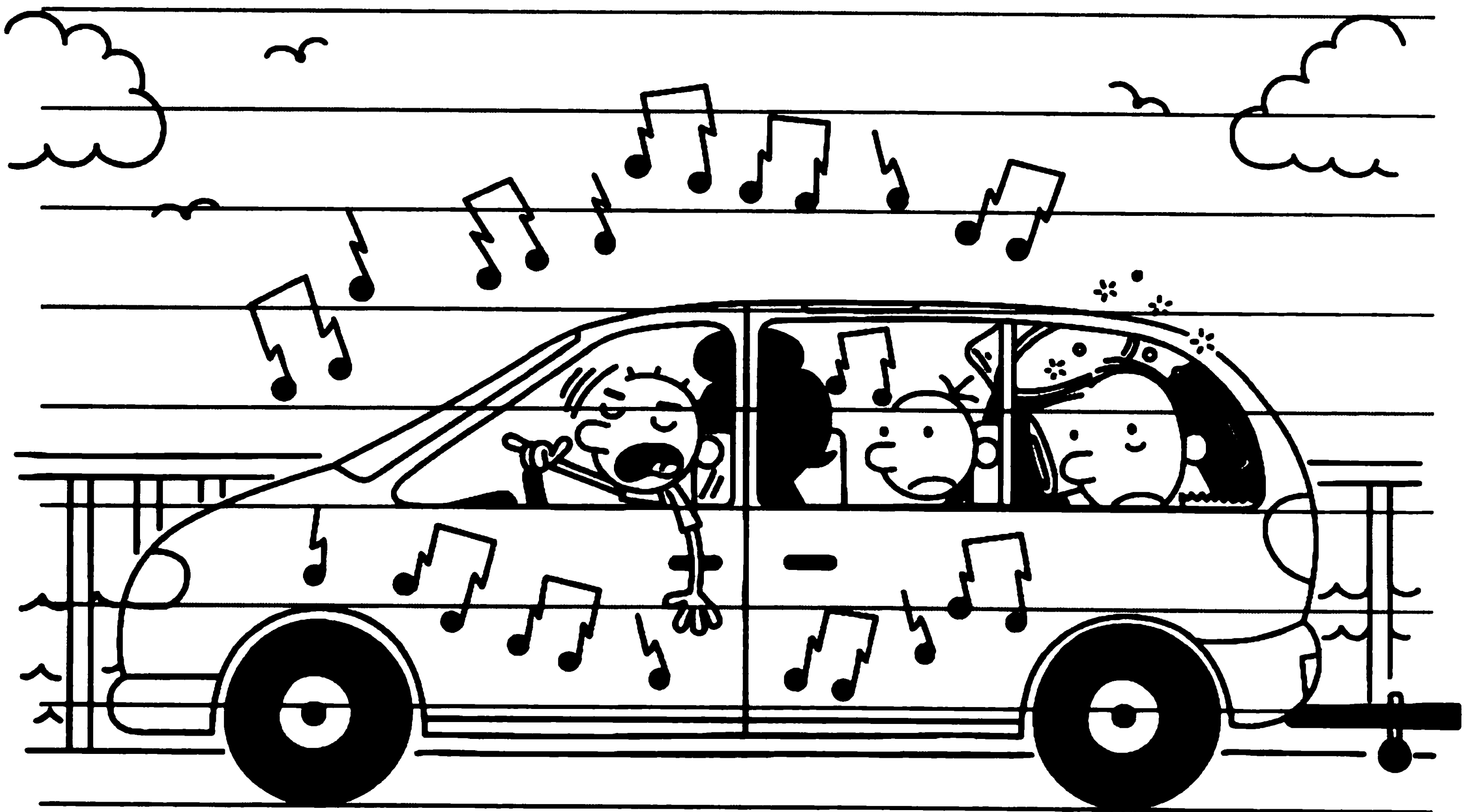

Cây cầu vượt biển là một trong những kiểu cầu thực sự rất cao để bắc qua mặt nước, và tôi chắc chắn bố không mong muốn bị kẹt trên đó trong nửa giờ tiếp theo.

Mẹ bảo Rodrick là ANH TÁ có thể lái xe. Vì thế chúng tôi dừng lại và mọi người đổi chỗ ngồi.

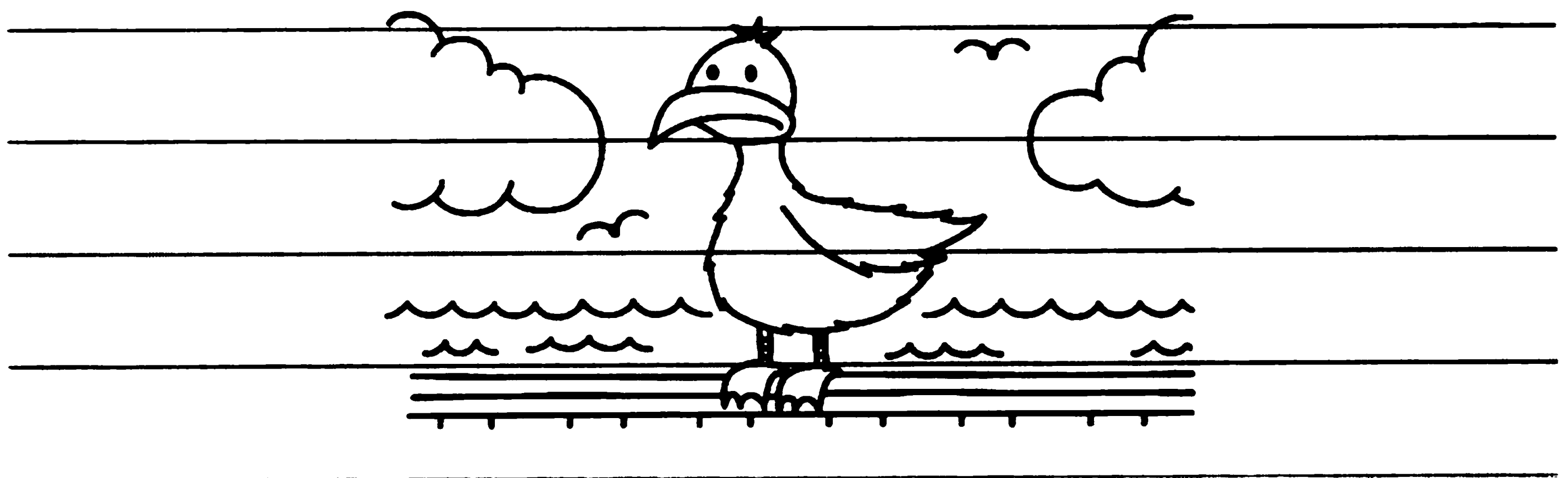
Bố ngồi vào chỗ của tôi ở sau xe để không phải nhìn thấy cây cầu qua cửa kính, và tôi dịch lên hàng ghế giữa.

Khi Rodrick ngồi vào ghế của tài xế, anh ta lợi dụng triệt để luật bật radio của bố và bật nhạc rock hạng nặng âm ỉ. Và tôi có thể nói rằng nó chẳng giúp thần kinh bố ổn hơn chút nào.

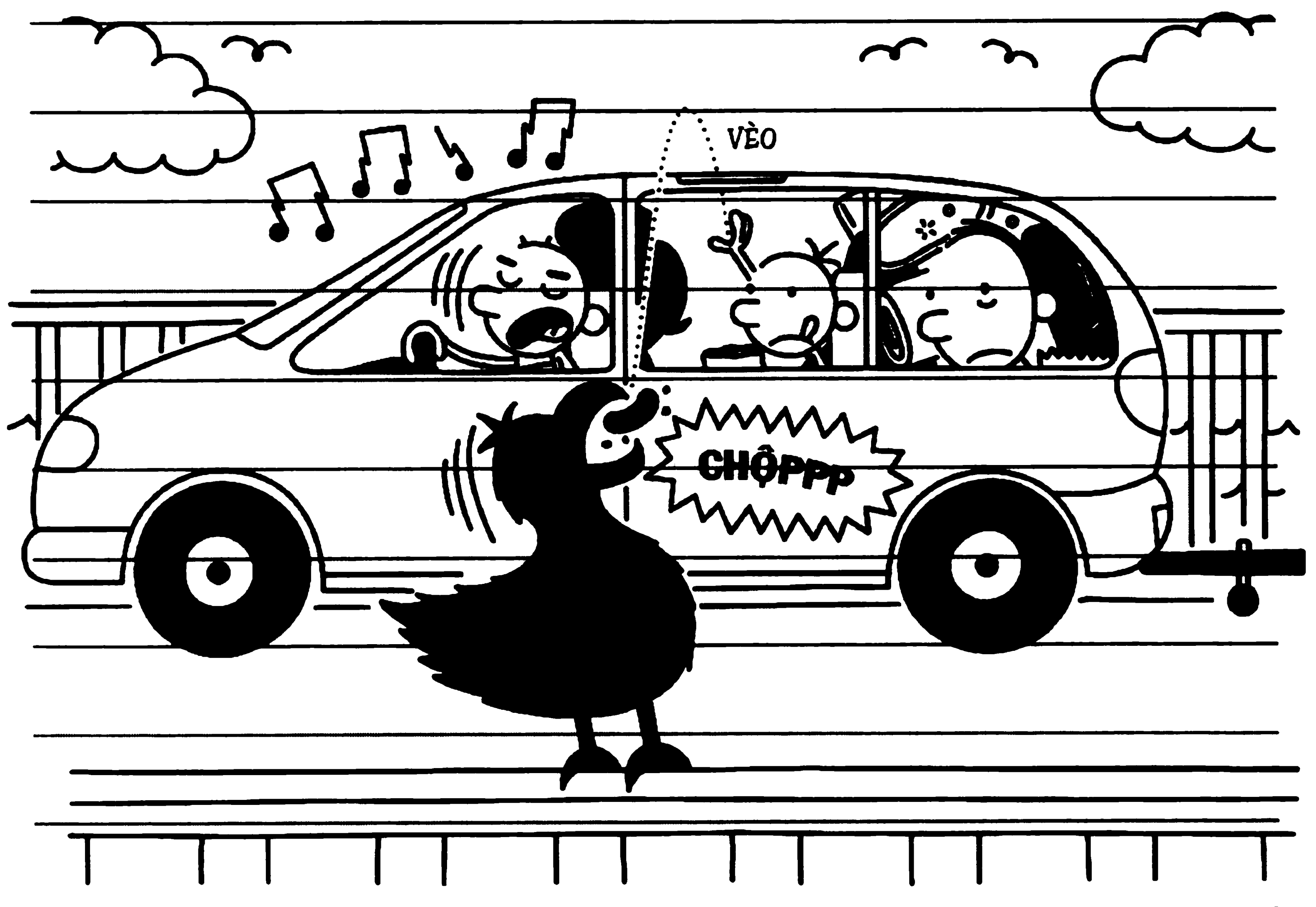

Chúng tôi đang đi như rùa bò trên cầu với vận tốc chỉ khoảng ba dặm một giờ. Có vẻ chúng tôi đã bị tắc trên cây cầu lâu hơn tôi mong đợi, vì thế tôi mở túi pho mát cuộn mà Rodrick mua ở cửa hàng tạp hóa ra.

Có một con mòng biển đang đậu trên lan can cầu ngay cạnh xe nhà tôi, và nó nhìn thẳng vào tôi.

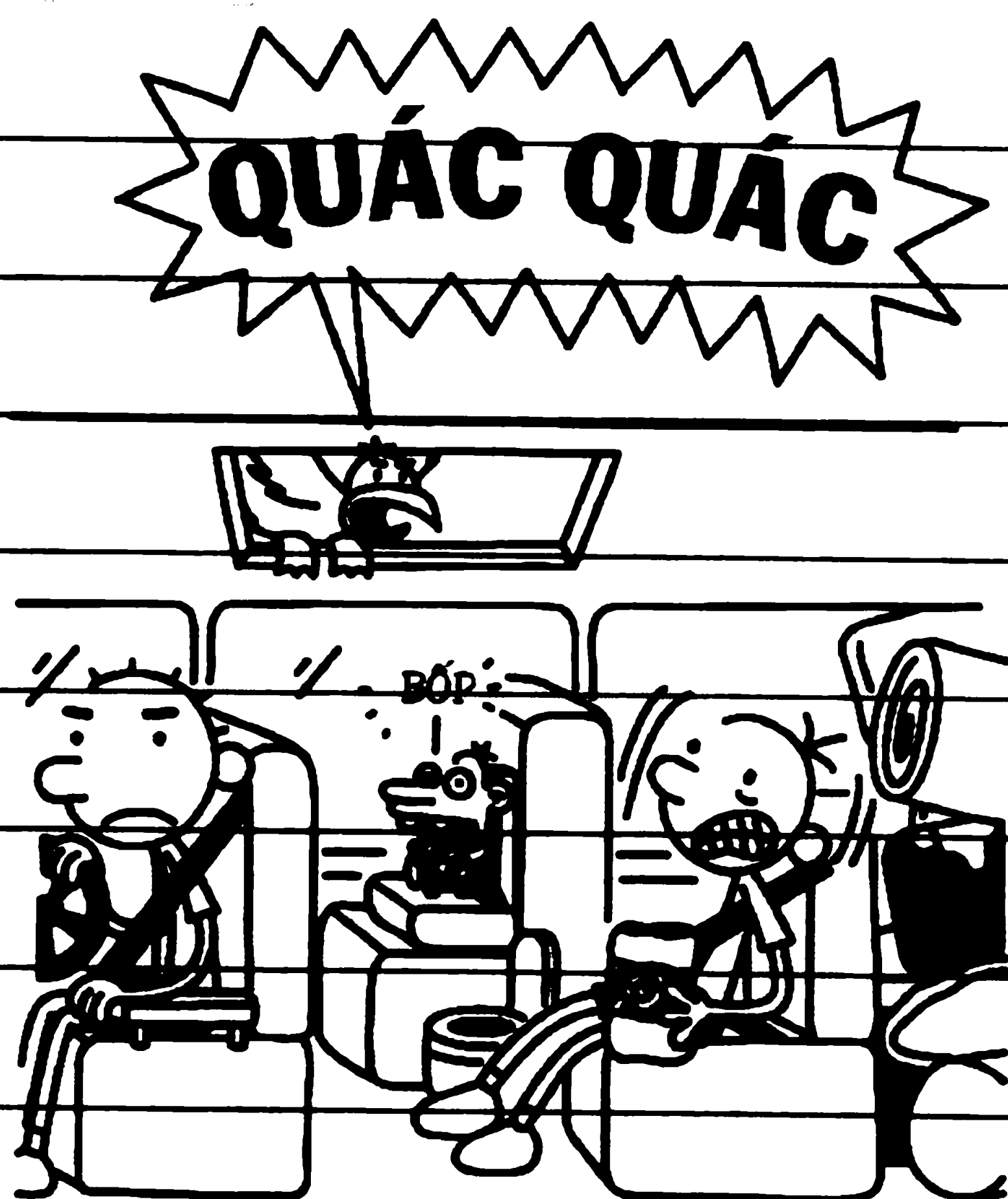
Có lẽ tôi thấy thương thương nó, vì thế tôi bèn ném một miếng pho mát ra ngoài cửa sổ trời. Phải nói rằng tôi khá ấn tượng khi con mòng biển bắt được miếng pho mát giữa không trung.

Tôi định ném thêm một miếng pho mát NỮA thì mẹ ngăn tôi lại.

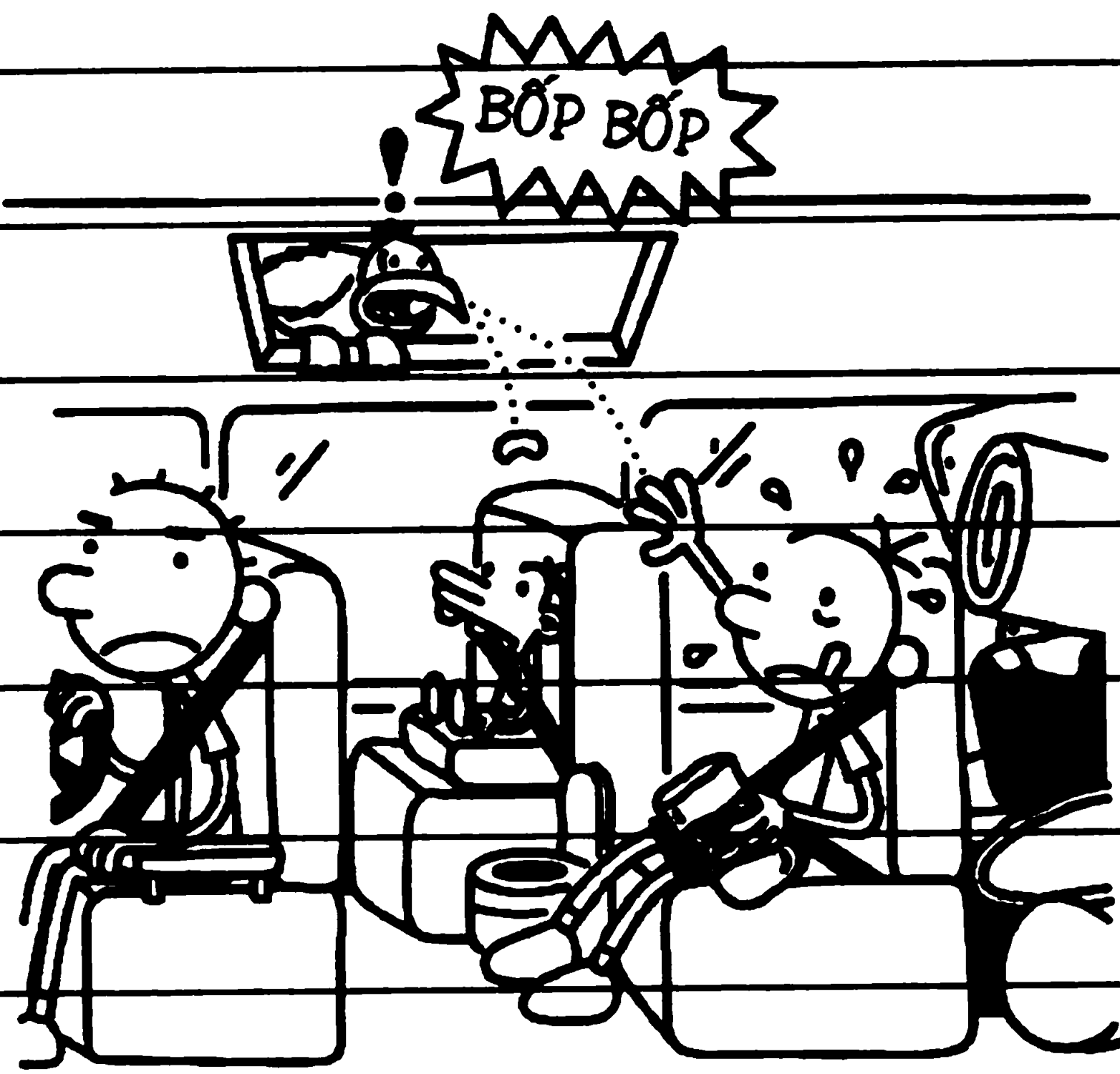
Mẹ nói loài mòng biển rất hung hăng, nên cho chúng "thức ăn của con người" là ý tưởng không hay chút nào.

Mẹ đã đúng về chuyện "hung hăng", vì hai giây sau con mòng biển đã đậu chính ỉnh trên nóc xe, rõ ràng nó muốn ăn thêm.

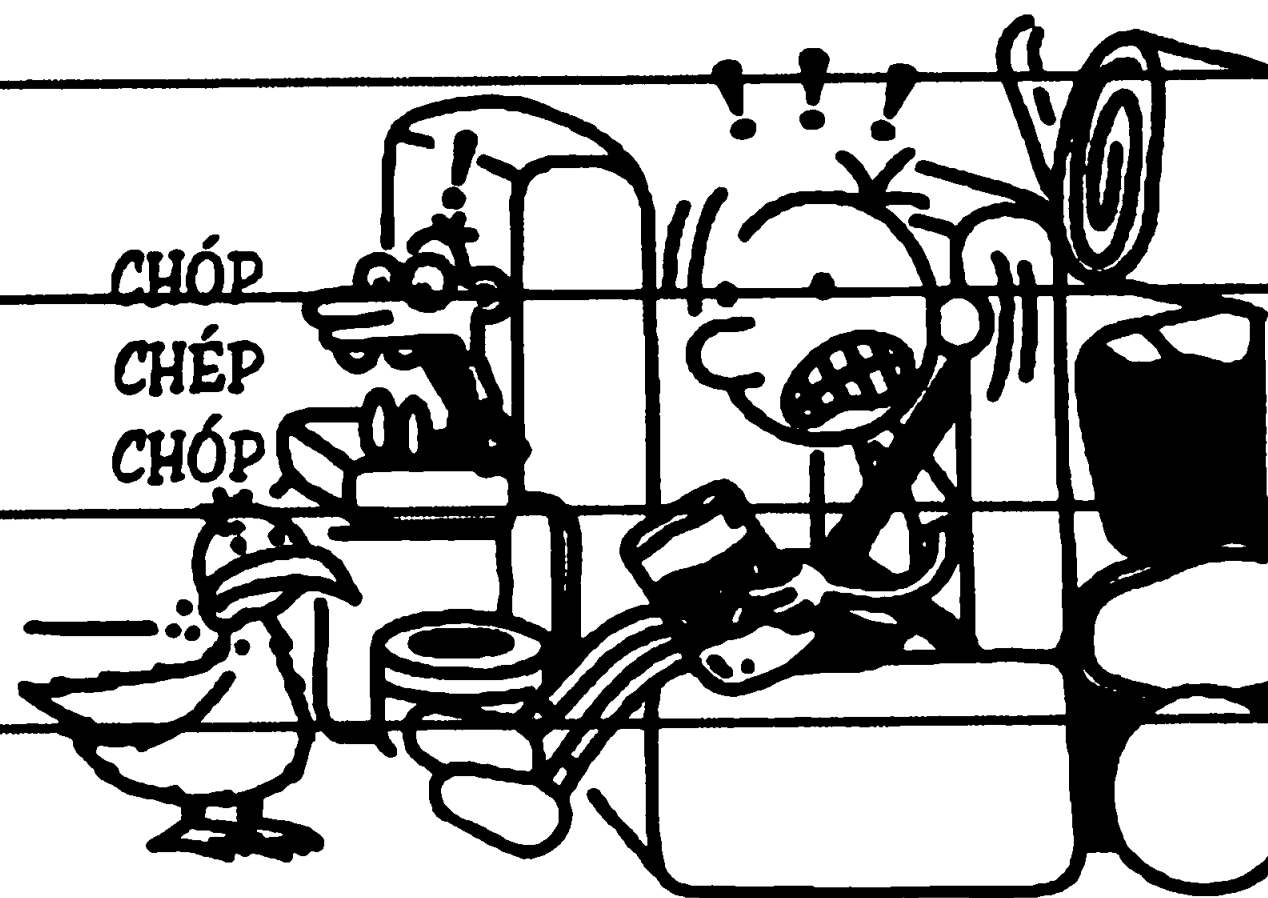
Tôi ném cho nó một miếng nửa hòng đuổi nó đi, nhưng con mòng biển đóp hựt khiến miếng pho mai rơi vào trong xe.

Đó là lúc chuyện trở nên TỒI TỆ.

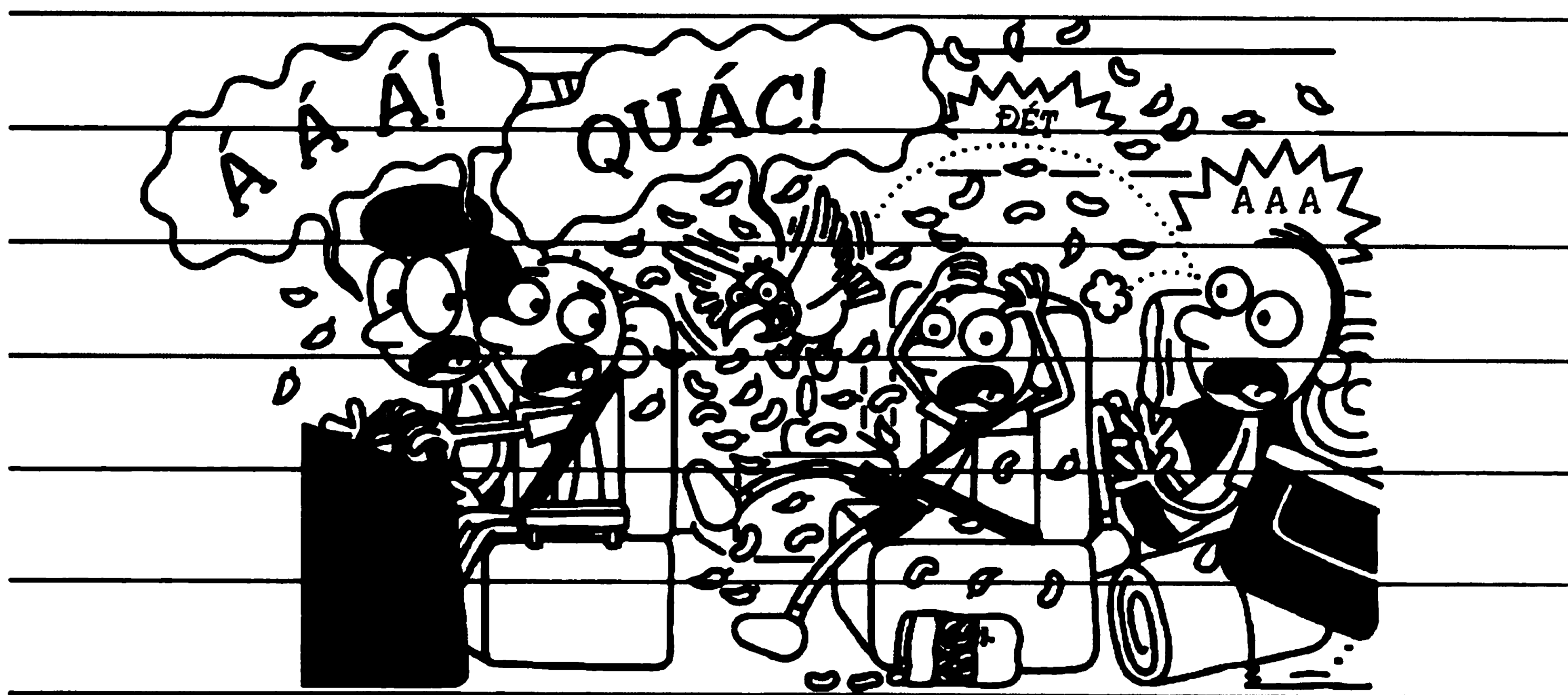
Con mòng biển nhảy phóc VÀO xe và đớp miếng pho mát trên sàn.

Trong khoảnh khắc, cả nhà tôi sốc nặng khi thấy một con mòng biển trong xe, và không ai nhúc nhích được chút nào.

Con mòng biển kêu quang quác vài lần và rồi cố bay ra ngoài theo đường cửa sổ trời. Nhưng nó bị chệch khoảng vài phân và đâm sầm vào nóc xe.

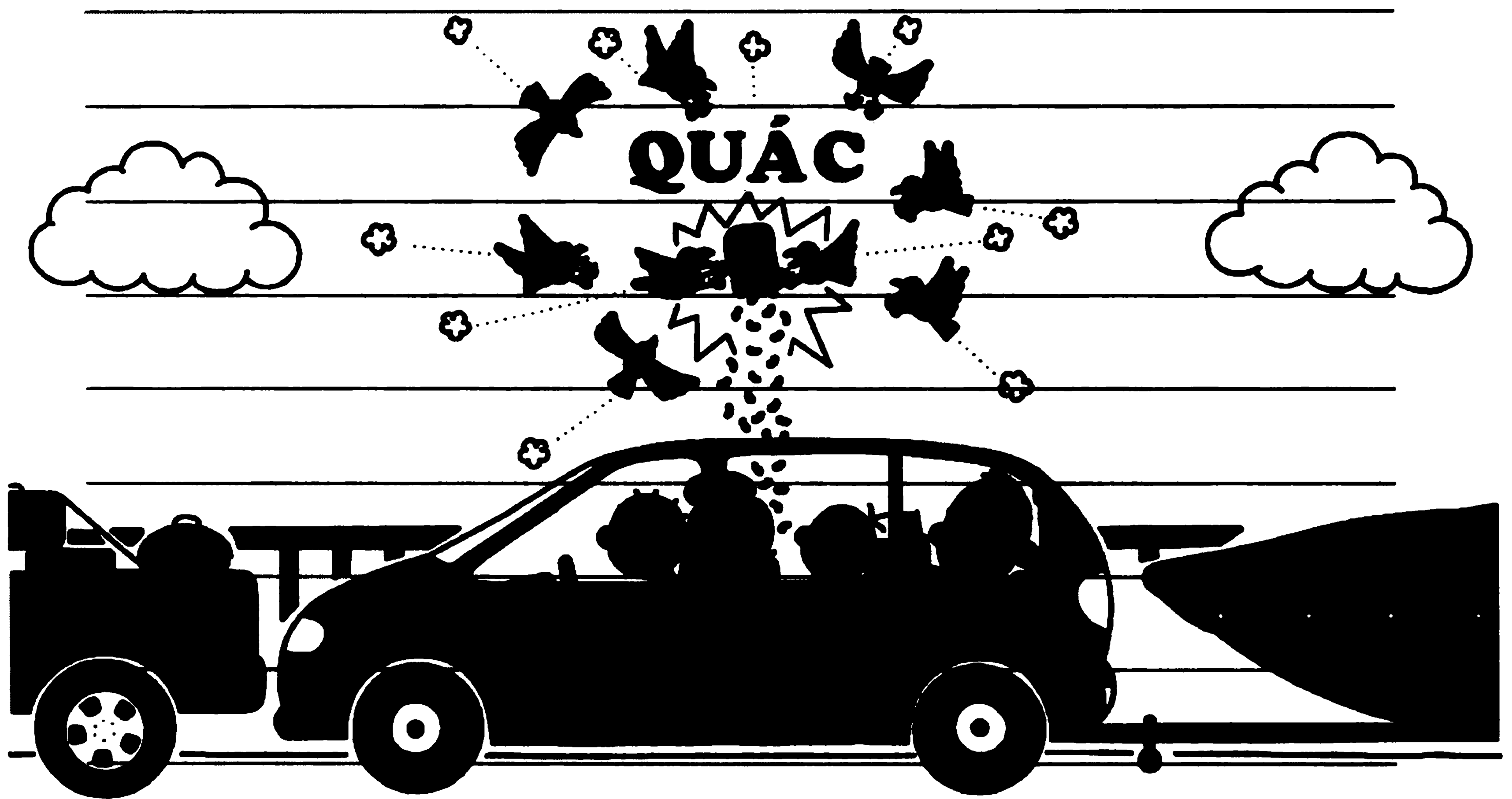
Rồi nó hoàn toàn phát điên, bay loạn lên và đập cánh vào các cửa kính. Cả nhà tôi cũng hoàn toàn hoảng loạn, trong khi lông cùn pho mát văng tung tóe khắp nơi.

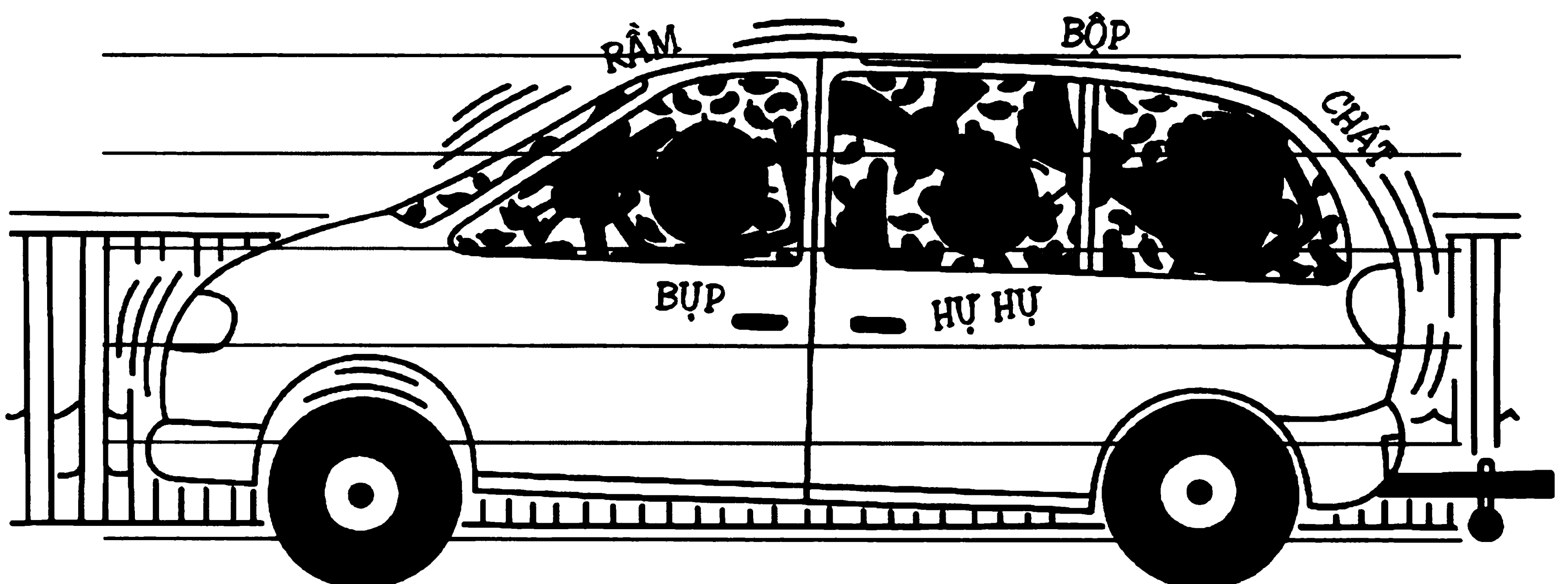
Con mòng biển nổi tính háu ăn và chộp lấy túi pho mát cuộn trên sàn. Nhưng tôi giăng lấy và dùng hết sức bình sinh để giữ nó. Cả nhà gào thét bảo tôi bỏ cái túi ra, nhưng tôi quyết không từ bỏ.

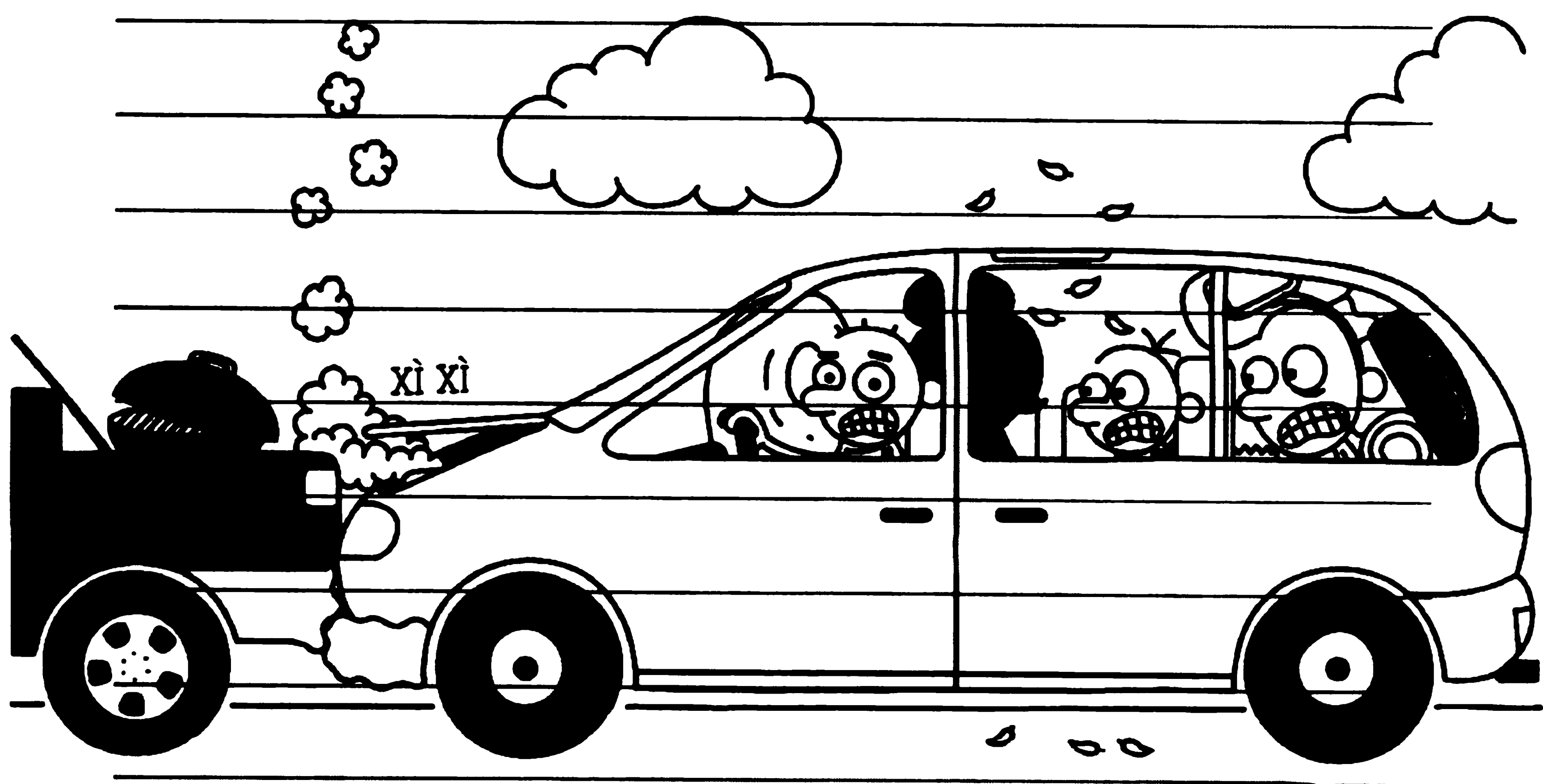
Cuối cùng, con mòng biển đánh bại tôi trong cuộc chiến cam go ấy và bay thẳng qua cửa mái lên trời, mang theo túi pho mát. Nhưng nó không mang được cái túi ấy đi xa.

Khoảng ba phần tư chỗ pho mát rơi TRỞ LẠI vào trong xe, và từ đây mọi thứ hoàn hoàn trở thành một cơn ác mộng.

Vài con mòng biển bay lên phía trước xe, khiến Rodrick hoảng loạn nhấn phải chân ga. Khi lũ chim biển mất và mọi thứ bình tĩnh trở lại, chúng tôi lại có cả một vấn đề MỚI phải giải quyết.

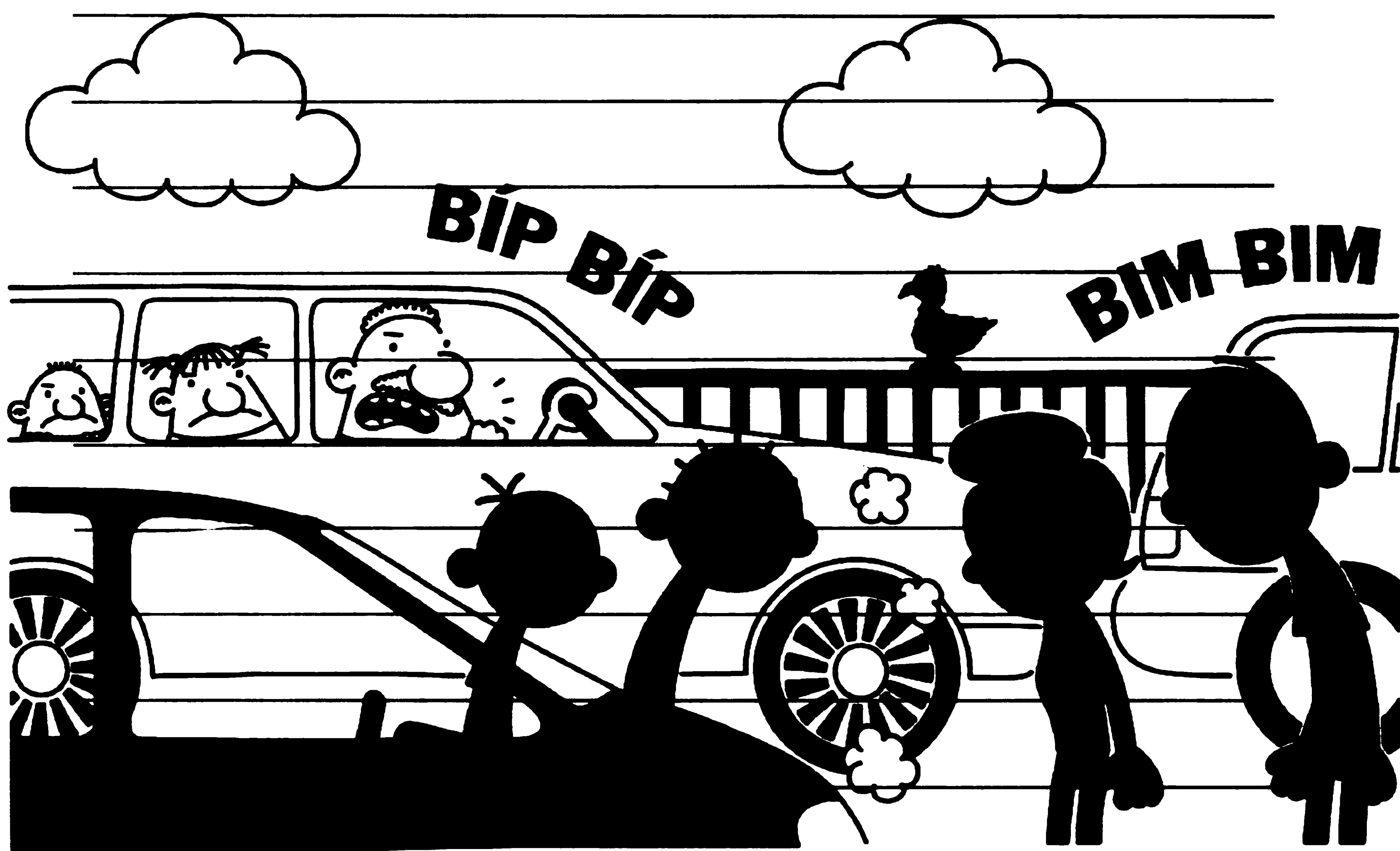
Dù bạn tin hay không, những người trong chiếc xe mà nhà tôi đâm vào phía sau lại khá là tốt bụng.

Đó là một cặp vợ chồng, và họ có vẻ hiểu đó chỉ là một tai nạn vô ý. Vì thế họ đã trao đổi thông tin bảo hiểm với bố, còn cảnh sát thì không cần phải nhúng tay vào.

Nếu có điều gì đó TỐT ĐẸP sau vụ tai nạn ấy, thì là chúng tôi không phải ra bãi biển nữa.

Tin XẤU là giờ đây xe nhà tôi không khởi động được nữa, và phải mất hàng giờ để chờ xe cứu hộ tới.

Tất cả xe cộ đều đổ vào một làn xe, và chuyện đó không làm chúng tôi trở nên quá nổi tiếng với dòng người đang cố qua cầu.

Người thợ ở cửa hàng sửa xe di động nói rằng xe nhà chúng tôi đã bị vỡ bộ phận tản nhiệt và phải mất bốn đến năm tiếng đồng hồ mới sửa được. Điều đó có nghĩa chúng tôi cần tìm việc gì đó để làm cho hết ngày.

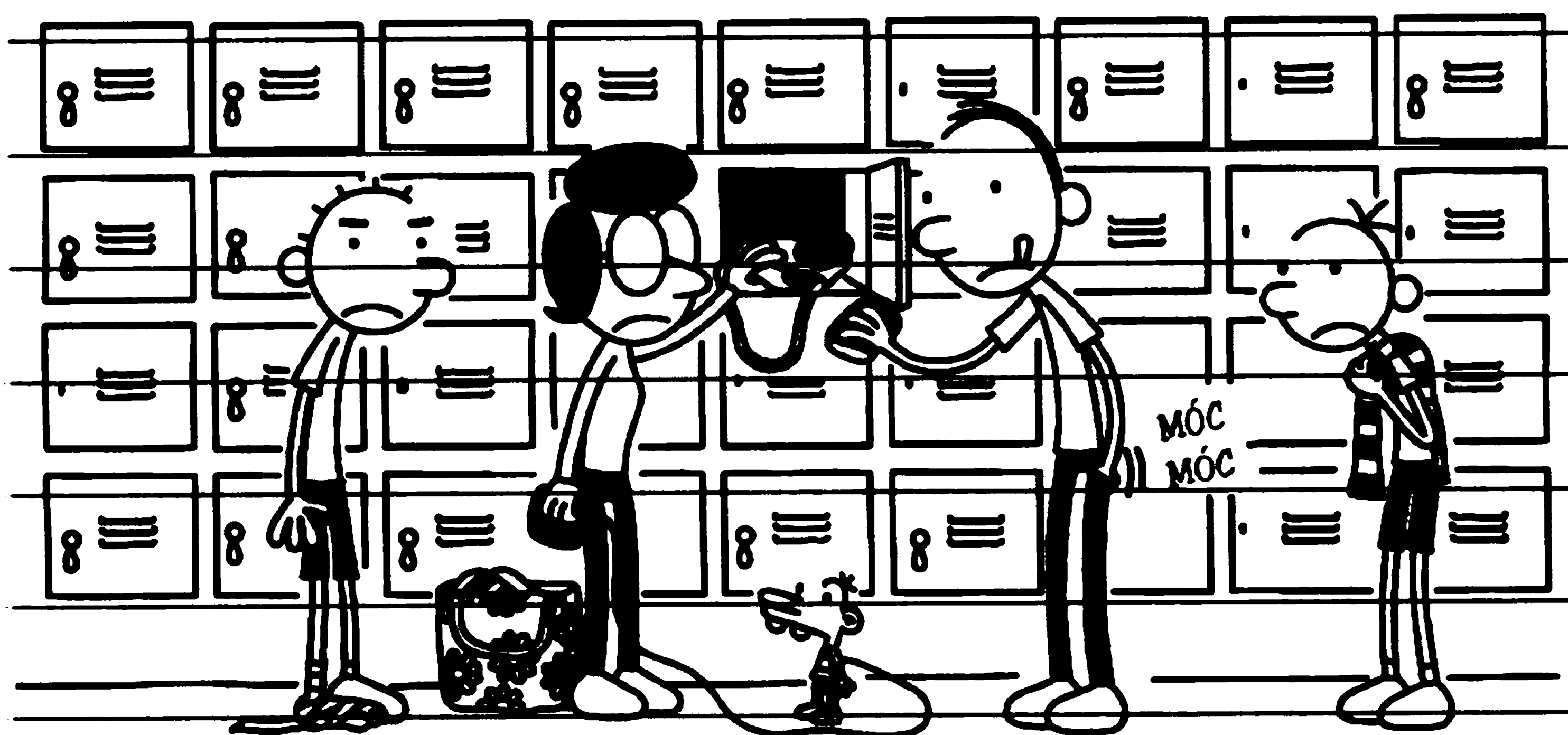
Bước ra ngoài, tôi khá sung sướng nhận ra chúng tôi chỉ cách Công viên nước hai khối nhà. Đây chính là nơi LÚC ĐẦU tôi đã muốn đến.

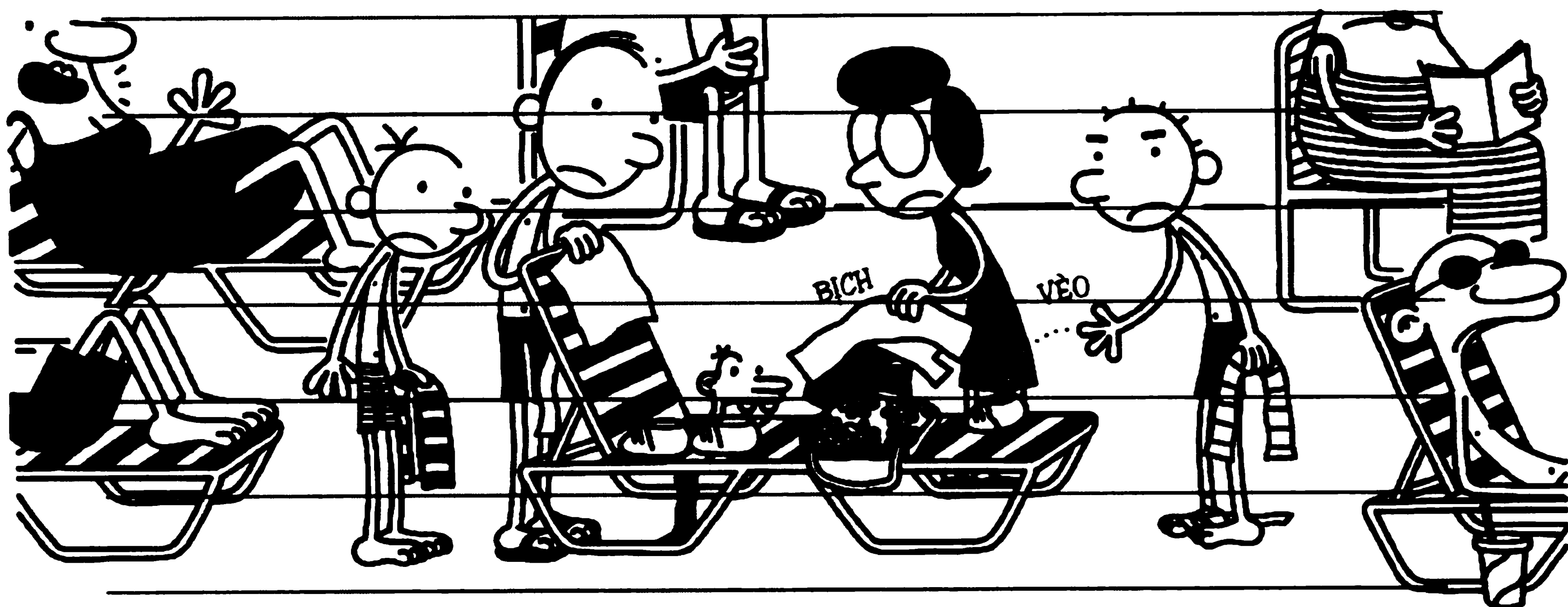
Tôi NĂN NỈ mẹ cho cả nhà ra đó trong lúc đợi xe sửa xong.

Mẹ nói mẹ muốn chúng tôi làm việc gì đó "bổ ích" như đến một thư viện địa phương, nhưng lần này mẹ đã thua bốn bố con tôi trong cuộc biểu quyết.

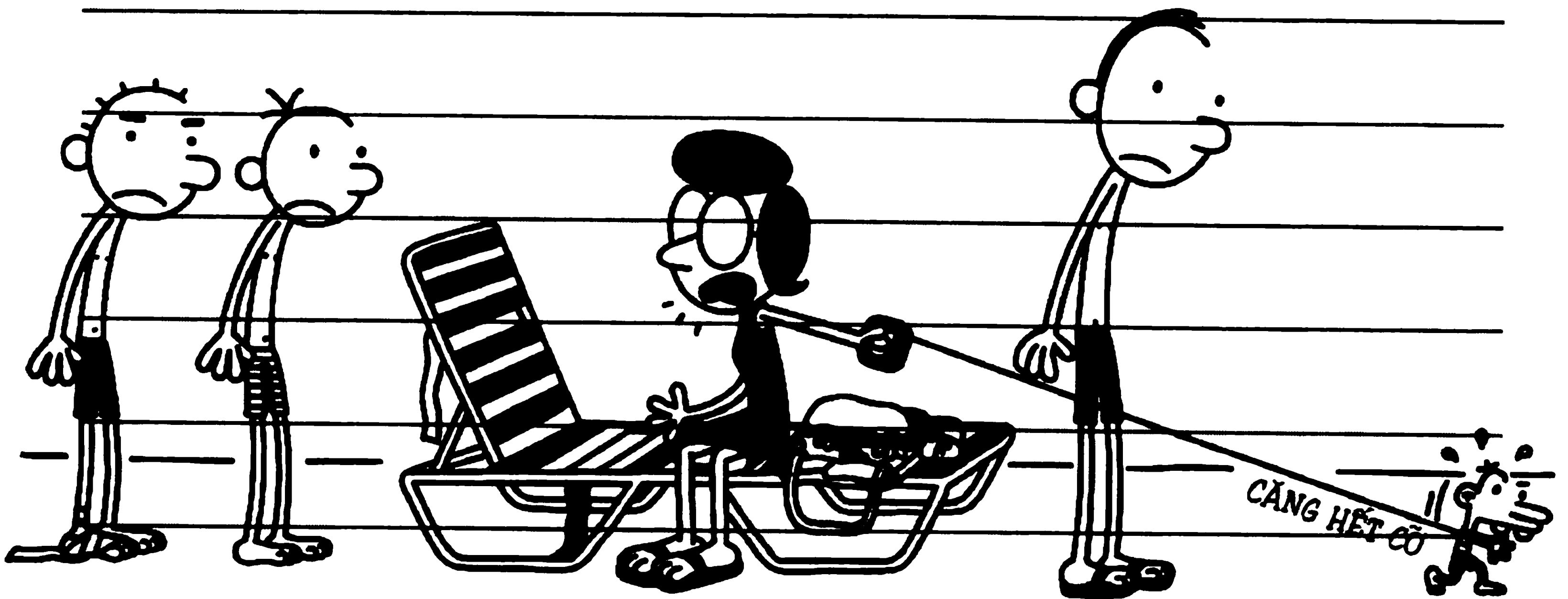
Thế là chúng tôi cuốc bộ tới Công viên nước và mua vé ở cổng. Vào chỗ tủ đồ, chúng tôi nhét vào đó toàn bộ những đồ mình không muốn bị ướt.

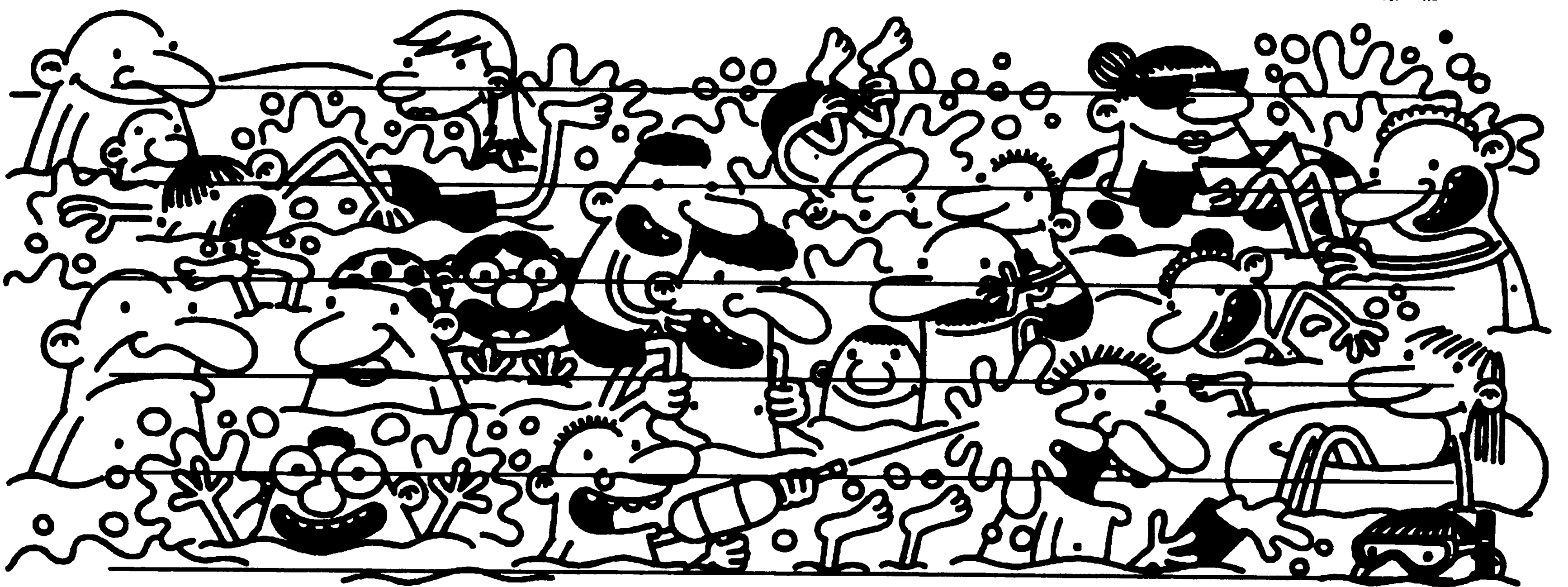
Cả nhà thay đồ bơi và gặp nhau bên ngoài phòng vệ sinh. Nơi đây đông KINH KHỦNG, và chúng tôi không có cách nào tìm được năm chiếc ghế dài cạnh nhau. Cuối cùng, tìm được MỘT chiếc ghế với vài chỗ gậy, chúng tôi chất mở khăn tắm và mấy đồ còn lại lên đó.

Bố mẹ ở lại với Manny, còn tôi và Rodrick tự đi chơi.
Nhưng mẹ nói là mẹ muốn hai anh em tôi không được
tách rời nhau.

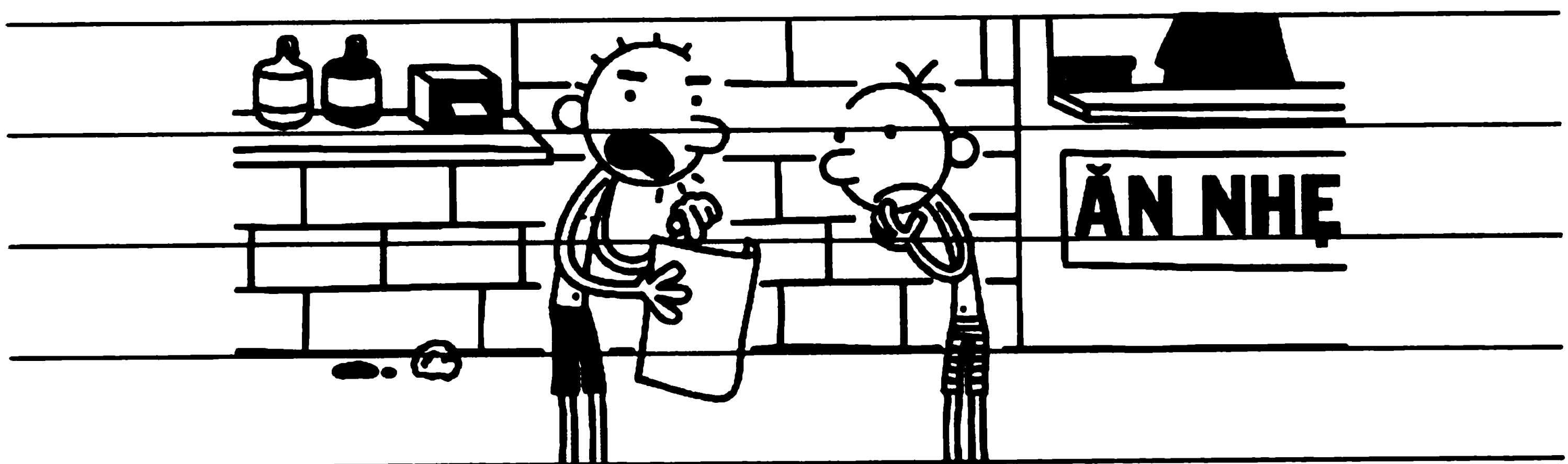
Đầu tiên hai anh em tôi bể bơi tạo sóng khổng lồ,
nhưng có cả Tỉ người ở đó.

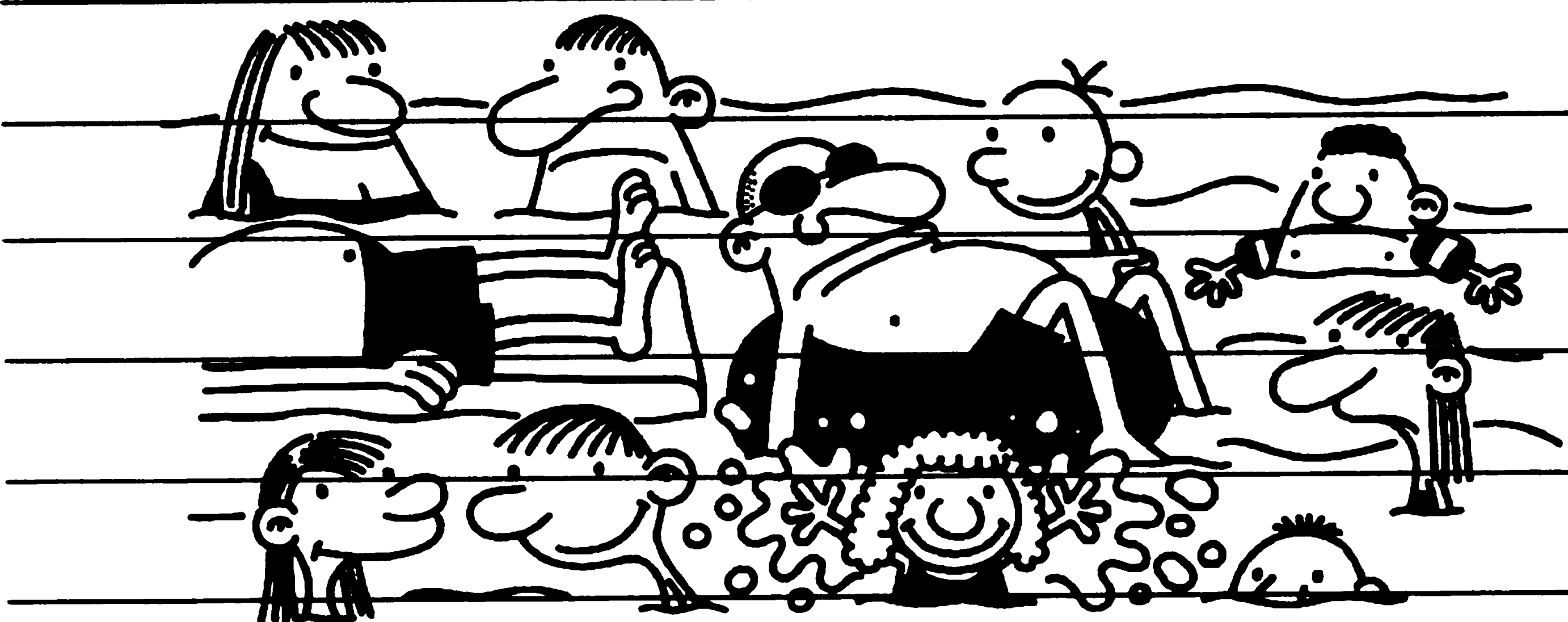
Rodrick gợi ý chơi trò trốn tìm, nhưng với lượng người
và vật trôi nổi trong bể kia, tôi biết người tìm sẽ chả
bao giờ tìm được người trốn.

Tôi nói rằng để đảm bảo CÔNG BẰNG, người trốn không được lặn dưới nước. Tôi không thực sự tin Rodrick sẽ không gian lận, nhưng anh ta hứa như đinh đóng cột rằng người trốn sẽ tuân theo luật.

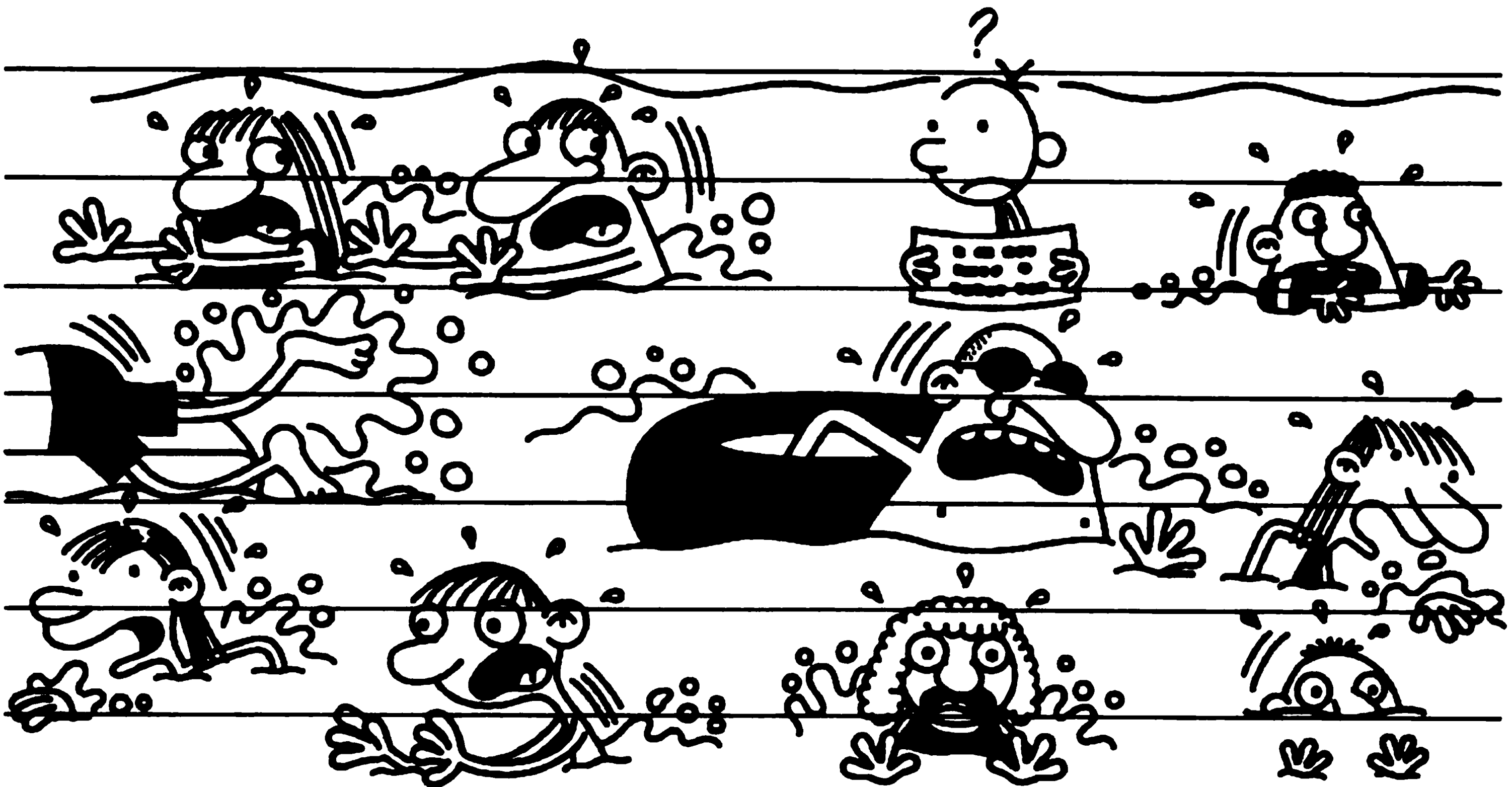
Rodrick lấy một mảnh giấy lót bàn từ quầy ăn nhẹ và nói rằng người trốn phải giữ nó khô để chứng tỏ mình không lặn dưới nước. Và phải thừa nhận tôi khá ấn tượng khi anh ta nghĩ ra cách đó.

Tôi tình nguyện là người trốn trước và tìm thấy một chỗ ở tít đầu kia của bể bơi. Còn lâu Rodrick mới tìm được tôi ở chỗ này.

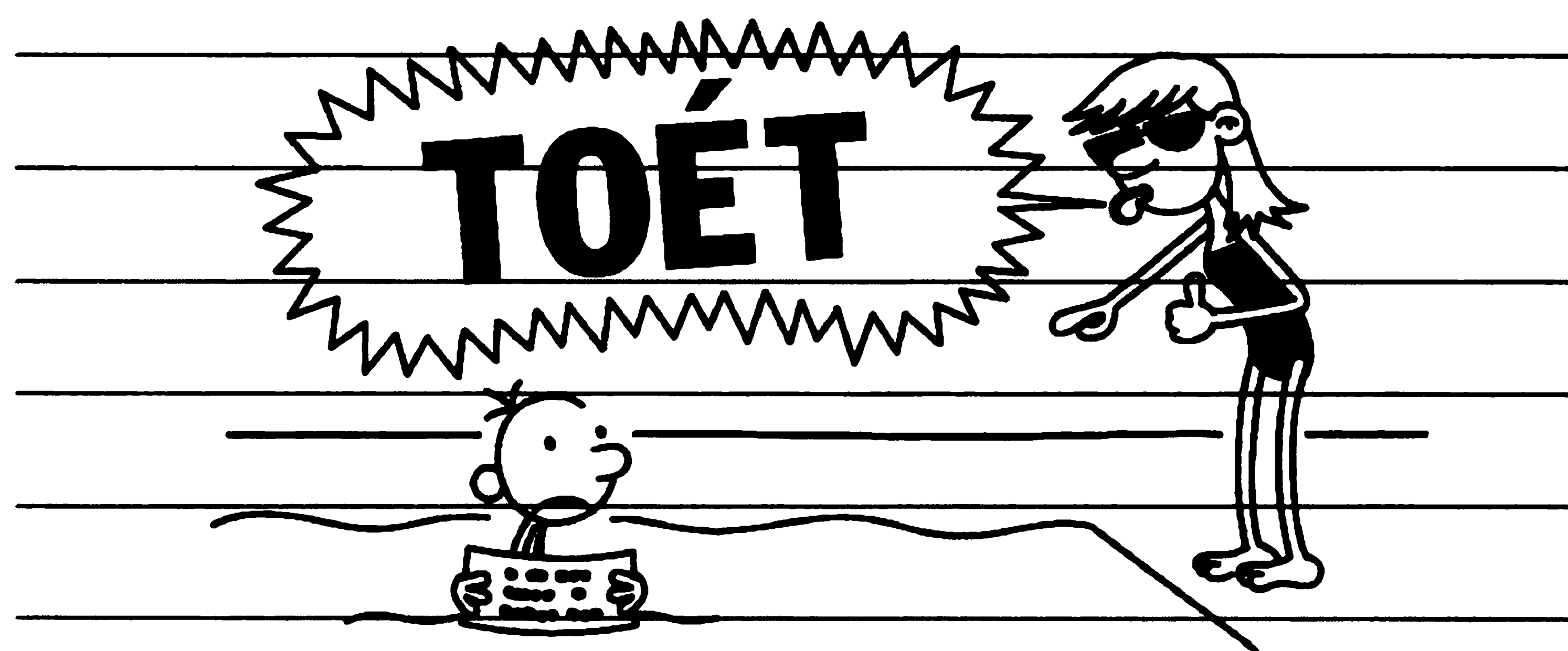
Điều tôi KHÔNG biết là Rodrick đã viết gì đó lên tấm giấy lót trước khi đưa nó cho tôi. Xui thay, trước tôi kịp nhận ra, mọi người QUANH tôi đều nhìn ra nó.

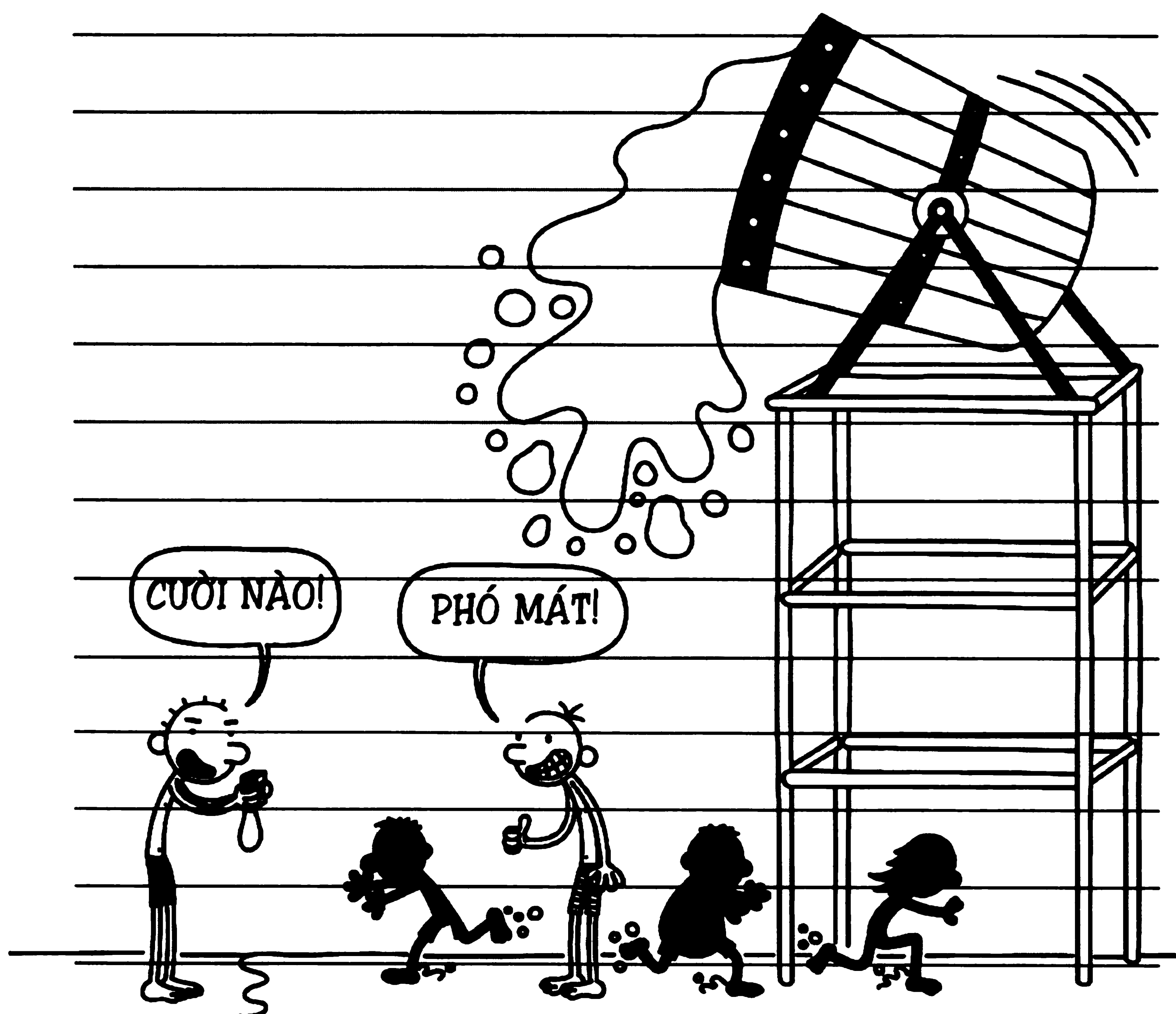
Cái câu anh ta viết BẢN THÂN NÓ đã đủ tệ rồi, nhưng cái từ viết sai chính tả cách nào đó còn làm nó TỆ HƠN rất nhiều.

Thậm chí xấu hổ HƠN, người cứu hộ đã đứng dậy khỏi ghế và bảo tôi phải ra khỏi bể.

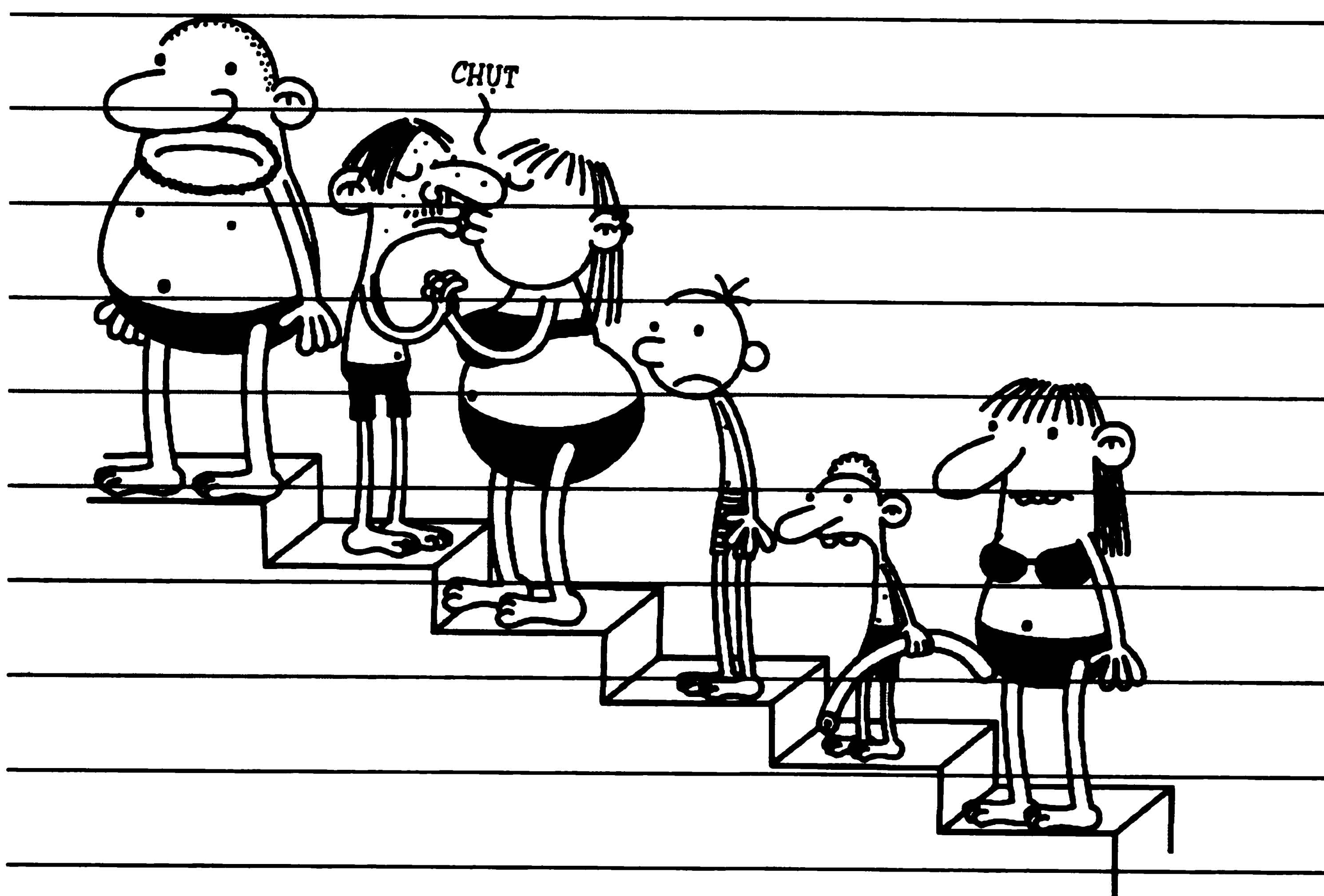

Khi có chuyện liên quan đến Rodrick, tôi đã học được là đừng bao giờ tin anh ta. NHẤT LÀ ở công viên nước.

Sau vụ giấy lót bàn này, tôi nghỉ chơi với Rodrick luôn, không thêm quan tâm đến lời mẹ dặn hai anh em phải chơi với nhau. Tôi bỏ anh ta lại và một mình đi đến chỗ máng trượt.

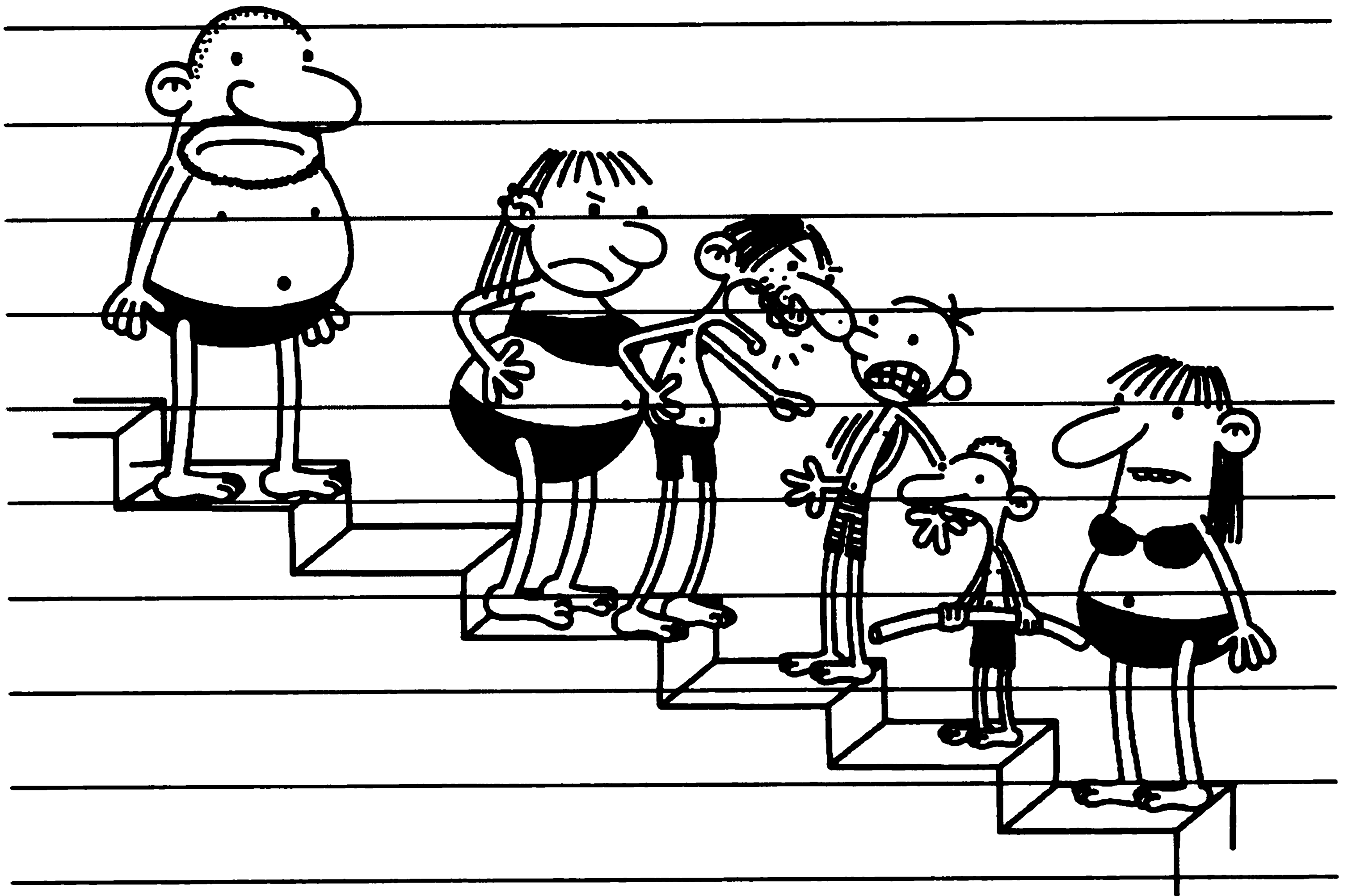
Tôi không nhận ra dòng người xếp hàng dài đến mức nào cho tới khi lên được một nửa cầu thang. Nhưng còn có cả trăm người PHÍA SAU tôi, nên chẳng còn đường nào quay lại. Thế là tôi bị lèn trong dòng người này cho đến khi lên được đỉnh máng trượt.

Trời rất nóng, và mọi người bắt đầu xáo động trước chuyện dòng người nhúc nhích quá chậm.

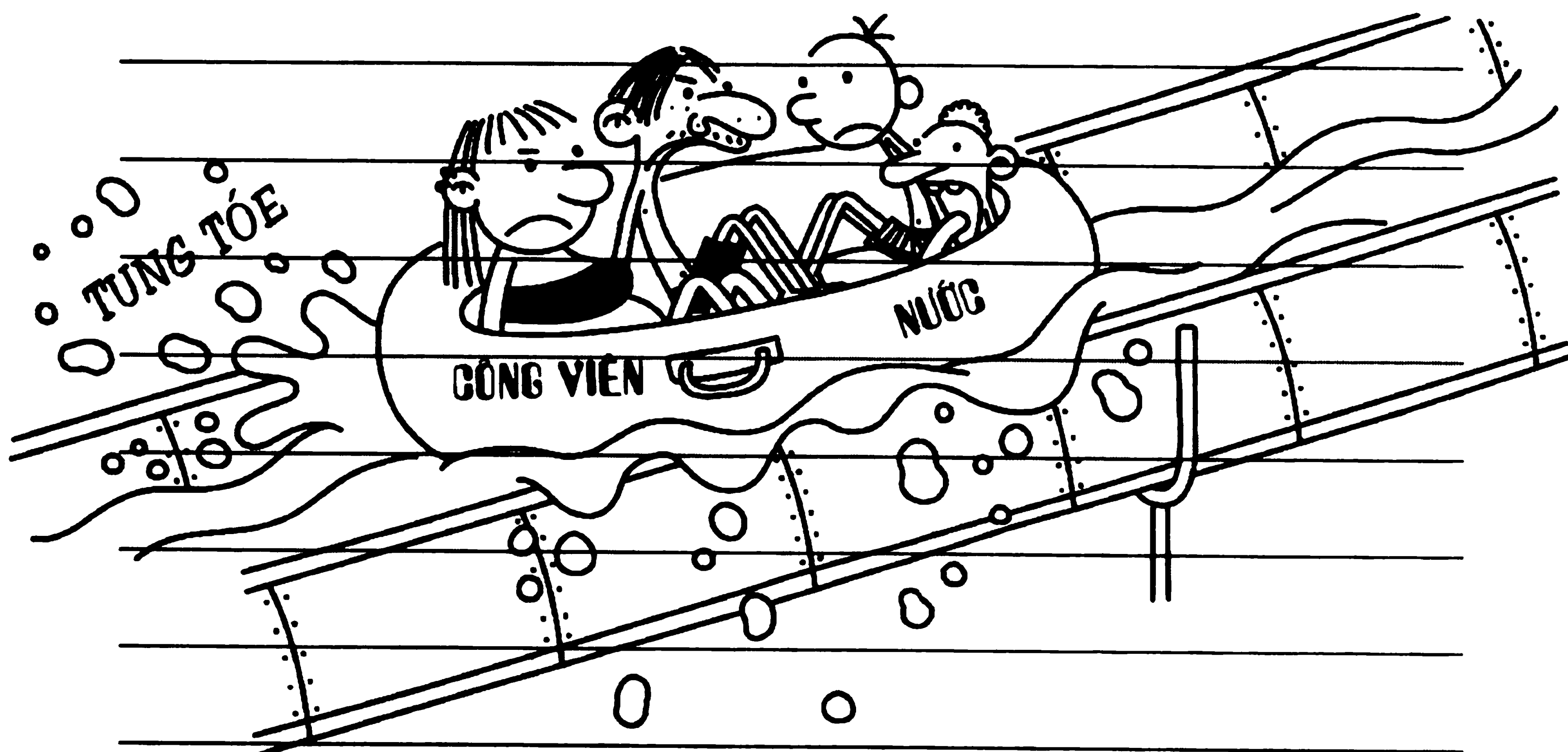
Rồi cái thằng đứng ngay sau tôi cầm cái phao bơi hình ống chọc vào mông quý cô đứng TRƯỚC tôi, và cô ta tưởng đó là TÔI.

Vì vậy, GẤU của cô ta xông ra giải quyết.

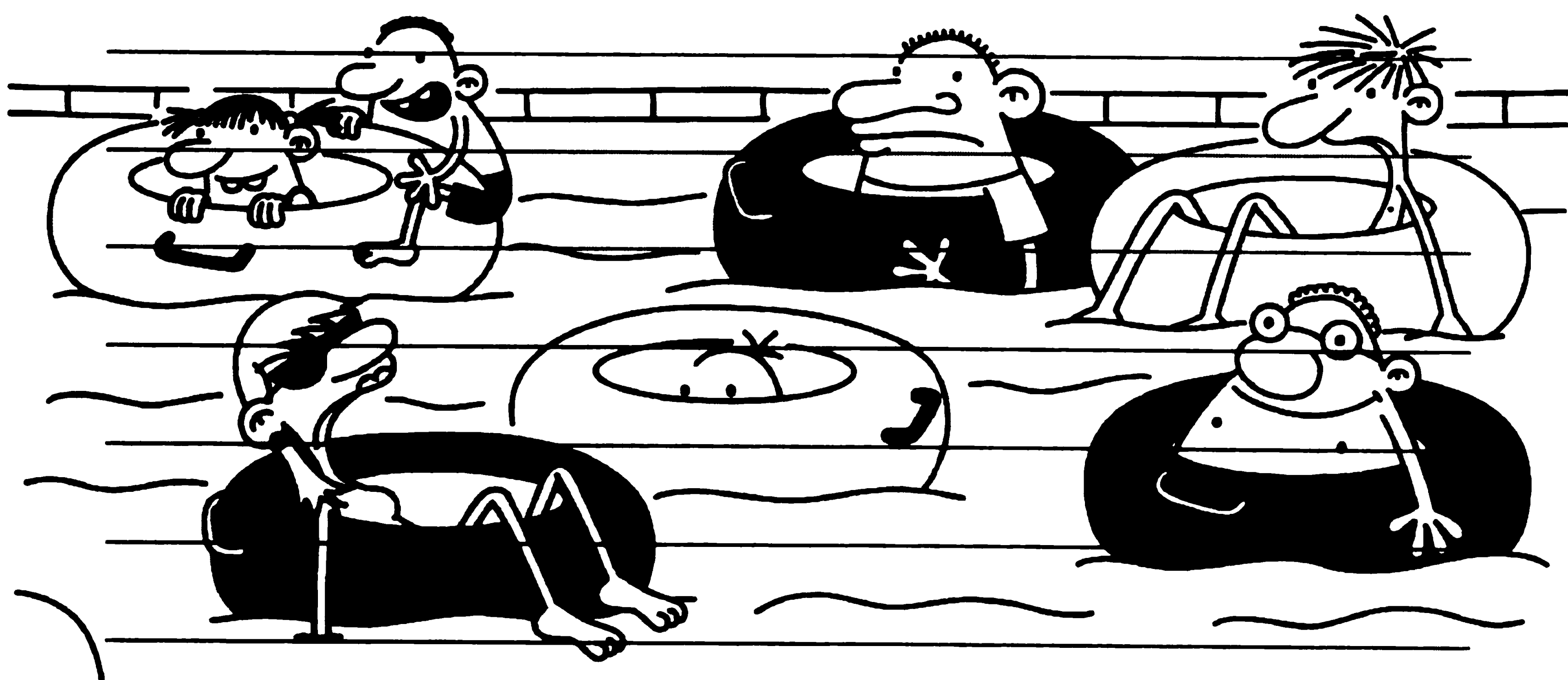

Tôi thực sự không muốn đánh nhau vì một chuyện như thế này, may thay nó đã không thành sự thật. Chúng tôi đã lên đến đỉnh cầu thang, và đến lúc xuống máng trượt rồi.

Thật đen đủi, phao trượt là loại có bốn chỗ ngồi, khiến cho mọi chuyện trở nên khó xử trên quãng đường trượt xuống.

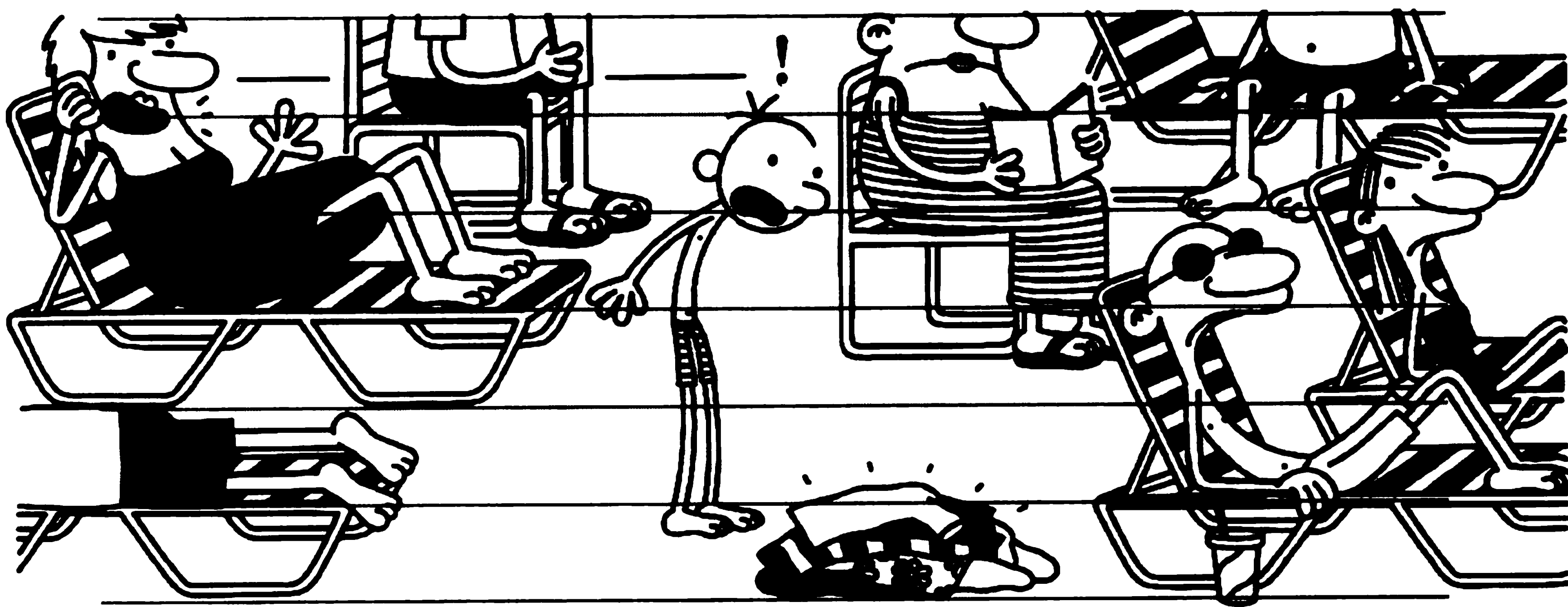

Máng trượt đổ xuống một vùng có vô số phao trôi nổi, thật tuyệt vì tôi đã có cơ hội trốn thoát khỏi cặp đôi kia. Tôi lòng vòng quanh sông lười hai lần để chắc chắn mình không thấy họ nữa.

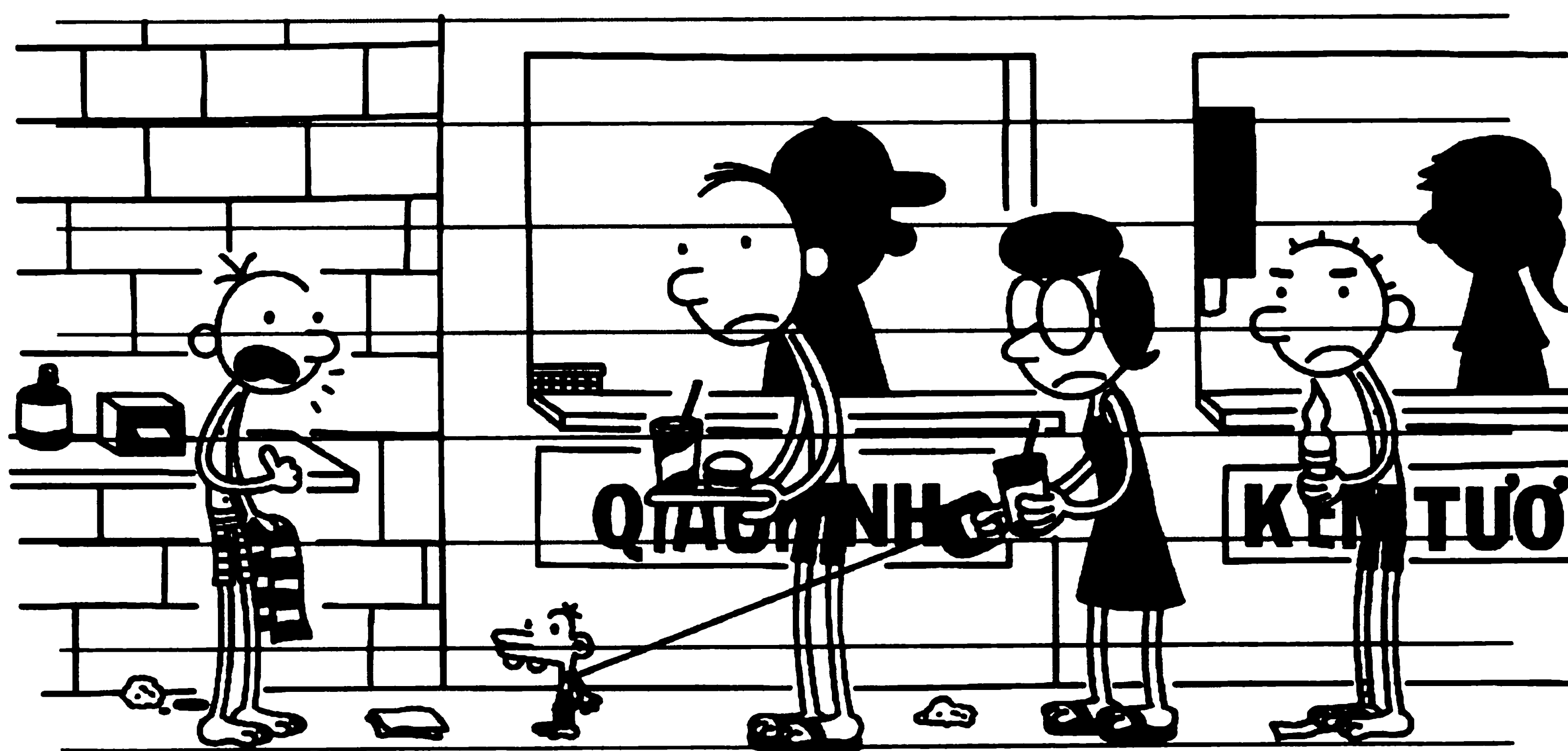

Đã tận hưởng nước quá đủ, tôi trở lại chiếc ghế dài của cả nhà để lấy quần áo.

Nhưng chiếc ghế đã BIẾN MẤT, và toàn bộ đồ của nhà tôi đang chôn vùi trên nền đất.

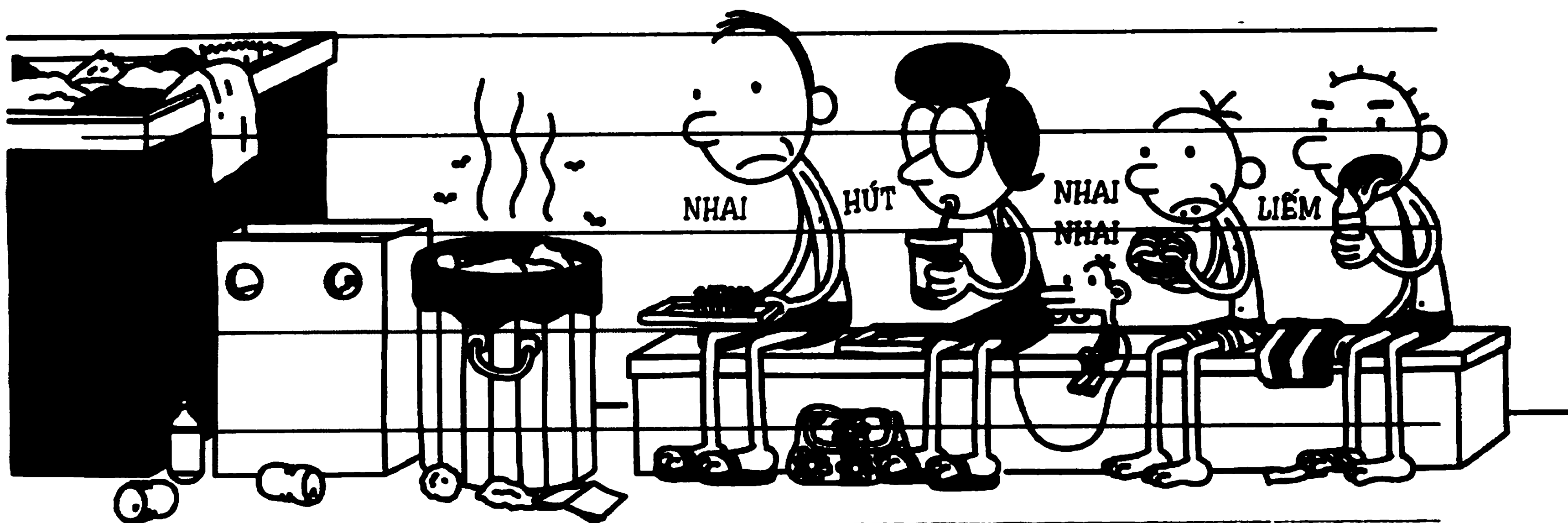
Tôi tìm thấy nhà mình đang ăn trưa ở quầy ăn nhẹ và nói với họ chuyện xảy ra với chiếc ghế dài.

Mẹ nói chẳng khó để đoán ra kẻ nào LẤY nó, vì nó có những chỗ bị gãy.

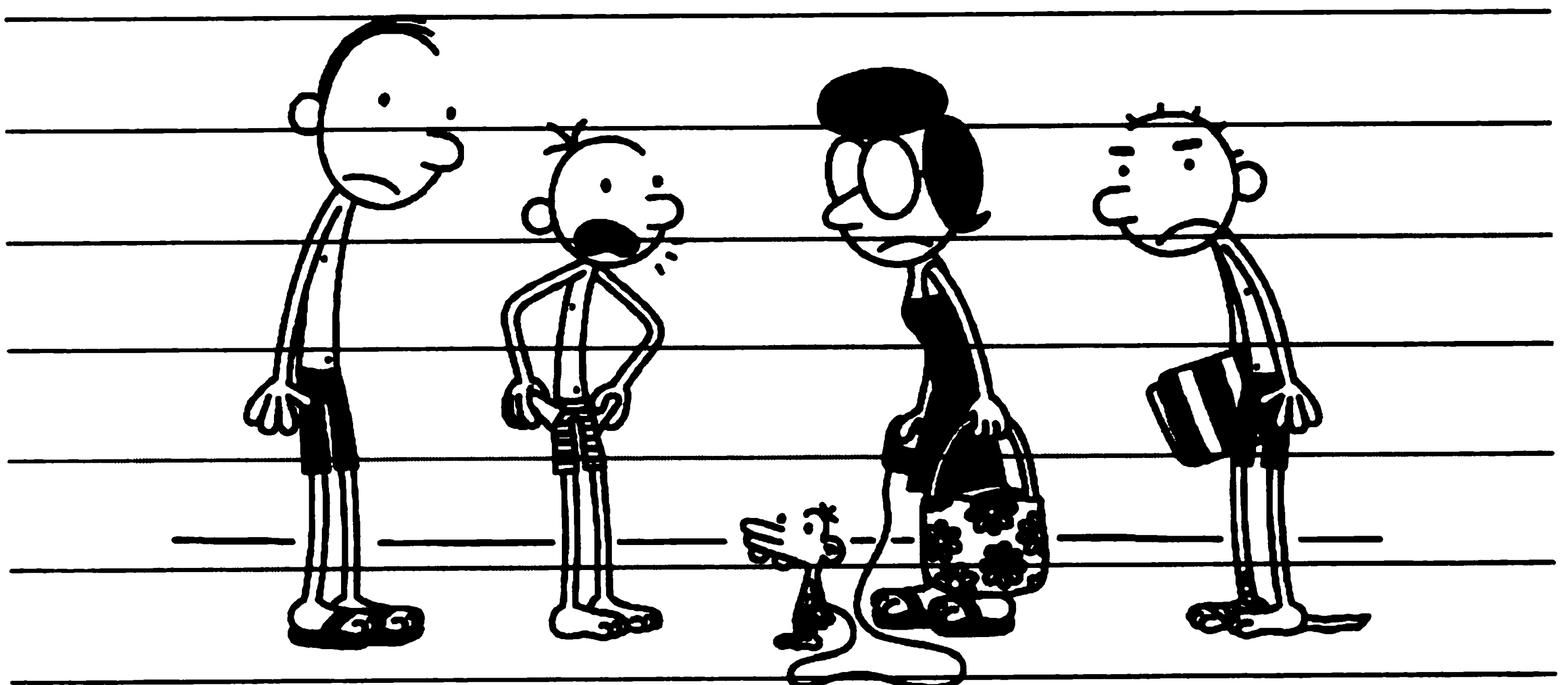

Lúc này đồ ăn của nhà tôi đã nguội, mà chúng tôi vẫn chẳng có chỗ nào ngồi ăn. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm được một chỗ đằng sau quầy ăn nhẹ.

Cả nhà đều sẵn sàng rời đi ngay sau đó. Mẹ hỏi tìm chìa khóa tủ đồ để lấy đồ ra. Nhưng tôi nói với mẹ mình không GIỮ nó.

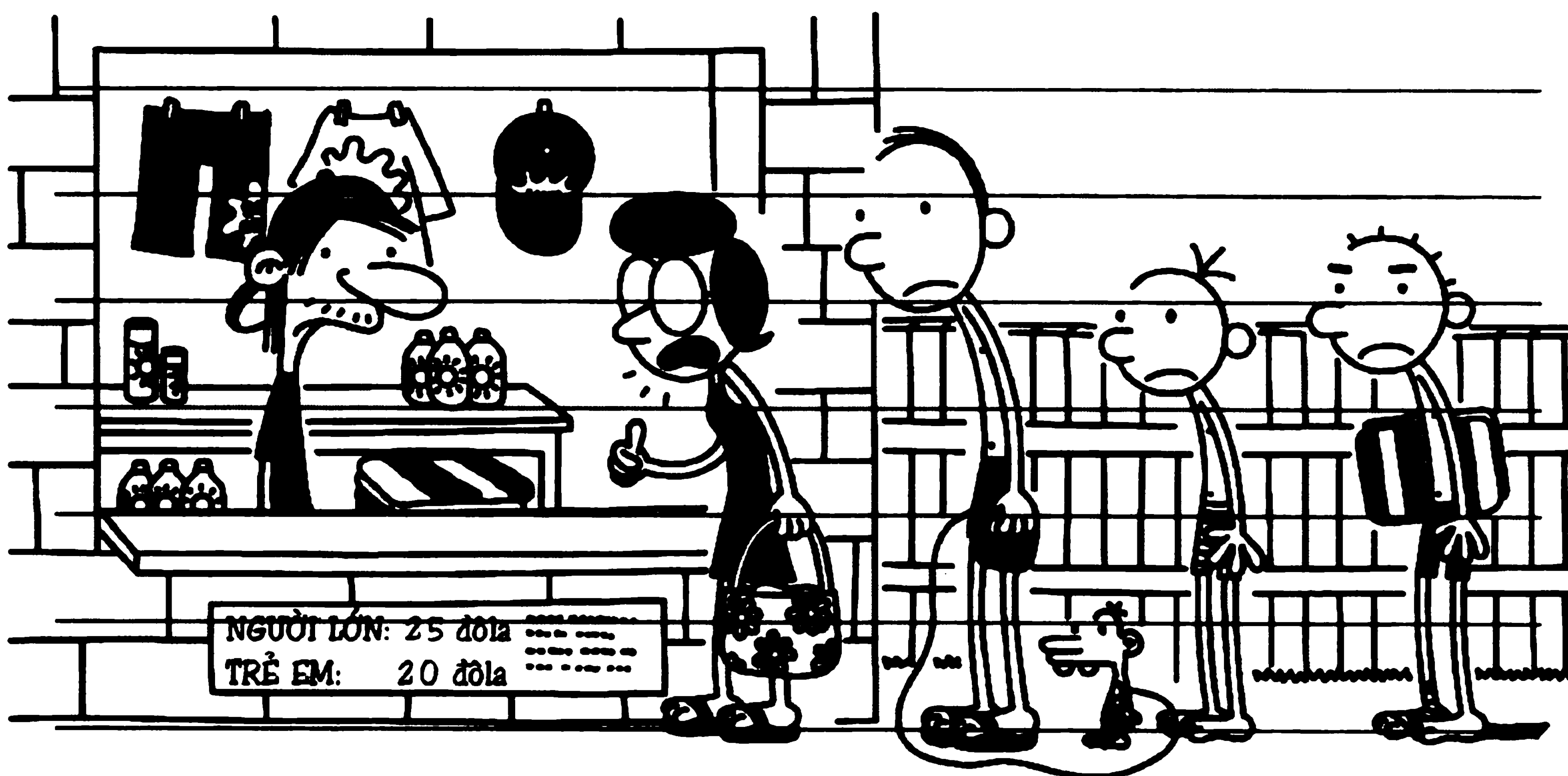
Mẹ bảo mẹ đã đưa tôi chìa khóa, nhưng tôi lộn cả hai túi của bộ đồ bơi ra để chứng tỏ rằng trong đó chẳng có gì.

Tôi khá chắc mẹ đã đưa chìa khóa cho RODRICK, nhưng anh ta nói MÌNH cũng không giữ.

Mọi người đều lục tìm xem mình có giữ chìa khóa không, nhưng không ai giữ cả. Đây là một vấn đề TRẦM TRỌNG, vì điện thoại và ví của bố mẹ đều ở trong tủ đồ, và chúng tôi không thể rời đi nếu không tìm thấy chìa khóa.

Chúng tôi đến gặp nhân viên ở quầy thu ngân để thông báo mất chìa khóa.

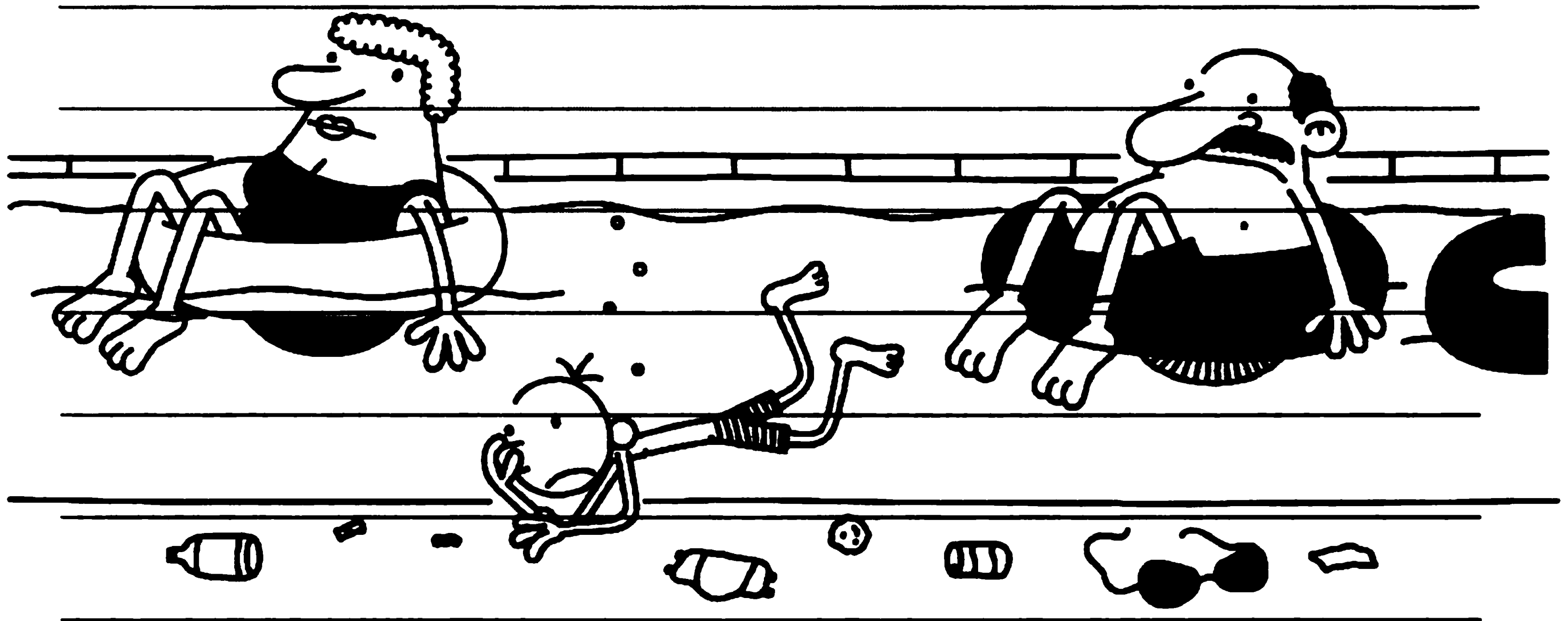

Nhưng khi anh ta hỏi số tủ đồ của nhà tôi là bao nhiêu, thì chẳng ai nhớ được. Có hàng trăm ngăn tủ, mà chúng lại trông giống nhau y hệt.

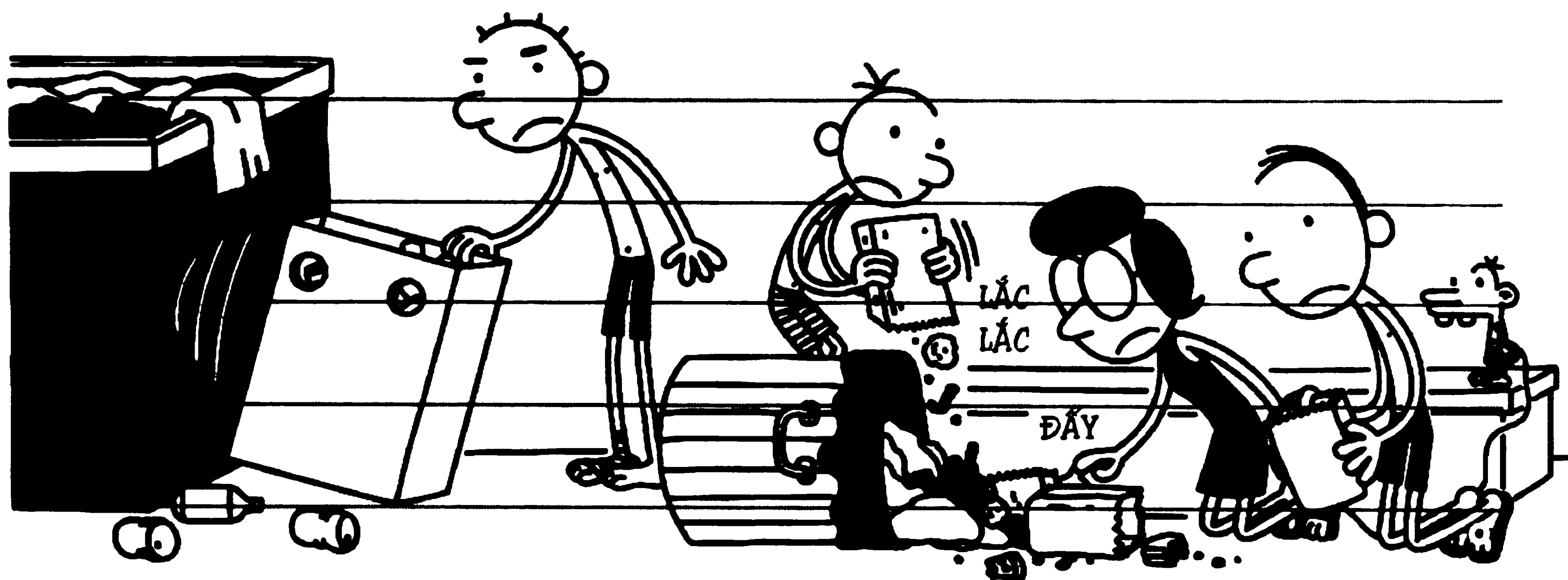
Anh ta nói mã số tủ được ghi trên chiếc chìa khóa, nhưng tất nhiên rằng thông tin ẤY trong tình huống này chẳng có giá trị gì cả.

Anh ta lại nói cách duy nhất chúng tôi có thể làm là cố TÌM chìa khóa, thế là nhà tôi lại chia nhau ra và lần tìm từng bước một khắp công viên nước.

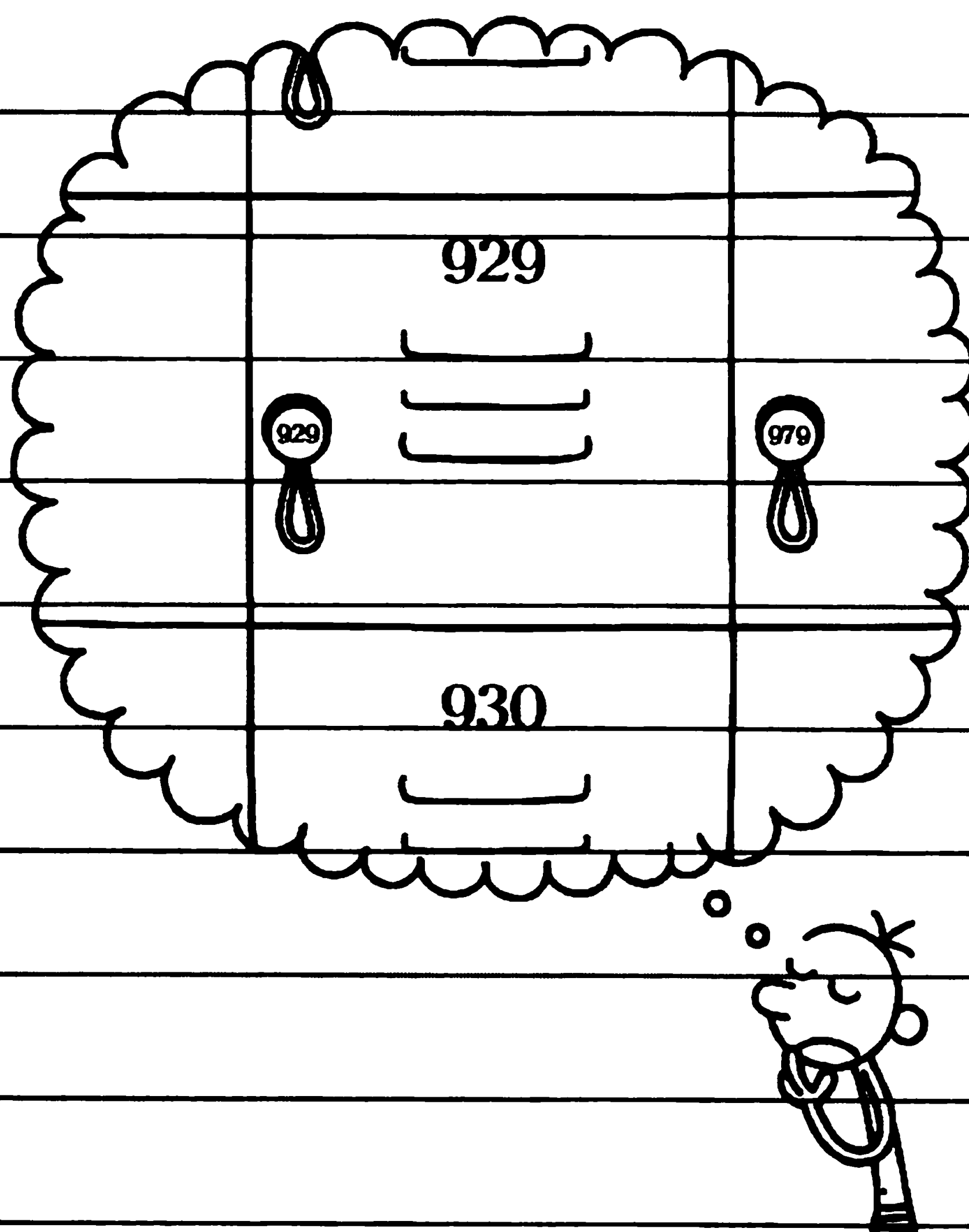
Rodrick tới chỗ bể bơi tạo sóng nơi chúng tôi chơi trốn tìm, còn tôi tới chỗ con sông lười nhưng chẳng gặp may mắn nào.

Khi chúng tôi gặp lại, vẫn không ai tìm thấy chìa khóa. Mẹ nói có thể chúng tôi đã vô tình ném nó đi sau khi ăn, thế nhà cả nhà lại lục thùng rác gần chỗ mình ngồi lúc trước.

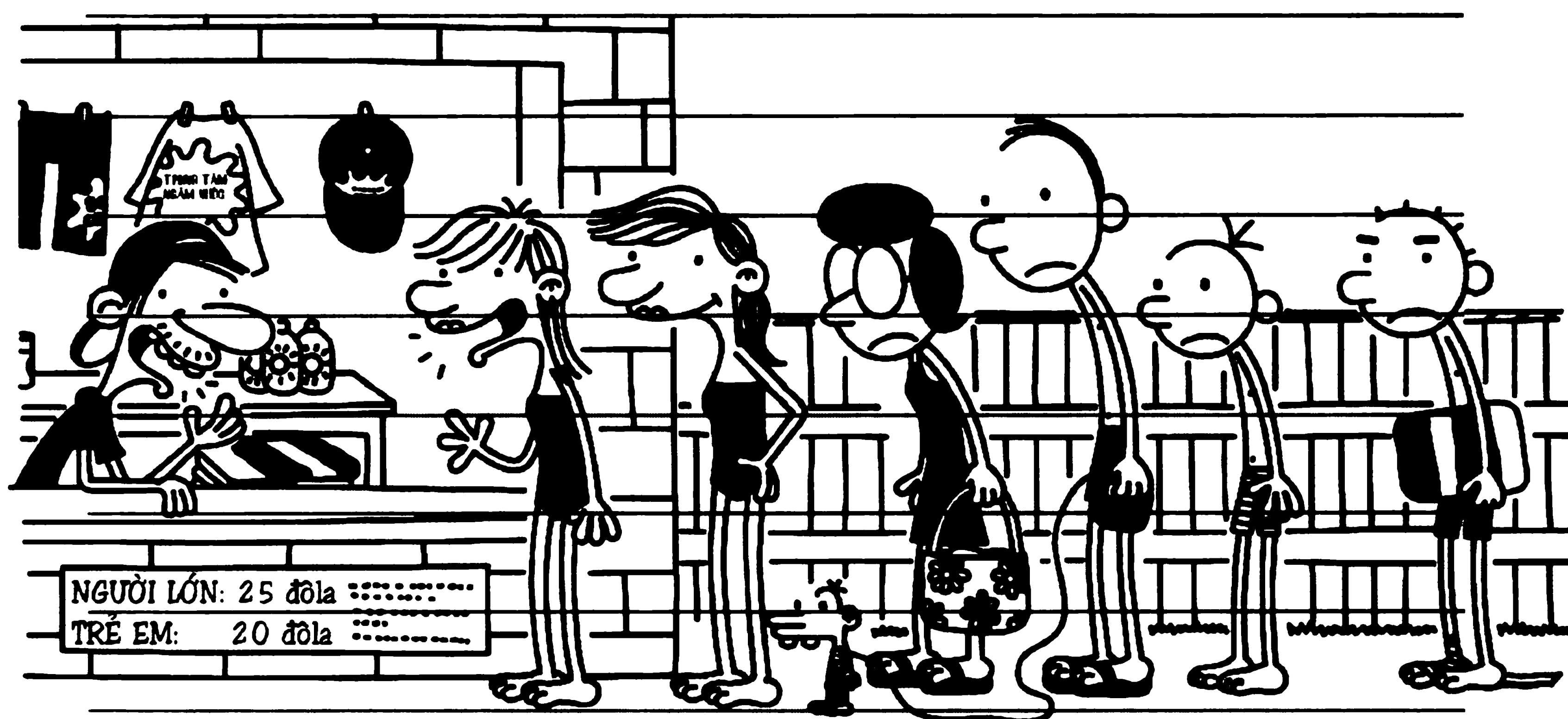

Mẹ bảo cả nhà nên hết sức tập trung và nhớ lại xem số tủ đồ của mình là bao nhiêu. Đúng là khi làm thế, tôi đột nhiên thấy nó rõ ràng trong tâm trí.

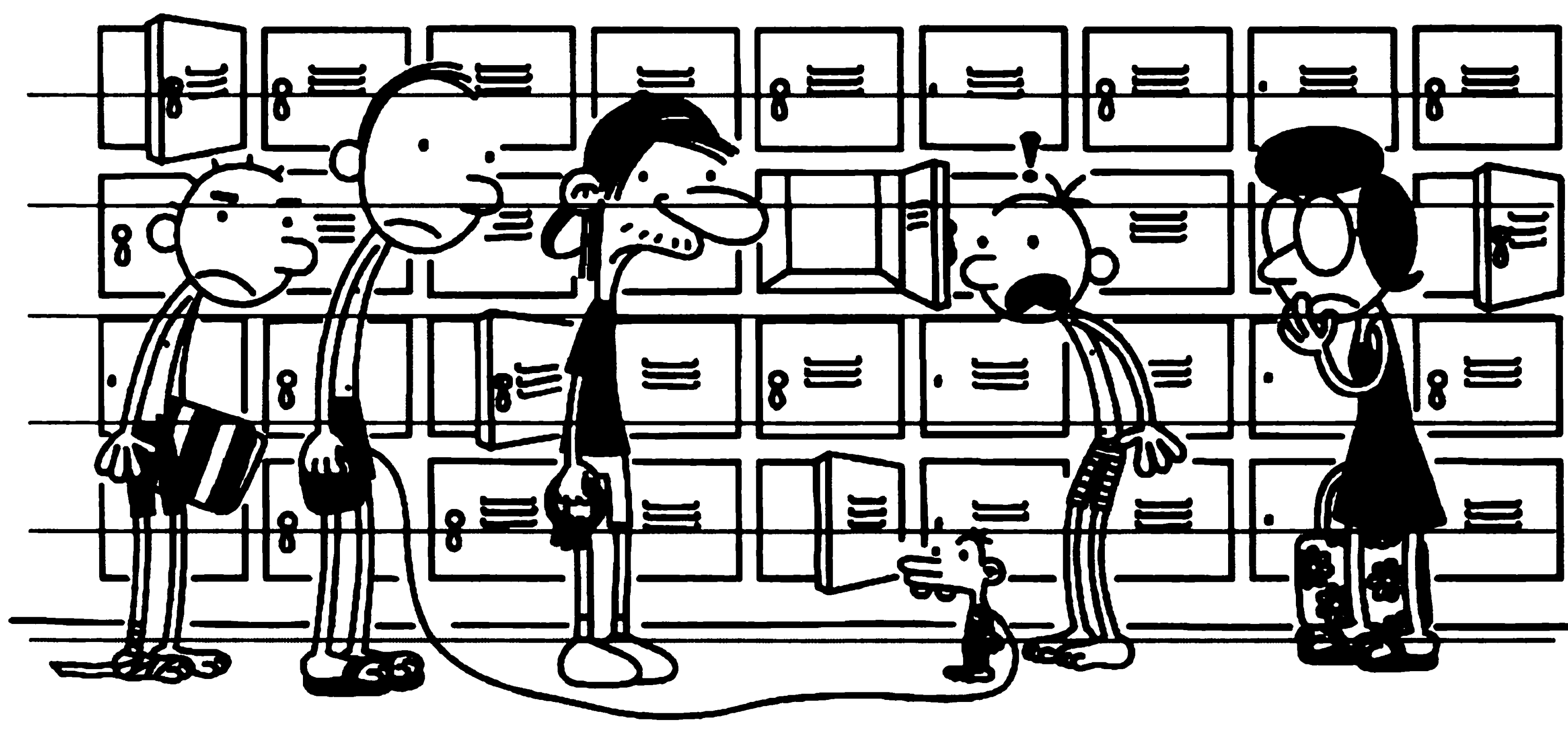

Tôi nói với mẹ, và chúng tôi vội vàng tới thẳng tủ đồ số 929. Quả nhiên nó bị khóa, và không có chìa khóa ở cánh tủ.

Chúng tôi trở lại chỗ nhân viên quầy thu ngân để nói với anh ta số tủ đồ nhà mình, nhưng phải chờ một lúc lâu anh ta mới để ý đến chúng tôi.

Khi chúng tôi nói ra số tủ, anh ta lấy chìa khóa chủ và đi tới ngăn tủ số 929 với chúng tôi. Nhưng khi cả hội tới đó, chiếc chìa khóa đã chêm chệch trong ổ và tủ đồ thì TRỐNG RỖNG.

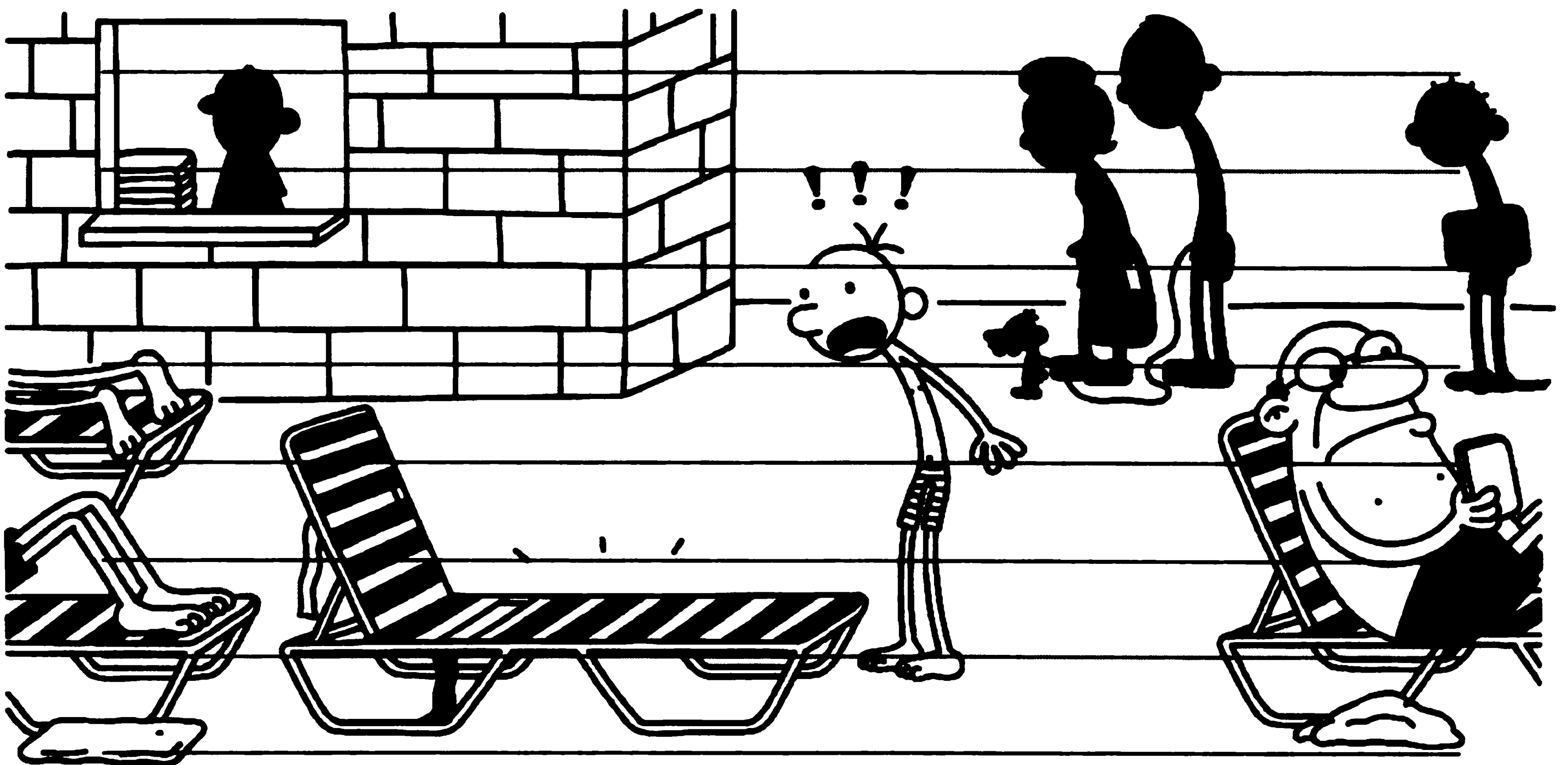

Điều đó có nghĩa kẻ nào đó đã nhặt được chìa khóa của nhà tôi và ẶN TRỘM hết sạch đồ.

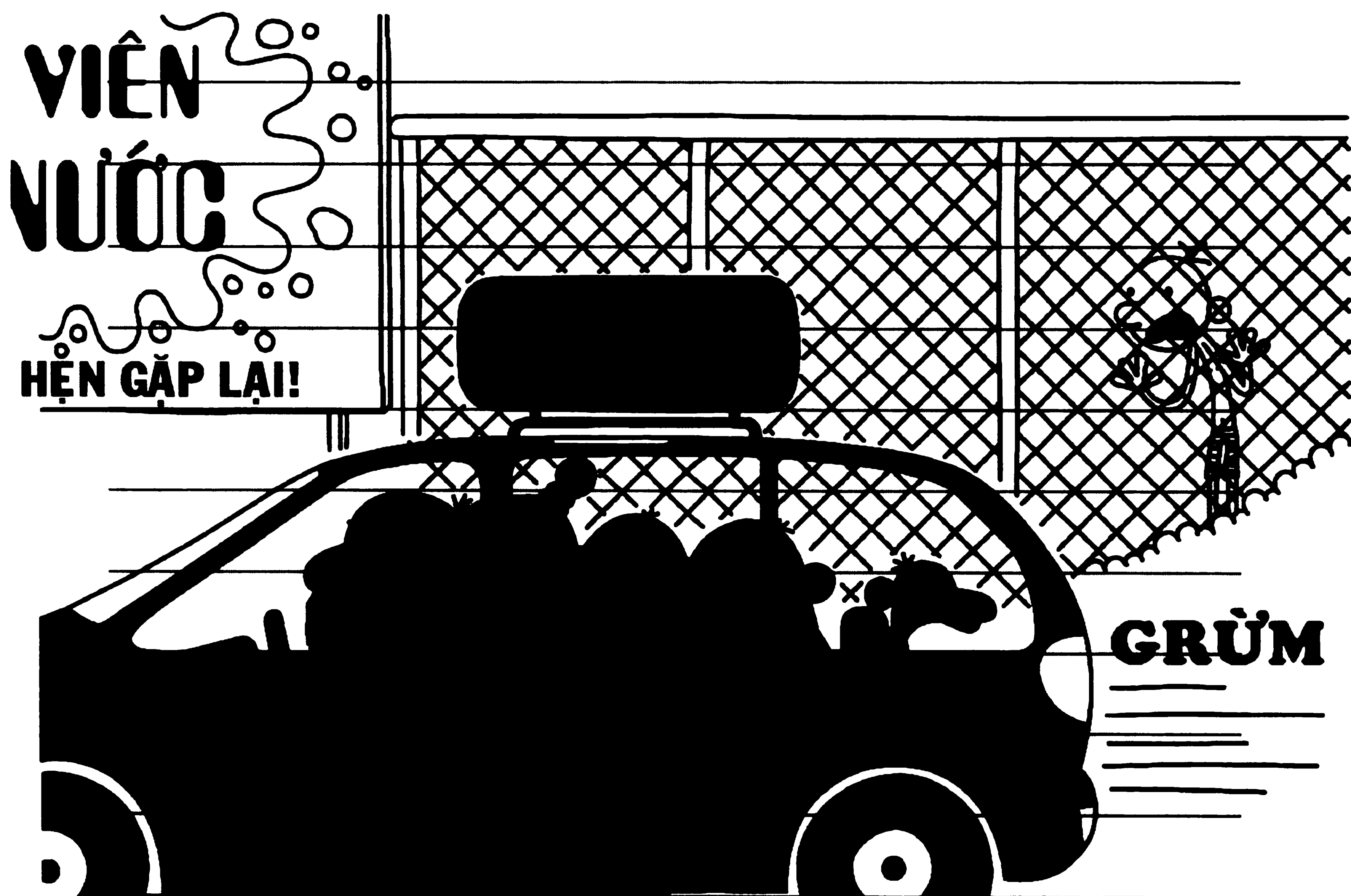
Rồi tôi nghĩ ra một khả năng KHÁC: Khi nhà Rậm rạp lấy ghế của nhà tôi, hẳn họ đã lấy luôn CHÌA KHÓA của chúng tôi.

Tôi quyết định kể cho bố mẹ nghe mọi chuyện về nhà Rậm rạp và có khả năng họ đã lấy trộm đồ của nhà tôi để trả đũa tôi. Sau đó tôi đưa cả nhà đến chỗ họ ngồi lúc trước.

Nhưng khi chúng tôi tới đó, họ đã CHUỖN RỒI.

Tôi lo rằng họ có thể đã rời khỏi khu vui chơi, vì vậy tôi chạy ra cổng trước. Hẳn rồi, chiếc xe tải màu tím đang chạy đi.

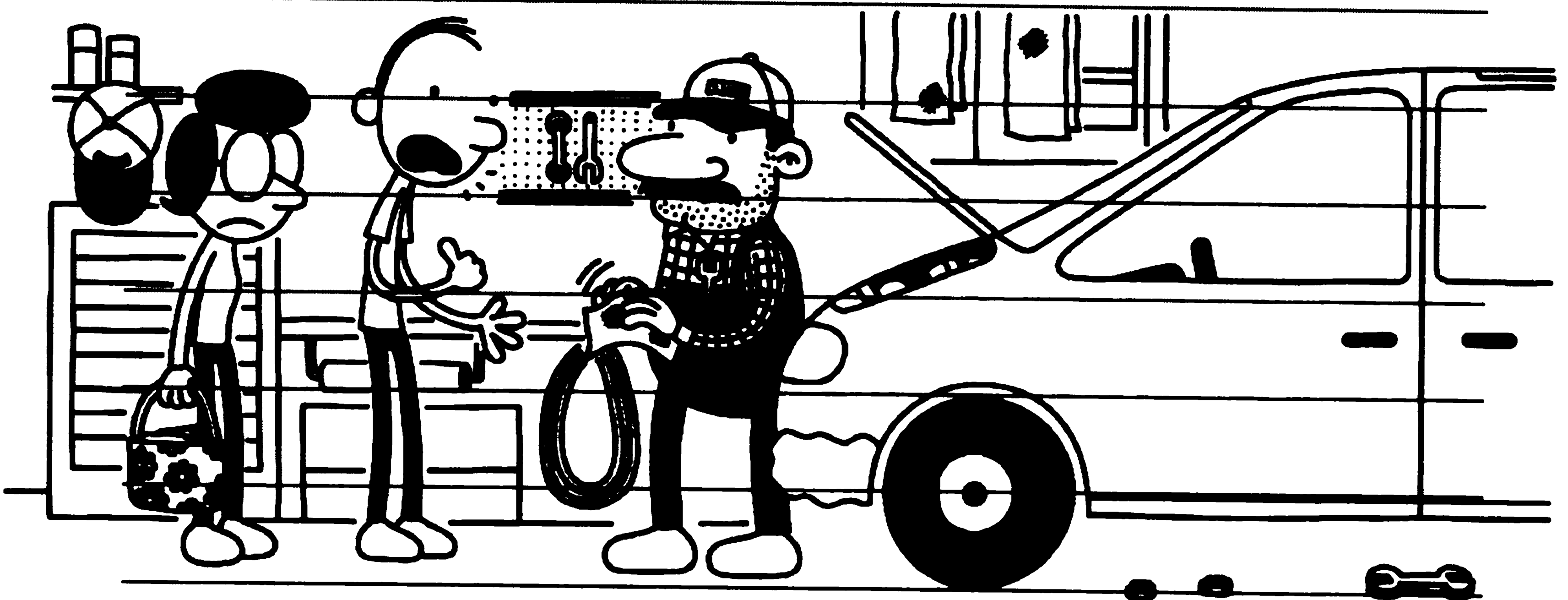

Ngay từ lúc đầu tôi ĐÃ BIẾT cái nhà này chẳng phải tốt lành gì, nhưng tôi chưa bao giờ hình dung được họ có khả năng ĂN TRỘM.

Bố dùng điện thoại ở bàn lễ tân để gọi cảnh sát, nhưng cảnh sát nói nếu không có biển số xe thì họ khó mà lần ra chỗ đồ bị mất của nhà tôi.

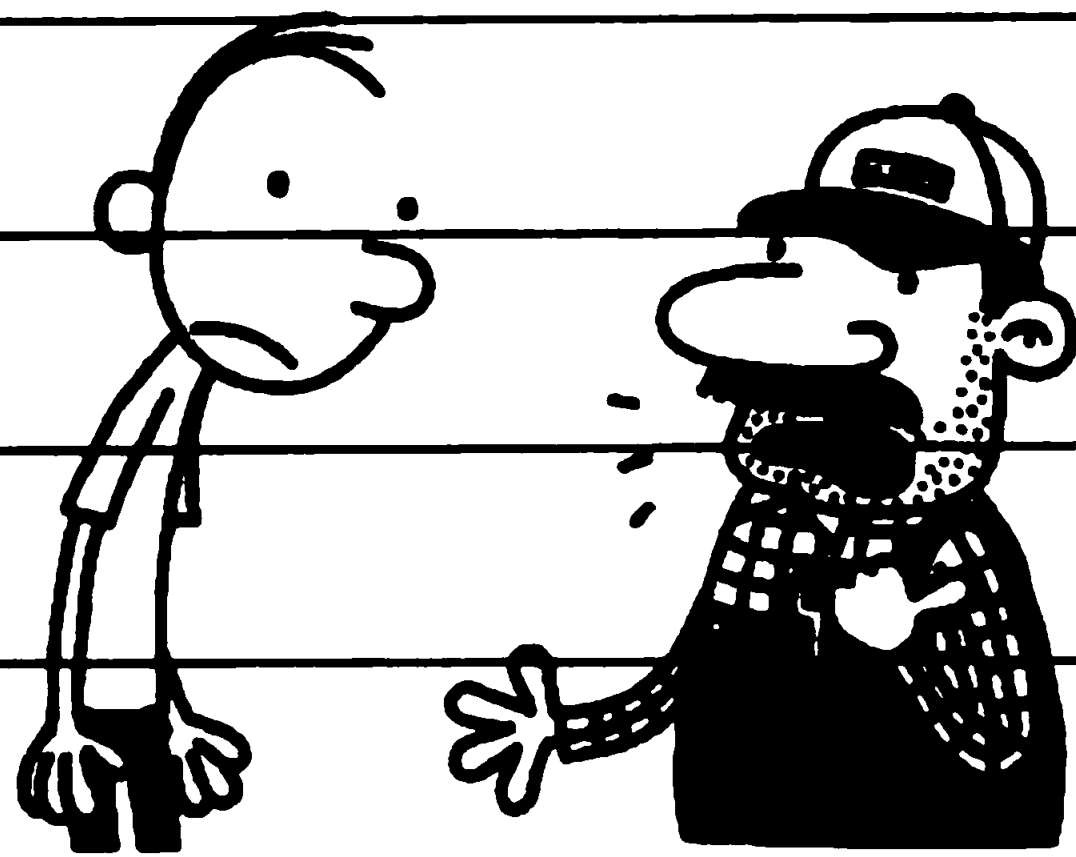
Nếu có tin gì TỐT LÀNH trong tình huống này, thì đó là chìa khóa xe của nhà tôi không ở trong tủ đồ, vì nó đang ở chỗ thợ sửa xe.

Thế là chúng tôi cuốc bộ đến cửa hàng sửa xe, ở đó người thợ máy đang chuẩn bị lắp một bộ tản nhiệt mới vào. Ông ta bảo với bố là nó tốn khoảng ba trăm đô-la, nhưng bố nói mình không trả được vì ví tiền bị mất trộm rồi.

Bố bảo người thợ máy rằng bố sẽ gửi cho ông ta một tấm séc qua email ngay khi chúng tôi về nhà, nhưng ông ta nói mình không thể ghi nợ kiểu như thế. Ông ta nói mình chỉ CÓ THỂ trét một thứ chất bịt kín lên bộ tản nhiệt bị vỡ, và nó chỉ trụ được một hai ngày trước khi mòn dần.

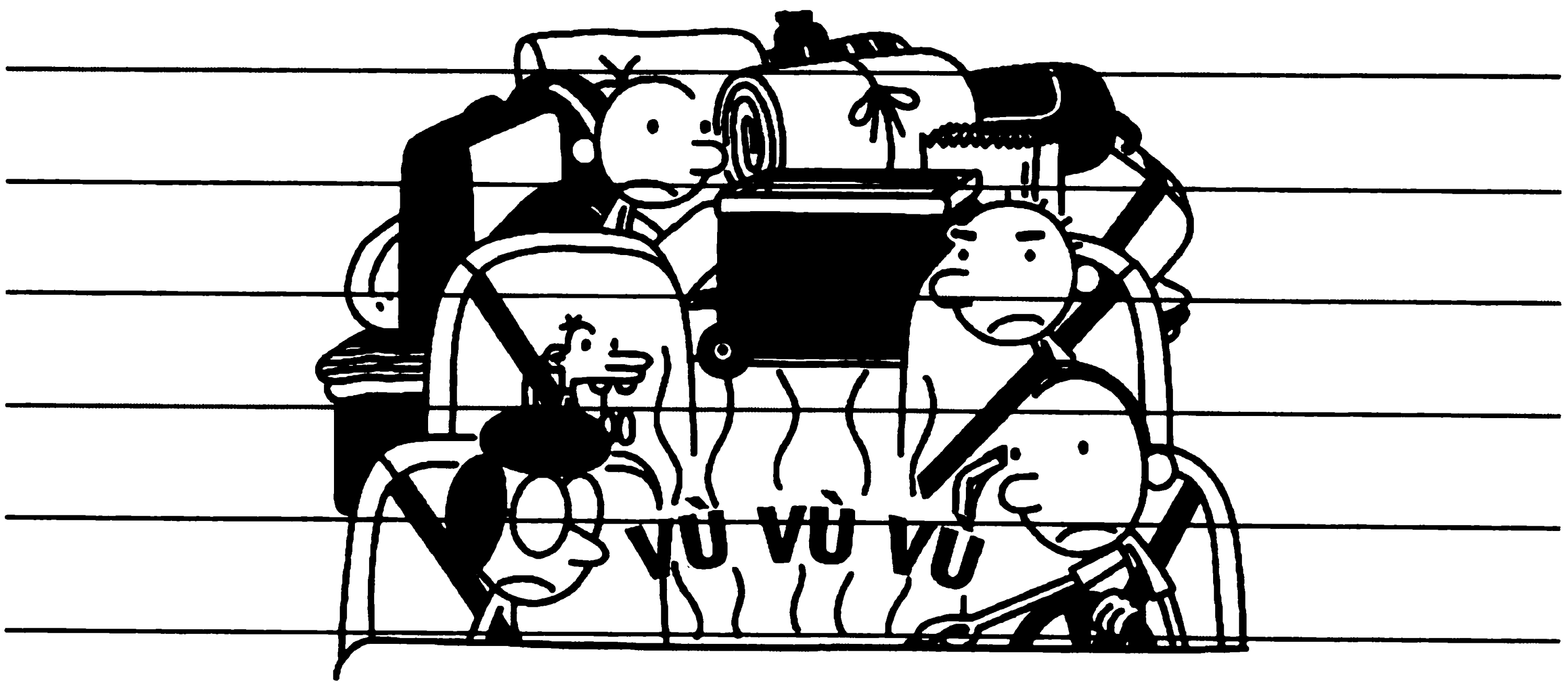
Nhưng ông ta cũng nói thêm chúng tôi phải bật máy sưởi trong xe ở chế độ quạt gió mạnh nhất để giúp động cơ không bị quá nóng. Ông ta bảo điều đó nghe có thể điên rồ, nhưng nó sẽ hiệu quả.

Bố mẹ bàn bạc với nhau và quyết định là chúng tôi nên lái chiếc xe thẳng về nhà. Chúng tôi chẳng còn một xu nào hay điện thoại, nhưng xăng thì có đầy. Bố tính nếu lái liên tục, chúng tôi sẽ về nhà lúc khoảng 3 giờ sáng.

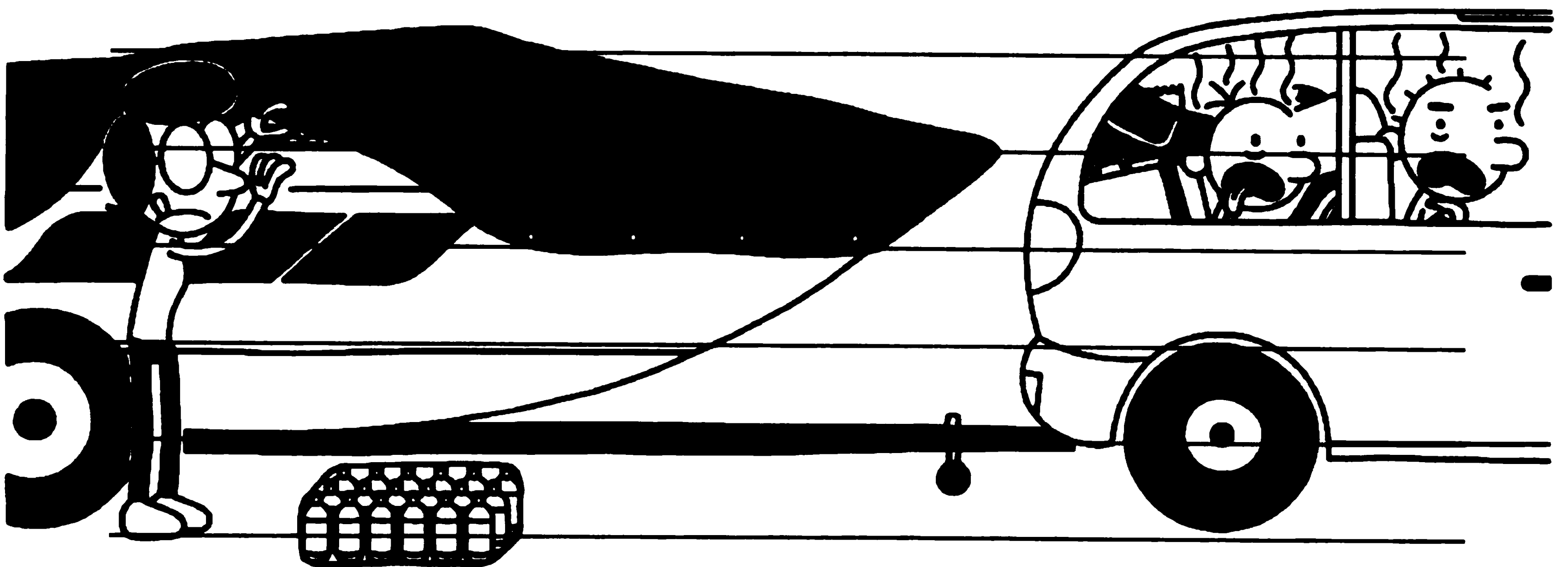
Mẹ có vẻ khá buồn vì chuyến đi kết thúc ngắn ngủi, nhưng thực lòng, tôi thấy nhẹ cả người.

Khi cả nhà vào trong xe ô tô, bố bật máy sưởi lên theo lời người thợ máy đã hướng dẫn, và trong khoảng ba mươi giây, trong xe đã nóng lên một trăm độ.

Mẹ mở tất cả cửa kính phía trước ra, nhưng nơi tôi ngồi chẳng khác nào LÒ THAN, vì cửa phía sau không mở được.

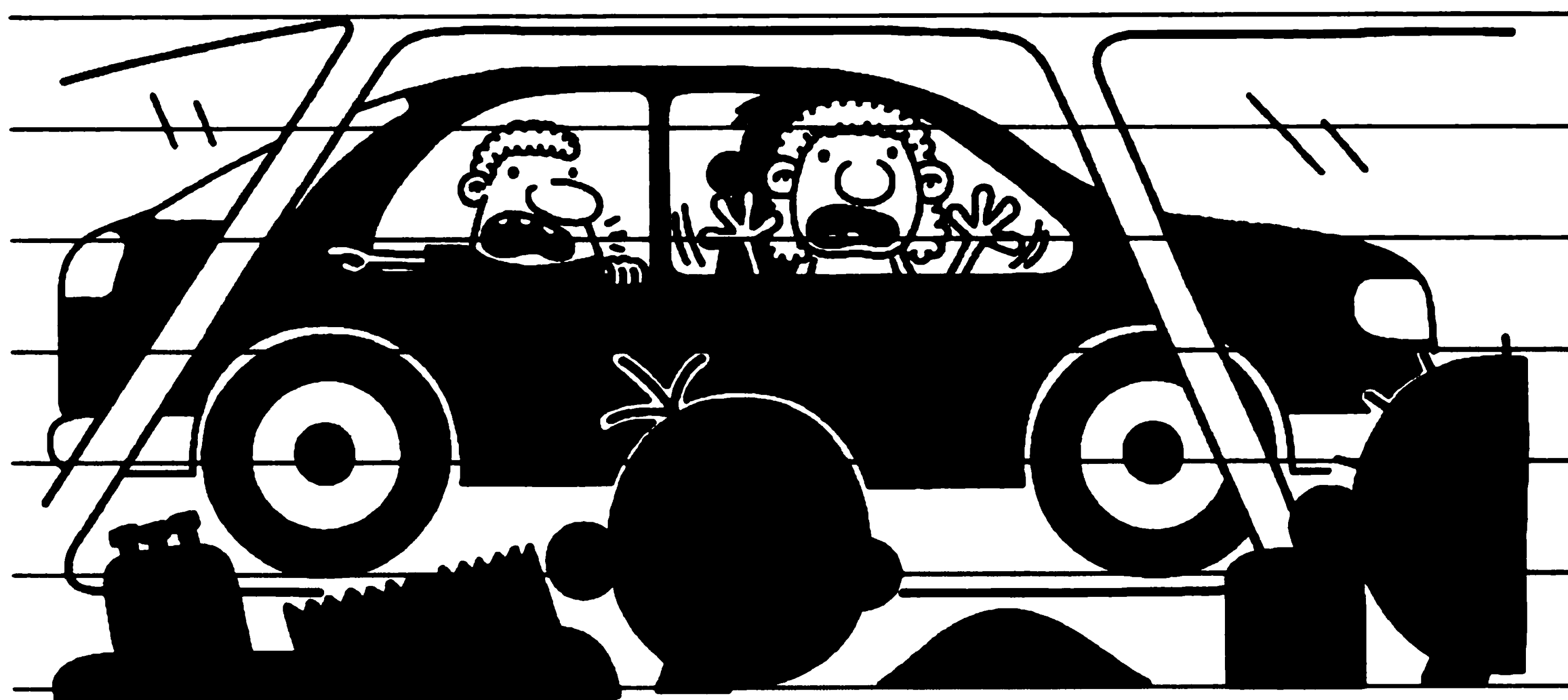
Tôi bảo mẹ rằng về đến nhà thì tôi chết vì sốc nhiệt mất, nhưng mẹ bảo tôi sẽ ổn chừng nào cơ thể còn đủ nước. Thế rồi mẹ lấy hai thùng nước từ con thuyền và mang chúng vào xe.

Cả nhà đi ra đường cao tốc, và trong giờ đầu tiên tôi đã tu cạn bốn chai nước.

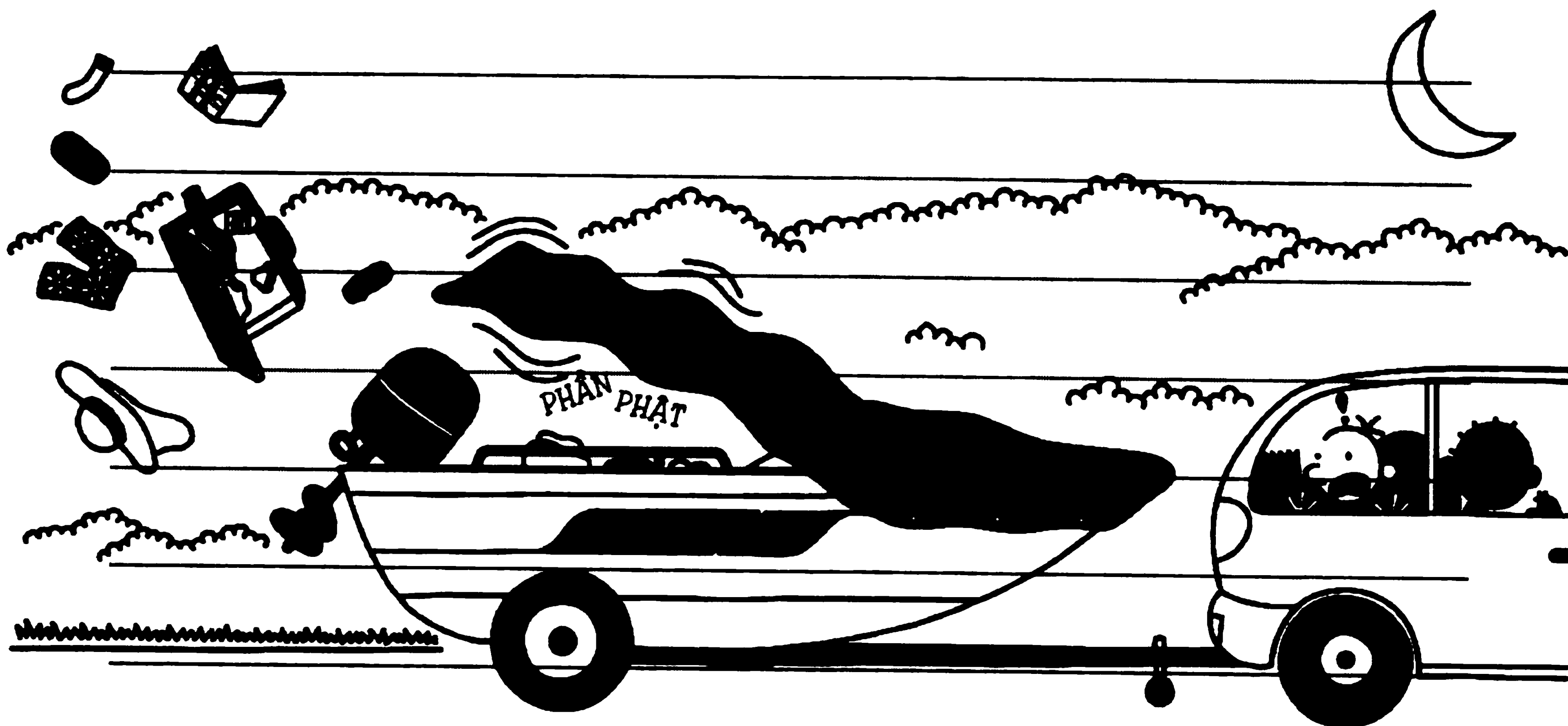
Tôi cố chớp mắt một lúc để chuyển đi cảm tưởng nhanh hơn, nhưng lại choàng tỉnh dậy khi ai đó bấm còi inh ỏi.

Mấy người trong chiếc xe cạnh xe nhà tôi đang vẫy tay loạn xạ, hòng khiến nhà tôi chú ý.

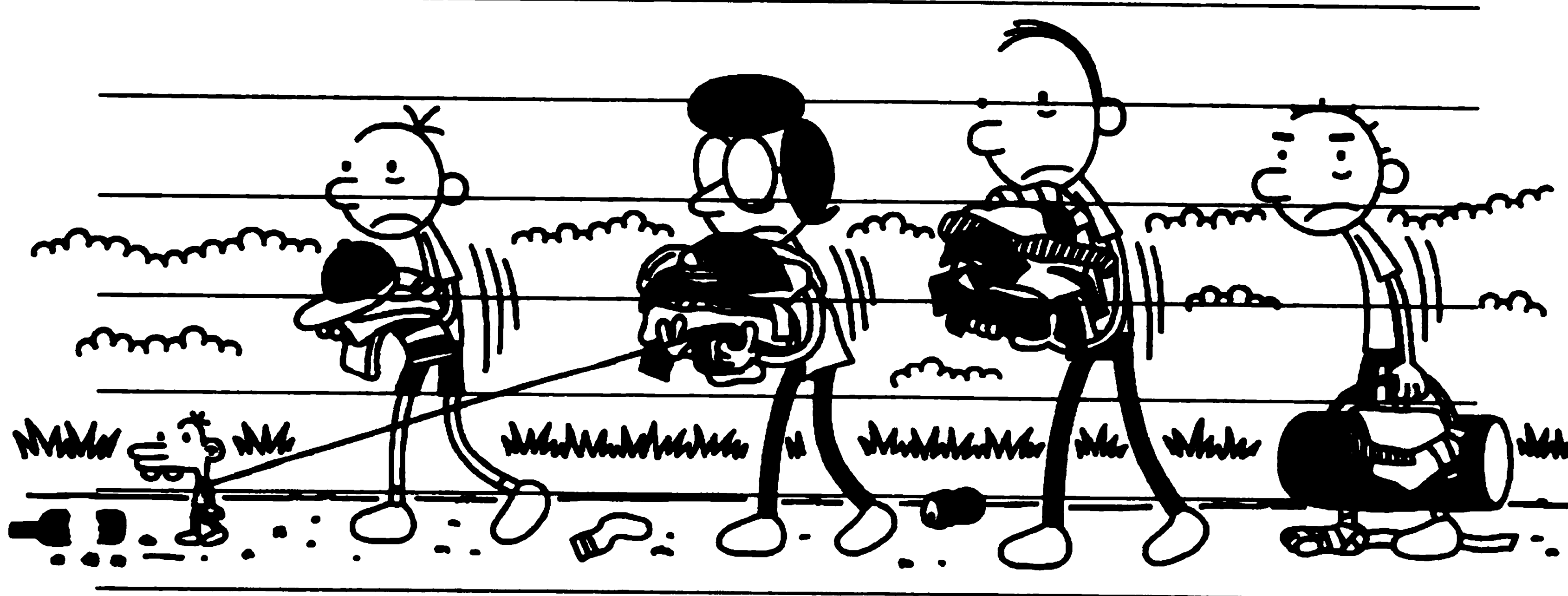
Khi nhìn lại phía sau, tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy tấm vải bạt che con thuyền bị bung ra và bay phần phật trong gió.

Và mọi thứ TRONG con thuyền cũng bay hết RA NGOÀI.

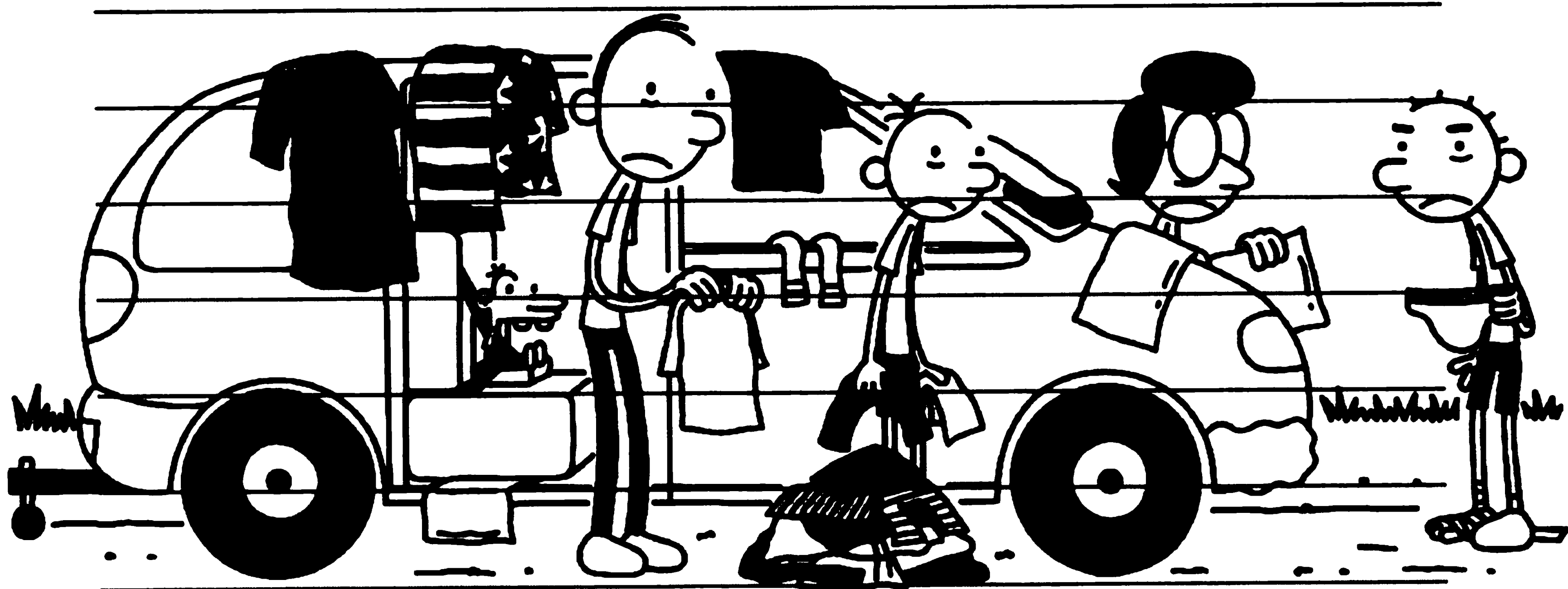
Xe cô đang phải lao sang trái rồi sang phải để tránh đồng đồ bay tự do của nhà tôi. Đến lúc này, bố đã thấy chuyện gì đang diễn ra qua gương chiếu hậu, bố bèn tập xe vào lề đường.

Cả nhà mất hai giờ tiếp theo để đi bộ dọc đường cao tốc, cố nhặt lại hết đồ đạc. Nhưng đến khi trời xẩm tối thì chúng tôi từ bỏ.

Trở lại xe, chúng tôi phân loại những thứ mình nhặt được. Tôi nói mình tìm thấy khoảng hai phần ba số quần áo gói ghém theo chuyến đi, nhưng mẹ nói có cả mấy cái TÚI đã bị mất.

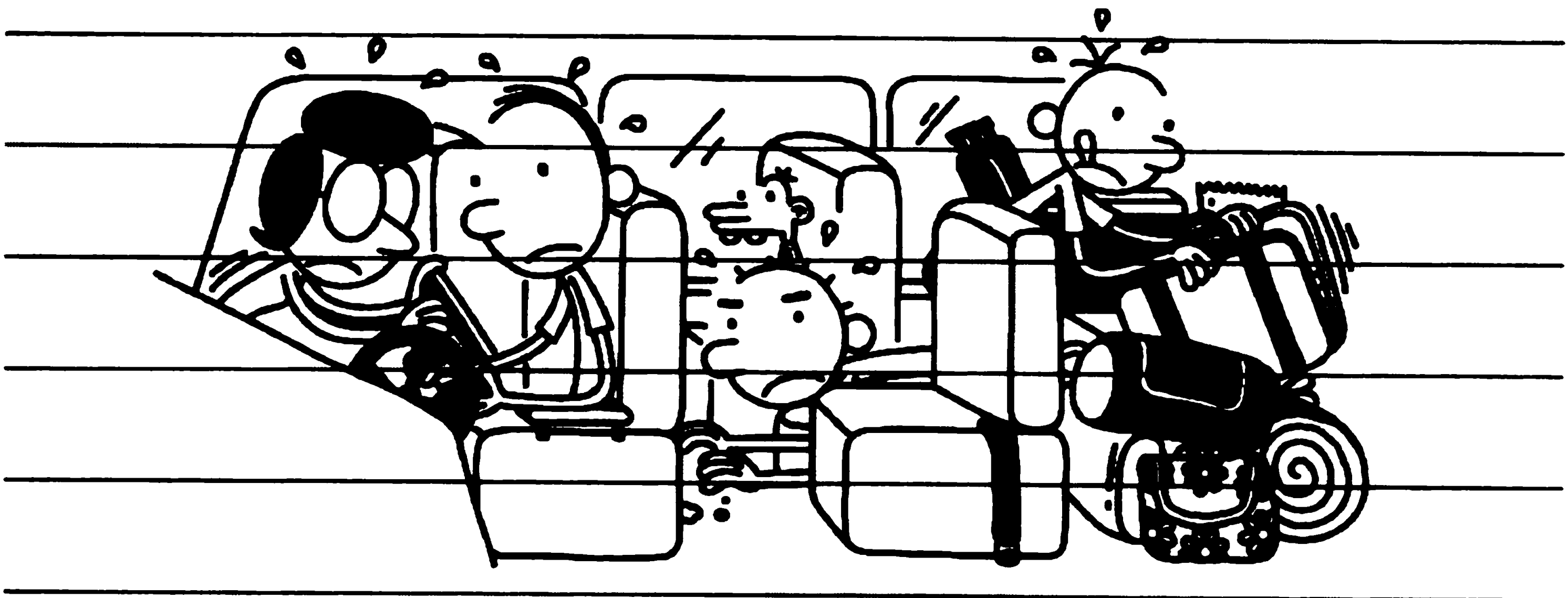
Một điều THỰC SỰ kinh dị là có vài món chúng tôi nhặt được thậm chí không phải của NHÀ TÔI. Rodrick nhặt được một chiếc quần lót cứng queo như bìa các tông vậy.

Vào lại trong xe ô tô, mẹ bảo cả nhà cần bắt đầu suy tính chuyện ăn uống. Rodrick muốn mở túi bánh quế cuộn vẫn ở trong túi đồ tạp hóa, nhưng mẹ nói chúng không được giữ lạnh và anh ta sẽ đau bụng khi ăn chúng.

Mẹ dùng ứng dụng GPS để cố tìm một nơi nào đó để ăn. Nhưng những nơi duy nhất còn mở cửa vào giờ này là những nhà hàng ăn nhanh, và mẹ thì không thích điều đó.

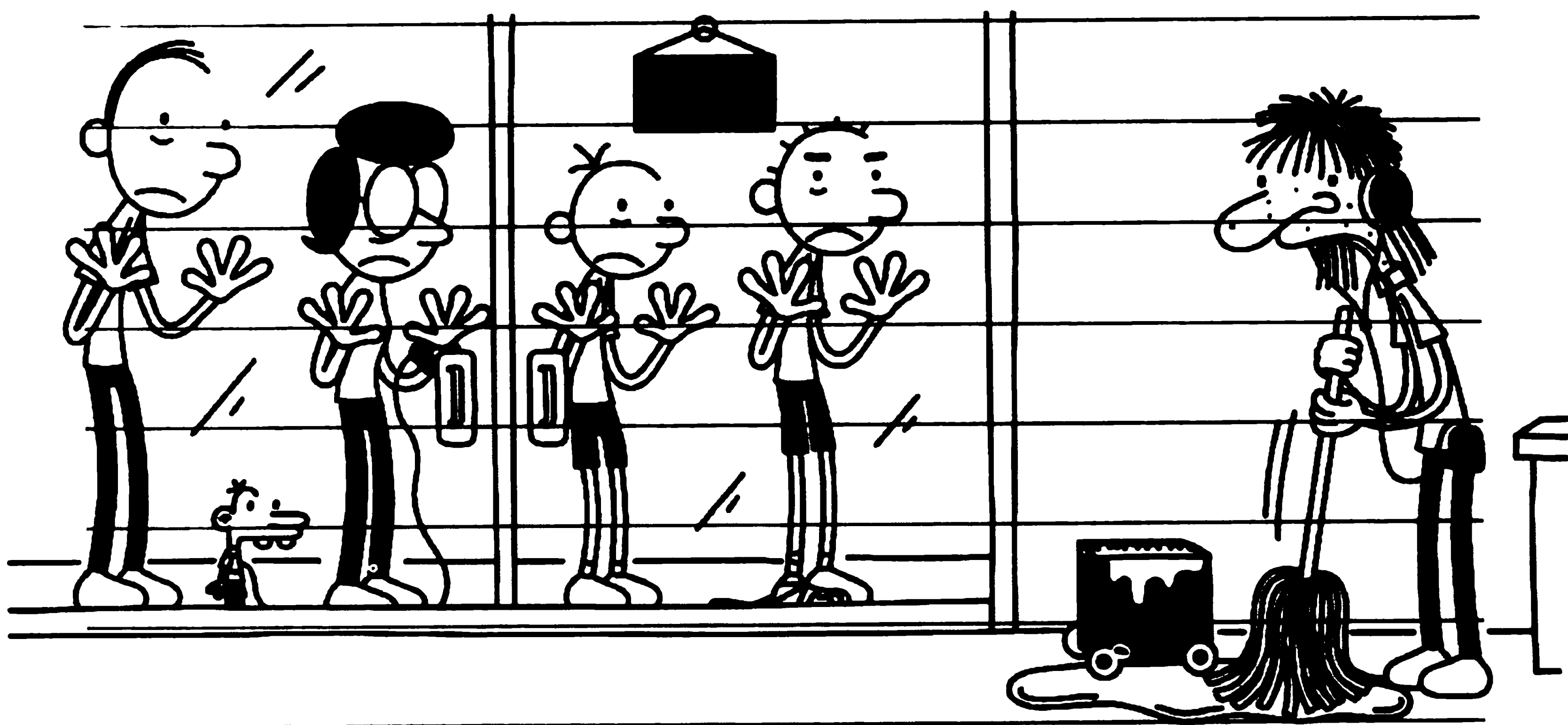
Cuối cùng chúng tôi đành dừng lại ở một trạm nghỉ trên đường cao tốc có bán gà rán. Vì không còn bất cứ đồng tiền hay thẻ tín dụng nào, nên chúng tôi phải mò tìm khắp sàn xe ô tô để xem có xu lẻ nào rơi vãi không.

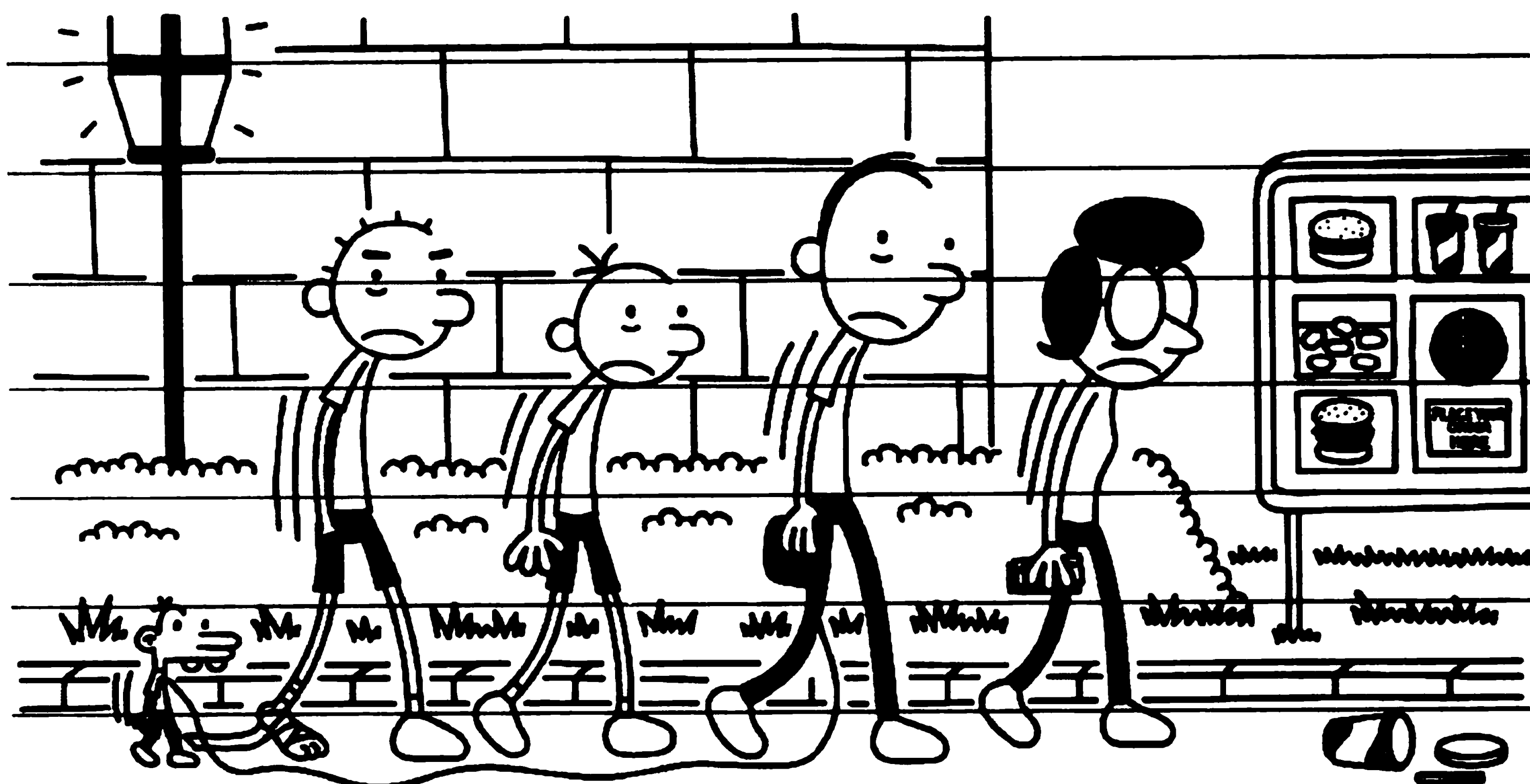
Chúng tôi nhặt được ba đô-la và mười lăm xu, với chũng ấy tiền thì tôi e rằng còn chẳng đủ để mua một chiếc cẳng gà và một chiếc đùi gà.

Mẹ nói có lẽ họ có thực đơn tiết kiệm với những món ít đắt đỏ hơn, thế là chúng tôi ra khỏi xe và đi bộ tới nhà hàng.

Nhưng khi chúng tôi bước vào trong, cửa đã bị khóa. Có người làm ở bên trong, nhưng rõ ràng vào giờ này chỉ có những nhà hàng phục vụ không cần gửi xe là còn mở cửa.

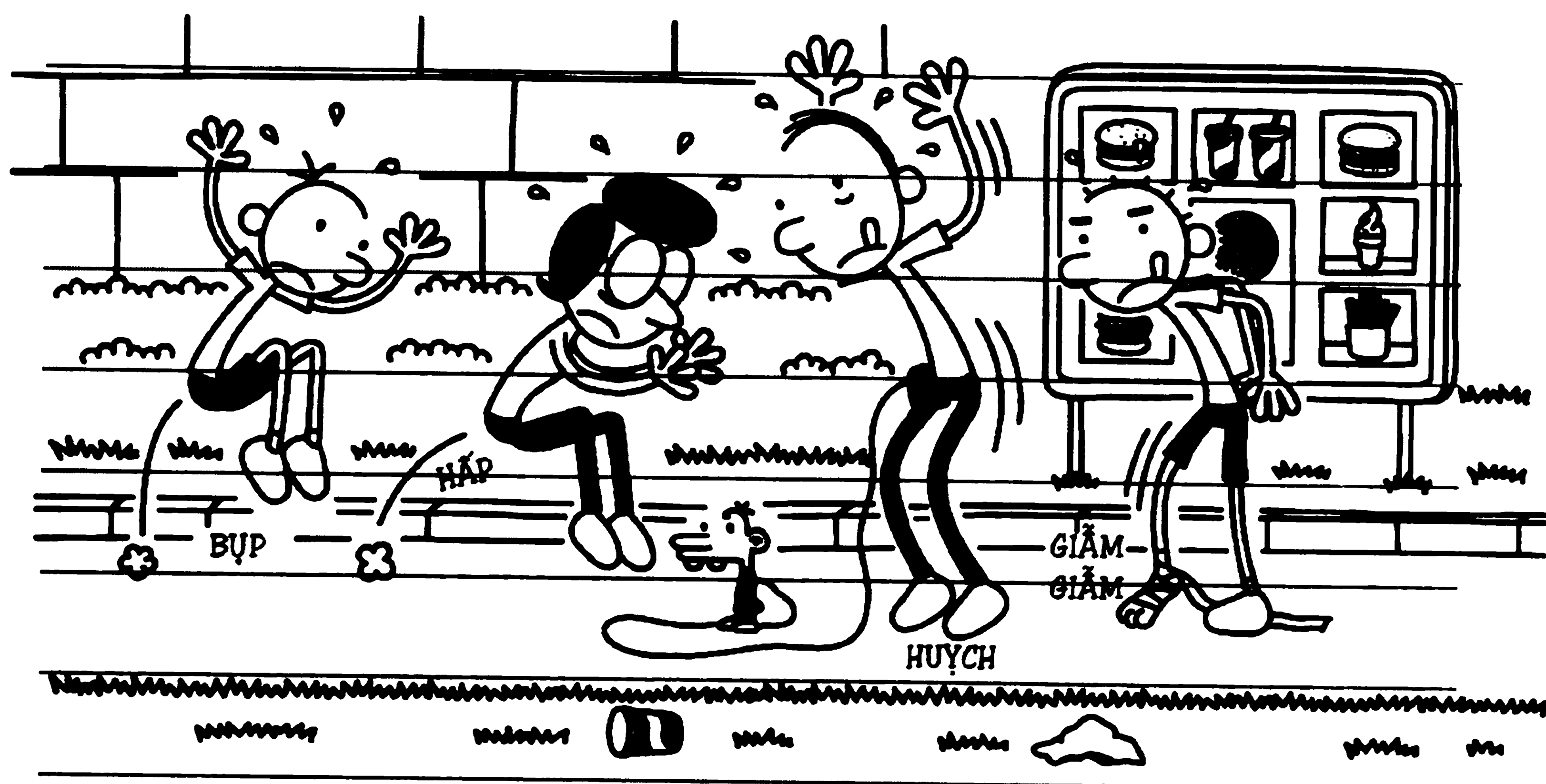

Chúng tôi lại vào xe và cố nhập vào làn phục vụ đồ ăn kiểu tạt xe qua, nhưng với con thuyền, việc di chuyển quá là chật chội. Vì vậy, cả nhà lại phải đồ lại và ĐI BỘ tiếp.

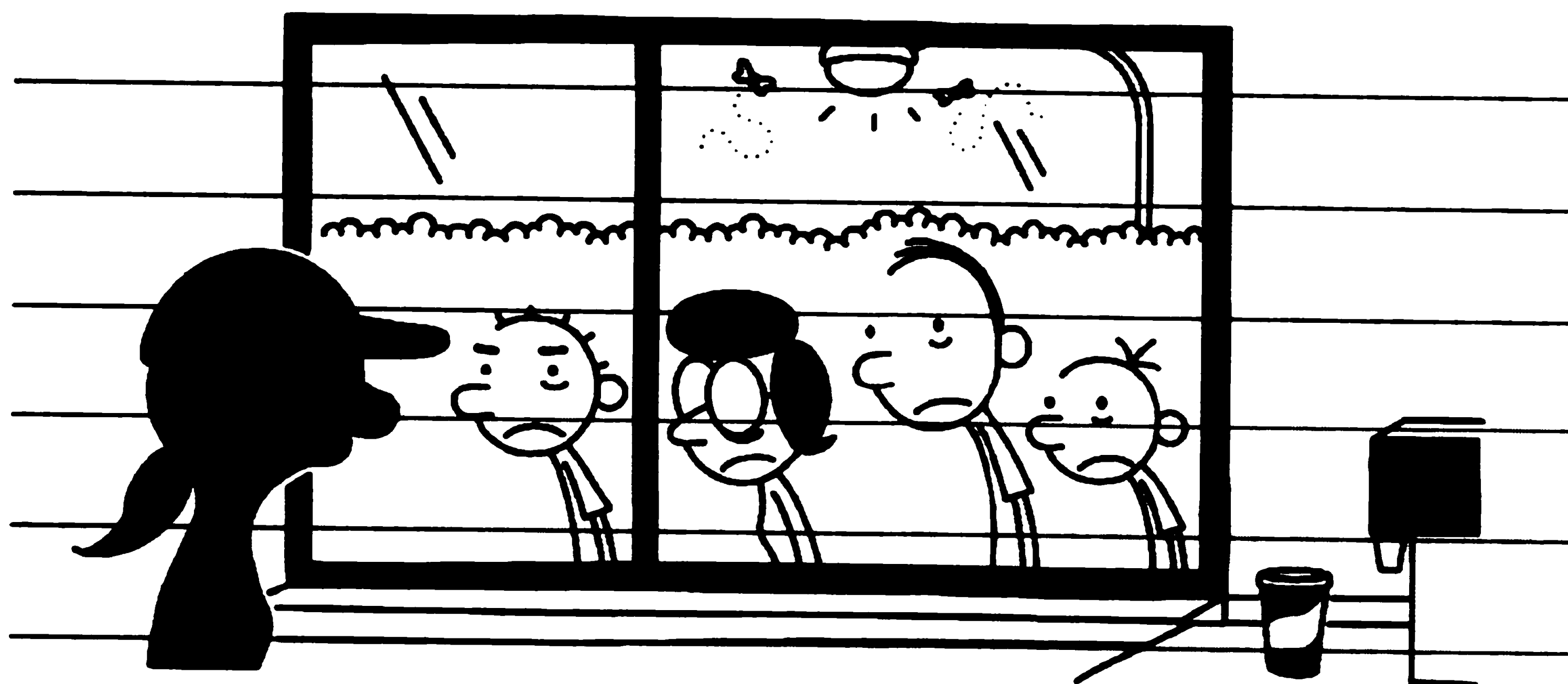

Chúng tôi dùng cạnh thực đơn và chờ ai đó đến gọi loa để nhận đặt món của chúng tôi, nhưng chẳng có ai cả.

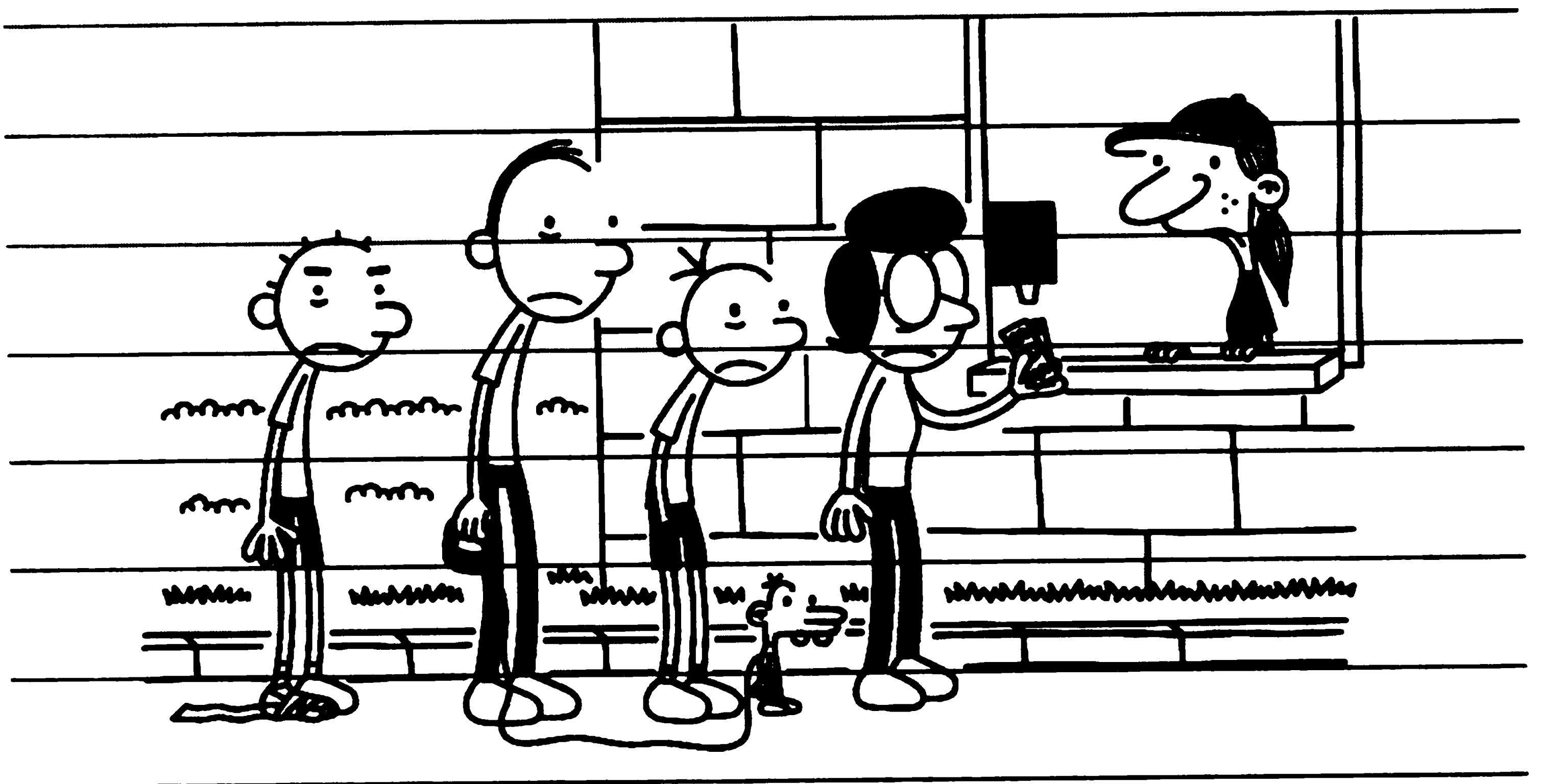
Bố nói chắc chắn phải có một bộ cảm biến nhằm phát hiện ra trọng lượng của một chiếc xe, vì thế chúng tôi phải cố hết sức kích hoạt nó.

Cuối cùng, ai đó bên trong cũng nhận ra chúng tôi và mở cửa sổ ra.

Mẹ hỏi với số tiền chúng tôi đang có thì có thể mua được món gì. Và nhân viên thu ngân nói chúng tôi có thể mua một hộp nhỏ ức gà chiên và một chiếc bánh quy.

Thế là chúng tôi nhận suất ăn ấy, kèm theo một vốc gói sốt thịt nướng. Trở lại xe, cả nhà chia sẻ thức ăn thành năm phần.

Chúng tôi lái xe đi khoảng nửa tiếng nữa, đến lúc này rõ ràng chúng tôi chẳng thể đi một mạch để về nhà như kế hoạch ban đầu. Vì vậy chúng tôi phải tìm một chỗ để ngủ lại.

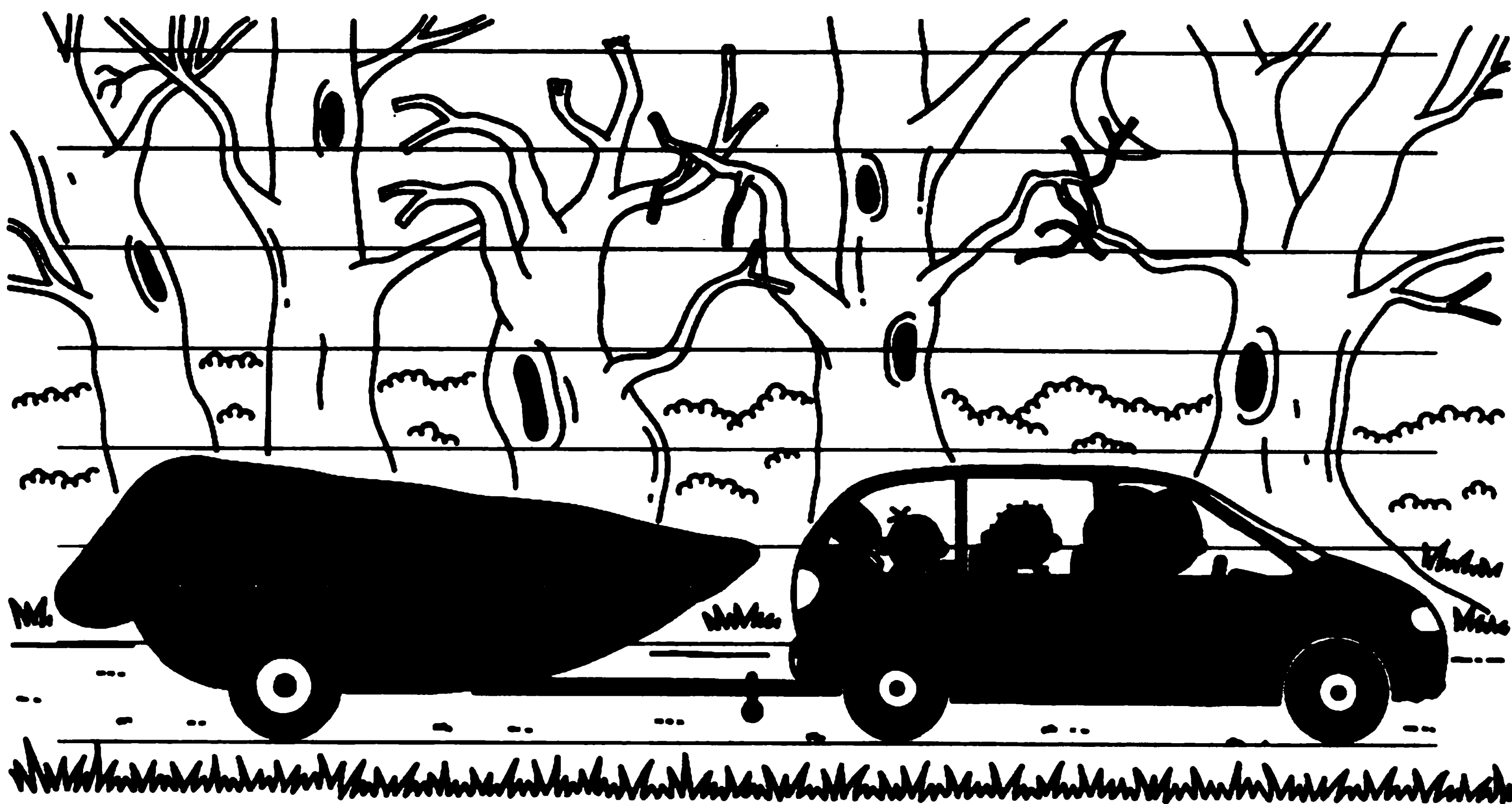
Chẳng còn tiền thuê khách sạn, vì vậy mẹ cố tìm một khu đất cắm trại gần đó.

Nhưng chỗ gần nhất cách đó tận mười dặm và về hướng ngược lại. Bố nói chúng tôi phải ra khỏi đường cao tốc ở lối ra tiếp theo, tìm một chỗ có thể đỗ lại và ngủ trong xe.

Tôi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, miễn là chúng tôi có thể tắt cái máy sưởi đi khi dừng lại.

Nhưng ngay khi ra khỏi đường cao tốc, rành rành là chúng tôi đã phạm sai lầm.

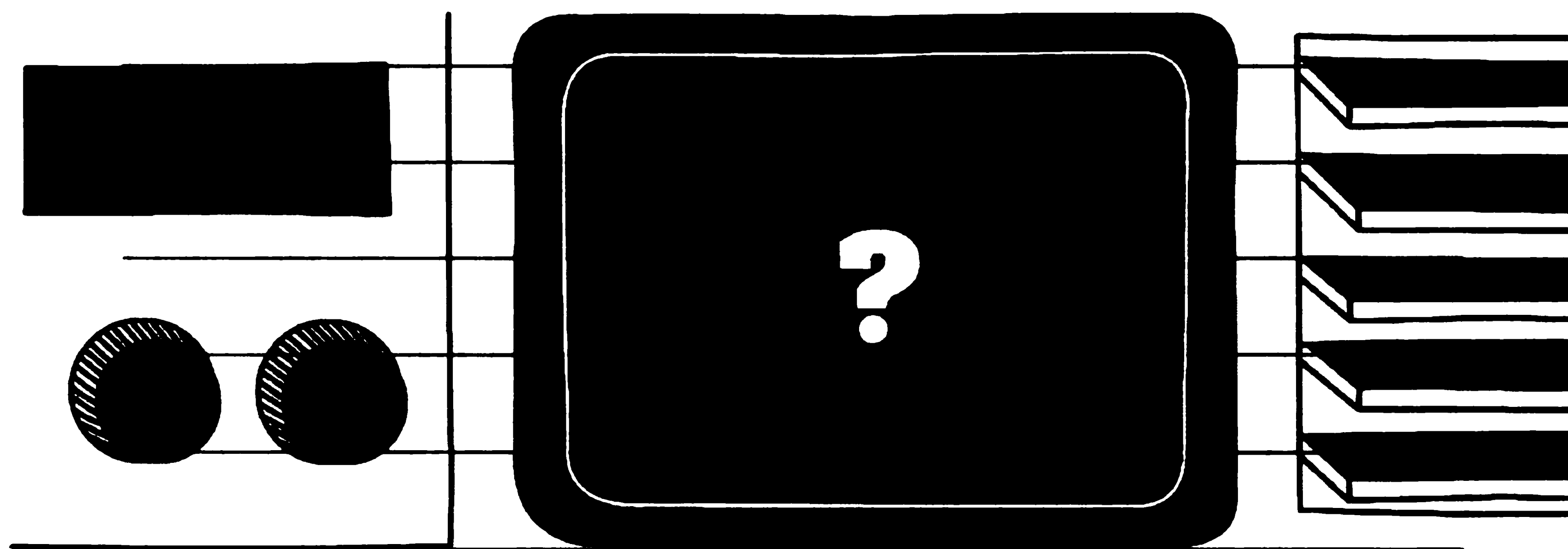
Đầu tiên, con đường không được lát đá. Chẳng có trạm xăng, cửa hàng hay thậm chí bất cứ ngôi nhà nào. Chỉ có cây cối um tùm hai bên, không một ánh đèn đường.

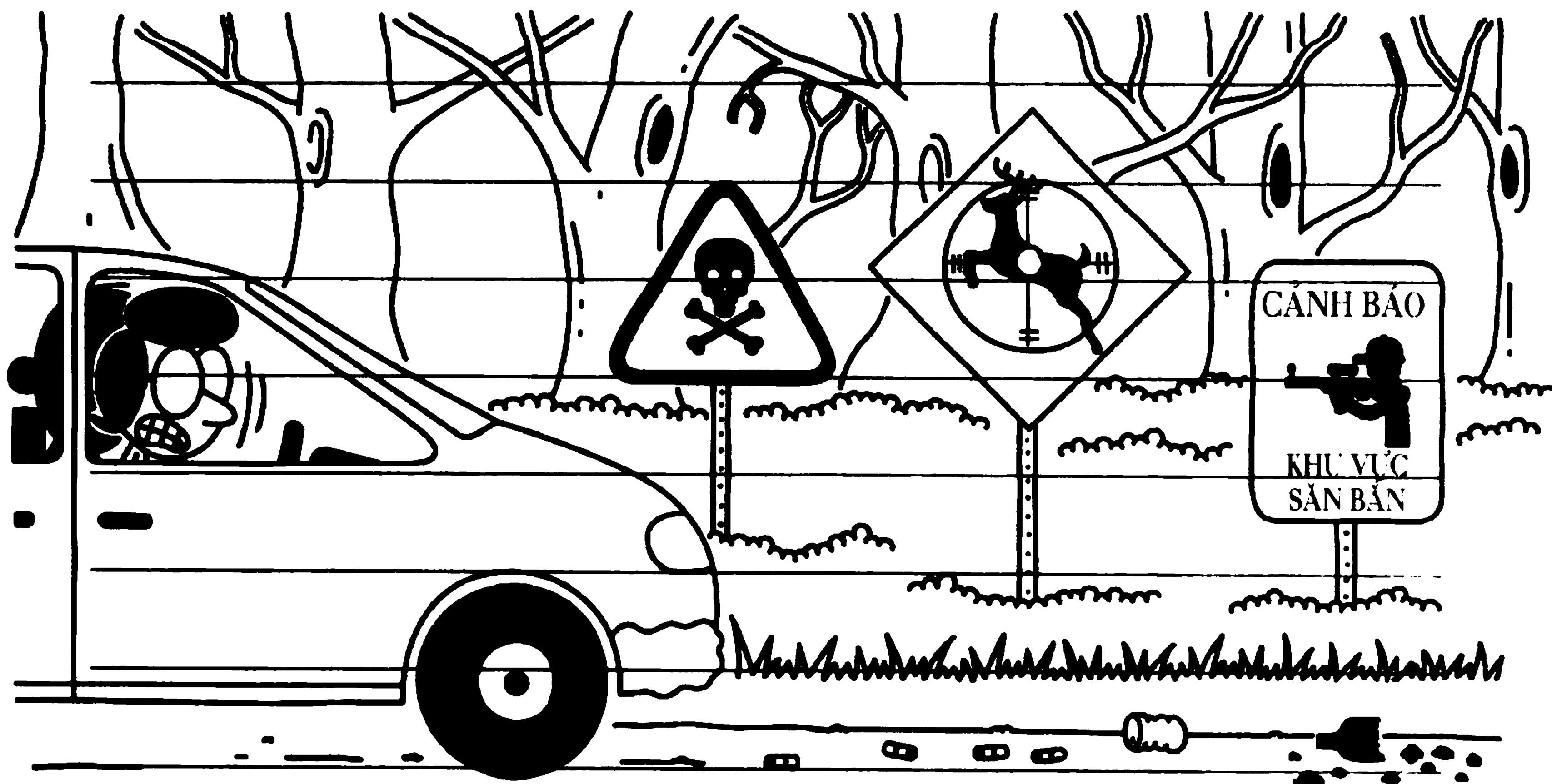
Chúng tôi lái một lúc lâu, nhưng con đường rất hẹp và chẳng có nơi nào thuận tiện để đỗ lại. Tôi nghĩ cả nhà ai cũng khá là kinh hãi, và cuối cùng mẹ bảo bố nên trở lại đường cao tốc.

Nhưng bố luôn nói bố **KHẲNG ĐỊNH** là trong bất kỳ tình huống nào chúng tôi cũng tìm được một chỗ tốt để dừng lại.

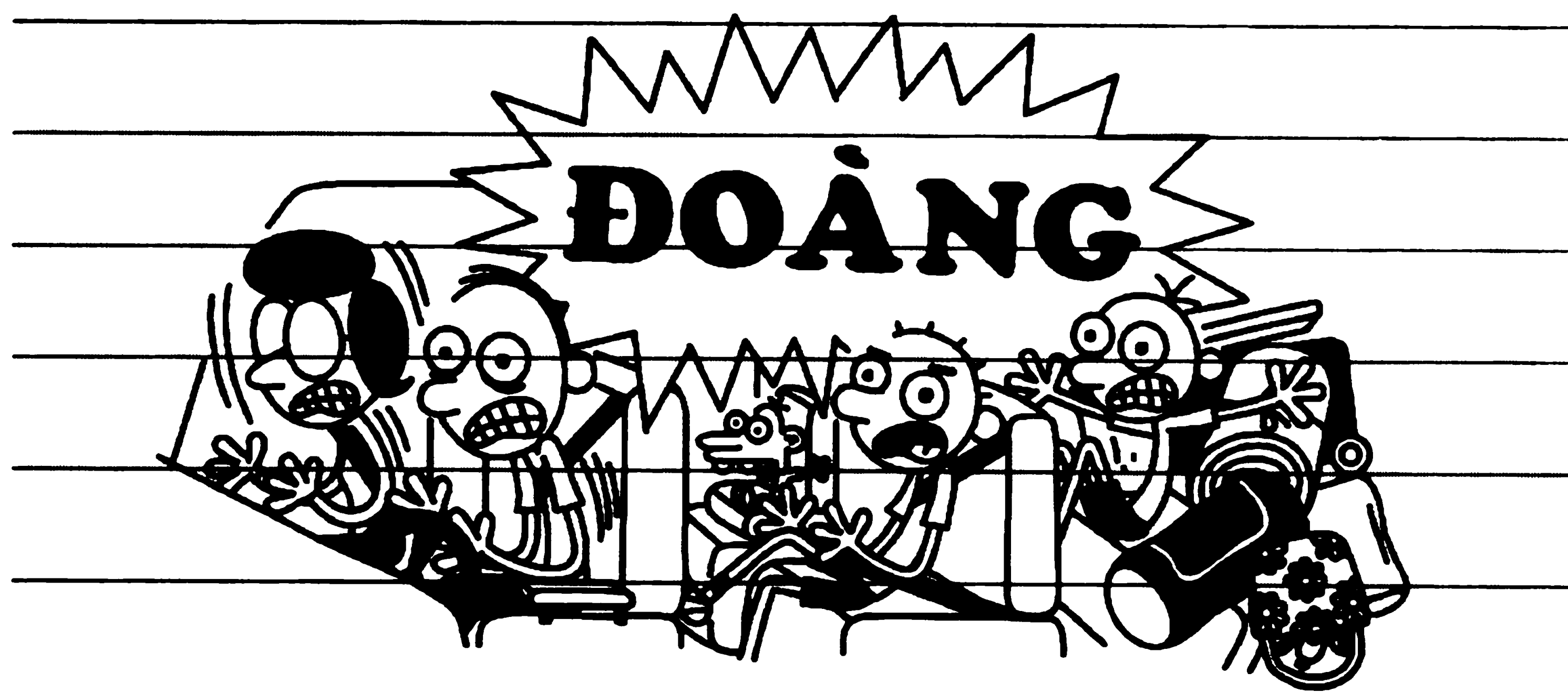
Dù vậy, bố càng đi xa, mẹ càng lo lắng vì giờ thậm chí cả thiết bị GPS cũng không định vị được chúng tôi đang ở đâu.

Nhìn thấy mấy tấm biển báo phía trước, cả nhà đều sung sướng vì có thể mình đang trở lại khu vực văn minh. Nhưng chúng tôi đã nhầm.

Ngay giây phút thần kinh mọi người đang sợ hãi đến cực điểm, có một âm thanh đinh tai vang lên.

Bố loạng choạng chệch khỏi con đường, và xe nhà tôi khựng lại giữa một vùng bùn.

Tai tôi ong ong, và tôi nhìn quanh, cố đoán xem chuyện gì đã xảy ra.

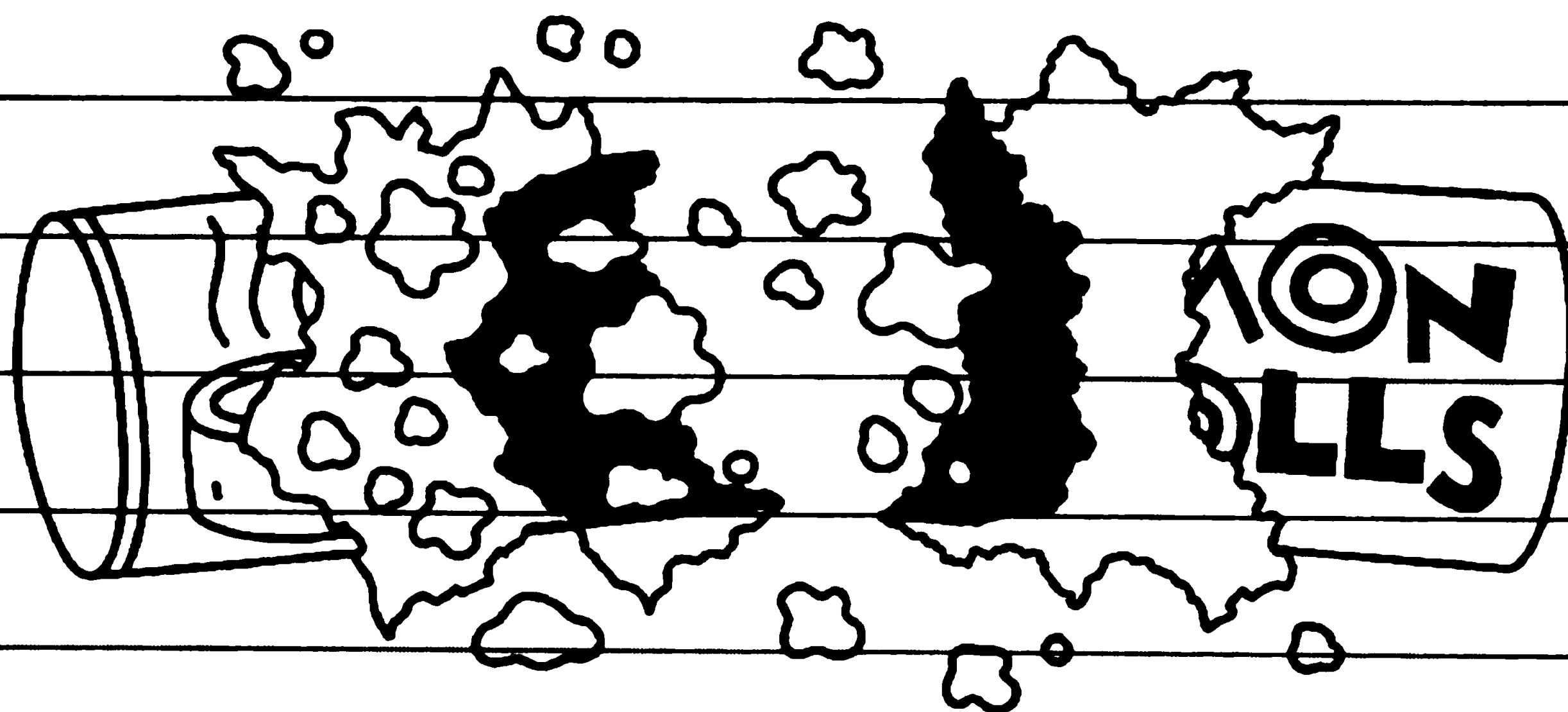
Tôi tưởng sẽ thấy mảnh kính vỡ khắp nơi, nhưng cửa sổ xe vẫn không sút mẻ gì, và có chất nhòn kỳ dị nào đó vương vãi đầy lên chúng.

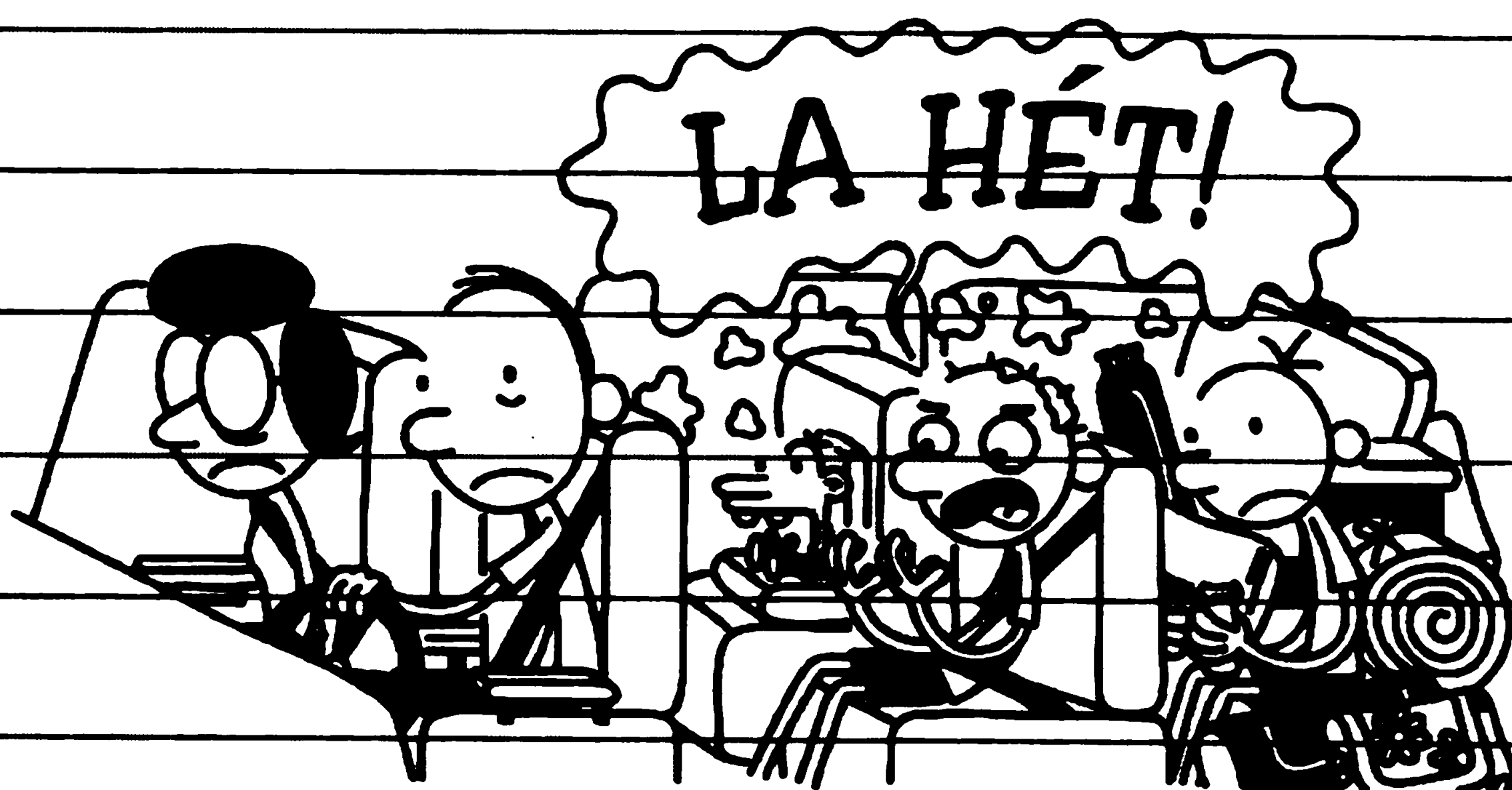
Rodrick bị thứ chất nhòn ấy dính đầy sau gáy, và anh ta HOÀN TOÀN hoảng loạn.

Tôi vẫn không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng rồi tôi nhìn thấy cái túi đồ mua ở cửa hàng tạp hóa bê bết những mảnh vụn bánh quế cuộn bên trong.

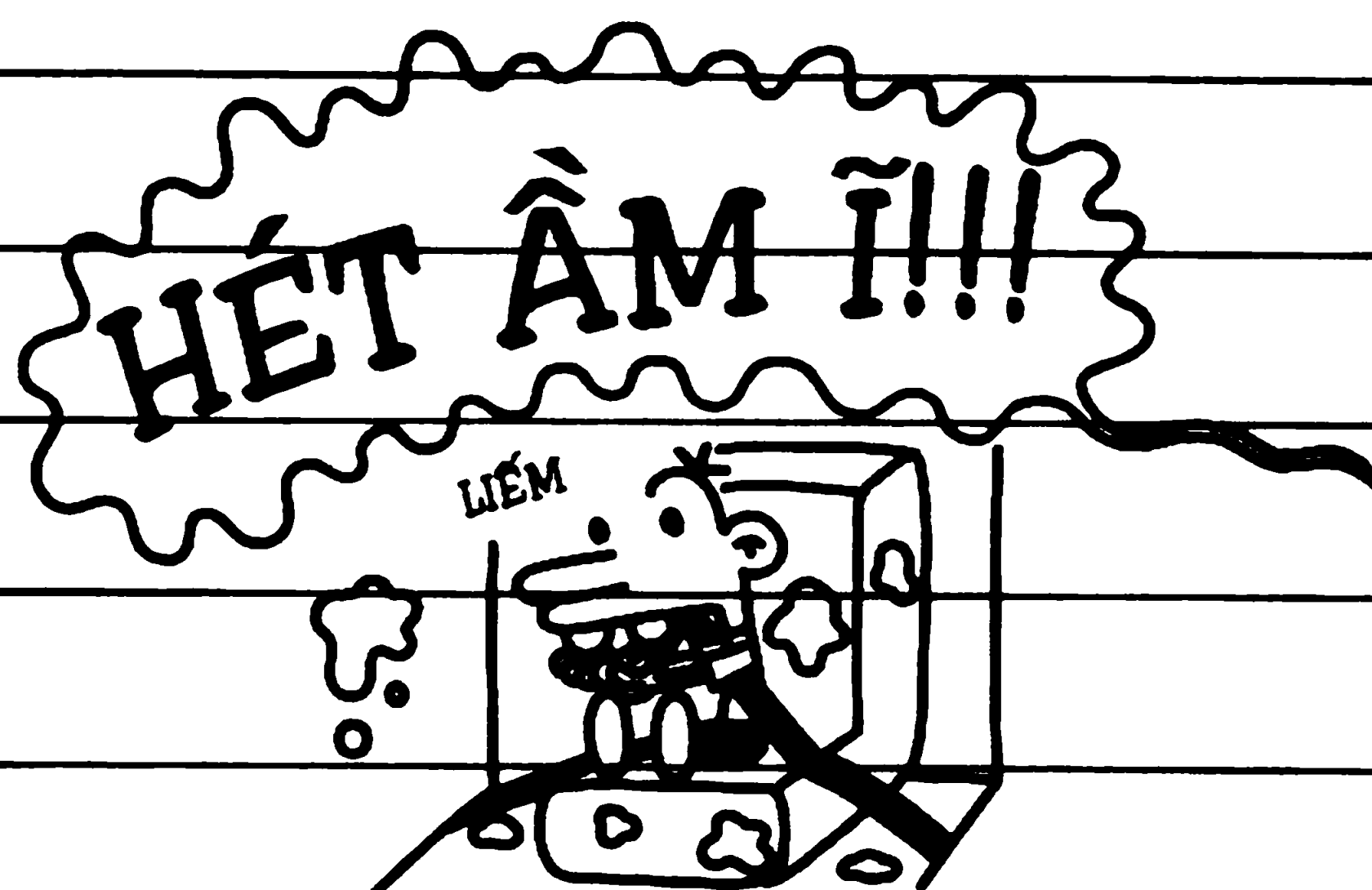
Ống bánh quế đã PHÁT NỔ vì cái túi nằm ngay trên lỗ thông hơi của máy sưởi.

Nhưng Rodrick vẫn chưa biết điều ấy. Anh ta bị bánh quế cuộn chưa nướng dính đầy gáy, và Rodrick tưởng thứ bột nhào ấy là NÃO mình.

Điều khiến Rodrick kinh hoàng HƠN là anh ta thấy Manny đang liếm liếm chất nhầy ấy trên ngón tay nó.

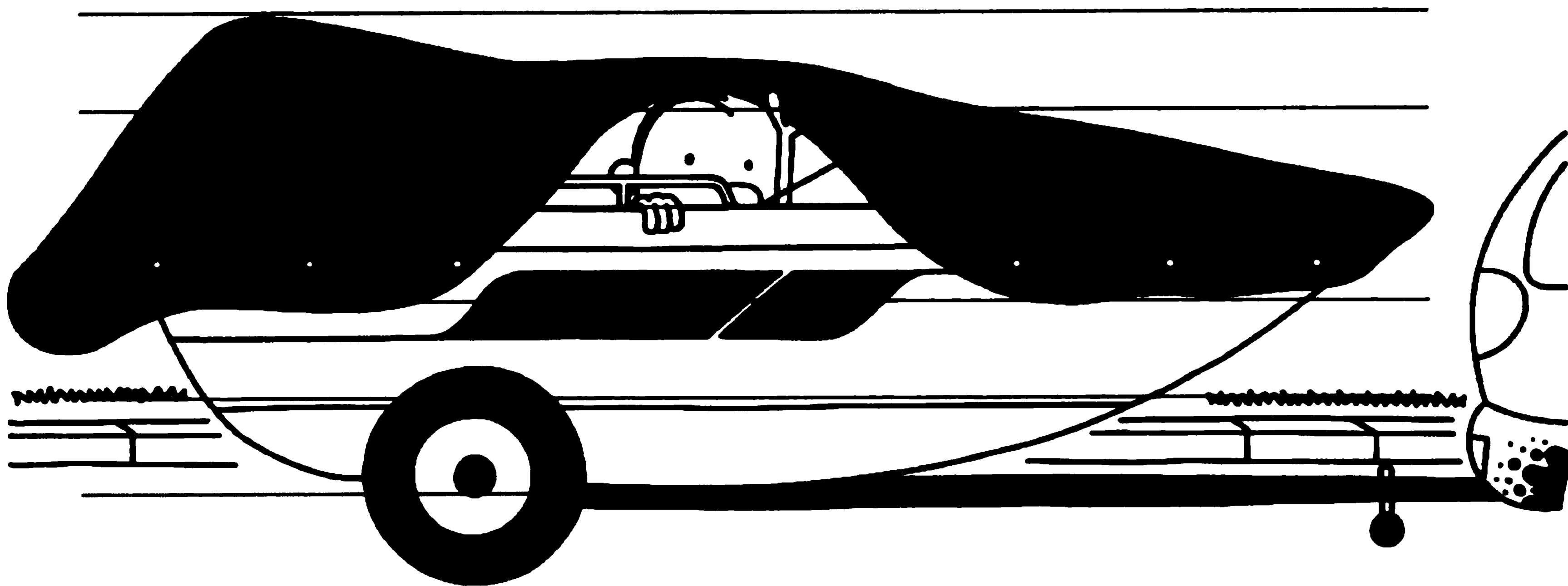

Một khi Rodrick hiểu ra mọi chuyện và bình tĩnh lại, chúng tôi phải lau dọn bên trong xe ô tô bằng vài mẫu khăn giấy.

Rồi sau đó bố quay xe lại và vòng trở lại đường cao tốc. Ở lối ra tiếp theo có một siêu thị với bãi đỗ xe trống không, vì thế bố đã đỗ xe vào đó để nghỉ qua đêm.

Chúng tôi chỉ có bốn ghế dựa trong xe mà lại có tới năm người, vì thế mẹ bảo bố nên tình nguyện ngủ trong thuyền.

Tôi biết bố luôn mong chờ được dùng chiếc thuyền trong chuyến đi này, nhưng tôi đoán đây KHÔNG PHẢI điều bố hình dung trong tâm trí.

Thứ Tư

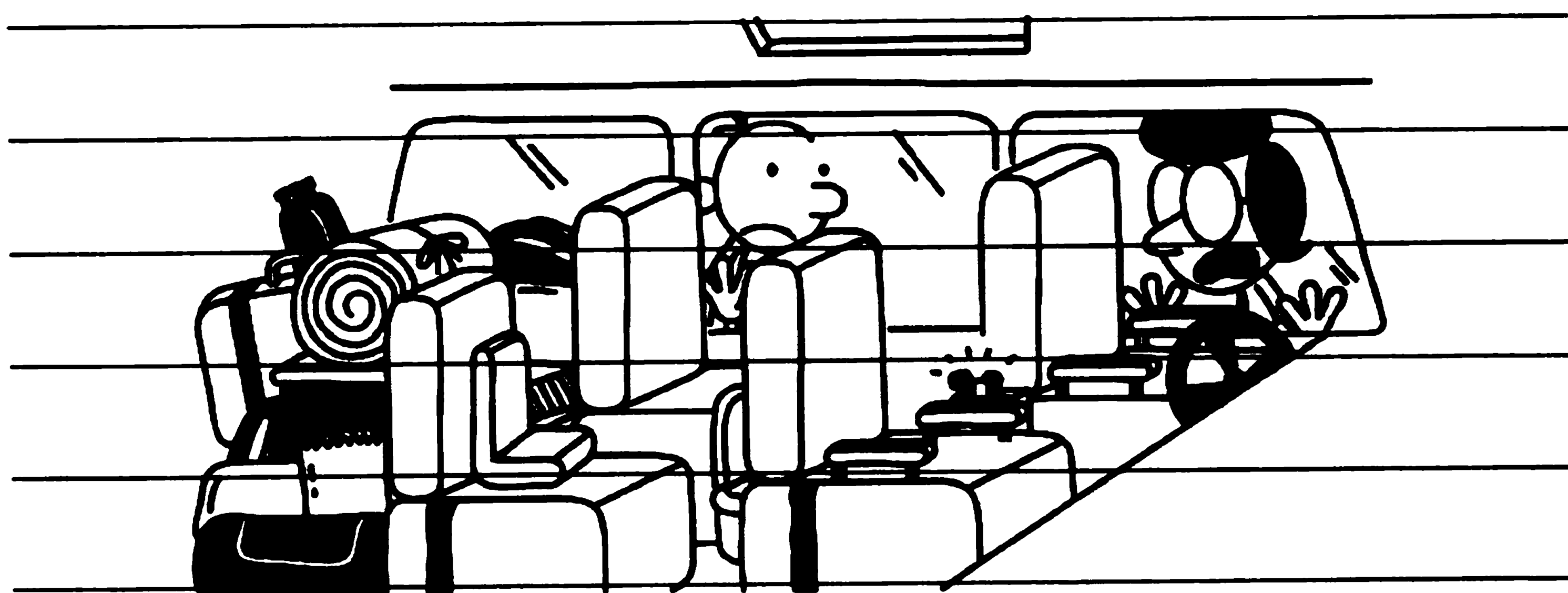
Đêm qua mãi tôi mới có thể chợp mắt được, và 6 giờ sáng nay tôi choàng tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng những nhân viên của hàng tạp hóa bắt đầu ngày làm việc.

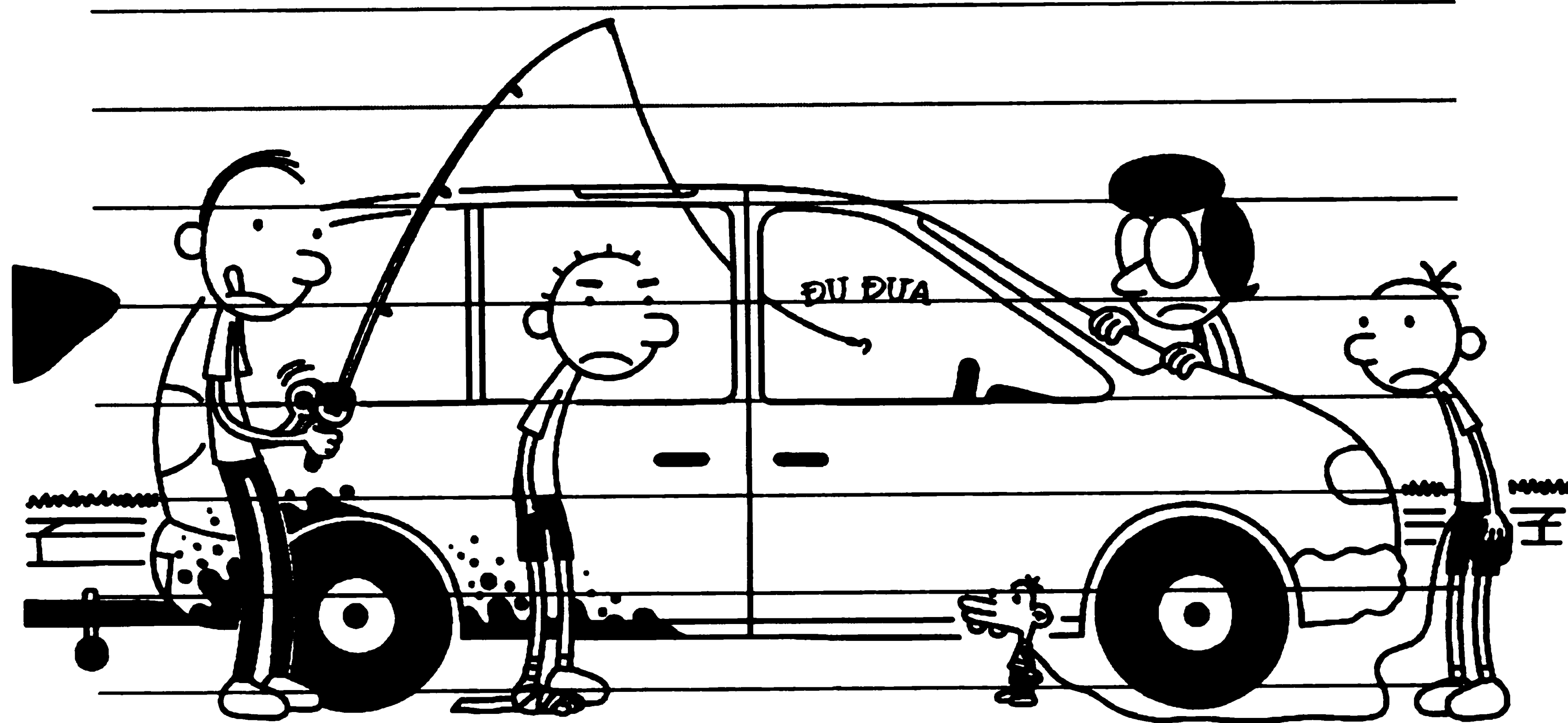
Nhưng rồi mặt trời lên và trong xe khá nóng, hơn nữa chúng tôi đều nhộp dính và khốn khổ vì phải ngủ nguyên quần áo.

Cả nhà đi tới chỗ cửa hàng tạp hóa xem họ có cho mình dùng phòng tắm để tắm rửa không, nhưng người quản lý nói hai tiếng nữa cửa hàng mới mở để đón khách.

Khi chúng tôi cuốc bộ trở lại xe, mẹ nói chúng tôi có thể dùng khăn ướt của Manny để lau người. Nhưng rồi mẹ nhận ra mình đã vô tình khóa cửa xe mà để quên chìa khóa bên trong.

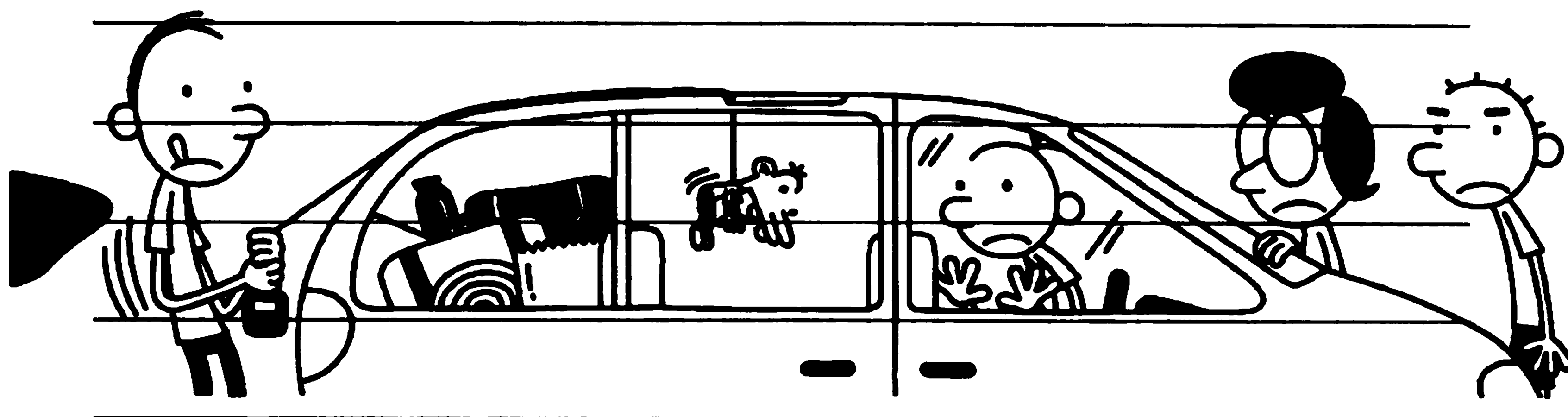

Dù vậy, vẫn còn chút HY VỌNG. Cửa mái xe vẫn mở, vì thế bố đã cố CÂU chùm chìa khóa ra khỏi chỗ để chiếc cốc.

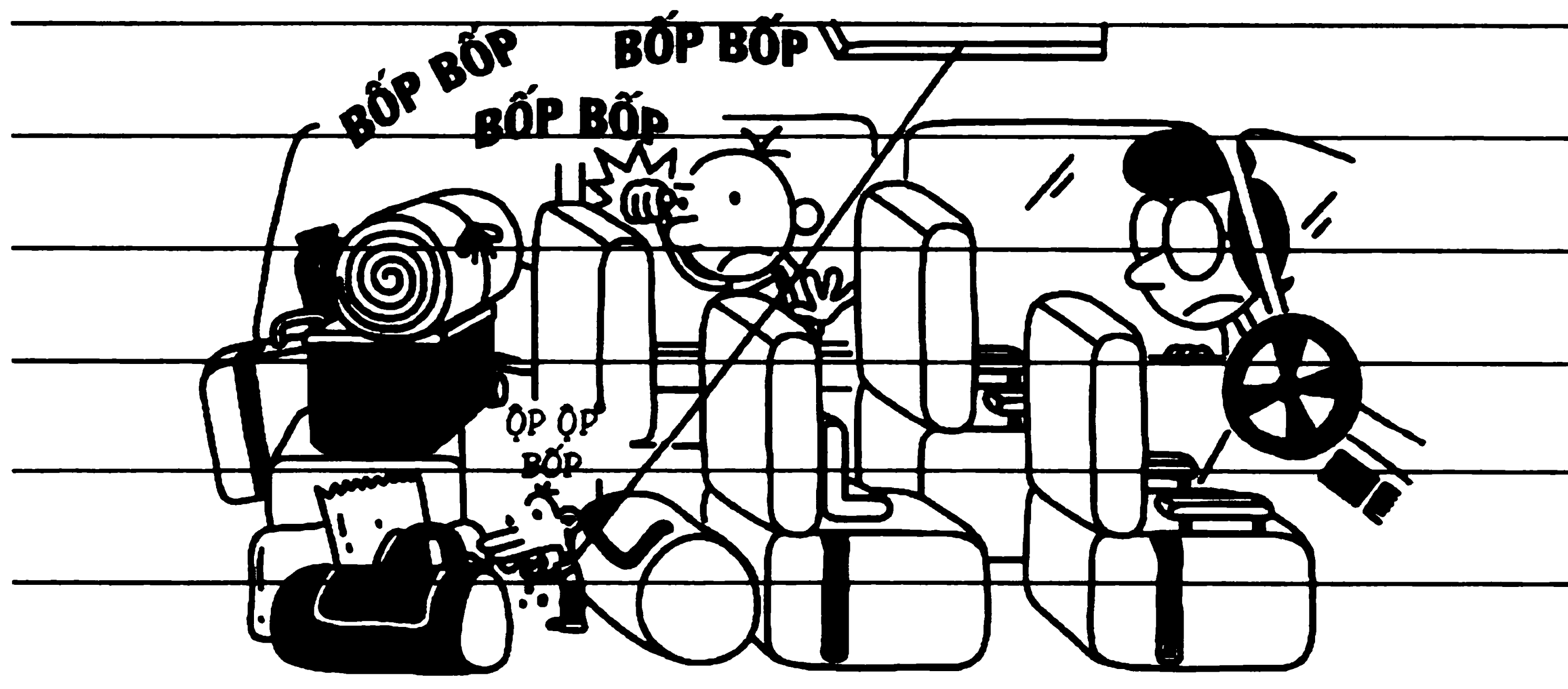

Sau rất nhiều nỗ lực, bố vẫn không tìm được góc đúng. Đường như lúc này chúng tôi không còn lựa chọn nào nữa, nhưng rồi mẹ chợt gợi ý có lẽ Manny có thể lấy chìa khóa ra.

Thế là bố ròng dây hạ Manny xuống qua cửa sổ trời.

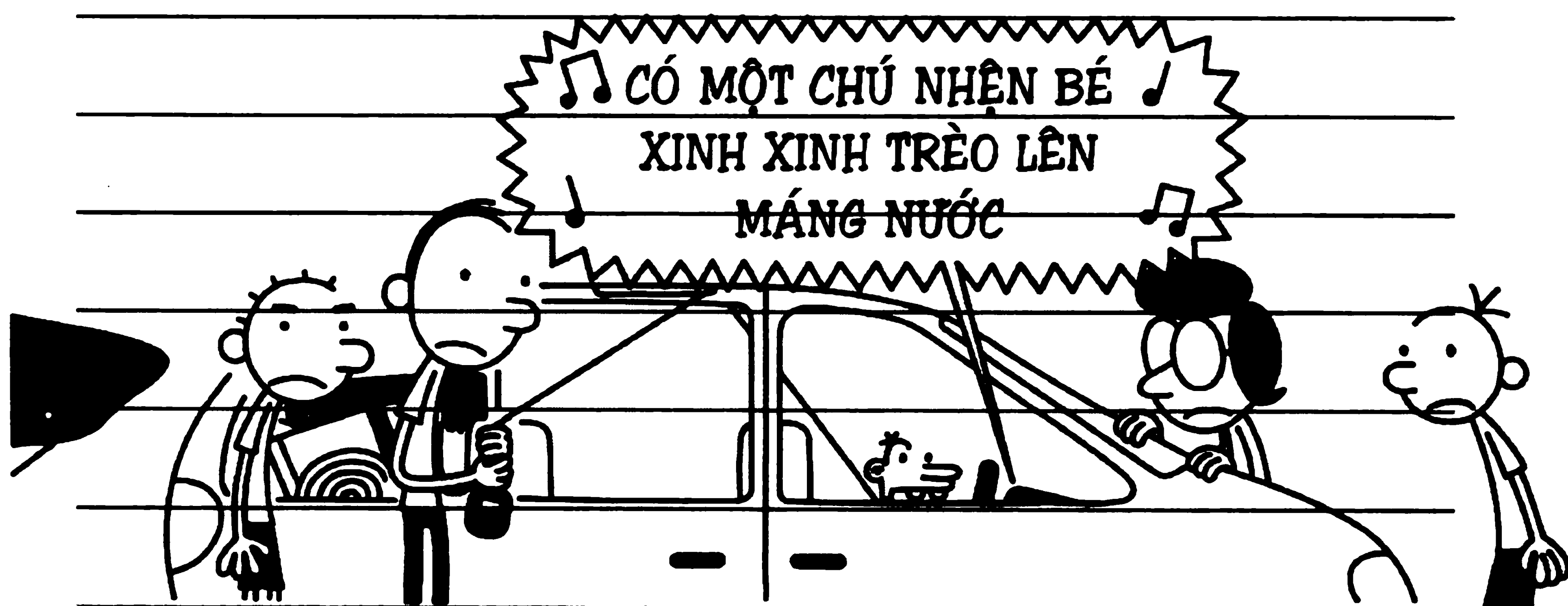

Khi Manny vào trong xe, nó đã tận dụng được thời gian hưởng thụ. Đầu tiên nó ra ghế sau và ăn hai gói sốt thịt nướng chúng tôi để lại. Rồi nó lục chiếc túi vải len của tôi và tìm thấy một phong bánh Oreo tôi để dành nhờ khi cần.

Cuối cùng Manny cũng tìm được đường lên phía đầu xe và lấy được chùm chìa khóa, nhưng thay vì mở cửa cho chúng tôi vào, nó lại bật **ĐỘNG CƠ**.

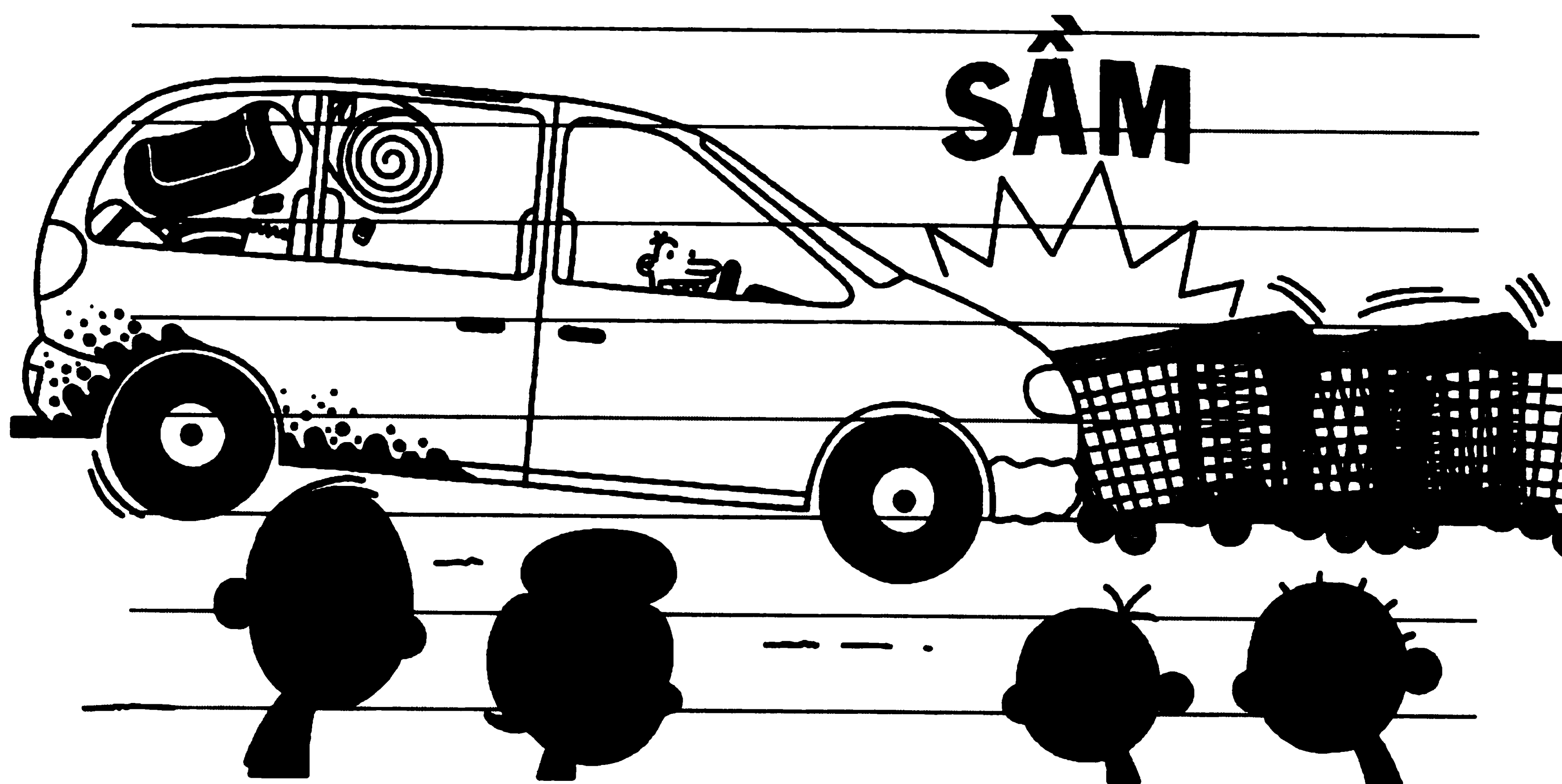
Rồi nó nghịch ngợm cái núm của dàn âm thanh cho đến khi tìm thấy kênh ra-đi-ô yêu thích.

Bố mẹ đập cửa sổ xe ô tô rầm rầm, cố bắt Manny mở cửa ra, nhưng thằng ranh con bắt đầu cho xe **CHUYỂN ĐỘNG**.

Tôi nghĩ lúc này mọi người đều quên rằng thằng Manny vẫn tìm cách chạy trốn, vì nếu chúng tôi nhớ ra, chúng tôi không bao giờ phạm sai lầm là cho nó vào xe một mình.

May thay, Manny không đủ cao để đập tới chân ga, vì nếu nó làm được, nó đã lái xe đi xa hơn.

Chắc Manny biết kế hoạch chạy trốn của nó đã bị đổ bể, ít nhất cho đến lúc này. Cuối cùng mẹ cũng thuyết phục được nó mở cửa cho chúng tôi vào.

Khi xe lăn bánh lại trên đường, tôi bắt đầu thấy vài khung cảnh quen thuộc bên ngoài cửa sổ, vì về cơ bản chúng tôi đang lần lại con đường về nhà.

Chúng tôi đang về đến thị trấn mà chúng tôi ngủ đêm đầu tiên trong chuyến hành trình, và khi đi qua cái khách sạn mình từng ở, tôi trông thấy một thứ **ĐIÊN RỒ NHẤT**.

Một chiếc xe tải màu tím đang nằm chình ình trong bãi đỗ xe.

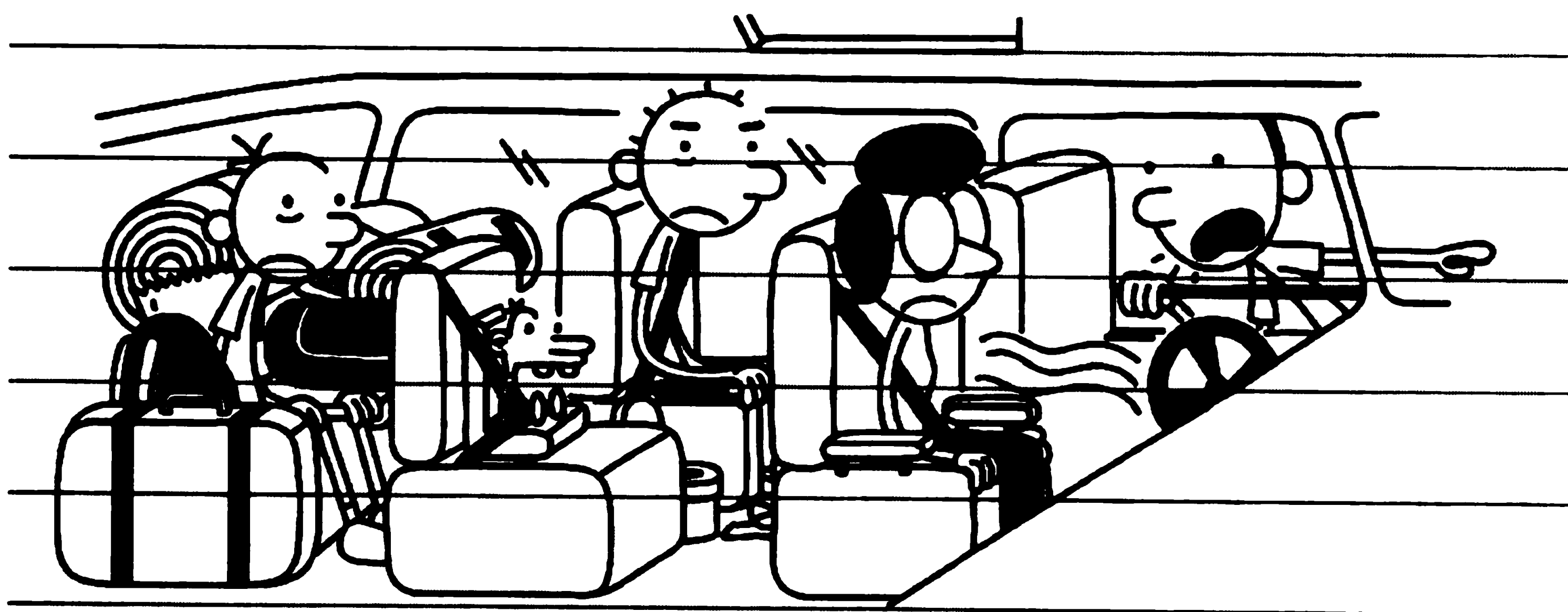
Tôi bảo bố, và bố dừng lại. Chúng tôi nhìn kỹ chiếc xe tải hơn, và chắc chắn rồi, nó là chiếc xe của nhà Rậm rạp kia.

Điều đó có nghĩa họ đang ở trong khách sạn NÀY, và có lẽ đang dùng thẻ tín dụng của bố mẹ để THANH TOÁN.

Chúng tôi đỗ xe ô tô bên ngoài tòa nhà. Bố bảo sẽ gọi cảnh sát, vì thế bố ra ngoài để dùng điện thoại ở bàn lễ tân.

Nhưng ba mươi giây sau bố chạy quay lại phía chiếc xe.

Bố bảo mình trông thấy nhà Rậm rạp đang rời phòng để đi xuống bể bơi, và trông có vẻ là phòng họ vẫn để mở.

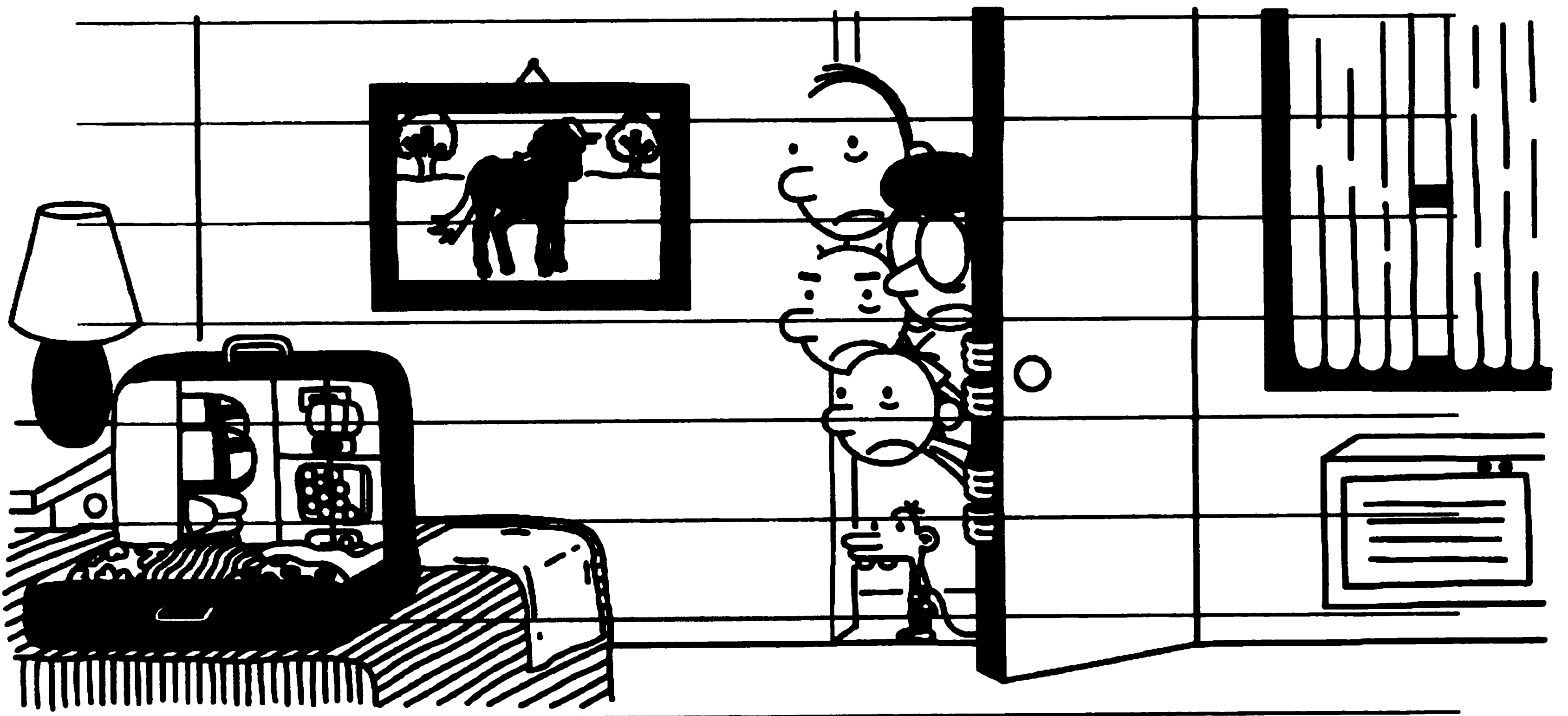

Mẹ bảo cả nhà nên thực hiện theo kế hoạch và gọi cảnh sát, nhưng bố nói trước khi làm thế, chúng tôi nên làm cuộc điều tra nho nhỏ CỦA RIÊNG MÌNH.

Thế là CẢ NHÀ tôi ra khỏi xe và theo bố đến phòng của nhà Rậm rạp. Đúng như bố nói, cửa phòng đang hé mở.

Bố lách tay để nó mở ra RỘNG HƠN, và chúng tôi ngó vào trong xem có thứ gì của nhà mình hiện ra trong tầm nhìn không.

Nhưng từ chỗ cửa, chúng tôi chẳng thấy thứ gì của nhà mình.

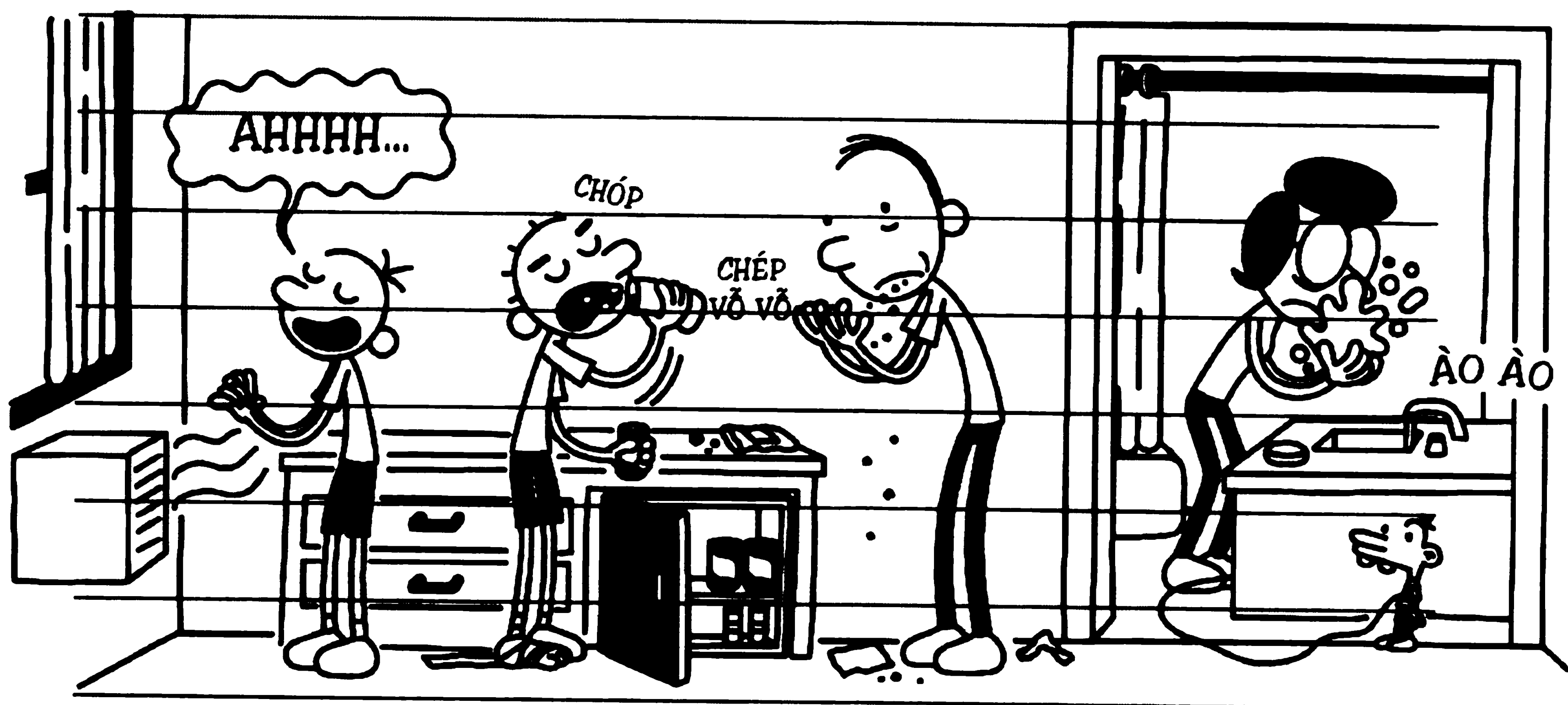

Mẹ dường như khá bất an về chuyện chúng tôi đang làm, nhưng rồi bố mở TOANG cửa ra, và khi ấy chẳng còn đường lui nữa.

Chúng tôi chẳng tìm thấy thứ gì của mình cả, vì vậy nếu nhà Rậm rạp CỐ lấy đồ của nhà tôi, hẳn họ đã mang chúng theo ra bể bơi.

Nhưng vì đã vào phòng của họ, chúng tôi quyết định phải tận dụng triệt để cơ hội này. Tôi nghĩ thế cũng chẳng sao, vì chúng tôi là người trả tiền cho những thứ này mà.

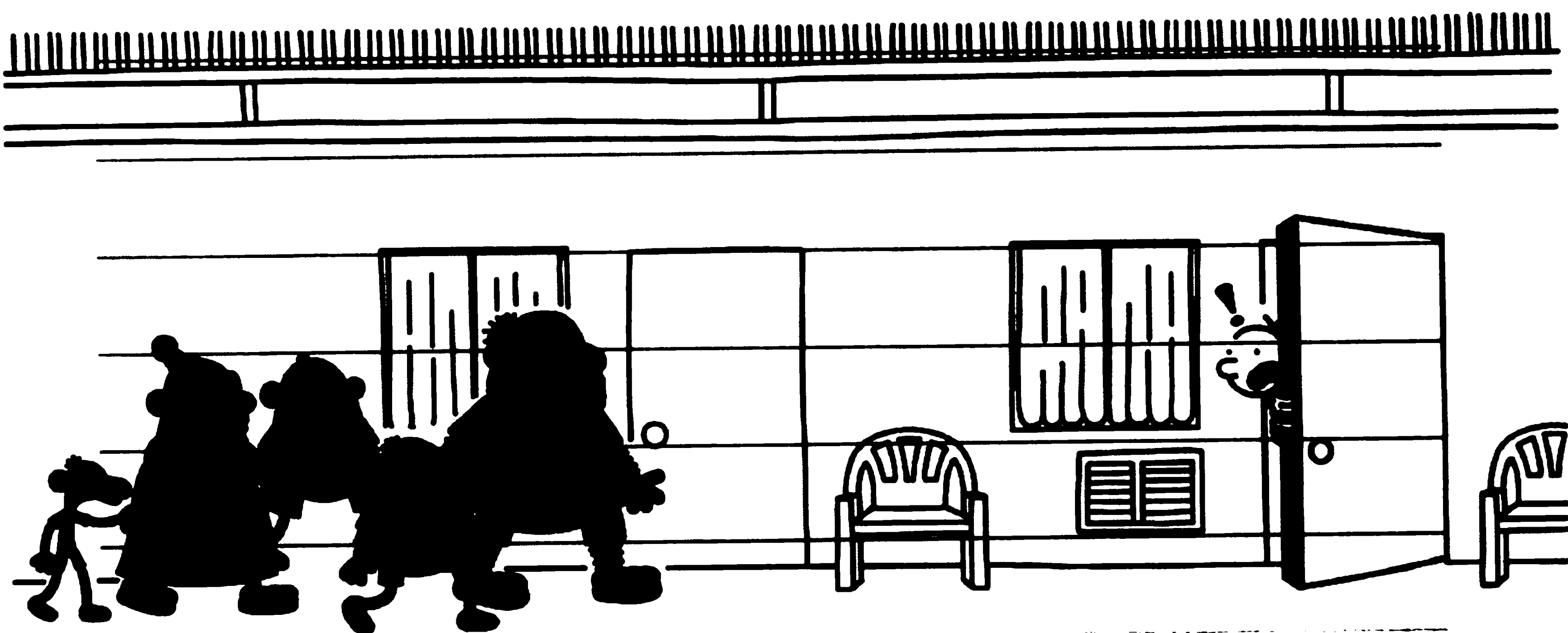

Chắc mẹ cảm thấy chúng tôi đang làm gương xấu cho Manny, nên mẹ đưa nó ra xe.

Nhưng bố con tôi vẫn chưa xong. Tôi và Rodrick thay nhau dùng phòng tắm trong lúc bố đứng canh cửa.

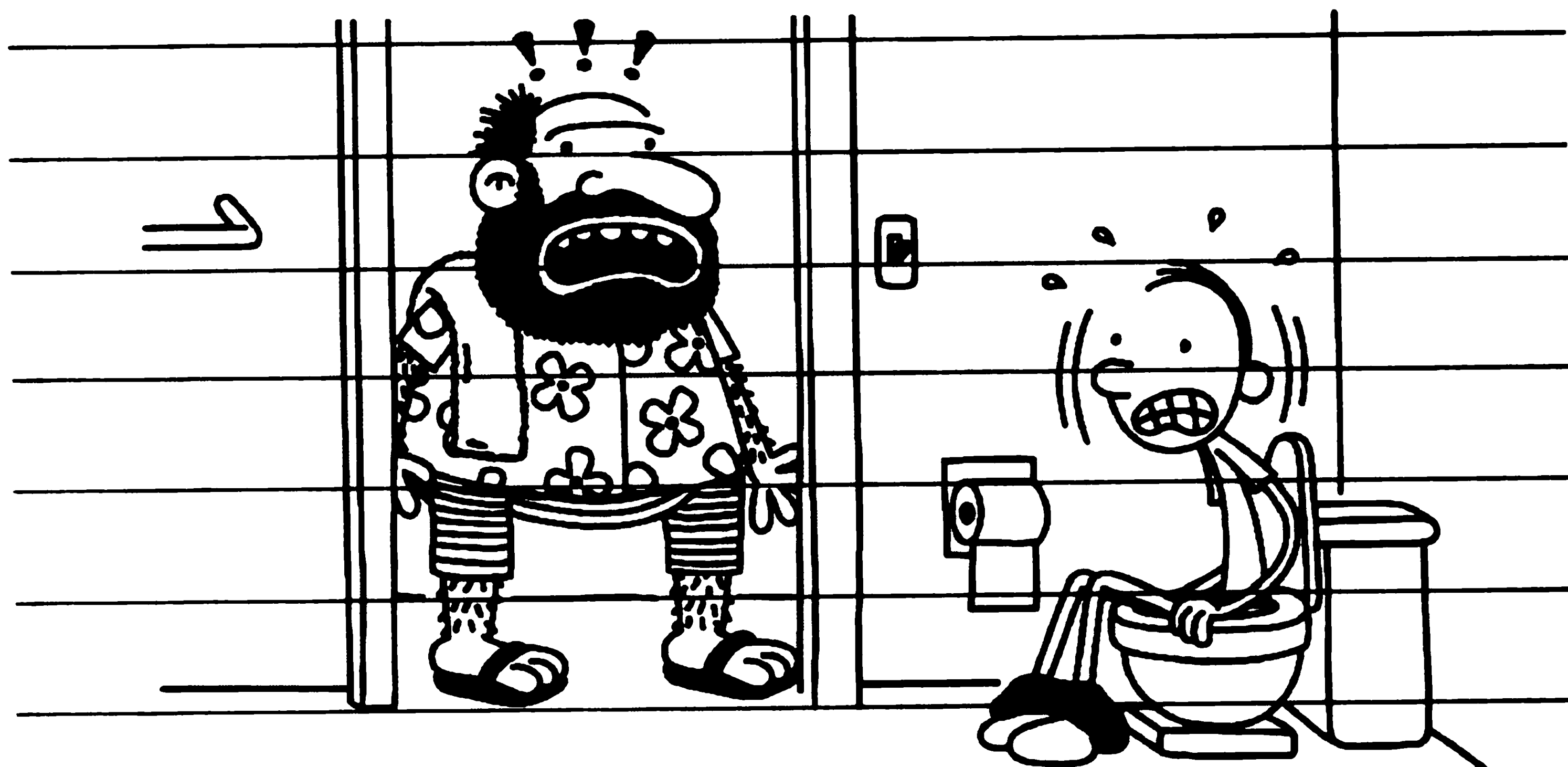
Rồi bố vào và bảo chúng tôi canh cho BỐ.

Nhưng chúng tôi không còn may mắn nữa. KHOẢNG KHẮC bố đóng cửa phòng tắm, tôi thấy nhà Rậm rạp đang tiến về phía mình.

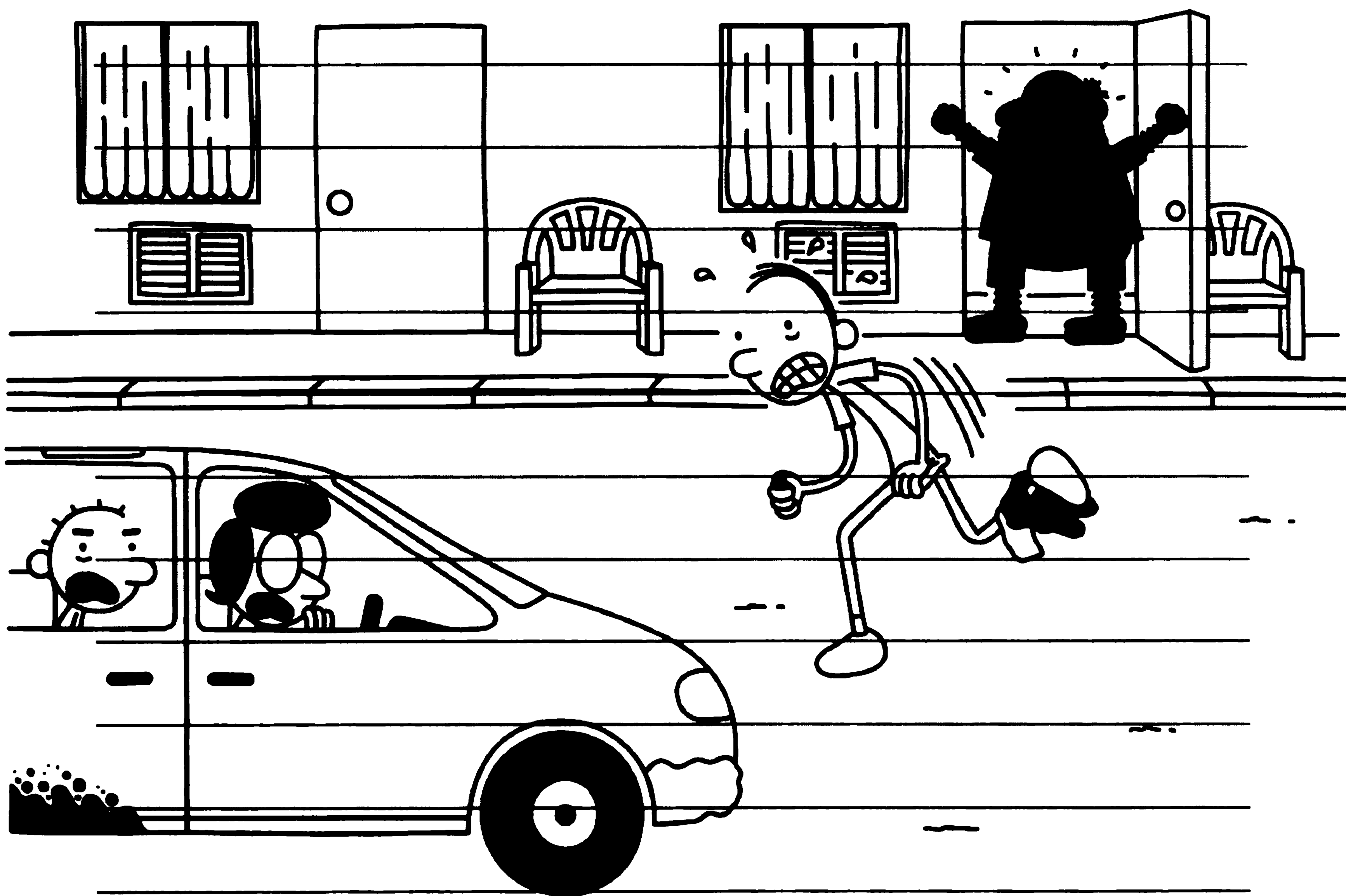
Ừm, tôi yêu bố tôi lắm, nhưng tôi còn quá TRẺ để chết. Vì thế tôi chuẩn bị, và Rodrick theo sát gót tôi.

Tôi không ở đó để CHỨNG KIẾN, nhưng tôi đoán chuyện khá là khó xử khi lão Rậm rạp mở cửa phòng tắm ra.

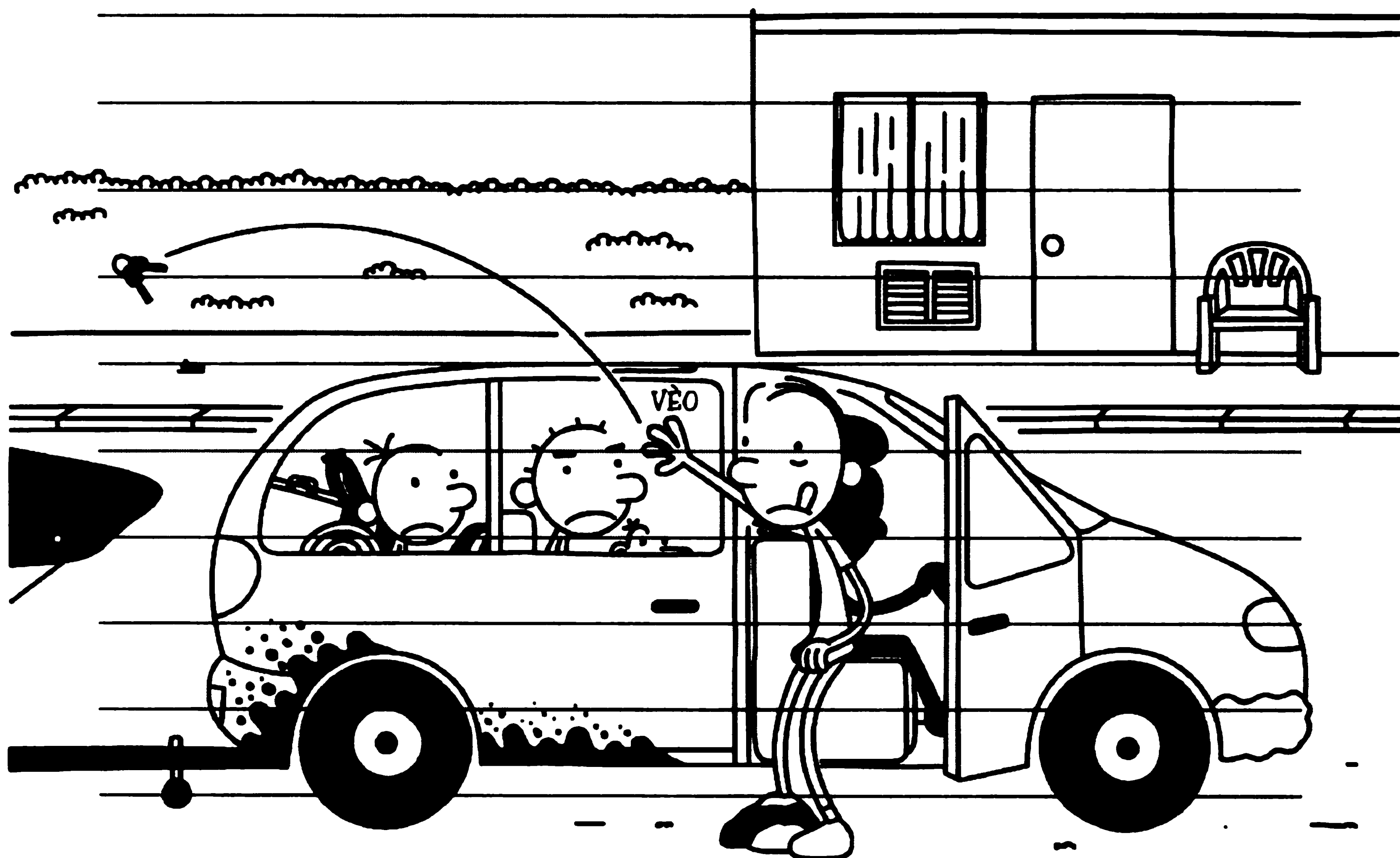
Tôi và Rodrick chui tọt vào xe ô tô và khóa chặt cửa lại. Tôi có thể tin rằng bố sẽ có cách thoát thân hoàn hảo và chúng tôi phải rời đi ngay lập tức mà không cần có bố.

Nhưng mẹ lái xe một vòng đến trước cửa khách sạn, và đúng lúc ấy, bố lao như một mũi tên ra khỏi phòng của nhà Rậm rạp.

Cách nào đó bố đã nghĩ ra ý tưởng chộp lấy chìa khóa xe của nhà đó trên đường chạy ra ngoài.

Trước khi vào xe bố đã ném chùm chìa khóa đó vào một bụi cây, giúp chúng tôi có thêm thời gian.

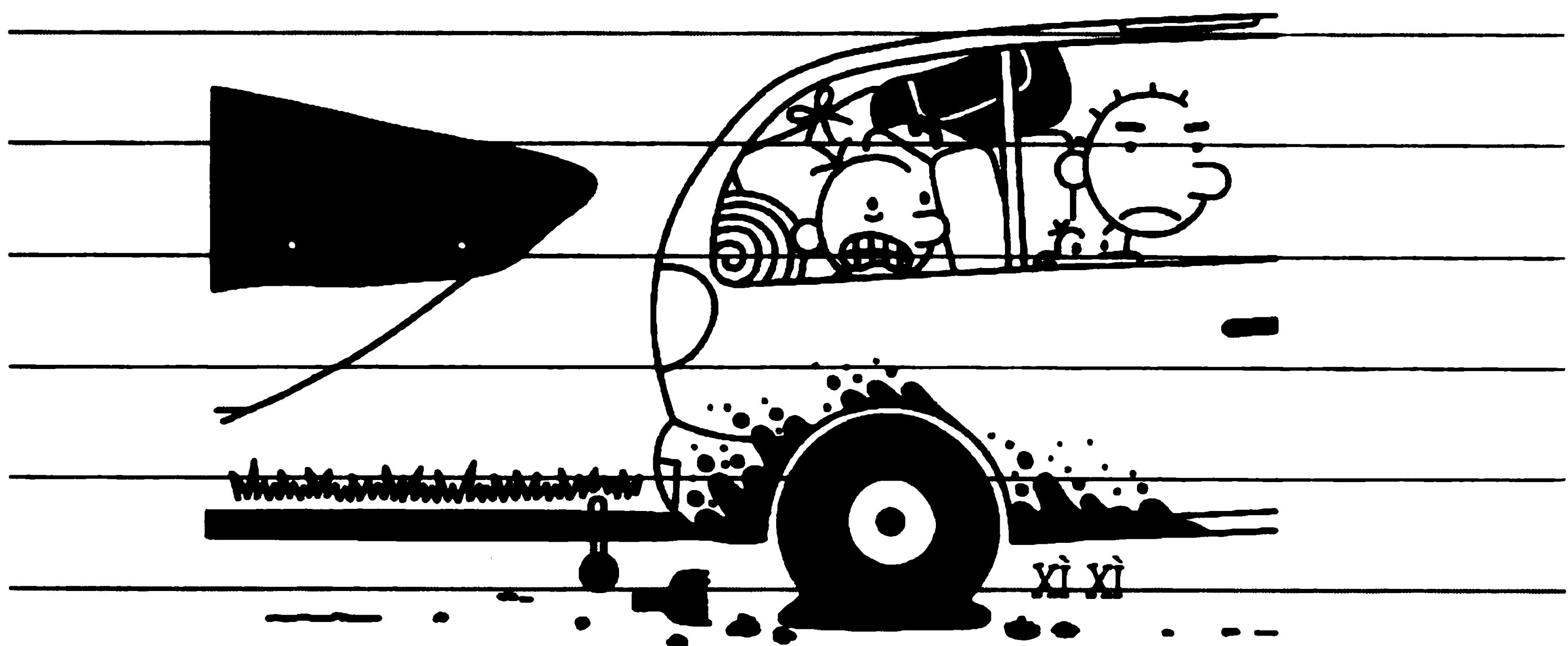
Tôi nghĩ chúng tôi chắc phải đi được đến hai dặm rồi bố mới nhớ ra là phải kéo quần lên.

Chúng tôi đập tay với nhau ăn mừng vì đã chạy thoát và bảo toàn tính mạng. Nhưng trên đường cuống cuống chạy trốn, chúng tôi đã quên bật MÁY SỬỞI lên.

Và chỉ một vài giây sau đó BỘ TẢN NHIỆT đã long ra ngoài.

Mẹ phải băng ngang qua hai làn đường để đưa chiếc xe tải vào làn đường dành cho xe hỏng. Nhưng trên quãng đường ấy, có một cái chai vỡ, và chúng tôi nghiên qua nó.

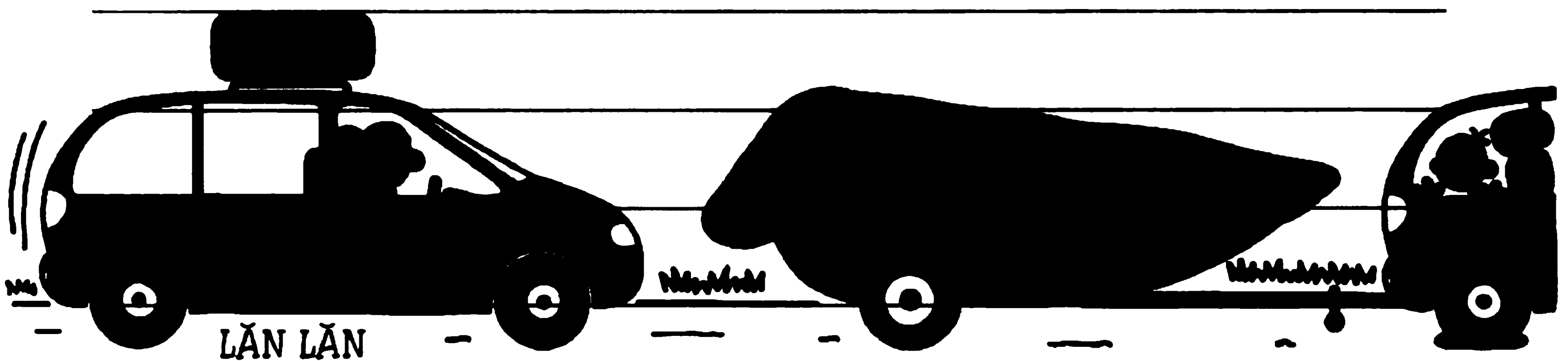

Cả nhà phải ra khỏi xe để thay lốp. Bố mở cốp sau để tìm cái kích, nhưng xui thay tôi đã lấy nó ra trước khi lên đường để có chỗ cho CÁI GỐI của tôi.

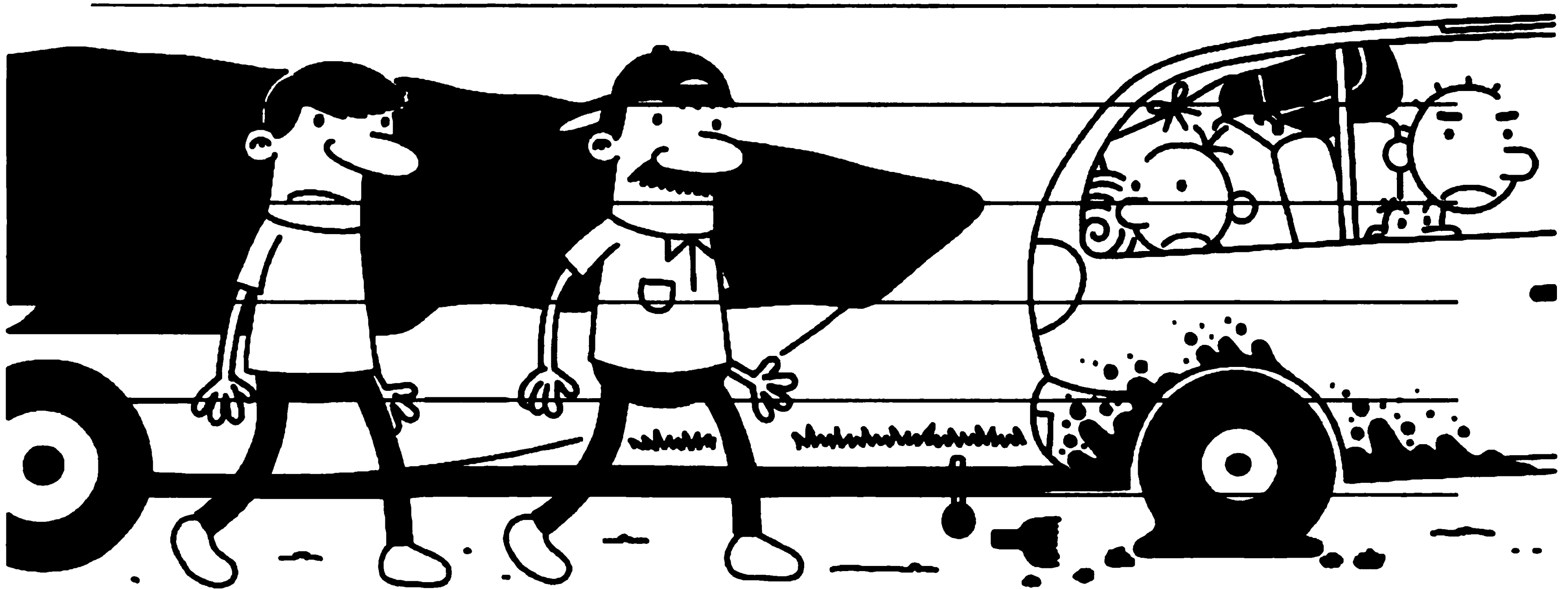
Điều duy nhất chúng tôi có thể làm tại thời điểm này là chờ đợi sự giúp đỡ.

Cuối cùng, một chiếc xe dừng lại sau xe nhà tôi, nhưng khi nó tiến lại gần hơn thì tôi biết nhà mình đang gặp rắc rối lớn.

Đó là chiếc xe màu tím.

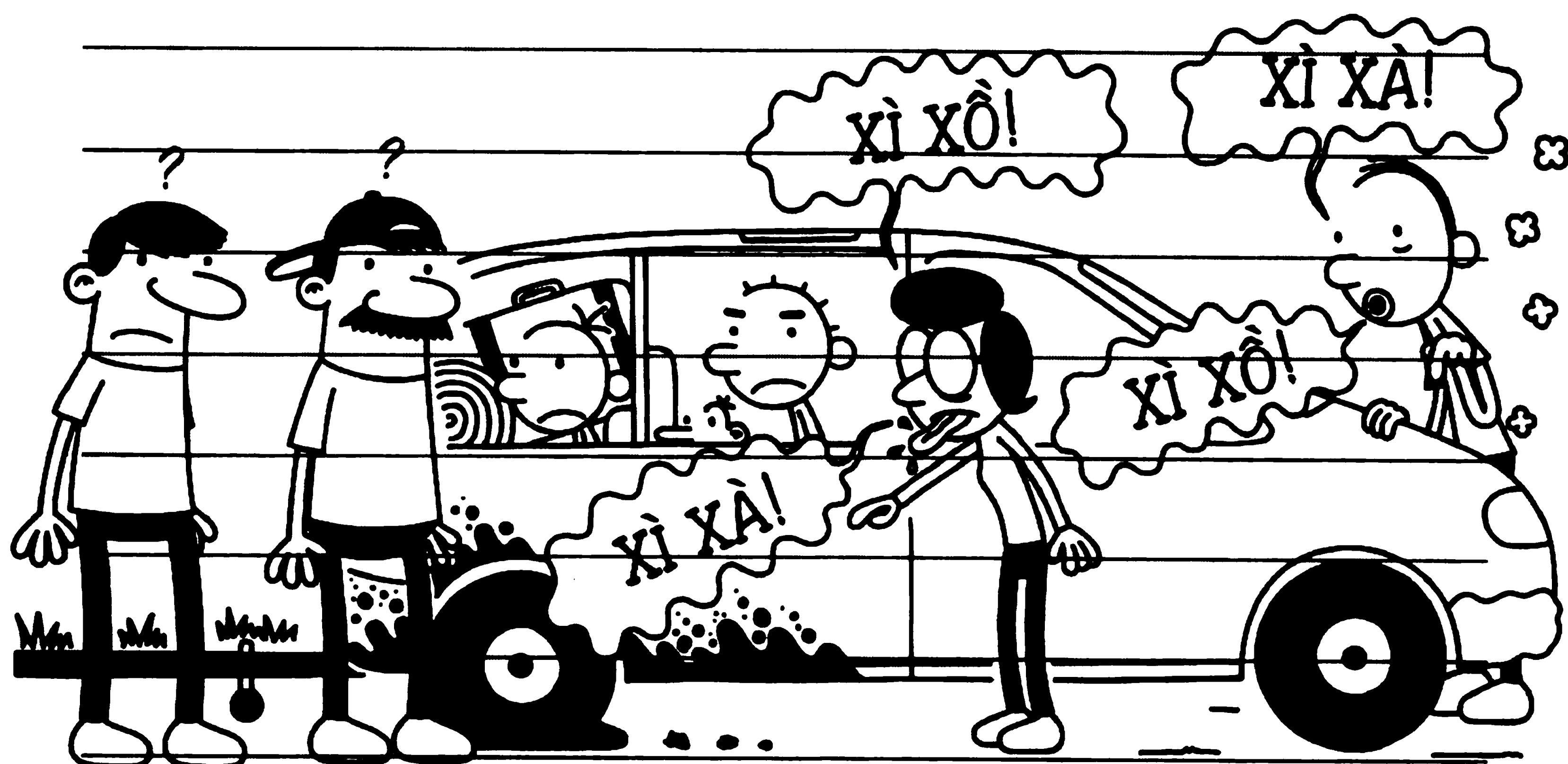

Tôi đoán nhà Rậm rạp kia sẽ cố tình đâm xe vào nhà mình, tôi gồng mình chịu va chạm. Nhưng chiếc xe đi chậm lại, và khi cửa xe mở ra, đó KHÔNG PHẢI là nhà Rậm rạp.

Rõ ràng dù những người này là ai, họ cũng đến đây để GIÚP ĐỠ chúng tôi.

Nhưng họ không nói tiếng Anh, vì thế chúng tôi không thể giao tiếp với họ. Bố mẹ cố diễn tả những hỏng hóc của chiếc xe, và tôi chắc hai anh chàng kia nghĩ bố mẹ tôi đã hoàn toàn mất trí.

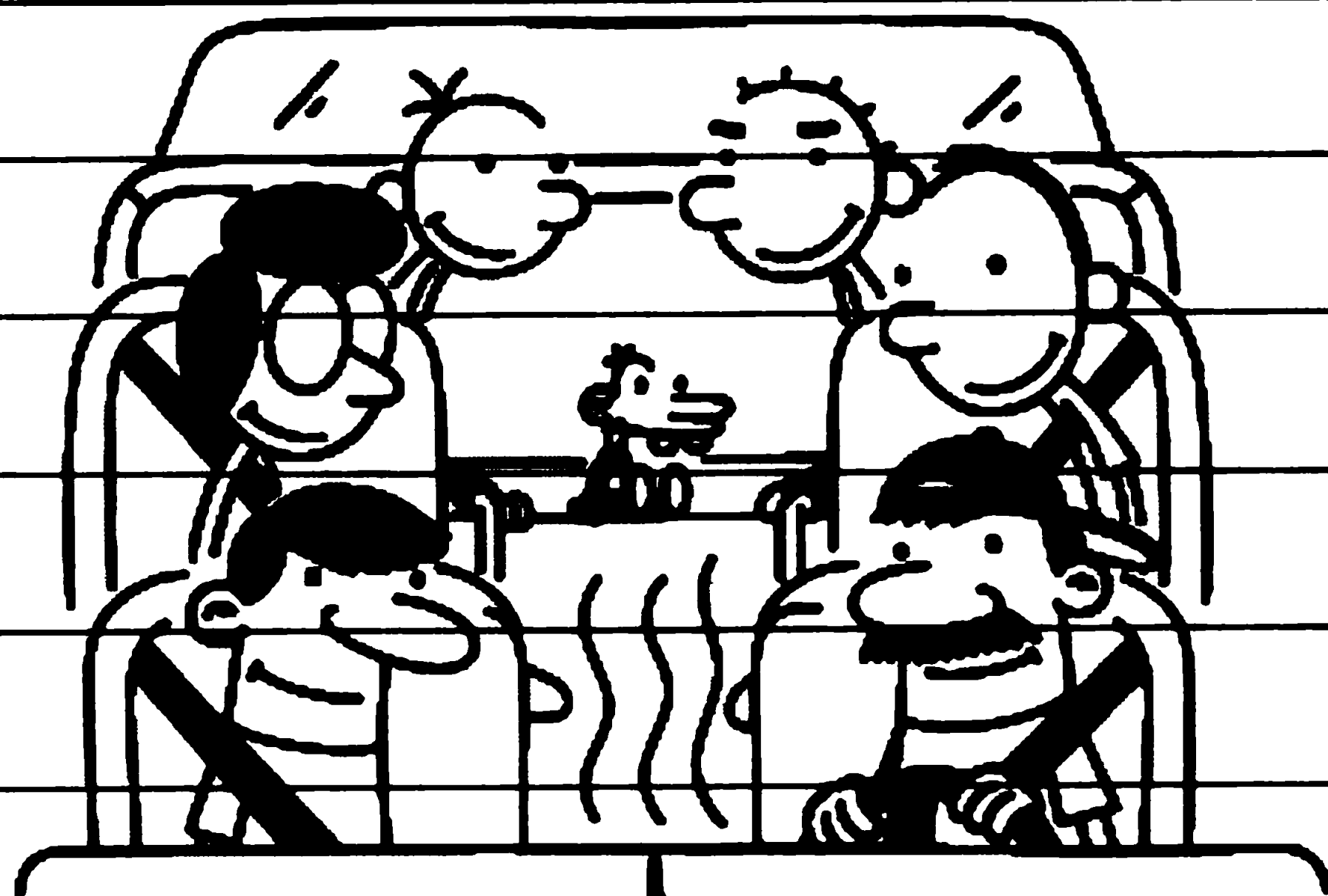
Rồi Manny làm MỌI NGƯỜI ngạc nhiên bằng cách tuôn ra một tràng tiếng Tây Ban Nha hoàn hảo.

2. Cảm ơn hai chú, cảm ơn vì đã dừng lại giúp nhà cháu

Cuộc trò chuyện giữa Manny và hai anh chàng tốt bụng kéo dài khá lâu, vì thế tôi đoán Manny đã giải thích mọi chuyện xảy ra trong chuyến đi của gia đình chúng tôi.

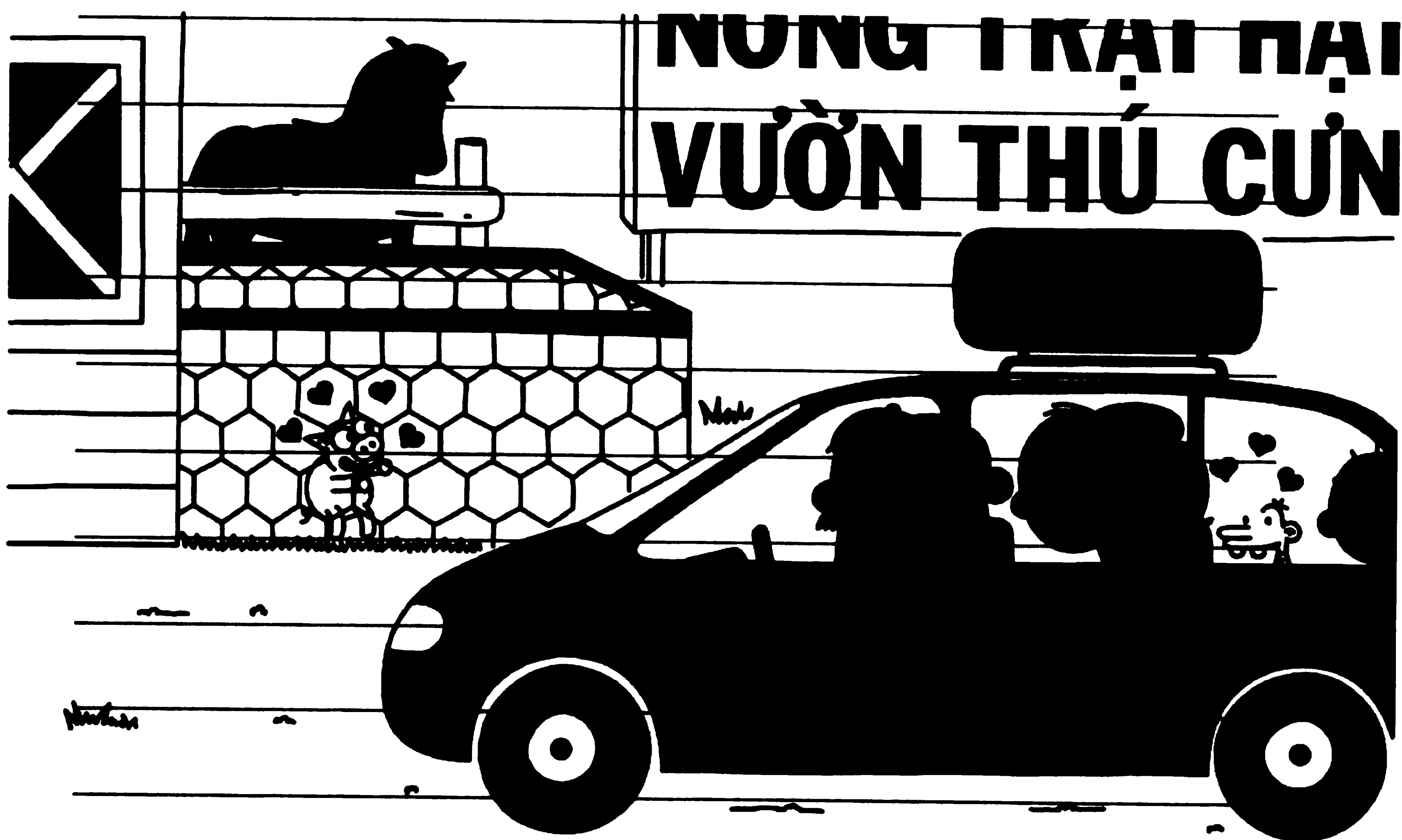
Nó đã làm khá tốt việc khiến hai anh chàng kia cảm thấy thương cho nhà tôi, vì tiếp đó họ đã cho chúng tôi ĐI NHỜ XE. Và tôi sung sướng mà nói rằng điều hòa trong xe họ THẬT TUYỆT.

TRÁI TIM CỦA BẠN ĐANG
HÁT CHO TÔI NGHE, TÌNH
YÊU CỦA TÔI

Chúng tôi cứ tưởng hai anh chàng này đưa cả nhà tôi tới chỗ thợ sửa xe hoặc tương tự, nhưng chúng tôi đã lầm.

Lẽ ra chúng tôi nên biết rằng nếu MANNY là người đúng ra trò chuyện, chúng tôi sẽ phải đến nơi mà NÓ muốn đến.

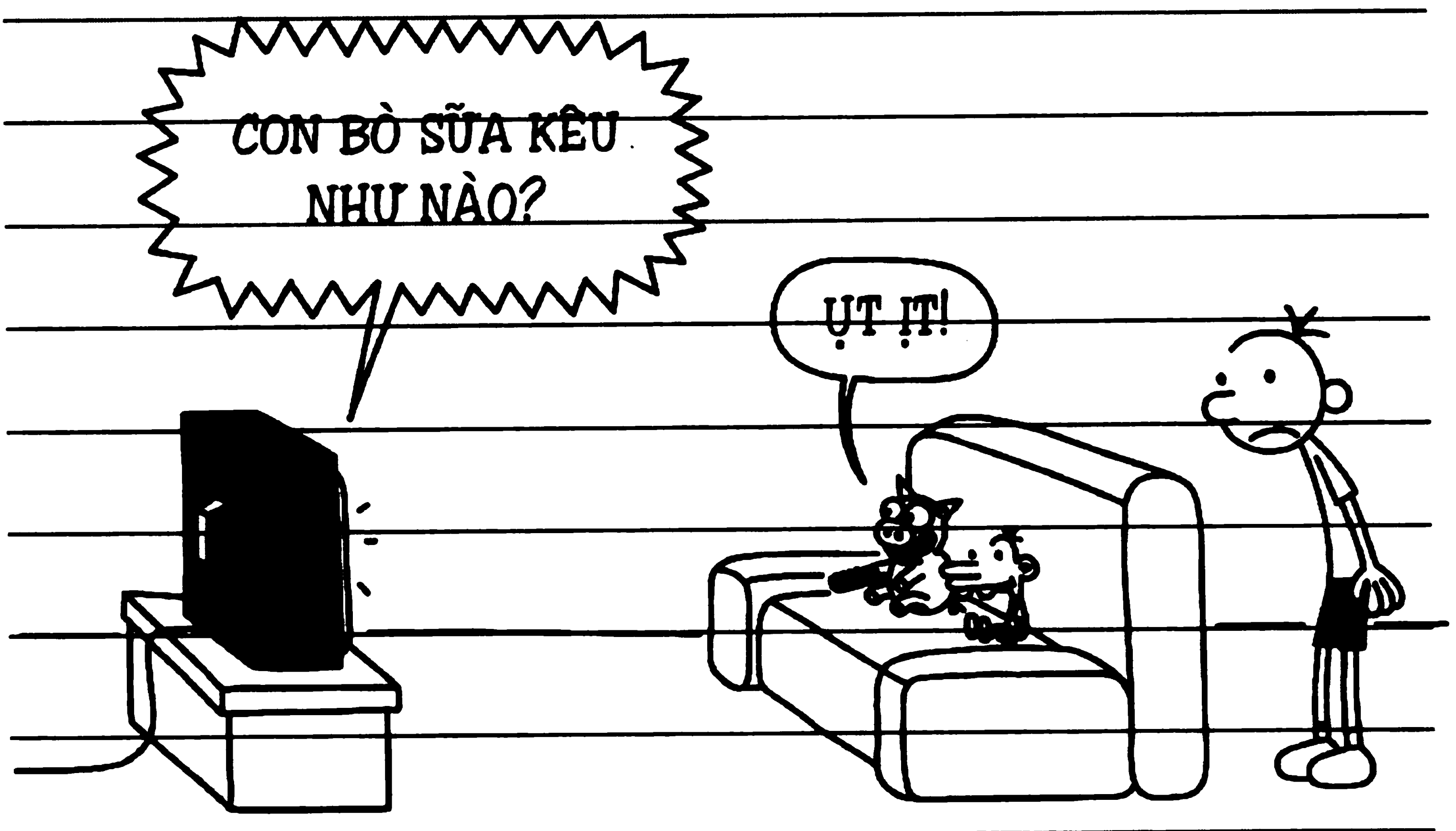

Chủ nhật

Như tôi nói trước đây, mẹ đã đúng về chuyện loài lợn rất khôn. Mẹ chỉ huấn luyện con lợn tại nhà trong một tuần mà nó thậm chí đã biết được vài mảnh khoe.

Điều buồn phiền duy nhất của tôi bây giờ là tôi không bao giờ có cơ hội xem những chương trình yêu thích trên Tivi nữa, bởi vì con lợn đã biết cách dùng điều khiển.

Nhưng cũng phải cho qua thôi, vì tôi không muốn bị
cấn lần nữa.

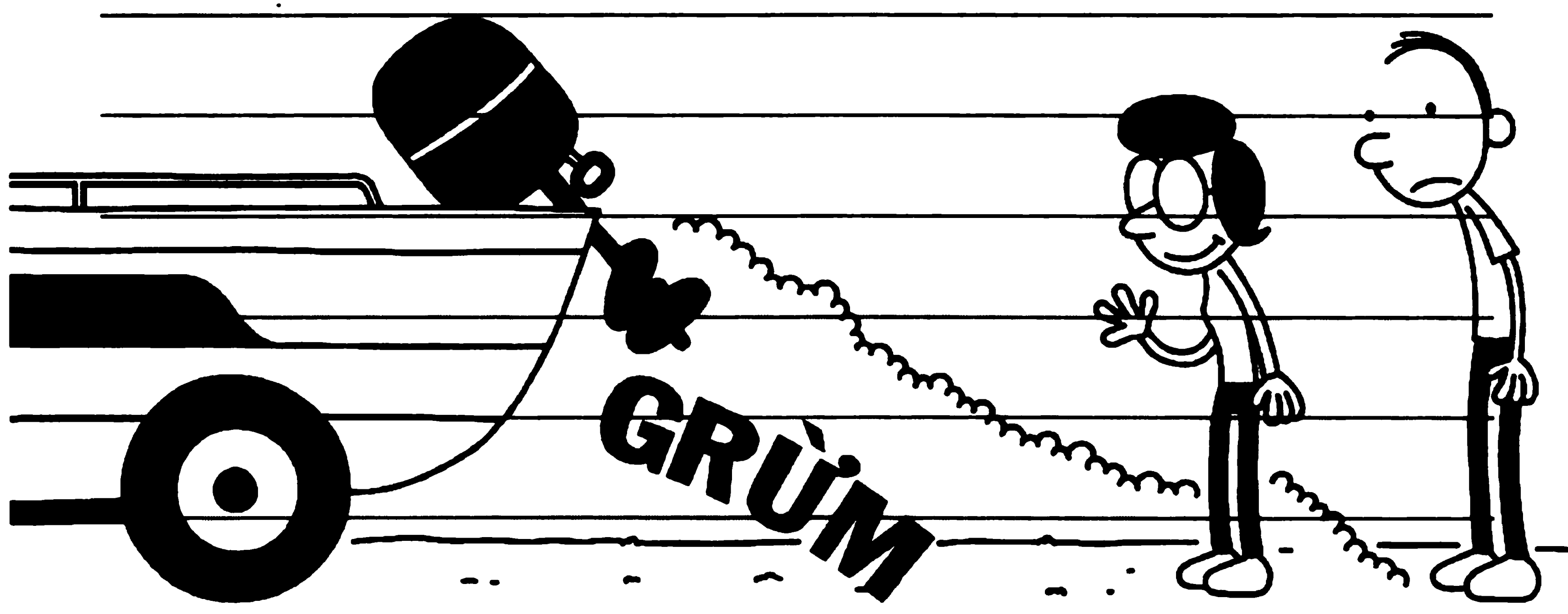

Sau chuyến đi, phải mất một thời gian mọi thứ mới trở
lại bình thường. Bố phải nghỉ làm vài ngày để hủy thẻ tín
dụng và làm lại cái mới.

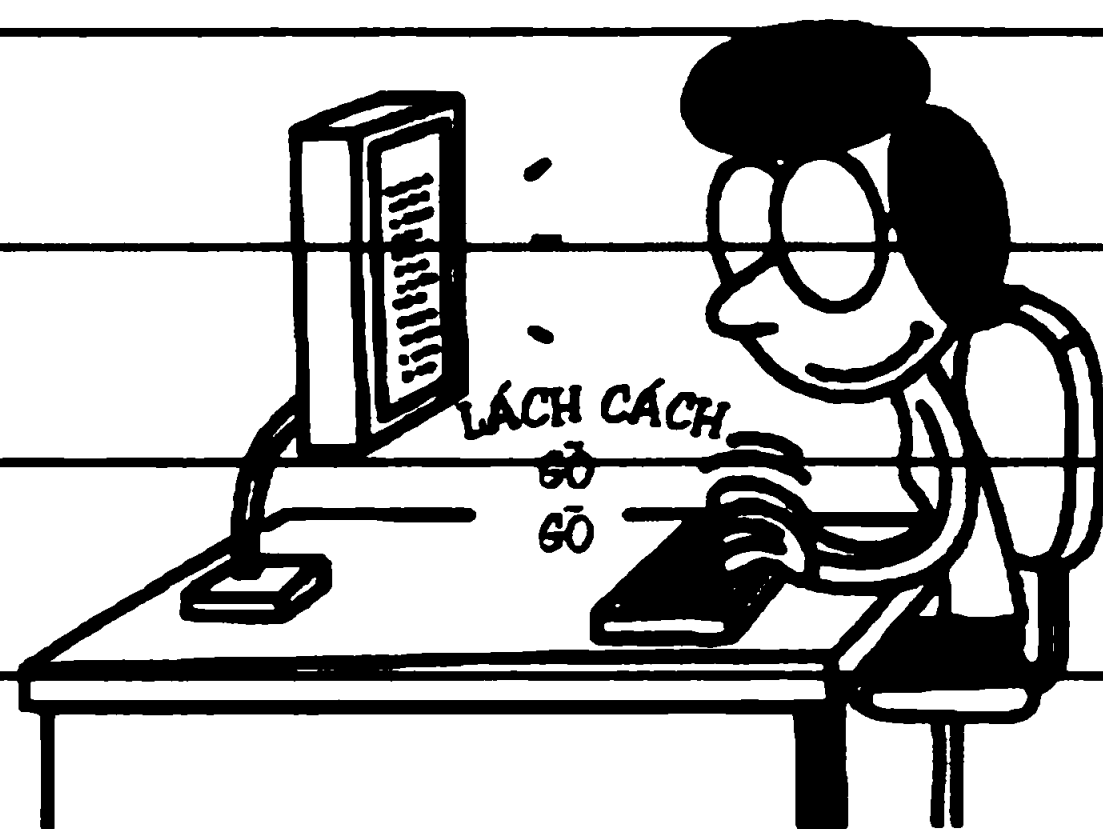

Ngày mai bố mẹ sẽ đi làm giấy phép lái xe và mua điện
thoại mới.

Xe nhà tôi vẫn ở chỗ hàng sửa xe kể từ lúc nó được kéo về. Chúng tôi đã tặng CON THUYỀN cho những người đã giúp mình như một lời cảm ơn – thực ra việc này là gợi ý của mẹ.

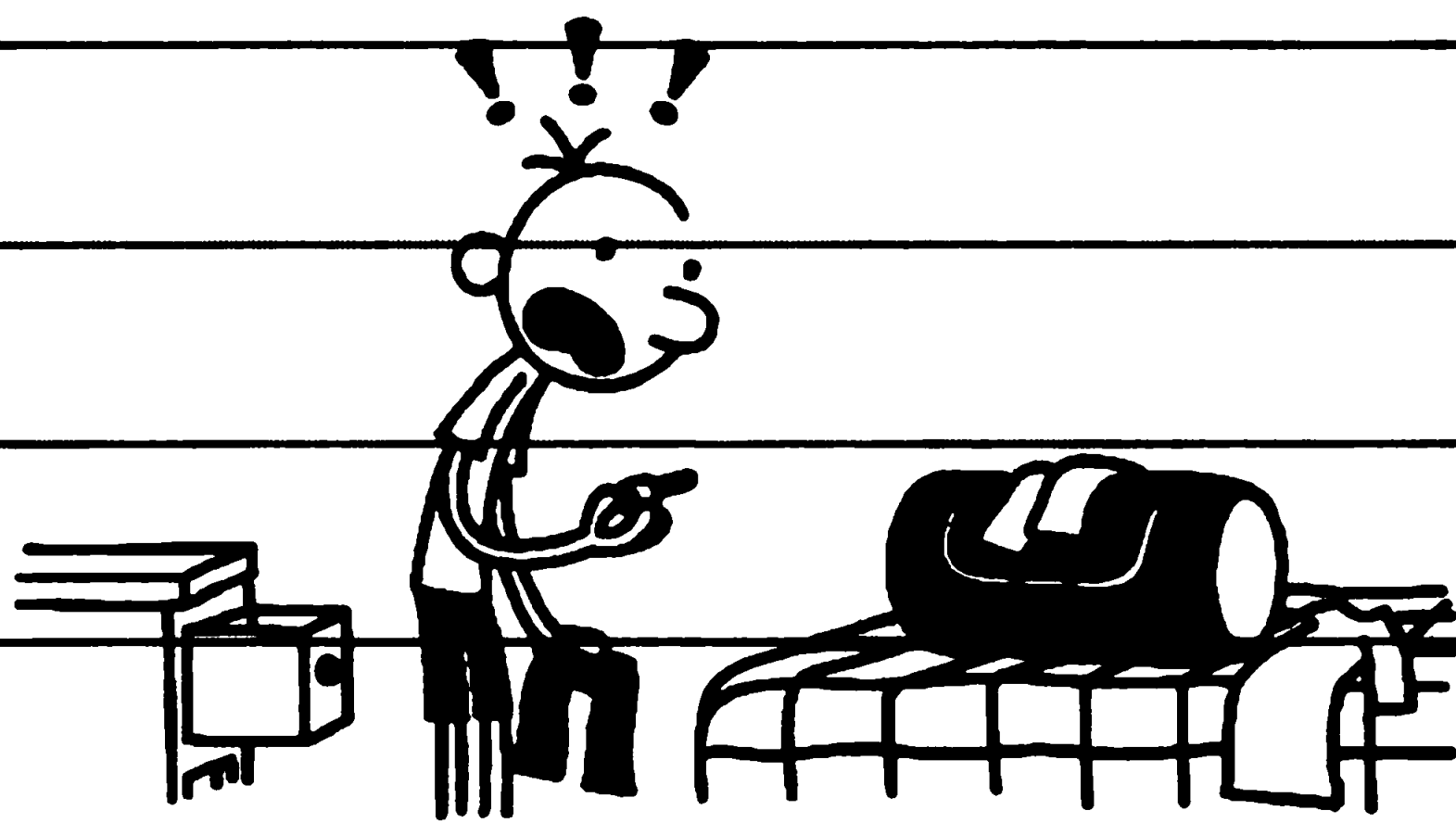
Mẹ nói rằng dù chuyến đi không như cả nhà lên kế hoạch, đó vẫn là một cuộc phiêu lưu. Mẹ đang viết một bài báo gửi đến tạp chí "Gia đình vui nhộn" mà tôi thực lòng mong nó KHÔNG được đăng.

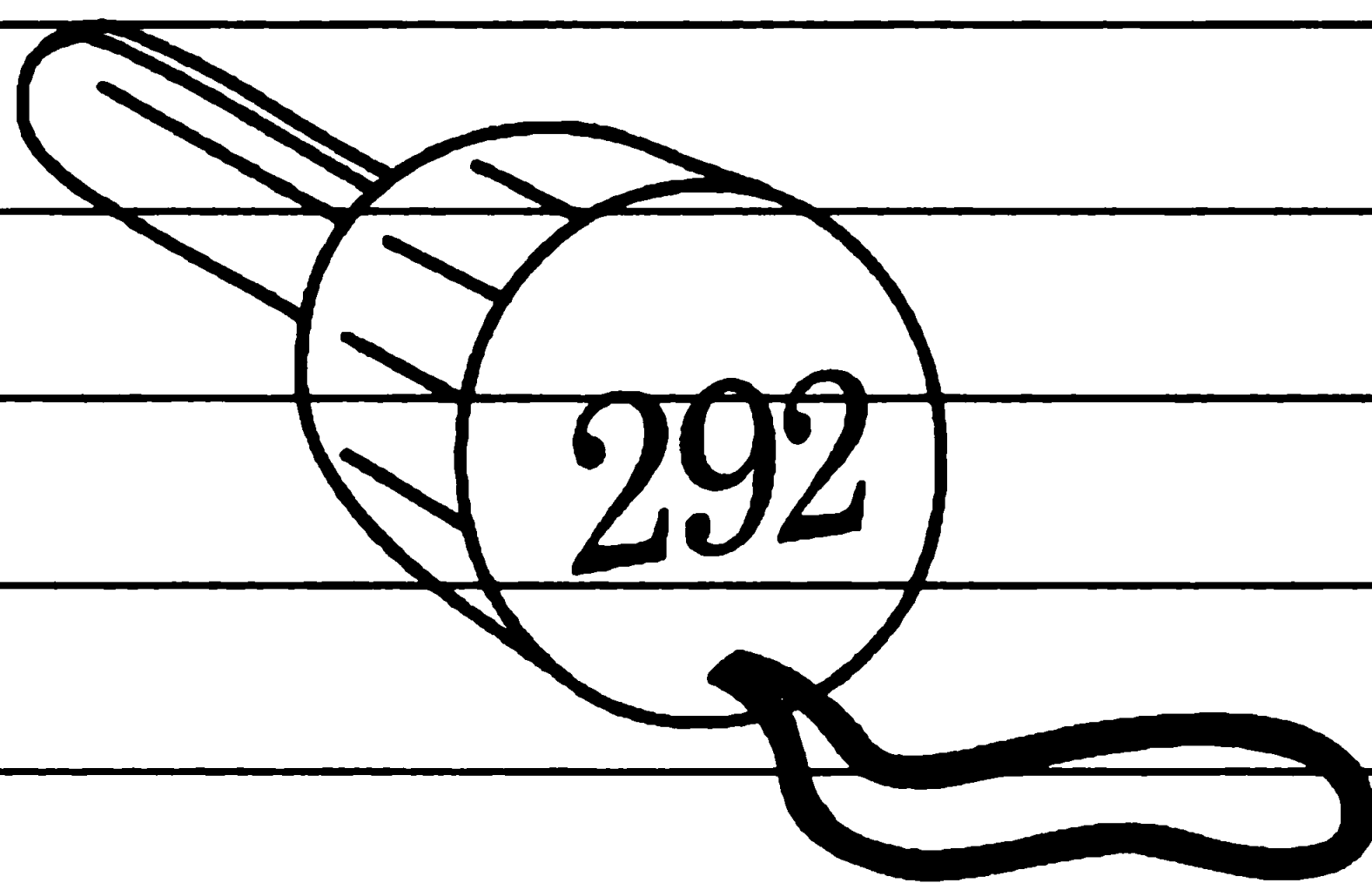
Mẹ cũng làm cả một cuốn sách ảnh, và bảo cả nhà đóng góp những ảnh kỷ niệm để dán vào trong.

Tôi giờ chỗ quần áo mình mặc trong chuyển đi ra, và khi cầm chiếc quần soóc lên, thứ gì đó be bé rơi xuống sàn nhà.

Đó là chiếc CHÌA KHÓA TỬ ở Công viên nước.

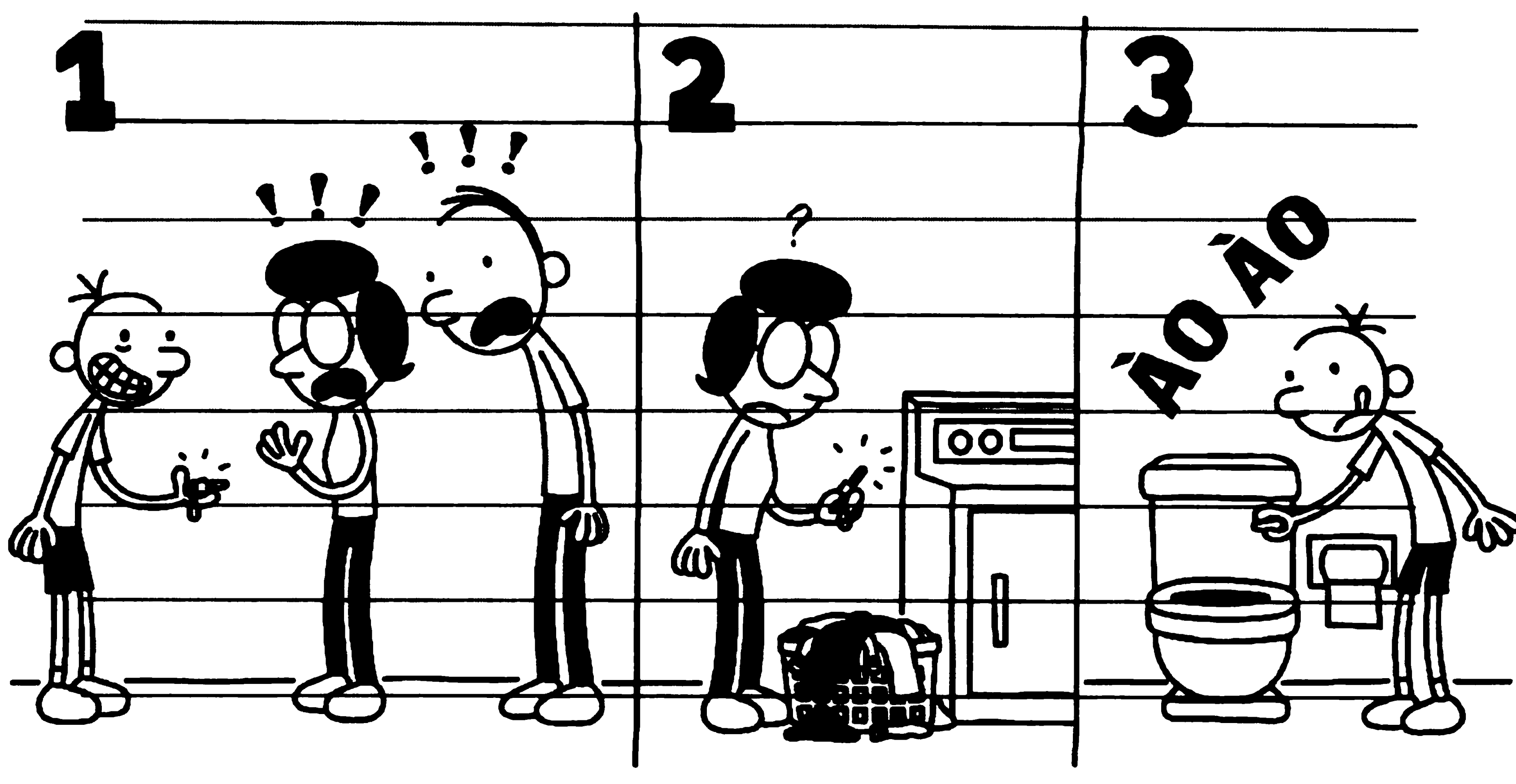

Tôi không thể tin là mình đã mang theo chiếc chìa khóa ấy suốt những ngày qua. Hóa ra tôi đã nhớ nhầm mã số tử. Nhưng tôi cũng nên được tự hào MỘT CHÚT vì đã nhớ GẦN ĐÚNG.

Giờ khi tìm lại được chìa khóa, tôi thật khó khăn khi phải quyết định. Nó như thể một trang trong cuốn Lựa chọn cuộc phiêu lưu của riêng bạn vậy.

Tôi nghĩ rằng mình có ba sự lựa chọn cơ bản: Một, tôi có thể nói với bố mẹ sự thật và đối mặt với những hậu quả. Hai, tôi có thể nhét cái chìa khóa vào ổ khóa đồ ăn của RODRICK và để ANH TA hứng chịu trách nhiệm. Hay ba là, tôi có thể xả nước chìa khóa dưới bồn cầu và quên toàn bộ chuyện này như chưa từng xảy ra.

Còn lựa chọn thứ tư liên quan đến con lợn, nhưng tôi chưa tìm hiểu chi tiết về CÁCH ĐÓ.

Nhưng như tôi nói trước đây, bất cứ khi nào tôi có một chọn lựa khó khăn, dường như tôi đều chọn cách sai. Và bất cứ cách nào đưa tôi đến đây, nó cũng thật khó để thấy câu chuyện này có một kết thúc có hậu.

NHẬT KÝ

chủ bé nhút nhát

“KỶ NGHỈ THẨM KHÓC”

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thư

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in- thương mại
Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội.

Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/04-16/VH ngày 29/01/2021

Quyết định xuất bản số: 140/QĐ-VH ngày 01/02/2021

Mã ISBN: 978-604-323-029-1

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021

www.yeukindlevietnam.com